

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SARAH MORGAN

The Club Book Hotel

A NOVEL

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SARAH MORGAN

The Club Book Hotel

A NOVEL

Sarah Morgan'ın romanları için övgüler

"Morgan'ın son Noel masalı okuyucuları memnun edecek ve onlara bir fincan sıcak kakao ile birkaç saatliğine sarılmak için mükemmel bir bahane verecek."

-*Booklist Noel Kaçışı* hakkında

"Sevgi ve bayram neşesiyle dolu bir yolculuk."

-*Woman's World Noel Kaçamağı* üzerine

"Yolda geçirilecek en iyi plaj kitabı ve uzun karantinadan sonra hepimizin ihtiyacı olan şey."

-*Booklist*, yıldızlı eleştiri, *The Summer Seekers* hakkında

"Sıcak, komik ve çoğu zaman anlayışlı olan *Yaz Arayıcıları*, bolca kalbe sahip tatmin edici bir kaçış dozu."

-*Raf Bilinci*

"Morgan klişelerden ve kolay çözümlerden ustalıkla kaçınıyor ve ortaya
derin bir
Birbirini sevmeyi yeniden öğrenen bir ailenin inandırıcı portresi. Okurlar
çok memnun kalacak."

-*Publishers Weekly*, yıldızlı eleştiri, *One More for Christmas* üzerine

"Morgan'ın hafif mizahi estetiği okuyucuları iyimser ve tatmin olmuş hissettirecek."

-*Publishers Weekly Aralık'ta Bir Düğün* hakkında

"Aşk, kayıp, kalp kırıklığı ve umutla dolu bu kitap Morgan'ın şimdiye kadarki en iyi kitabı olabilir."

-*Booklist Paris'te Bir Yaz* hakkında

"Kız kardeşler ve aşkın iç açıcı hikâyelerinden hoşlanan okurlar için
mükemmel bir hediye."

-Booklist Noel Kız Kardeşleri hakkında

"Sevgiyle yarattığı karakterler canlanıyor, [diyaloglar] gerçekçi ve
okuyucular sayfalar arasında uçacak ve sonra daha fazlasını isteyecekler."

-Library Journal, yıldızlı eleştiri, How to Keep a Secret üzerine

Sarah Morgan tarafından da yazılmıştır

Ada Villası Noel
İçin Karla Kaplandı
Sahil Evi Yaz
Noel Kaçamağı Yaz
Arayıcıları
Yeni Başlayanlar için
Noel Ailesi için Bir
tane Daha
Aralık'ta Bir Düğün
Paris'te Bir Yaz Noel
Kardeşler Sır Nasıl
Saklanır

Sarah Morgan'ın diğer kitapları için www.sarahmorgan.com adresindeki web sitesini ziyaret edebilirsiniz.

Sarah Morgan, *USA TODAY* ve *Sunday Times*'ın en çok satan çağdaş romantizm ve kadın kurgu yazarıdır. Bugüne kadar Kitapları yirmi bir milyon kopya satan Sarah'nın alametifarikası olan mizahı ve sıcaklığı ona dünyanın dört bir yanında hayranlar kazandırdı. Sarah, ailesiyle birlikte Londra, İngiltere yakınlarında yaşıyor ve yağmur onu sık sık ofisine hapsediyor.

SarahMorgan.com

The Book Club Otel

Sarah Morgan

CANARY STREET PRESS

Margaret ve Alan'a, harika arkadaşlar oldukları için.

İçindekiler

BİRİNCİ

BÖLÜM İKİNCİ

BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ

BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ

BÖLÜM SEKİZ

BÖLÜM DOKUZ

BÖLÜM ON

ON BİRİNCİ

BÖLÜM ON İKİNCİ

BÖLÜM

BÖLÜM ON ÜÇ BÖLÜM

ON DÖRT BÖLÜM ON

BES

ON ALTINCI BÖLÜM

ON YEDİNCİ BÖLÜM ON

SEKİZİNCİ BÖLÜM ON

DOKUZUNCU BÖLÜM

YİRMİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM YIRMI BİR

BÖLÜM YIRMI İKİ

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

BÖLÜM YIRMI DÖRT

BÖLÜM YIRMI BEŞ BÖLÜM

YIRMI ALTINCI SONSÖZ

TEŞEKKÜR

SARAH MORGAN'IN YENİ ROMANINDAN ALINTI

BİR

Hattie

"Maple Sugar Inn, size nasıl yardımcı olabilirim?" Hattie telefonu yüzünde bir gülümsemeyle açtı çünkü gülümserken yenilmiş, karamsar ya da ağlamak üzere gibi görünmenin imkânsız olduğunu keşfetmişti ve şu anda bunların hepsi kendisinde vardı.

"Yıllardır kışın Vermont'a bir gezi planlıyordum ve sonra sosyal medyada otelinizin fotoğraflarını gördüm," dedi bir kadın ve ekledi çok rahat ve misafirperver görünüyor. Yardım edemeyeceğiniz ama rahatlayabileceğiniz türden bir yer." *Bu bir yanılsama, diye düşündü* Hattie. Burada rahatlayacak bir şey yoktu; en azından onun için. Baş zonkluyor ve gözleri onu takip ediyordu.

Uykusuz bir gece daha. Baş kahya işten ayrılmakla tehdit ediyordu ve yönetici şef iki gece üst üste geç kalmıştı ve bu gecenin üçüncü gece olabileceğinden endişeleniyordu, bu da bir felaket olurdu çünkü tamamen doluydular. Şef Tucker restoranlarına o gıpta edilen yıldızı kazandırmıştı ve yaptığı ördek konfitinin yemek yiyenlerin kendinden geçmesine neden olduğu biliniyordu ama Hattie'nin o yıldızı daha dengeli bir mizaca sahip bir şefle takas edebileceği günler vardı. Onun öfkesi o kadar ateşliydi ki Bazen neden ızgarayı açmaya zahmet ettiğini merak ederdi. Ördeğe bağırabilirdi ve ördek onun öfkesinin alevlerinde iyice yanardı. Saygısızca davranıyor ve ondan faydalanıyordu. Hattie bunu biliyordu ve muhtemelen onu kovması gerektiğini de biliyordu ama Brent onu seçmişti ve onu kovmak geçmişten bir ipliği daha koparacaktı. Ayrıca, çatışma onun enerjisini tüketiyordu ve şu anda yeterince enerjisi yoktu. Onu yatıştırmak daha kolaydı.

"Etkilendiğinize sevindim," dedi telefondaki kadına. "Sizin için rezervasyon yaptırabilir miyim?"

"Umarım öyledir ama oda konusunda çok titizim. Neye ihtiyacım olduğunu söyleyebilir miyim?"

"Elbette." Kendini uzun ve ulaşılmaz imkânsız bir istek listesine hazırlayan Hattie, alnını masaya vurma isteğine direndi. Bunun yerine, her zaman elinin altında bulunan bir kâğıt ve kaleme uzandı. "Devam et."

Ne kadar kötü olabilir ki? Bir hafta önce bir kadın evcil faresini tatile getirip getiremeyeceğini öğrenmek istemişti -cevap: hayır!- ve ondan bir hafta önce bir adam yatak odasının penceresinin önünden geçen nehrin sesini kışmasını istemişti çünkü nehir onu uyutmuyordu.

Misafirlerin kaprislerini tatmin etmek için elinden gelenin fazlasını yaptı ama bunun da bir sınırı vardı.

"Odanın dağ manzaralı olmasını istiyorum," dedi kadın. "Ve gerçek bir ateş de güzel bir ekstra olurdu."

"Tüm odalarımızda gerçek şömine var," dedi Hattie, "ve arka taraftaki odalar harika dağ manzaralarına sahip. Ön taraftakiler ise nehre bakıyor."

Hafifçe gevşedi. Şimdiye kadar çok açıktı.

"Benim için dağlar. Ayrıca yatak konusunda da titizimdir. Ne de olsa hayatımızın üçte birini uykuda geçiriyoruz, bu yüzden önemli, sizce de öyle değil mi?"

Hattie bir parça kıskançlık hissetti. O kesinlikle hayatının üçte birini uyuyarak geçirmiyordu. Küçük bir çocuğu olduğu, bir hana sahip olduğu ve kocasını kaybetmenin yasını tuttuğu için neredeyse hiç uyumuyordu. Uykuyu hayal ediyordu ama ne yazık ki genellikle uyanıken.

"Yatak önemlidir." Kendisinden bekleneni söyledi; iki yıl önce polisin kapısını çalıp sevgili Brent'inin korkunç bir kazada anında öldüğünü söylemesinden bu yana yaptığı da buydu. Bankaya giderken önünden geçtiği bir binadan tuğla düşmüş ve kafasına çarpmıştı.

İlk tepkisinin gülmek olduğunu hatırlamak utanç vericiydi.

-Bunun bir şaka olduğuna inanmıştı, çünkü normal insanlar binalardan düşen rastgele tuğlalarla ölmezlerdi, değil mi? Ama sonra gülmediklerini ve bunun muhtemelen mizah anlayışları olmadığı için olmadığını fark etmişti.

Onlara adamın öldüğünden *emin olup* olmadıklarını sormuş ve sonra da Onları sorguladıkları için özür dilerler çünkü elbette emindirler. Polis, *size söylemek zorunda kaldığımız için üzgünüz...* cümlesinden sonra ne sıklıkla *tüh, bir hata yaptık... cümlesini* kullandı?

Onlar kötü haberi tekrarladıktan sonra kıbarca teşekkür etti. Sonra onlara bir fincan çay yaptı çünkü a) yarı İngilizdi ve b) şoktaydı.

Çaylarını içip ev yapımı tarçınlı kurabiyelerinden ikişer tane yediklerinde, sanki kısa bir sohbetle dünyasını başına yıkmış insanlar değil de varlıklarıyla onu onurlandıran değerli misafirlermiş gibi onları uğurladı.

Onlar gittikten sonra tam beş dakika boyunca kapalı kapıya bakmış ve olanları sindirmeye çalışmıştı. Birkaç dakika içinde hayatı tamamen değişmiş, Brent'le planladığı gelecek çalınmış, umutları yıkılmıştı.

Aradan iki yıl geçmiş olmasına rağmen, hala gerçek dışı hissettiği günler vardı. Hâlâ Brent'in heyecan dolu adımlarla kapıdan içeri girmesini beklediği günler... Çünkü Brent'in aklına onunla paylaşmak için sabırsızlandığı parlak fikirlerinden biri gelmişti.

Bence evlenmeliyiz.

Bence bir aile kurmalıyız.

Sanırım Vermont gezimizde gördüğümüz o tarihi hanı satın almalıyız.

Üniversitenin son yılında İngiltere'de tanışmışlardı ve ilk andan itibaren Brent'in coşkusuna kapılmıştı. Mezun olduktan sonra ikisi de Londra'da iş bulmuşlardı ama sonra iki şey oldu. Brent'in büyükannesi ölmüş, ona yüklü bir miktar para bırakmış ve Vermont'a bir seyahate çıkmışlardı. Oraya aşık olmuşlardı ve şimdi burada, yirmi sekiz yaşında dul bir kadındı, beş yaşındaki çocuklarını büyütüyor ve tarihi hanı yönetiyordu. Yalnızdı. Brent'i kaybettiğinden beri her şeyi onun istediği şekilde devam ettirmeye çalışıyordu ama bu hiç de kolay olmuyordu. Bunu tek başına yapamayacağından endişeleniyordu. Oteli kaybedeceğinden endişe ediyordu. En çok da kızları için yeterli olamayacağından endişe ediyordu. Brent gittiğine göre iki kişi olmak zorundaydı - çoğu gün iki kişi olurken nasıl iki kişi olabilirdi ki?

kendini bütün bile hissetmiyordu?

Kendisi bir anlığına kendine acırken, telefondaki kadının hâlâ konuşmakta olduğunu fark etti. "Özür dilerim, tekrar söyleyebilir misiniz?"

"Çarşafların keten olmasını istiyorum çünkü aşırı ısınmayla mücadele ediyorum."

"Keten yatak takımlarımız var, bu yüzden sorun olmaz." "Ve pembe."

"Affedersiniz?"

"Çarşafların pembe olmasını istiyorum. Daha iyi uyuduğumu fark ettim. Beyaz çok göze batıyor ve sıkıcı renkler beni depresyona sokuyor."

Pembe.

"Not alacağım." Bir not defteri kaptı ve dört ünlem işaretinin ardından *Yardım'ı* karaladı. Daha kaba bir şeyler de yazabilirdi ama kızı son derece iyi bir okuyucuydu ve bu becerisini her fırsatta göstermeyi severdi, bu yüzden Hattie yazdıklarına ve ortalıkta bıraktıklarına dikkat etmeyi öğrenmişti. "Aklınızda belirli bir tarih var mıydı?"

"Noel. En güzel zaman, değil mi?"

Benim için değil, diye düşündü Hattie oda doluluğunu kontrol ederken. Brent öldükten sonraki ilk Noel korkunç geçmişti ve geçen yıl da daha iyi olmamıştı. Her şey bitene kadar yorganın altına gömülmek istemişti ama onun yerine başkalarının hayatlarına bayram neşesi katması beklenmişti. Ve şimdi yine Kasım ayının sonuydu ve Noel'e sadece haftalar kalmıştı.

Yine de, daha fazla personel kaybetmediği sürece, şüphesiz bir yolunu bulacaktı. Bunu iki kez atlatmıştı ve üçüncü kez de atlatacaktı.

"Şanslısınız. Hâlâ birkaç odamız mevcut, bunlardan biri dağlara bakan çift kişilik. Sizin için ayırmamı ister misiniz?"

"Köşe oda mı? Birden fazla pencereyi severim."

"Köşe oda değil ve bu özel odada sadece bir pencere var, ancak harika bir manzarası ve kapalı bir balkonu var."

"İkinci bir pencere açmanın bir yolu yok mu?"

"Ne yazık ki hayır." Ne yapması gerekiyordu? Bir delik açıp Duvar mı? "Ama eğer yardımcı olacaksa, seçiminizi yapmadan önce size odanın bir videosunu gönderebilirim."

Kadının e-posta adresini alıp odayı yirmi dört saatliğine beklemeye aldığında ve diğer sorularını yanıtladığında yarım saat geçmişti.

Kadın sonunda aramayı sonlandırdığında Hattie içini çekti. Noel tam bir kâbus gibi geçecekti. Rezervasyonun altına bir not düştü. *Pembe çarşaflar. Keten.*

Brent bununla nasıl başa çıkacaktı? Bu soruyu kendine her gün milyonlarca kez soruyordu ve masanın üzerinde duran iki fotoğraftan birine göz atmasına izin verdi. Bu fotoğrafta Brent kızlarını havada sallıyordu. İkisi de gülüyordu. Bazen, en iyi zamanları hatırlamanın insanı en kötü zamanlarda bile ayakta tuttuğunu keşfetmişti.

Tam internette pembe keten çarşaf arayacaktı ki biri abartılı bir şekilde boğazını temizledi.

Kafasını kaldırdığında, baş kahya Stephanie'nin kendisine ters ters baktığını gördü.

Stephanie de Brent'in atadığı kişilerden biriydi. Neredeyse tüm personel Brent'in seçimi idi. Brent onu işe almadan önce Stephanie Boston'daki ünlü bir otelin baş kahyasıydı. *Kimlik bilgileri*

Stephanie'yle görüştüktan sonra *kusursuz olduğunu, son derece düzenli ve yetenekli olduğunu* söylemişti.

Hattie *vahşi* kısmına katılmıştı. Stephanie'nin tavırlarının kabalığın sınırında olduğunu ve idare edilmesinin zor olabileceğini belirtmişti ama Brent onun endişelerini görmezden gelmiş ve personeli kendisinin idare edeceğini, dolayısıyla bunun onun sorunu olmayacağını söylemişti. Ama şimdi o ilgileniyordu ve bu onun sorunu idi. Her şey onun sorunu idi.

"Boğazın mı ağrıyor, Stephanie?" Bunu söylememesi gerektiğini biliyordu ama kadının durmak bilmeyen olumsuz tavrı karşısında ezilmişti. Onunla uğraşmak enerjisini tüketiyordu. Stephanie ona saygı duyuyordu. Brent -Hattie'nin saygıdan başka bir şey hissedip hissetmediğini merak ettiği anlar olmuştu- onun her şeye karşı dizginlenemez coşkusuna karşılık veriyor, ama Hattie'nin daha nazik doğasını rahatsız edici bulmaktan başka bir şey yapmıyordu.

"Boğaz ağrısından daha büyük sorunlarım var. O aptal kız, Nehir Odası'yla uğraşırken bir şekilde yatak çarşaflarıyla birlikte kırmızı bir madde topladı."

Hattie hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davrandı. "Kimi kastettiğinizden emin değilim."

"Chloe." Stephanie'nin ağzı sıkı bir çizgiydi. "Tam bir felaket. Onu kaç kez çamaşırları silkeleyip temizlemesi için uyardığımı unuttum. misafirlerin yatakta bir şey bırakmadığından emin ol. Onu işe almamanız konusunda sizi uyarmıştım ve neden aldığınıza dair hiçbir fikrim yok. Ve şimdi bu oldu."

Hattie Chloe'yi arkadaş canlısı ve hevesli olduğu için işe almıştı, ki bunların önemli nitelikler olduğuna inanıyordu. Maple Sugar Inn gibi bir kuruluş itibarıyla ayakta kalırdı ve bu itibar da ancak çalışanları kadar güçlüydü. Chloe insanlara kendilerini beslenmiş ve önemli hissettiriyordu. Stephanie daha çok bir yerleşkeyi koruyan bir Doberman gibiydi.

"Chloe sıcak ve yardımsever biri ve konuklar onu çok seviyor. Eminim bunu bir daha yapmayacaktır."

"Brent onu asla işe almazdı."

Hattie midesine tekme yemiş gibi hissetti. "Brent burada değil."

Stephanie kızarma nezaketini gösterdi. "Son birkaç yılın senin için zor geçtiğinin farkındayım Harriet ve doğuştan yönetici değilsin ama personele karşı katı olmalısın. Sen hancısın. Şu anda sorumlu olan sensin. Senin sorunun fazla nazik olman. İyi bir yönetici birini kovabilmeli."

Hattie'nin Chloe'yi kovmaya hiç niyeti yoktu. Odaya gerginlik getirmeyen az sayıdaki personelden biriydi.

"Bu onun ilk işi," dedi Hattie. "Öğreniyor. Hatalar olabilir." "Buranın kaliteli bir kuruluş olması gerekiyor. Kaliteli kuruluşlar hatalara müsamaha göstermeyin."

Bütün bu girişim bir hataydı, diye düşündü Hattie bitkin bir halde. *Ne düşünüyordun, Brent?* "Onunla konuşacağım. Nerede o?"

"Çamaşır odasında, ağlıyor. Umarım burnunu çarşaflara sümkülmüyordur."

Belki birlikte ağlayabilirler, diye düşündü Hattie, resepsiyondan geçip kütüphanenin açık kapısının önünden geçerken.

İyi stoklanmış kitap raflarına özlem dolu bir bakış attı, keşke titreyen odun ateşinin önünde bir koltuğa kıvrılıp bir süreliğine kaçma zamanı. Kütüphane en sevdiği odaydı ve hiçbir şey onu kanepelerden birine kıvrılıp kitap okuyan birini görmek kadar memnun edemezdi.

Zaman zaman, şımartılan ve ilgilenilen, her ihtiyaçları beklenen, her dilekleri yerine getirilen misafirlerini kıskanıyordu. Misafirleri mutlu görünüyordu ve çoğu tekrar rezervasyon yaptırıyordu, bu yüzden belki de berbat bir insan yöneticisi olsa bile bir hancı olarak o kadar da kötü bir iş yapmıyordu. Berbat bir insan yöneticisi miydi? Yoksa sadece berbat insanları yönetmekte iyi değil miydi?

Aşağı indi ve Chloe'yi tam da Stephanie'nin söylediği yerde, çamaşır odasında buldu.

Hattie'yi görünce gözleri kıpkırmızı oldu ve eliyle yüzünü ovaladı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Chloe. "Bana dört dakika içinde yatağı değiştirmem gerektiğini söyledi, ben de hızlanmaya çalışıyordum. Her şeyi berbat ettim, biliyorum, ama Mrs.

Bowman o kadar çok kaşlarını çatıyor ki beni sinirlendiriyor, telaşlandırıyor ve ben de hata yapıyorum."

Hattie, Stephanie Bowman'ın da kendisi üzerinde aynı etkiyi yarattığını itiraf edip etmemesi gerektiğini düşündü.

"Bunun için endişelenme." Kızın omzunu okşadı. "Her şey yolunda."

"Hayır, değil. Yatak takımı mahvolmuş." Chloe'nin yüzü kıpkırmızıydı. "Kar beyazı olması gerekiyordu, ama şimdi pembe. Soluk pembe de değil, *pembe*. Tekrar yıkamayı deneyeceğim ama sanırım renk iyice yapışmış. Atılması gerekecek."

"Gerçekten değil-" Hattie elini bıraktı. "Bir dakika bekle. *Pembe* mi dedin?"

"Evet. Bir şapkaydı. Sanırım Bay Graham'ın Noel Baba kıyafetinin bir parçasıydı. Onu kiralamıştı ve belli ki rengi solmamıştı." Kaşlarını çatı. "Ve bu garip, çünkü şapka da dahil olmak üzere tüm kıyafeti onlar için paketlediğime yemin edebilirdim. Çok dikkatliydim ama nasıl olduysa şapka çamaşırlara karışmış, sanırım karışmamış."

Hattie gözlerini kırptırdı. "Noel Baba kıyafeti mi?"

"Ohio'dan Bay ve Bayan Graham. Cider Suite'te iki gece geçirdiler. Bana Bayan Graham'ın hayalinin Noel Baba ile bir gece geçirmek olduğunu, bu yüzden ona sürpriz yapmak için bir takım elbise kiraladığını söyledi."

"Kasım ayındayız."

"Bunu umursadığını sanmıyorum. Ayrıca yılbaşı temalı bir seks oyuncağı aldı ama detaylarını sormadım. Bunun benim için Noel'i mahvedebileceğini düşündüm."

"Gerçekten de." Hattie öylesine büyülenmişti ki, bir an için ne kadar yorgun olduğunu unuttu. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"İnsanlar benimle konuşuyor," dedi Chloe, "dürüst olmak gerekirse bu bazen biraz endişe verici olabiliyor, ama ilginç ifşaatlara yol açıyor."

"Ve pembe çarşaf." Hattie çamaşır odasındaki raftan bir kutu mendil aldı ve bir tanesini ona uzattı. "Ağlamayı kes, Chloe. Bana bir iyilik yapmış olabilirsin."

Chloe mendili aldı ve burnunu sümkürdü. "Öyle mi?"

"Evet. Görünüşe göre pembe çarşafarda uyumak isteyen konuklar var. Sakinleştiricidirler, bilmiyor muydun?"

"Hayır-" Kız şaşkın görünüyordu. "Bilmiyordum."

"Artık biliyorsun. Pembe sayfaları bir kenara koyun. Onları atmayın." Hattie aceleyle Stephanie'nin ayağını vurduğu resepsiyon masasına geri döndü.

Hattie derin bir nefes aldı ve gerginliğini azaltıp ruh halini yumuşatmayı umarak gülümsedi. "Her şey ayarlandı."

Stephanie ayaklarını yere vurmaya ara verdi ama yumuşamış gibi görünmüyordu. "Onu kovdun mu?"

"Hayır, onu ben kovmadım. Bu bir hataydı." Yoksa başka bir şey miydi? tamamen mi? Chloe'nin söylediği bir şey aklını kurcaladı. "Tuhaf, gerçekten, çünkü kırmızı şapkayı Bay Graham'ın yanında getirdiği Noel Baba kıyafetinin geri kalanıyla birlikte paketlediğine ikna olmuş görünüyordu. Çamaşırların geri kalanıyla nasıl karıştığını anlayamamıştı."

Stephanie'nin yüz ifadesi hiç değişmedi. "Muhtemelen dikkatsiz olduğu içindir.

Çok hoşgörölüsün. Brent onu kovardı."

Brent'in Chloe'yi kovması mümkün değildi ama Stephanie'yi idare etmenin bir yolunu bulabilirdi.

Stephanie'nin onun başarısız olmasını istediğini hissediyordu.

"Biz bir ekibiz," dedi Hattie, "ve işimiz birbirimize destek olmak." Şansına, otel açıldığından beri düzenli olarak konuk olan seksen yaşlarındaki iki kız kardeş, Gwen ve Ellen Bishop, resepsiyona gelmek için o anı seçmişlerdi. Hattie hiç kimseyi gördüğüne bu kadar sevinmemişti. "Affedersin, Stephanie. Misafirlerimizle ilgilenmem gerekiyor."

Aceleyle Piskopos kardeşlerin yanına gitti ve onları fırtınalı denizlerdeki bir cankurtaran botu gibi selamladı. "Kahvaltınız nasıldı?"

"Her zamanki gibi lezzetli." Gwen gülümsedi. "Akçaağaç şurubu her yerde tattıklarımızın en iyisi. Burada her şey her zamanki gibi mükemmel ve hepsi senin sayende, sevgili Hattie."

Keşke herkes bu kadar iyi huylu ve kolayca memnun olabilseydi.

"Eve götürmeniz için size bir şişe vereceğiz, Bayan Bishop. Hemen ayarlayacağım."

"Bana Gwen demeni sana defalarca söyledim, tatlım." Gwen Hattie'nin kolunu nazikçe okşadı. "Yorgun görünüyorsun. Uyumuyor musun?"

"Ben iyiyim," diye yalan söyledi Hattie ve Gwen ona şefkatli bir bakış attı.

"Devam et," dedi yaşlı kadın yumuşak bir sesle. "Her seferinde bir gün, her seferinde bir adım. Bill'imi kaybettiğimde ben de kendime bunu söyledim."

"Ben de sana bunu söyledim," dedi Ellen ve Gwen başını salladı.

"Bunu bana sen söyledin. Her gün. Kahvaltımı senin başına yıkmak istedim." "Kız kardeşler bunun içindir."

Hattie bir kıskançlık acısı hissetti. Bir kız kardeşi olması güzel olurdu ama annesi Hattie doğduktan bir hafta sonra ölmüş, babası da bir daha hiç evlenmemişti. O ve babası çok yakındılar ve Hattie kaybını hâlâ hissediyordu, Brent'in öldürüldüğü zamankinden daha fazla değil. *Sana*

ihtiyacım var baba.

Onu özellikle Noel'de özlüyordu. Babası Noel'i her zaman özel kılmıştı.

"Sorun şu ki," dedi Gwen, "insanlar başlangıçta sempati duyuyor ve sonra hayatlarına devam etme zamanının geldiğini düşünüyorlar. Kederin sizi asla terk etmediğini fark etmiyorlar."

Hattie başını salladı. Genellikle gözyaşlarını duşta ya da köpeği gezdirirken yalnız kaldığı anlara saklardı ama Gwen'in nezaketi kendini tutma bağlarını gevşetmişti ve bir an için oracıkta uluyabileceğinden korktu.

Duyguları boğazında toplandı ve kendini kontrol etmesine engel oldu.

"Bu doğru. Babamı hâlâ özlüyorum," diye itiraf etti, "ve o yedi yaşında öldü. yıllar önce."

Gwen uzandı ve onun kolunu sıktı. "Sevdiğimiz insanlar bizi asla terk etmez, gerçekten."

İnsanlar bunu söylüyordu ama bu doğru değildi, değil mi? Brent onu kesinlikle terk etmişti.

Ve ona halletmesi gereken bir sürü sorun bırakmıştı.

"Eve dönüş yolculuğumuz için hava iyi görünüyor." Ellen konuyu hızlıca değiştirdi. "Ama gitmeden önce, bunun için küçük bir şeyimiz var hazineniz."

"Delphine," dedi kız kardeşi, sanki Hattie'nin seçebileceği çok sayıda *hazine* varmış gibi.

"Ona veda etmek isteriz." Kendini toparladı.

"Ofisimde Rufus'la birlikte kitap okuyor. Ben onu bulurum." Dört yaşındaki Labradorları Rufus, Brent'in en iyi fikirlerinden biriydi. Kendini işine adanmış ve güvenilir bir bebek bakıcısı olduğunu kanıtlamasının yanı sıra, koşulsuz sevgi ve şefkat kaynağı da olmuştu. Hattie o kadar çok gözyaşı dökmüştü ki

Son iki yıldır altın sarısı şık kürkünün içine öyle bir işlemişti ki neredeyse hiç banyoya ihtiyaç duymuyordu.

"Delphi?" Hattie ofis kapısından kafasını uzattı ve kızının yüzüstü yatmış, kitabının sayfalarını dikkatle çevirdiğini gördü

Rufus ise koruyucu bir şekilde onun yanında yatıyordu. Her zaman tetikte olan başını kaldırdı ve kuyruğunu yere vurdu. Delphi de yukarı baktı.

Yüzü aydınlandı. "Bir T. rex'in altmış dişi olduğunu biliyor muydun?" "Bunu bilmiyordum. Bana hep bir şeyler öğretiyorsun."

"Dinozorlar dişçiye gider miydi?"

"Hayır, dişçiye gitmediler." Delphi'nin dinozorlara olan takıntısını nereden aldığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu onu durmaksızın

eğlendiriyordu.

Hattie'nin kalbi aniden doldu. Çocuk onun bütün dünyasıydı.

Şanslıydı ve bunu hatırlaması gerekiyordu.

Hamile olduğunu daha dün öğrenmiş gibiydi. Kızı o kadar hızlı büyüyordu ki bu korkutucuydu. "Bana dinazorlar hakkında daha sonra daha çok şey anlatabilirsin ama şu anda Bayan Bishop'lar sana veda etmek istiyor."

"Gidiyorlar mı? Hayır! Gitmelerini istemiyorum." Delphi ayağa fırladı, eteği taytına yapışmıştı. "İnsanların gitmesinden nefret ediyorum."

Hattie göğsünün ağrıdığını hissetti. "Benim de. Ama bir ay içinde dönecekler.

Noel için geliyorlar, unuttun mu?" Hayatın onları kötü bir şoka uğratmaması şartıyla, tam yanlarından geçerken bir binadan kafalarına tuğla düşmesi gibi.

Böyle düşünmeyi bırakmalıydı.

Bir felaket uzmanına dönüşüyordu ve kızının hayatını her şeyden korkarak, her fırsatta felaket bekleyerek geçirmesini istemiyordu.

Delphi ofisten koşarak çıktı ve Bayan Bishop'lara sıkıca sarıldı. "Gitmeyin. Sonsuza dek kalmanı istiyorum."

"Hayat devam ediyor, tatlım. Hayat böyledir." Gwen Delphi'nin saçlarını nazikçe okşadı ve Ellen'in gözleri buğulandı.

"Sevgili çocuğum. Yakında döneceğiz ve bu arada senin için bir şeyimiz var. Bir hediye."

Kız kardeşler sırayla Delphi'ye sarıldılar ve ardından ona güzelce paketlenmiş bir paket verdiler.

"Bir hediye mi?" Delphi'nin gözleri büyüdü ve paketi dikkatle aldı. "Ama henüz Noel değil."

"Bu bir Noel hediyesi değil," dedi Ellen. "Aslında hediye bile sayılmaz. Bu bir kitap ve kız kardeşimle ben kitabı bir lüksten ziyade bir ihtiyaç olarak görüyoruz."

"Gerekli olan nedir?" Delphi kelimenin üzerinde tökezledi.

"İhtiyaç, ihtiyaç duyduğunuz bir şeydir," dedi Gwen, "yemek ya da su gibi." "Bazen Rufus kitapların yiyecek olduğunu düşünüyor." Delphi kitaplarla oynadı.

Şerit. "Açabilir miyim?" İzin almak için annesine baktı ve Hattie gülümsedi.

"Ne kadar nazıksınız. Evet, yapabilirsin. Peki Bayan Bishop'lara ne diyorsunuz?"

"Teşekkür ederim." Delphi kurdeleyi çekiştirdi ve kâğıdı yırttı.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim."

"Kitapları sevdiğini biliyorum canım," dedi Gwen ve Ellen başıyla onayladı. "Kitaplar seni farklı bir dünyaya götürebilir."

Farklı bir dünya güzel olurdu, diye düşündü Hattie. İçinde hâlâ Brent'in ve babasının olduğu bir dünyada olmak isterdi. Ve şanslıysa, onun Alternatif dünyada Stephanie, Şef Tucker ya da bağırmayı birincil iletişim biçimi olarak kullanan herhangi biri yer almazdı.

Bishop kardeşlere valizlerini taşımalarında yardım etti ve resepsiyona döndüğünde telefon tekrar çalışıyordu.

Tam elini uzatacağı ki Stephanie önüne çıktı. "Bu sorun çözülmedi. Ya Chloe gider, ya da ben."

Hattie *git* demek için direndi! *Hemen şimdi*. Kimseyi kaybetmeyi göze alamazdı ve ayrıca Stephanie'yi kovmak Brent'e karşı sadakatsiz hissetmesine neden olacaktı. Onun başlattığı şeyi bir arada tutmaya çalışıyordu, çözülmesine izin vermeye değil.

Telefon hâlâ çalışıyordu ve içi gerginlikle doldu. Cevap vermek için hareket ederse Stephanie onu ciddiye almadığını düşünecekti.

"Umarım sana ne kadar değer verdiğimi biliyorsundur, Stephanie." Avuçları telefonu açmak için kaşınıyordu. "Sen Maple Sugar Inn ailesinin önemli bir parçasısın." Ürperdi. Stephanie'nin *ailesi* olduğu düşüncesi çok ileri bir adımdı.

"O zaman bir şeylerin değişmesi gerek yoksa sinir krizi geçireceğim." Bu uyarıyla birlikte Stephanie hızla uzaklaştı ve Hattie onun ardından bakakaldı.

Ben de sinir krizi geçireceğim.

Telefona cevap vermek için döndü ama önce Delphi ulaştı. "Maple Sugar Inn, ben Delphine Maisy Coleman," her kelimeyi telaffuz ederek dikkatle konuştu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Suçlulukla annesine baktı. Telefona cevap vermemesi gerektiğini biliyordu ama bu onu durdurmamıştı.

"Bayan Peterson!" Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Kitaplarım var! Yeni kitaplar."

Hattie, Delphi'nin komşularına son hediyesini anlatışını dinledi, heyecandan kelimeleri karıştırıyordu.

"Annem şu anda konuşamaz çünkü sinir krizi geçiriyor."

Hattie irkildi. Bu sözleri gerçekten yüksek sesle mi söylemişti? Daha dikkatli olmalıydı, özellikle de sünger gibi etrafındaki her şeyi emen Delphi'nin önünde. Kulak misafiri olduğu her şeyi depoluyor, sonra da mümkün olan en kötü anda tekrarlıyordu.

Telefonu almak için elini uzattı ve Delphi telefonu verdi. sandalyeye oturdu ve Rufus'un başını patilerinin üzerine koymuş sabırla beklediği ofise geri döndü.

"Merhaba Lynda. Nasılsın?"

"Ben iyiyim tatlım, ama sen nasılsın? Seni bir süredir görmüyoruz. Delphi sinir krizi geçirdiğini söyledi."

"Yanlış duymuş. Restoranda denediğimiz yeni bir tatlı," diye doğaçlama yaptı Hattie. "Eritilmiş çikolatayla doldurulmuş çikolatalı bir puding. Biz ona erime diyoruz."

"Kulağa lezzetli geliyor. Denemek için sabırsızlanıyorum. Bunu her zaman söylediğimi biliyorum ama Delphi bir zevk. Sen harika bir annesin Hattie ve çok iyi başa çıkıyorsun. Brent seninle gurur duyardı."

Yapar mıydı?

Baş çıkabiliyor muydu? Hayatta kalıyordu ama bu aynı şey miydi?

Petersonlar gibi komşuları olduğu için şanslı olduğunu biliyordu. Hanın bitişindeki çiftliğin sahibiydiler ve mutfaklara ürün ve Hattie'nin tatillerde süslemek için kullandığı Noel ağaçlarını sağlıyorlardı. Bir iş ilişkisi olarak başlayan şey derin bir dostluğa dönüşmüştü.

Lynda bir keresinde bir kızı olmasını ne kadar çok istediğini söylemişti ve Hattie'nin aklına, "*Beni evlat edin, ben müsaitim,*" diye cevap vermek gelmişti.

"Hattie?" Lynda'nın sesi nazikti. "İyi misin tatlım?" "Evet. Kesinlikle. Harika."

"Çünkü yardıma ihtiyacın olursa burada olduğumuzu biliyorsun. Tamir edilmesi gereken bir şey varsa Noah hemen orada olabilir."

Noah.

Kadın gerildi ve kalbi biraz daha hızlı çarpmaya başladı. "Buraya gelmesine gerek yok. Her şey yolunda."

Noah, Peterson'ların oğluydu ve çiftlikte babasıyla birlikte çalışıyordu.

Birkaç hafta önce Hattie her şeyi mahvedene kadar onunla iyi bir arkadaş olmuştu. Cadılar Bayramı partisinin olduğu gece Petersons her yıl çiftliklerinde yerel halk için düzenlemektedir. Çocuklar giyindi, hayalet avı ve ürkütücü deneyimler yaşandı ve bol miktarda şeker yüklü ikramlar sunuldu.

Ve Nuh vardı.

Gözlerini kapattı. Bunu bir daha düşünmeyeceğine dair kendine söz vermişti. Sadece bir öpücüktü; hepsi bu. *Gerçekten* kötü bir gün geçiriyordu.

O gün, kendini kaybolmuş, yalnız ve gelecekte biraz korkmuş hissediyordu ve o oradaydı, geniş omuzlu, sağlam, nazik ve evet, itiraf edecekti

-Seksi. O bir duldu -bu kelimedden o kadar nefret ediyordu ki- ve Noah bekârdı, yani şimdi utanmış ve korkunç derecede garip hissetmesi ve onu tekrar gördüğünde ne söyleyeceğinden hiç emin olmaması dışında bir sorun yoktu.

En kötüsü de kendini suçlu hissetmesiydi. Brent'i sevmişti. Brent'i hala seviyordu. Brent'i her zaman sevecekti. Ama Noah'yı öpmüştü ve o tek, dünyayı sarsan, akıllara durgunluk veren öpücük son iki yılda başına gelen en iyi şeydi ve aynı zamanda en kafa karıştırıcı olanıydı.

"Noah'ı gönderme. Düzeltilmesi gereken bir şey yok Lynda." Onun dışında. Onun kesinlikle düzeltilmeye ihtiyacı vardı. Noah'yı neden öpmüştü? Karanlığı ya da çocukların ormanda çıkardığı hayalet seslerinden ürkmesini ya da hayal ettiğinden çok daha etkili olduğu ortaya çıkan ve en katı cadıyı bile süpürgesinden düşüreceği kesin olan bir bardak "cadı içkisini" suçlayabilirdi. Ama en çok da kendini suçluyordu. "Bir cadı mı çağırıyorsun? neden?"

"Evet. Noah bu yılki Noel ağacı siparişinize karar verip vermediğinizi öğrenmek istedi. Sizin için en iyisini ayırmak isteyecektir."

Kendisini aramamış olması, karşılaşmalarından en az onun kadar pişmanlık duyduğunu gösteriyordu.

"Biraz düşünmem gerek Lynda, ama yakında Noah'ya e-posta göndereceğim."

"E-posta mı?" Lynda'nın sesi hafifçe şaşkıındı. "Ona yüz yüze de söyleyebilirsin tatlım."

Yapabilirdi ama bu onun gözlerinin içine bakması anlamına gelirdi ve buna hazır değildi. Onun da hazır olmadığından oldukça emindi. Onun ilişki geçmişi hakkında çok az şey biliyordu. Mezun olduktan sonra Boston'da yaşamış ve bir dijital pazarlama şirketinde çalışmıştı. Dışarıda çalışırken ne kadar rahat olduğunu görünce, onu cam cepheli bir yerde hayal etmekte zorlandı.

Ama görünüşe göre babası traktörlerden biriyle kaza yapıp canını zor kurtarana kadar yaptığı şey buydu. Noah eve dönmüştü ve o zamandan beri ailesiyle birlikte çiftlikte çalışıyor, boş zamanlarını ahırlardan birini kendisi için bir ev.

"O meşgul, ben de meşgulüm ve tabii ki arayabilirim ama e-posta daha kolay olabilir." Ayrıca her ikisi için de daha az garip.

Lynda durakladı. "Sizin için en iyisi neyse, tabii ki. Karar verdiğinde bize haber ver. Sen ve Delphi geçen yıl yaptığınız gibi Aralık ayının ilk hafta sonu buraya gelmelisiniz. Kızakla kayacağız ve kar ayakkabısıyla yürüyeceğiz. İkiniz bana çelenk ve süslemelerde yardım edebilirsiniz ve sonra Noah ile birlikte ormana gidip kendi oturma odanız için özel bir ağaç seçebilirsiniz. Sizi görmeyi çok isterim ve bu Delphi için de eğlenceli olur. Nuh'a 'Noel ağacı adam' dediği zamanı hatırlıyor musun?"

"Biliyorum. Onu hâlâ o şekilde düşünüyor." Belki bir şekilde Delphi ve Noah'nın birlikte bir ağaç seçmesini ve Delphi'nin mutfakta Lynda'ya yardım etmesini ayarlayın.

"Maple Sugar Inn Noel'de her zaman göz alıcıdır. Yoğun bir dönem olduğunu biliyorum, bu yüzden bir şeye ihtiyacınız olursa bana ulaşacağınıza söz vermelisiniz."

"Yaparım." Hattie, Lynda'nın nezaketinden çok etkilenmişti. "Teşekkür ederim."

"Senin için zor oldu, biliyorum. Hayat ayaklarının altından halıyı çekti, bu kesin, ama hayalini yaşadığını bilmenin verdiği bir rahatlık var."

Hayır, diye düşündü Hattie, kendi hayalini yaşamıyordu. Brent'in rüyasını yaşıyordu ve bu aynı şey değildi. Ama bunu kimseye söyleyemezdi. Burası Brent için her şey demekti ve tüm birikimleri burayı bugünkü haline getirmek için harcanmıştı. Başlangıçta birkaç tane Kendi fikirleri vardı ama Brent bunların işe yarayacağını düşünmemişti, bu yüzden onun planını izlediler. Hayallerinin bekçisiydi ve bu baskı *onu* eziyordu.

Ya her şeyi berbat ettiyse? Misafirleri seviyordu ve konaklamalarını özel kılmaktan zevk alıyordu ama personeli yönetmek onu öldürüyordu.

Belki de Noah'yı bu yüzden öpmüştü. Kısa bir süre için hayatın ağırlığını üzerinden atmak, sorumluluk ve gelecek kaygısı yerine kendini genç, hafif ve anın içinde kaybolmuş hissetmek istemişti.

Yirmi sekiz yaşındaydı ve çoğu zaman kendini yüz yaşında hissediyordu.

Lynda'ya kesinlikle yardıma ihtiyacı olmadığına dair tekrar güvence verdikten sonra aramayı sonlandırdı ve Delphi'nin kollarının bacaklarına dolandığını hissetti.

"Anne, üzgün müsün?"

Hattie kendini toparladı. "Ben üzgün değilim. Bu benim üzgün yüzüm değil. Bu benim düşünceli yüzüm."

"Noel'i mi düşünüyorsun? Noel'i çok düşünürüm."

"Evet, kesinlikle Noel'i düşünüyordum." Ne Nuh'u ne de Ağzının baştan çıkarıcı baskısı ya da belki, sadece belki, eğer dayanabilirse bir gün hayatın yeniden güzel olabileceğini hissettiği o kısacık an. "Sabırsızlanıyorum."

"Yarın bir ağaç alabilir miyiz?" Delphi umutla ona baktı ve o da kızının saçlarını okşayarak yumuşak buklelerin avucunu gıdıkladığını hissetti.

"Henüz değil, tatlım. Aralık ayının ilk haftasına kadar beklememiz gerekiyor, Aksi takdirde ağaç-" Durakladı. *Ölüm* şu anda en sevdiği kelime değildi "-yorgun. Noel günü geldiğinde yorgun olacak."

Ve yorulacak olan sadece ağaç değildi. Bishop kardeşlerin dediği gibi, hayat bu.

Bir mucizeye ihtiyacı vardı ama bu mucizeler çok azdı, bu yüzden öfke kontrolü sorunları olmayan bir şefe, sürekli mizah duygusu zayıf olmayan bir hizmetçiye ve dost canlısı misafirlere razı oldu.

İKİ

Erica

Bunu gerçekten yapacak mıydı? Bu onun tüm kurallarını çiğniyordu. Kaçındığı her şeydi.

Belki de kırk yaşına basmak beyninde bir şeyleri patlatmıştı.

Erica yatakta yüzüstü uzanmış, sanki bir uçurumun kenarından atlayacakmış gibi hissediyordu. Dizüstü bilgisayarının ekranında, etrafı karla çevrili ve tatil ışıltısıyla yıkanmış, resimli bir kitap kadar mükemmel bir han görüntüsü vardı. Pencerelerden ışıklar parlıyordu. Eleştirmenler tarafından *büyümlü* ve *romantik* olarak tanımlanmıştı. Erica büyüye inanmazdı ve romantik biri de değildi. Ona baktı ve kalbinin çarpmaya başladığını hissetti. Şüpheler beynini kemiriyor ve kararlılığını dürtüyordu. Bir kez yaptı mı, o iş bitmişti. Fikrini değıştirmesi mümkün değildi. Karardan dönmek yok.

İçinden mırıldanarak ayağa kalktı ve otel odasının penceresine doğru yürüdü. Pencerelerin ötesinde şehir hareketliydi. İnsanlar başları eğik, soğuşa karşı sarınmış bir halde hızla yürüyorlardı. İçeride Aşğıdaki meydana insanlar bir çeşit pazar kuruyor gibiydi.

Başını cama yasladı.

Onun nesi vardı? O kararlı bir insandı ve Bu kararı da tüm kararlarını verdiği gibi, artıları ve eksileri göz önünde bulundurarak vermişti. Stresli hissetmesi için mantıklı bir neden yoktu. Ama yine de buradaydı, stresliydi.

Dürtüsel olarak telefonuna uzandı.

Eğer bunu yapıyorsa, arkadaşlarının da orada olması gerekiyordu.

Kendini titrek ve biraz da kararsız hissederek önce Claudia'yı aradı ama telefon doğrudan telesekretere düştü, bu da onu biraz endişelendirdi. Claudia'nın on yıllık ilişkisi altı ay önce patlamıştı ve zor zamanlar geçiriyordu. Erica onu kontrol etmek için sık sık arıyordu ve genellikle hemen açıyordu.

Ama bugün değil.

Tekrar aramayı denedi ve bu kez mesaj bırakmayı düşündü ama vazgeçti. Ne diyecekti ki? *Hey, ben Erica ve sana ihtiyacım var*

Pişman olacağım bir şey yapmamı engellemek için. Claudia'nın kendi başına yeterince sorunu vardı.

Onun yerine Anna'yı aradı.

Arkadaşı hemen cevap verdi.

"Erica! Bugün senden haber almayı beklemiyordum. Seni düşündüm seyahat." Arka planda bir tıkırtı duyuldu. "Seyahat etmek nasıl bir duygu? Kırk mı? Bir farkı var mı? O günden korkmalı mıyım korkmamalı mıyım emin değilim. Bir terapistle ihtiyacım olacak mı? Seninle kutlamak için bir araya gelmek için sabırsızlanıyorum."

Erica arkadaşı nefes almak için duraklayana kadar bekledi. "Kırk yaş otuz dokuz yaştan farklı hissettirmiyor." Bu tam olarak doğru değildi ama bunun üzerinde durmaya da niyeti yoktu. "Doğum günü mesajın için teşekkürler. Bu arada şarkı söylemen hâlâ berbat. Beni üniversiteye ve ne zaman duş alsan kulaklık kullanmak zorunda kaldığın günlere götürdü."

"Pete sana hak verirdi ama ben şarkı söylemeyi *seviyorum*, bu yüzden kimse için durmayacağım. Sorun ne peki? Söyle bana."

"Neden bir sorun olsun ki?"

"Çünkü normalde beni kahvaltı saatinde aramazsın," dedi Anna.

"Genelde toplantıda olursun."

"Berlin'deyim. Öğle yemeği vakti."

"Berlin mi? Kışkandım. Noel pazarlarını mı ziyaret ediyorsun?"

Erica pencereye doğru baktı, aşağıdaki meydanda olanın bu olup olmadığını merak ediyordu. "Tabii ki Noel pazarlarını ziyaret etmiyorum. Konuştuğunuz kişi benim. Çalışıyorum. Bir konferans var. Ayrıca Kasım ayındayız."

"Noel pazarları genellikle Kasım ayında açık olur. Gizlice çıkabilirsiniz, elbette."

Bu kadar farklı iki insan nasıl bu kadar iyi arkadaş olabilirdi?

"Gizlice kaçabilirdim, ama neden kaçayım ki?"

"Eğlenmek için mi? Noel havasına girmek için mi? Bunlardan herhangi biri çanları çalıyor mu? Hayır, sanırım yok. Boş ver. Claudia ve ben seni bayram neşesiyle doldurmaya çalışmaktan çoktan vazgeçtik. Eğer beni zencefilli kurabiye ve el yapımı el işlerinden bahsederek kışkandırmak için aramıyorsan, neden arıyorsun? arıyor musun?"

"Arıyorum çünkü mükemmel bir yer buldum." Tekrar yatağa oturdu ve dizüstü bilgisayarının ekranına baktı. Yalan değildi. Mükemmel bir yerdi.

"Ne için mükemmel bir yer?" Anna'nın sesi aniden boğuklaştı. "Bekle -."

Erica kulaklığından gelen gürültüyle irkildi. "Bu gürültü de ne? Evde davetsiz misafir mi var?"

"Çocuklarım davetsiz misafir sayılır mı?" Anna'nın dikkati dağılmış gibiydi, sanki Erica'nın araması aynı anda yaptığı on şeyden sadece biriydi. "Eğer öyleyse, evet-bir saniye Erica, çılgın bir saatte aradın."

Anna'nın evinde çılgın saatler olmayan bir an var mıydı? Erica ne zaman arasa, arkadaşı boğazına kadar bir şeylere batmış oluyordu. Ev ödevlerine destek oluyor, müzik çalışmalarını denetliyor, spor takımlarını yıkıyor, akşam yemekleri pişiriyor, paketli öğle yemekleri hazırlıyordu. Arkadaşı adeta tek kişilik bir oda servisiydi.

Telefonda kahkahalar duydu ve ardından Anna'nın sesi hafifçe uzaklaştı.

Bu harika. Çok komik, Meg. Bayıldım buna. Ama yetenekli bir sanatçı olman, kaseni bulaşık makinesinin üstünde bırakabileceğin anlamına gelmiyor! Babanın bunu yaptığını biliyorum. Bu senin de yapmana izin verildiği anlamına gelmez. Şimdi git, Erica'ya yetişmeye çalışıyorum.

Anna'yla konuşmaları hep aynıydı; gürültülü ve kopuk kopuktu, aile aktiviteleri ve kesintilerle noktalanıyordu. Bir yanı bunu sinir bozucu buluyordu -Anna buna nasıl katlanıyordu- ama bir yanı da böyle anlar için minnettardı çünkü bunlar kendisini daha iyi hissetmesini sağlıyordu hayat kararları. Kendini sık sık sorguladığından değil, ama ara sıra sorguluyordu. Anna'nın evinde olmak, sıcaklığın içine çekilmek, aile sevgisinin o iç içe geçmiş ipleriyle sarılmak ve desteklenmek demekti. Bu Erica'yı huzursuz hissettiriyordu. Sorgulamak istemediği kararları sorgulamasına neden oluyordu. Tüm yanlış seçimleri yapıp yapmadığını merak etmesine neden oldu.

Ama öyle olmadığını biliyordu. Herkes bir aile sahibi olmanın en iyi şey olduğunu düşünürdü. Ama gerçekten öyle miydi? Anna'nın sahip olduğu şeyi ister miydi?

Hayır, yapmazdı. Evet, arkadaşının sıcak, istikrarlı ailesini kıskandığı zamanlar oluyordu ve diğer zamanlarda -ki bu da onlardan biriydi- tek gerçek sorumluluğunun kendisine karşı olduğu bağımsız, kesintisiz bekar hayatı için minnettardı.

Önündeki öğleden sonra ve akşamı düşünürken keyifli bir bekleyiş hissetti. Bu görüşmeden sonra yapması gereken işleri yapacak, sonra da otelin spa'sına gidip hoşgörülü bir masaj yaptıracaktı Restorandaki en iyi manzaraya sahip masada tek başına yemek yemeden önce.

Kendi yemeğini pişirmek zorunda değildi - birileri bunu onun için yapardı. Giysilerini yıkamak zorunda değildi - otel bunu yapacak ve onları mükemmel bir şekilde ütülenmiş olarak iade edecekti. Bulaşık makinesini doldurmak için endişelenmesine gerek yoktu.

Ve yalnızlık konusunda - yalnızlık onu endişelendirmiyordu. Hayatının büyük bölümünde yalnızdı. Bazı insanların ona acıdığını biliyordu ve bu sempati onu gülümsetiyordu çünkü yalnızlığın ne kadar iyi hissettirebileceği hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Onun durumunda bu bir lanet değil, bir seçimdi. Şu anda, ev içi taleplerden kurtulmaya çalışan arkadaşını dinlerken, bu mümkün olan en iyi seçim gibi geliyordu.

Hayatında bir numaralı önceliği oydu ve bunun için özür dilemeye hiç niyeti yoktu.

"Hâlâ orada mısın?" Anna'nın nefesi kesilmişti. "Bunun için üzgünüm." "Kötü zaman mı?" Hafifçe söyledi. "Tekrar arayayım mı?"

"Hayır! Konuşmayalı uzun zaman oldu. Gerçekten arayı kapatmak istiyorum. Ama Meg az önce harika bir karikatür çizdi, onu sana göndereceğim. Bir dakika Meg, *sanat projeni unutma!*"

Erica iç çekti. Beklerken sunumunu gözden geçirmek için muhtemelen zamanı vardı. Ya da belki bir roman bile yazabilirdi. Peki Anna neden Meg'e sanat projesini unutmaması gerektiğini hatırlatıyordu?

Çocuk yetiştirme konusunda hiçbir şey bilmiyordu ama bağımlılığı teşvik etmenin kimseye faydası olmadığını biliyordu. Annesi ona hiçbir şeyi hatırlatmamıştı. Eğer Erica bir şeyi unutursa, sonuçlarına katlanması beklenirdi ve eğer bu sonuçlar sert olursa, bir dahaki sefere unutmaması için bir hatırlatma görevi görürdü.

Erica'nın babası, Erica doğduğunda, görünüşe göre Erica'yı ilk kez gördükten sonra onları terk etmişti - Erica bunu kişisel algılamamaya çalışıyordu. Erica'nın annesini kalp kırıklığı, bir bebek ve bir yığın stres ve endişeyle baş başa bırakmıştı. Onu hiç hatırlamamasına rağmen, Erica yıllar boyunca onun davranışlarının etkisine tanık olmuştu. Annesinin mücadelesini izlemiş ve bir daha asla kimseye güvenmeme konusundaki kararlılığını anlamış ve takdir etmişti.

Annesinin yaşadıklarının Erica'yı yetiştirme tarzını etkilediğini de anlamıştı. Erica'nın ev ödevlerinden ayakkabı bağcıklarını bağlamasına kadar her şeyi kendisinin yapması konusunda ısrar etmişti. Eğer düşerse, tekrar ayağa kalkmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Annesi onu kaldırmayı reddetti. Eğer bir sınavda başarısız olursa, annesi ona daha çok çalışmasını söylüyordu. Erica'nın bir sorunu varsa, bir çözüm bulmak ona

kalmıştı. Annesi onun için hiçbir şeyi özmedi.

Ve bu Erica'ya iyi bir yetiştirilme tarzı gibi gelmişti. Ne de olsa iyi yetişmişti, değil mi? Güçlü bir iş ahlakı sayesinde mali açıdan bağımsızdı. Kimsenin arkasını toplamak zorunda değildi ya da hınzırca hoşgörölü medya sisteminin kontrollerini paylaşmak zorunda değildi. Çamaşır ya da ev ödevi kavgaları yoktu. Çocuklu kadınların sıklıkla yaptığı gibi kendini en sona koymak yoktu. Kimsenin onun için bir şey yapmasını beklemiyordu. Ve hayatını tamamlamak için bir erkeğe ihtiyacı yoktu. Annesinin, babasının eksikliklerini telafi etmek için tükenme noktasına gelene kadar çalıştığını görmüştü. Her iki ebeveynin de rolünü oynamış, böylece Erica'ya erkeklerin şeker gibi olduğunu kanıtlamıştı. Arada bir ikram olarak iyi, ama hayatta kalmak için gerekli değil.

Hayatının ne kadar doğru olduğunu düşünmek, neden bu kadar yanlış hissettiren bir şey yapmak üzere olduğunu merak etmesine neden oldu.

"Anna?"

"Ben hala buradayım! Sakın kapatma." Anna'nın sesi yukarıda zar zor duyuluyordu akan suyun sesi ve çoklu konuşmalar. *"Onu köpeğe yedirme yoksa bir sonraki yolculuğumuz veterinerine olacak!"* Bir dakika bekle. Kendimi Pete'in çalışma odasına kilitleyeceğim."

Erica, arkadaşının kesintisiz bir konuşma yapabilmesinin tek yolunun kendisini kocasının evindeki ofisine kilitlemek olduğu gerçeğini düşündü.

Anna, Erica'nın annesine hiç benzemiyordu. Anna, kitaplarda okuduğunuz annelerden biriydi. Çocukları düştüğünde onlara sadece yardım etmekle kalmaz, aynı zamanda onlara sarılır, güzel sözler söyler ve kurabiye verirdi. Eğer yardıma ihtiyaçları varsa, Bunu isteyerek yaptı. Ailesine destek olmayı kendi görevi olarak görüyordu. Erica'nın, Anna'nın çocuklarından birini kurtarmak için kendini bir arabanın önüne atacağından hiç şüphesi yoktu. Her şey çok besleyici ve güvenliydi, ama Erica'nın deneyimlerinden çok uzak bir dünyaydı.

"Pete nerede?"

"Neyse ki çalışma odasında değil. Haftada üç gün ofise geri dönüyor. Dürüst olmak gerekirse, onun etrafta olmamasını özledim." Takırtılar ve gürültüler azaldı, sonra bir kapı çarpıldı ve Anna içini çekti. "Huzur. Nihayet. "Sonunda huzur.

Sanırım hayatlarınızı değiştirmek

istiyorsunuz?" Erica

ürpermemeğe çalıştı.

"İkimiz de hayatını sevdiğini biliyoruz. Peki... sana neler oluyor?"

"Vay canına, nereden başlasam?" Anna'nın sesi soluğu kesilmiş gibiydi. "Burası çok yoğun. Pete terfi aldı, bu iyi bir şey ama daha uzun

saatler alışıyor. Meg bir sanat dl kazandı ve-şunu dinle- örgü
rmeye başladı. Rahatlattığını söylüyor.

Onu. Noel için yeni bir kazak bekle. Ona ren geyiklerine tahammül edebileceğimi ama sırttan dev bir Noel Baba giymeyeceğimi söyledim bile. Daniel

Son zamanlarda biraz sessiz olmasına rağmen iyi gidiyor. Bir şeyler olduğundan eminim ama şu ana kadar onu bu konuda konuşmaya ikna edemedim. Meg'in bir sorunu varsa, o her şeyi ortaya döküyor ama erkekler farklı. Onu duygularını ifade etmesi için gerçekten cesaretlendiriyorum - konuşmayan erkeklerden biri olmasını istemiyorum-" Anna beş dakika daha saçmaladı

ve sonunda Erica araya girdi.

"Peki ya *sen*? Senin hayatında neler oluyor?" "Sana sadece hayatımı anlatıyordum."

"Hayır. Şimdiye kadar çocuklar ve Pete hakkında bir şeyler duydum. Senin hakkında bir şey duymadım."

"Bu benim hayatım. Çocuklar ve Pete. Ve ev, tabii ki. Ve köpek. Köpeği unutmayın. Biliyorum, biliyorum, sıkıcı olduğumu düşünüyorsun, ama dürüst olmak gerekirse seviyorum."

İkisi de güldü ve Erica üniversitedeki ilk gününde Pete gibi bir adamla tanışmış olsaydı hayatının daha farklı olup olmayacağını merak etti.

"Sıkıcı değilsin. Bunca yıl sonra bile ikiniz birlikte gülünç derecede tatlısınız."

Anna'nın kendisi sıkıcı değildi, ama Erica bazen onun sıkıcı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

hayat sıkıcı görünüyordu. Uluslararası seyahatlerin, iş heyecanının, bir anlaşmayı güvence altına almanın ya da herkes bocalarken bir kriz durumunun üstesinden gelmek için çağrılmanın ona verdiği hazzın olmadığı bir günü hayal etmeye çalıştı.

"Teşekkür ederim ama benden bu kadar bahsettiğiniz yeter, sizi dinlemek istiyorum."

Doğum günün hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Ve Berlin'de ne yapıyorsun?"

"Bu öğleden sonra kriz yönetimi üzerine bir konferansta konuşacağım." Erica pencerenin yanındaki masanın üzerinde duran kâğıt yığınınına baktı.

Anna kıskançlık dolu bir inilti çıkardı. "Sormamalıydım. Oda servisi ve inanılmaz bir spası olan beş yıldızlı bir otelde kaldığınıza hiç şüphe yok."

Erica onu bekleyen masajı düşündü. "Spa iyidir."

"Bana her şeyi anlat, ama doğum gününle başla. Lütfen bana doğum gününü muhteşem bir adamla geçirdiğini söyle."

Erica gülümsedi. "Akşamı Jack'le geçirdim."

"Avukat seksi Jack mi?" Anna nefesini tuttu ve sonra güldü. "Anlat

bana! Ve tek bir detayı bile atlama."

"Söyleyecek bir şey yok. Jack ve ben, ikimiz de şehirde olursak ve katılmamız gereken bir etkinlik varsa sık sık takılırız. Bunu biliyorsun. Ciddi bir şey değil ve

ikimizin de hoşuna gidiyor."

"Erica, sen kırk yaşındasın. Takılmak yirmili yaşlar içindir. Ve sen en az iki yıldır birlikte oluyorsun. Seksi Jack'in evine dış fırçası bırakma zamanı geldi."

Bu o kadar tipik bir Anna tepkisiydi ki Erica gözlerini devirdi. "Bu fikrin kimi daha çok dehşete düşüreceğinden emin değilim, onu mu yoksa beni mi? Ve ona seksî Jack demeyi keser misin?"

"Neden? Fotoğrafını gördüm. Claudia ve ben onu araştırdık. Beni mahkemede her an savunabilir. Yani gece kalmadığını mı söylüyorsun?"

"Gece üçe kadar kaldı ve sonra taksiyle evine gitti." Adamın kalmasını önerdiğini ve kendisinin de neredeyse kabul ettiğini itiraf etmedi. Alışkanlık ve acımasız disiplin onu durdurmuştu ama bu dürtü onu sarsmıştı.

Kırk yaşına basmak beynini kesinlikle etkilemişti. Jack'le aralarında bir anlayış vardı ve geceyi birlikte geçirip kahvaltı etmek ikisinin de istemediği bir yakınlıktı. Müvekkillerinden biri için hukuki tavsiyeye ihtiyaç duyduğunda tanışmışlar ve birbirlerinin arkadaşlığından keyif almışlardı birbirlerini görmeye başlamaları yeterliydi. Burada bir akşam yemeği. Orada bir etkinlik. Hiçbir rutin yoktu ve hiçbir bağlılık varsayımı yoktu. "Onu kalması için davet etmelisin. Bir hafta sonu ya da başka bir şey için git."

"Anna, dur."

"Ne? Jack'ten hoşlanıyorum. Jack senin için mükemmel." "Jack'le hiç tanışmadın."

"Öyle hissediyorum. Ve ikinizin bir ilişkisi olduğu gerçeğini seviyorum."

"Bizim bir ilişkimiz yok. İkimiz de herhangi biriyle ilişki kuramayacak kadar meşgulüz, bu yüzden bir iş etkinliği için bir artı bire ihtiyaç duyarsa beni arıyor. İzlemek istediğim bir oyun varsa ve canım eşlik etmek istiyorsa onu arıyorum. Kıvrak bir zekası var, bu yüzden ara sıra onunla bir iş meselesini konuşurum. Hepsi bu kadar."

"Seks kısmını atlamışsın."

"Evet, seks yapıyoruz. Harika seks. Mutlu musun?"

"Hem de çok. Görünüşe bakılırsa sen de öylesin." Anna hâlâ on sekiz yaşındayken yaptığı o pis kıkırdamayı yapıyordu ve Erica gülümsemekten kendini alamadı.

Derinlerde bir yerde Anna her zaman olduğu kişiydi. Belki de hepsi öyleydi. Yaş bunu değiştirmiyordu.

"Sakin ol. Jack ve ben kesinlikle sıradan insanlarız."

"Yapma. Kalbimi kırırıyorsun. Sen kırk yaşındasın, Erica."

"Her cümlemin içine bunu sıkıştırırmayı keser misin?"

"Üzgünüm, sadece senin için mutlu bir son istiyorum."

"Bu benim mutlu sonum. Hayatımın böyle görünmesini istiyorum." Anna iç çekti. "Berlin'de ne kadar kalacaksın?"

"İki gece." Erica dizüstü bilgisayarına baktı ve bir suçluluk duygusu hissetti. Muhtemelen çalışıyor olması gerekiyordu. Öte yandan, sunumunu uykusunda bile yapabilirdi. İyi bir ekip kurmuş ve zamanını nasıl harcayacağını seçme şansını kendisine vererek daha fazla yetki devretmeye başlamıştı.

"Kriz yönetimi üzerine bir konuşma yapabilirim," dedi Anna. "Hayatım büyük bir krizden ibaret, ama hiçbir zaman heyecan verici türden değil. Dün dondurucu bozuldu, ondan önceki gün de araba bozuldu. Neyse, bunları duymak istemezsin. Mükemmel bir yer bulunduğunu söylemiştin. Ne için?"

Erica sesini rahat tuttu. "Aralık ayındaki kitap kulübü buluşmamız için."

"Oh." Anna'nın ses tonu değişti.

"Ne? Bunun hakkında konuşmuştuk. Randevuyu ayarladık."

"Geçici olarak. Ama bu yazındı çünkü Claudia'nın durumu kötüydü, bu yüzden her zamanki haftamızı yapamadık. Bir daha kimse bundan bahsetmedi, ben de hepimizin bunun işe yaramayacağı konusunda hemfikir olduğumuzu düşündüm."

"Neden işe yaramasın ki? Temel bileşenlerin hepsi aynı. Biz Otel Kitap Kulübü'yüz. İşte bu noktada, size bir kitap yazmak istediğimi hatırlatmak istiyorum.

Sırf nerede kalmak istediğim konusunda kafa karışıklığı olmasın diye Lüks Otel Kitap Kulübü adını verdim ama asıl mesele şu ki ihtiyacımız olan tek şey bir otel, bir kitap ve üçümüz. Hepsi bu."

"Sorun kitap kulübü değil. Yılın bu zamanı. Noel'e bu kadar yakın bir zamanda gitmek garip hissettiriyor. Noel aile zamanıdır. Ağaç almak, hediyeleri paketlemek, evi dekore etmek. Bir rutinimiz var.

Gelenekler. Kusura bakmayın, bunların hiçbirini yapmadığınızı biliyorum.

Patavatsızlık mı ediyorum?" "Neden patavatsızlık olsun ki? Biliyorsun, bu konuda duygusal değilim.

tatiller."

"Biliyorum ama seçtiğin tarih, ağacımızı seçmek için ormana gideceğimiz tarih. Çocuklar doğduğundan beri bunu her yıl yapıyoruz. Bu onların

en sevdikleri gelenek. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Erica ilişki kurmaya çalıştı ama başaramadı. Onun için Noel haftanın

sıradan bir günüydü. Büyürken, annesi onu yuvadan uçmaya teşvik etmişti
ve

bir an önce kendi hayatını yaşamak istiyordu. Bir kez bile birlikte bir Noel ağacı seçmelerini önermemiştir.

"Daha yeni Şükran Günü'nü birlikte geçirdiniz."

"Noel farklıdır."

"Ağacınızı Aralık ayının başında alın. Böylece düşen iğnelere basmanın keyfini daha uzun süre çıkarabilirsin. Çocukların senin hayatın olamaz, Anna. Bu hem onların hem de senin üzerinde baskı yaratır. Ve onlar artık birer yetişkin."

"Ha! Bunu her zaman bilemezsin," dedi Anna. "Bir ergenin ne kadar karmaşık olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Hayır, elbette bilmiyordu. Hiçbir zaman çocuk sahibi olmayı düşünecek bir konumda olmamıştı ve bu konuda hiçbir pişmanlığı yoktu. Kariyeri heyecan verici ve sürekli teşvik ediciydi. Evde oturup bulaşık makinesini doldurmak ve köpeği beslemekle uğraşmak için bunu feda etmeye hazır mıydı? Asla olmazdı.

"Bir haftadan bahsediyoruz Anna, hepsi bu. Noel'den önce geri dönmüş olacaksın, böylece koridorları süslemek ya da her ne yapıyorsan onu yapmak için bolca vaktin olacak. Arkadaş zamanı ve aile zamanı. Her iki dünyanın da en iyisi."

"Bunu düşünmem gerek," dedi Anna. "Yılın en sevdiğim zamanı ve gerçekten Noel gibi hissetmek istiyorum. Alınma ama Noel şeyleri insanın tüylerini ürpertiyor."

"Ürpermeyeceğime söz veriyorum." Erica'nın ne *hissettiğine dair* pek bir fikri yoktu.

Noel'le ilgili bir şeydi ama biraz araştırma yapmaya ve arkadaşını mutlu etmek için ne gerekiyorsa sağlamaya hazırdı. Bu tür şeyler bir otelde *ekstra* olarak rezerve edilebilir miydi? "Ve eğer *Noel* havası istiyorsanız, bulduğum yere bayılacaksınız. Pastoral bir yer. Tuhaf." Kalbi bir kez daha biraz daha hızlı. "Noel Baba'nın bile ağzı sulanırdı."

"Sana inanmıyorum. Evimi yeniden dekore etmek istememe neden olan sofistike butik otelleri seçiyorsun. Tuhaf şeyler yapmıyorsun."

"Bu kez yaptım ama neyse ki bunu lüksten ödün vermeden yaptım. Bu herkes için mükemmel bir uzlaşmadır."

"Mmm." Anna'nın ikna edilmeye ihtiyacı olduğu açıktı. "Peki ya kitap? Ne okuyacağımıza karar verdik mi? Bugünlerde ayakta uyuyakaldığım için kitap okumak biraz zamanımı alıyor. Claudia'yla Aralık'ta kitap kulübü yapmak hakkında konuştun mu?"

"Denedim. Telefonu açmıyor. Onu daha sonra arayacağım. Birkaç gün önce konuştuğumda sesi çok üzgün geliyordu, bu yüzden onu kontrol etmek istiyorum. Sonra

Bu yıl olan biten her şey bir yana, bir hafta uzakta olmak tam da ihtiyacı olan şey olabilir."

"Haklısın. Yeniden ayağa kalkmasına yardım etmenin zamanı geldi," dedi Anna. "Ama Claudia'yı ne kadar sevsem de, kitap seçimimiz olarak bir şefin ya da bir politikacının biyografisini daha okumak istemiyorum."

Hepsine hitap eden bir kitap bulmaya çalışmak her zaman zorlu bir görevdi. Anna romantik kurguları, Erica gerilim ve gerçek suçları severken, Claudia kurgusal olmayan kitapları tercih ediyordu.

"Ben de yeni Catherine Swift'i önerecektim. Adı *Her Last Lover*."

"Ne?" Anna kahkahalara boğuldu. "Resmen endişelendim. Önce bana kalacak Noel gibi bir yer bulduğunu söylüyorsun, şimdi de romantik kitaplar mı okuyorsun? Kırkına basmanın sana yaptığı bu mu?"

"Bu bir romantizm değil."

"O bir aşk romanı yazarı. Yazdığı her kitabı okudum, çoğunu birden fazla kez okudum. Ve kitabın adının *Her Last* olduğunu söylediniz. *Sevgilim*. Bu çok romantik. Sevdigi son erkek."

"Romantik değil. O onun son aşkı çünkü onu öldürüyor."

"Oh!" Anna'nın şoku telefonda yankılandı. "Doğru yazarı aradığınızdan emin misiniz? Catherine Swift?"

"Sanırım bunu L.C. Swift ya da onun gibi bir isimle yazıyor. Ama kitap bir gerilim. Eleştiriler mükemmel ve film şimdiden yapım aşamasında."

"Tür değiştirdiğini bilmiyordum," dedi Anna. "Kalbimi kırdın. Son kitabı harikaydı. Beni ağlattı. O *son*. Bu korkutucu mu? Korkudan hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Henüz okumadım ama korkuyorsanız ışıkları açık tutabileceğimize söz veriyorum. İkinize de birer kopya sipariş ettim. Yarın geliyor."

"Kapağında kan var mı? Kapağında kan olan kitaplardan nefret ederim."

"Kan yok. Sadece bir alyans ve çok keskin görünümlü bir bıçak."

Anna'nın ürperdiğini neredeyse hissedebiliyordu. "Yardıma olacaksa kar tanesi kâğıdıyla kaplarım. Catherine Swift olduğu ve en sevdiğin yazar olduğu için biraz ilgini çekmedi mi?"

"Bilmiyorum. Ama bir gecede kişilik nakli geçirmediğin için biraz rahatladım. Endişelenmeye başlamıştım. Şimdi bana kalmamız için bulduğun bu yerden biraz daha bahset."

Erica içinde bir şeylerin gevşediğini hissetti. "Sana bir bağlantı gönderdim. E-postanı kontrol et."

Bir duraklama oldu ve tuşlara vurulma sesi duyuldu. "Tamam, şimdi kafana bir darbe aldığına eminim," dedi Anna. "Vay canına. Bir peri masalından fırlamış gibi görünüyor."

Peri masalları genellikle kötü sonla biter, diye düşündü Erica ve bir şüphe daha hissetti.

"Onaylıyor musun?"

"Evet, her ne kadar -" bir duraklama daha oldu "- bu gerçekten sana benzemiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen bir şehir insanısın," dedi Anna. "Burası sadece kar ayakkabısıyla gezmek ve ateşin önünde sıcak kakaoyla geçirilen sıcacık gecelerden ibaret olacak. Ben temiz havayı ve kır yürüyüşlerini seven biriyim. Sen ise parlak ışıklar, kokteyller ve tasarımcılardan alışveriş yapmayı seviyorsun."

"Bu doğru, ama ben bunu her zaman yapıyorum. Bu bir kaçış."

Kaçmak mı? Kimi kandırıyordun?

"Ama genellikle kaçmak istemezsiniz. Hiçbir şey seni hiçbir yerin ortasında olmaktan daha fazla hayal kırıklığına uğratamaz. Catskills'de otel rezervasyonu yaptığımız o yazı hatırlıyor musun? Bir gün erken gitmiştin."

Anna'nın onu ne kadar iyi tanıdığını unutmuştu.

"Bir kriz vardı."

"Mmm. Hatırladığım kadarıyla kriz telefon sinyalinin güvenilirmez olmasıydı, bu yüzden o zamandan beri şehir tatilleri yapıyoruz. Bulduğun bu yer harika görünüyor ama sen değilsin. Neler oluyor?"

Bir an için arkadaşına gerçeği söylemeyi düşündü. Burayı seçmesinin gerçek nedeni de dahil olmak üzere her şeyi. Ama gerçeği söylerse, Anna ona Erica'nın cevaplamaya hazır olmadığı bir sürü soru soracaktı.

İhtiyatlı davranmak istiyordu. Anna kontrolden çıkmış bir köpek yavrusu gibi hemen olaya dalar, kargaşa yaratır ve Erica bundan sonra olacakların kontrolünü kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırdı. Kontrolü kaybetmek istemiyordu. Ne olursa olsun ya da ne olmazsa olsun, bunun kendi kararı olmasını istiyordu.

"Hiçbir şey *olmuyor*. Noel'de sizi yuvanızdan çıkarmanın tek yolunun her şeyiyle mükemmel bir Noel kaçamağı yapmak olduğunu biliyordum. bayram süsleri. Telefonla Sinyal Vermeyen Otel Kitap Kulübü yerine, Noel Havasında Otel Kitap Kulübü. Gelmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Birbirimizi yirmi yıldır tanıyoruz Erica. Ne zaman sır sakladığını bilirim."

"Yirmi yıl mı? İşte yine başladın, bana yaşımı hatırlatıyorsun. Çok yakında Emekli Otel Kitap Kulübü olacağız." Telefonu başka bir aramayla biyledi ve ekrana baktı.

Jack.

Kalbi yerinden fırladı. Bunu *hiç* beklemiyordu. Neden onu arıyordu? Bu hafta seyahatte olduğunu biliyordu.

Doğum günü gecesine, Manhattan'ın dudak uçuklatan manzarasına sahip bir restoranda uzun, yavaş bir akşam yemeğine kısa bir geri dönüş yaşadı. Yemek unutulmazdı, şarap lezzetliydi, ama en iyisi arkadaşlığıydı. Jack onu güldürmüş ve kendini harika hissetmesini sağlamıştı. Sanki kırk yaşına basmak hayatında yepyeni ve heyecan verici bir dönemin başlangıcıymış gibi. Yemekten sonra onun dairesine döndüler.

Hatırlayınca kaşlarını çattı. Seks farklıydı. Daha yavaş, daha yoğun, daha samimi?

Telefonuna baktı. Eğer Jack'in bir etkinlikte ona eşlik etmesi gerekiyorsa, bunu birlikte oldukları zaman söylerdi. Ya da belki de yeni ortaya çıkmış bir şeydi, bu durumda mesaj bırakabilirdi.

Telefonun telesekretere düşmesine izin verdi ve dikkatini hâlâ Erica'nın seçimini sorgulayan Anna'ya çevirdi. "Bu oteli nasıl buldun?"

Gerçeği söylerse arkadaşının vereceği tepkiyi hayal edebiliyordu.

Bir özel dedektif.

"Rahat kış konaklamaları üzerine bir yazı okuyordum." Ve şimdi keşke bunu teklif etmeseydim diye düşünmeye başlamıştı. Beyninde vızıldayan soruların yanıtlarını bulmak için bir hafta sonu tek başına gidebilirdi. Arkadaşlarını dahil etmek zorunda değildi. "İstersen başka bir yer bulabilirim."

"Sakın buna cüret etme! Burası mükemmel görünüyor," dedi Anna. "Özel. İkimiz de Claudia'nın onaylayacağını biliyoruz çünkü ödüllü bir restoranı var ve onun için önemli olan tek şey bu."

"Doğru."

İçten içe arkadaşının şehir içinde bir yeri tercih edeceğini mi umuyordu? Ya da bunu hiç yapmak istemediğine mi karar verecekti? Erica'nın büyük bir hataya dönüşebilecek bir şey yapmasını bir şekilde durduracağını mı?

Ama Anna onu vazgeçirmek şöyle dursun, mekânı beğenmiş görünüyordu.

"Üç oda boş. Az önce kontrol ettim. Ben aileyle konuşurken onları kısa bir süreliğine ayırabilirler mi? Bunu kabul edip etmediklerini görmek istiyorum ve bu arada o odaları kaybetmek istemiyorum."

Erica bir şey yapmadan önce üç kişiden izin almak zorunda kaldığını hayal etmeye çalıştı. Tam bir kâbus. Görünüşe göre kırkına basmak onu o kadar da değiştirmemişti.

"Arayabilirim ama sadece birkaç hafta var, bu yüzden odaları tutacaklarının garantisi yok."

"İkna gücünüz dillere destan. Yirmi dört saat," dedi Anna. "Tek ihtiyacım olan bu. Hem zaten Claudia'yla konuşana kadar teyit edemeyiz."

"Tamam, onları arayacağım."

Kendini kutuyu açmak üzere olan Pandora gibi hissediyordu.

Odaları kaybederlerse, bu kadar olur. Karar verildi.

Ama eğer odalar müsaitse, bu gerçekten olacaktı ve birkaç hafta içinde Maple Sugar Inn'e giriş yapacaktı.

Bu da hayatının en kötü fikri olabilir.

ÜÇ

Claudia

Binlerce kilometre ötede, Kaliforniya'da Claudia yumruklarını bir kum torbasına sapladı.

Düşünceleri yumruklarıyla ritim tutuyordu.

Senden nefret ediyorum John.

Döndü ve tekrar yumrukladı.

Sana güvendiğim için kendimden nefret ediyorum.

"Omuzlarını gevşet." Antrenörü Michelle kaşlarını çatıyordu. "Formuna dikkat et."

Claudia yumruk atmayı bıraktı. Saçları alnına ve boynuna yapışmıştı ve kalbi göğüs kafesine çarpıyordu.

"İç," diye tavsiye etti Michelle. "Ve biraz nefes al."

Claudia eldivenlerini çıkardı, su almak için çantasına uzandı ve telefonunda iki cevapsız arama olduğunu gördü.

Erica.

Derin derin içti ve şişeyi çantasına geri bıraktı. Son birkaç aydır Erica olmasaydı ne yapardı? Çoğu insan Erica'yı açık konuşması ve acımasız odaklanmasıyla ün yapmış başarılı bir iş kadını olarak tanıyordu. Arkadaş Erica'yı tanımıyorlardı. Onun nezaketini ve sadakatini görmediler. Claudia'yı her zaman kontrol ederdi. John'un eşyalarını toplayıp taşıdığı ve Claudia'yı şok içinde bıraktığı hafta sonu, Erica randevularını iptal etmiş ve Claudia'nın yanında olmak için Kaliforniya'ya uçmuştu. Claudia berbat durumdaydı ama Erica onunla kalmakta ısrar etmişti. Kriz anında Erica'dan daha iyi kimse olamazdı. Claudia'yı

Duş alıp giyindikten sonra ona çorba yapmıştı - Claudia'nın karşılık olarak çorbayı yiyip yutmayı başardığı sevgi dolu bir jestti bu - Erica berbat bir aşçıydı. John'un kalan eşyalarının kutulanmasına yardım etti. Sonra da geri dönmesi için bir neden olmadığından emin olmak için eşyaları ona göndermişti. Claudia onun sözlerini hâlâ hatırlıyordu:

"Dairene fare girmesine izin vermemelisin; bu sağlığın için kötüdür. Emin olmak için kilitleri değiştirtmişti. En önemlisi, telefonunu kapatmış ve Claudia'yı dinlemişti. Claudia hıçkıra hıçkıra ağlayıp söylenirken onu saatlerce dinlemişti.

On yıl süren bir ilişkinin hiçbir uyarı olmadan nasıl aniden bitebileceğini anlamaya çalıştı. O zamana bakmamıştı ya da Claudia kendini toparlamaya çalışıyordu ya da başka bir yerde olmak için sabırsızlanıyordu; sadece *oradaydı*.

Erica eve uçup yoğun programına geri döndüğünde bile iletişimde kalmaya devam etti. *Bana ihtiyacın olursa ara, eğer acilse asistanıma söyle, o beni hangi toplantıdaysam oradan çıkarır.*

Claudia Erica'nın asistanını aramak zorunda kalmamıştı -bunun yaratacağı utancı hayal edebiliyordu- ama en kötü anlarında Erica'nın ihtiyacı olduğunda yanında olduğunu bilmesi onu rahatlatmıştı.

Bunu bilmek yeterliydi. Anna da onun yanındaydı ama Anna'nın bakması gereken bir ailesi vardı ve Claudia onu rahatsız etmek istemiyordu.

Erica'nın gerçek kan bağı olan akrabası yoktu. Arkadaşları onun ailesiydi.

Genel olarak Claudia'nın durumu iyiydi, ta ki geçen hafta işini kaybedene kadar. Bu da hayatın ne zaman daha kötüye gidemeyeceğini düşünseniz, daha da kötüye gittiğini kanıtlıyordu.

Mutlu Noeller, Claudia.

Michelle bir kaşını kaldırdı. "Bunun hakkında konuşmak mı istersin, yoksa egzersiz mi yapmak istersin?"

"Egzersiz yapmak istiyorum." Eldivenlerini tekrar giydi. "Özellikle de bu seanstan sonra sana para veremeyeceğim için. Yumruk atmak en iyi terapidir."

Michelle ona sempatik bir bakış attı. "Sen benim en sevdiğim müşterimsin. Sana indirimli bir fiyat vereceğim."

"Hayır, yapmayacaksın. Yürütmen gereken bir işin var." "Buna sana Noel hediyem diyebiliriz."

Claudia gülümsemeyi başardı. "Buna bir şey demeyeceğiz çünkü kendini bedavaya vermene izin vermeyeceğim."

Noel için ne istiyordu?

Hayatın ona tuğla fırlatmayı bırakmasını istiyordu. Sabah uyandığında önündeki gün için heyecan duymak istiyordu. Bunu istemek çok mu fazlaydı?

İşini kaybetmesi korkunç bir yılın korkunç bir sonu olmuştu. Reddedildiği bir yıl. Ona tanıdık gelen şeyleri kaybettiği bir yıl. İnsanların ona yeterince iyi olmadığını söylediği bir yıl.

Ve bunun her gün milyonlarca insanın başına geldiğini biliyordu. İlişkiler sona erdi. İnsanlar işlerini kaybetti, özellikle de şu anda bu kadar çok işletmeler artan hayat pahalılığı ile mücadele ediyor ve kapılarını

kapatıyorlardı, ancak bu onu daha iyi hissettirmiyordu.

İnsanlar ona kendini toparlayacağını söylemişlerdi ve belki de yirmili yaşlarında bunu başarabilirdi - yapabilir miydi? Emin değildi ama sadece birkaç yaşındaydı.

Kırkınıc yaş gününe aylar kalmıştı ve kendini zıplamaktan çok kırılmış hissediyordu.

Kırk.

Kırk yaşına geldiğinde durulmuş olman gerekirdi. Hayatı çözmüş olman gerekirdi. Erica'nın harika bir kariyeri vardı. Anna'nın mükemmel bir ailesi vardı.

Her biri kendi seçimini yapmış ve iyi de etmişti.

Elinde ne vardı? Hiçbir şey. Son yirmi yıl boyunca mükemmel bıçak becerileri ve neredeyse kalıcı bir tam hizmet veren, yüksek hacimli bir restoranda çalışmaktan kaynaklanan baş ağrısı. Ayrıca saçları kısıydı çünkü John bir keresinde ona kısa saçlı kadınları tercih ettiğini söylemişti. O zamanlar uzun saçlıydı.

Michelle'e son kez teşekkür ettikten sonra çantasını aldı ve morali bozuk bir şekilde duş odasına yöneldi. Yine başka bir son. Kendi seçimi olmayan bir başka değişiklik.

Yeter artık! Kendini toparlaması gerekiyordu. İşini o kadar da sevdiği söylenemezdi. Yönetici şef tam bir kabadayıydı. Çoğu zaman gerginliği çok keskin bir bıçakla kesebilirdiniz. Tüm mutfak personeli çoğu zaman korkudan felç geçirirdi ve Claudia da bundan istisna değildi. Patronu öldürmek bir suç olmasaydı, bunu kesinlikle bir seçenek olarak değerlendirirdi. Kendini savunmuştu ama bu tatsız olmadığı anlamına gelmiyordu. Ama hiçbir şekilde hayalindeki iş olmasa da, kendi şartlarıyla ayrılmak güzel olurdu. Hepsi de ona zorla kabul ettirilen sonlarla dolu bir yıl olmuştu.

Soyunma odası boştu ve soyundu, duş aldı ve temiz kıyafetler giydi. Sonra da döner kapılardan geçerek spor salonuna ve Kaliforniya güneşine.

Gün, çorak ve plansız bir şekilde önünde uzanıyordu.

Erica'yı geri arayıp ona yüklenme dürtüsüne direndi. Bunu fazlasıyla yapmıştı. Artık kendini düzeltme zamanıydı. Ama nasıl?

Rutin eksikliği tedirgin ediciydi. Genelde hayatı hakkında düşünemeyecek kadar meşgul olurdu ama şimdi dünya kadar zamanı vardı ve çok fazla düşünüyordu.

Son birkaç gündür kendini bitkinlik noktasına kadar düşünmüştü.

Ne istediğini ya da hayatta nereye gideceğini bilmiyordu ve bunu şimdiye kadar bilmesi gerekmez miydi?

Eskiden yemek pişirmekle ilgili her şeyi severdi. En iyi malzemelerle çalışmanın heyecanını, lezzetli bir şeyler hazırlamanın verdiği yaratıcı heyecanı. Yemek pişirmek onu rahatlatırdı. Sarımsağın kızgın yağdaki cızırtısı, taze otların kokusu, bir müşterinin hazırladığı yemeğin o güne kadar yedikleri en iyi şey olduğunu söylemesinin verdiği tatmin duygusu.

Ancak stresli bir mutfakta çalışmak yemek yapma aşkını öldürmüştü ve bu, ilişkisinin sona ermesi kadar büyük ve şok edici bir kayıp gibi geliyordu. Yemek pişirmek onun için her şeydi, ya da öyleydi. Ama artık malzemeler ve tatlarla deneyler yapmayı düşündüğünde en ufak bir heyecan bile hissetmiyordu. Yemek yapmak için canı sıkılmıyordu. Çırpılmış yumurta ve tosttan daha karmaşık bir şey yapamazdı. Kendini uyuşmuş ve yorgun hissediyordu.

Peki şimdi ne olacak?

John'la birlikte kiraladıkları küçük daireye doğru beş blok yürüdü ve kapıyı açarken hırlamamaya çalıştı.

Burayı birlikte seçmişlerdi ve burada olmak, onu düşünmek istemese de onu düşünmesine neden oluyordu.

Öfkeden mutsuzluğa uzanan duygularla kaynayan kadın, kendine sert bir kahve yaptı ve dizüstü bilgisayarını açtı.

Kupa elinde, iş aramaya başladı. Belki şu anda yemek pişirmeyi sevmiyordu ama faturalarını ödemesi gerekiyordu ve yapabileceği tek şey buydu.

Önde gelen bir otelin aşçı yardımcısı ilanı vardı, o da linke tıkladı ve hangi nitelikleri aradıklarını kontrol etti.

Beş yıldızlı bir tesiste iki yıldan fazla.

Şimdiye kadar çok iyi.

Yemek konusunda tutkulusun.

Eskiden tutkuluydu. Bu sayılır mı?

Esneksiniz, hafta sonları, geceleri, tatillerde ve sabahın erken saatlerinde çalışabiliyorsunuz ve ekibe enerji verebiliyorsunuz.

Mümkün değil.

Claudia dizüstü bilgisayarını kapattı.

Kendini başka bir yoğun, kişisel olmayan, stresli mutfığa atma düşüncesi onu yoruyordu. Bir ekibe enerji vermesinin imkânı yoktu. Kendisine bile enerji veremiyordu.

Ve artık o aptal, insanlık dışı saatlerde çalışmak istemiyordu.

Kendine yeni bir hayat kurmak zorundaydı ve bunu nasıl yapacaktı?

Sürekli çalışıyor muydu? Ne zaman sosyal bir hayatı olacaktı ki?

İki yıl önce John büyük bir terfi aldığında her şeyi geride bırakıp onun peşinden Kaliforniya'ya gelmişti ve John'un birlikte kurdukları hayatı terk ettiği günden beri korkunç derecede yalnızdı. Burada kimseyi tanımıyordu ve kimseyle tanışacak zamanı da olmamıştı. Hayatı iş ve onun etrafında dönüyordu.

Doğu yakasında yaşıyor olsaydı, durum farklı olurdu. Arkadaşlarını görmek daha kolay olurdu. Arkadaşlarını özlemişti. Boston'da yaşarken, Erica iş için şehirdeyse ara sıra onunla buluşur ya da hafta sonları Anna'yı ziyaret ederdi. Los Angeles'ta ise yeni arkadaşlar edinmek için çalışmakla çok meşguldü.

Ama artık çalışmıyordu.

Telefonuna uzandı ve tereddüt etti. Erica'yı geri araması gerekiyordu. Ona John'u kaybetmesinin yanı sıra işini de kaybettiğini söylemesi gerekiyordu ama bunu yapacak gücü kendinde bulamıyordu. Erica zaten çok şey yapmıştı. Claudia'nın dertlerini daha fazla dinlemeye ihtiyacı yoktu.

Sandalyesine çökmüş bir şekilde oturdu. Bunun için kendinden nefret ediyordu ama Erica'yı kıskanıyordu. Hayatında çok başarılı olmuştu. Anna da öyle.

Claudia en önemli iki şeyde, ilişkisinde ve işinde başarısız olmuştu. Tüm hayatı, görünürde mutlu bir sonu olmayan bir felaket filmi gibiydi.

E-postalarını kontrol etti ve Erica'dan bir tane buldu. Konu satırında şöyle yazıyordu

Noel Kitap Kulübü.

Kitap kulübü toplantısını Noel'de yapacaklarını konuştuklarını unutmuştu, ki bu onun ruh hali hakkında çok şey söylüyordu, çünkü her zamanki yaz buluşmalarını iptal etmek zorunda kalmalarının nedeni oydu.

Erica'nın gönderdiği linke tıkladı, kendisini Manhattan'da Claudia'nın karşılayamayacağı lüks bir otelin web sitesine yönlendirmesini bekliyordu, ancak seçkin bir otel yerine Vermont çikolata kutusu gibi mükemmel görünüyordu. Kar, eğimli çatıya ve çevredeki ormana yapışmıştı. Ön kapının iki yanında fenerler parlıyordu.

Bir sızı hissetti.

En son ne zaman kar görmüştü? Kaliforniya'ya ilk taşındığında güneş ışığını çok sevmişti ama son zamanlarda New Hampshire'da büyümüş bir çocuk olarak tadını çıkardığı çarpıcı sonbahar renklerini ve berrak kışları özlemeye başlamıştı.

Aşağı kaydirdi ve metni okudu.

Vermont'un pitoresk bir köşesinde, engebeli dağlar ve kıvrımlı nehirlerle çevrili tarihi Maple Sugar Inn yer almaktadır. Aslen on sekizinci yüzyıldan kalma bir pansiyon olan han, Hattie ve Brent Coleman tarafından harap durumdan kurtarılmış ve sevgiyle bir butik otele dönüştürülmüştür. Ne yazık ki Brent, han halka açıldıktan bir yıl sonra aniden öldü ve işi tek başına sürdürmek Hattie'ye kaldı.

"Oh. Bu korkunç." Claudia bir an için okumayı bıraktı ve Hattie Coleman'ı düşündü. Hayatın dümdüz etmeye çalıştığı başka birini. Hayatının aşkıyla birlikte hayallerini yaşıyordu ve sonra. Her şey bitmişti.

Makaleye göre Hattie, Amerikalı olan Brent'le birlikte Vermont'a yerleşmek ve hayallerini yaşamak amacıyla Londra'dan taşınmıştı. Bir erkekle birlikte olmak için ülkenin öbür ucuna taşınmış biri olarak Claudia, Hattie'nin şu anda neler hissettiğini anlayabiliyordu. Evini özleyiyor muydu? Keşke hiç taşınmasaydım mı diyordu? İngiltere'ye dönmek için bir uçak bileti mi almıştı?

Bir acıma duygusu hissetti ve Hattie ile kocası Brent'in fotoğrafını büyüttü. Gülümsüyorlardı. Çok mutlu görünüyorlardı. Ve bir çocukları vardı, bukleli ve kocaman gülümseyen bir bebek. Şimdi babasızdı. Hayat neden

bu kadar acımasız olmak zorunda mıydı?

Boğazının dolduğunu hissetti ve fotoğrafı kapatıp web sitesine geri döndü.

Hattie, krema ve kızarmış yaban havucu cipsiyle süslenmiş mükemmel bir elma ve yaban havucu çorbası servis ederken bize "Bu bir aşk emeği oldu" dedi. Odun ateşi, sayvanlı yatakları ve muhteşem manzarasıyla burası, her şeyden uzakta romantik bir kış kaçamağı için ideal bir yer olarak kabul ediliyor.

Kızarmış yaban havucu cipsi düşüncesiyle ağzı sulanan -birkaç parça yıllanmış parmesan da ekleyebilirdi- Claudia kaşlarını çatı. Romantik mi? Her şeyden uzakta mı? Burası Erica'nın tercih edeceği bir yer gibi görünmüyordu.

Telefonunu eline aldı ama Erica'yı aramak yerine Anna'yı aradı.

"Benim. Erica'dan garip bir e-posta aldım. O iyi mi? Endişeleniyorum. kafasına bir darbe aldı."

"Catherine Swift'ten bahsettiği anda ben de aynı şeyi söyledim."

"Bu onun kitap seçimi mi? E-postanın o kısmını okumamıştım. Ben Maple Sugar Inn'den bahsediyordum."

"Ah, şu. Güzel isim, değil mi?"

Claudia arka planda takırtı sesleri duyabiliyordu. Duyabiliyordu.

Anna'nın geniş mutfağının sıcak havasında meşgul olduğunu hayal edin.

Ailesi için yemek yapıyor.

İçine bir kıskançlık saplandığını hissetti. Profesyonel bir şef olmanın yemek yapmanın tüm keyfini kaçırmış olması üzücüydü. "Erica ne zamandan beri sevimli şeylerden hoşlanıyor?"

"Ben de aynı şeyi söyledim."

Claudia ayağa kalktı ve kendine bir kahve daha doldurdu. "Ve?"

"Ve hiçbir şey. Evin harika görüldüğünü söyledi. Ama konuşmanın tamamında doğru olmayan bir şeyler vardı. Sence paylaşmadığı bir şeyler mi var?"

"Bilmiyorum." Claudia masaya oturdu ve son zamanlarda birlikte geçirdikleri onca zamanı düşündü. Önce bir suçluluk, sonra da utanç hissetti. Erica'nın hayatını sormuş muydu? "Sence bir şeyler mi oluyor?"

"Emin değilim ama bu onun yapacağı bir şey gibi görünmüyor. Ama sebepleri ne olursa olsun, burası muhteşem bir yere benziyor. Eğer bunu yaparsak, Erica seni havaalanından alabilir ve ikiniz geceyi burada geçirebilirsiniz. Pete ve çocuklar seni görmeyi çok isterler. Sonra hep birlikte arabayla Sabah."

"Eğer mi? Gelemeyebileceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Aileyle konuşmam gerek. Gitmemi istemeyebilirler. Noel bizim için aile zamanıdır."

Tabii ki öyleydi. Anna'larda Noel bir filmde çıkmış gibiydi. Mükemmel bir koreografiyle hazırlanmış şenlikli bir kutlama. Onun hayatı neşeli bir şeker kamışı gibiydi, Claudia'nınki ise eriyen gri karı andırıyordu.

Acı dolu bir gümbürtü hissetti. Geçen Noel'de John'la birlikte evlerini dekore etmişlerdi. Çoraplarını hediyelerle doldurmuşlar ve eski filmleri izlemişlerdi. Taze böğürtlenlerden yapılmış bir sosla ağız sulandıran bir keklik kızartması servis etmişti.

Bu Noel sadece o olacaktı, eskiden paylaştıkları dairede tek başına.

Arkadaşına odaklanmaya çalıştı. "Pete ne düşünüyor?"

"Bu akşam tüm aileyle konuşacağım. Eğer gerçekten hayal kırıklığına uğrarlarsa, o zaman tekrar düşünmem gerekebilir. Noel'i onlar için mahvetmek istemiyorum. Peki ya sen? Eğer böyle bir şey olursa, gelir misin?"

Claudia kafasındaki rakamları hesapladı. Aralık ayında Maple Sugar Inn'de bir oda hiç de ucuz olmayacaktı, bir de uçuş vardı. Son birikimini de tüketecekti.

Yine de büyüğü görünüyordu. Ve geçirdiği berbat birkaç aydan sonra, kendini ödüllendirmeyi hak etmişti.

Arkadaşlarıyla bir hafta geçirme fikri geri çevrilemeyecek kadar cazipti. Geri döndüğünde para konusunda endişelenmek için bolca zamanı olacaktı.

Ve belki de daireden uzakta olmak kafasını boşaltacak ve bir sonraki adımda ne yapacağına karar vermesine yardımcı olacaktı.

"Sen varsan ben de varım. Ama Catherine Swift okumayacağım. En iyi zamanlarda bile romantizmden nefret ederim ve bu en iyi zamanlar değil."

"Bu bir romantizm değil. Erica bunun bir gerilim olduğunu söylüyor. İkimize de birer kopya gönderdi, yarın elimize ulaşacak. Adı *Son Sevgilisi*."

Claudia arama motoruna yazarın adını yazdı. "İşte burada. Evet, son kitabı bir gerilim." Ayrıntıları taradı. "Ooh, adam onun son sevgilisi çünkü onu öldürüyor. Bunu anlayabilirim. Bir kadının bir adamdan intikam almasıyla ilgili."

"Kulağa tamamen berbat geliyor," dedi Anna. "Panzehir olarak Jane Austen'ı getirmem gerekebilir."

"Bence kulağa hoş geliyor. Aklıma öldürmek istediğim birkaç adam geliyor, John'dan başlayarak."

"Temas kurdu mu?" Anna'nın sesi nazikti.

"Hayır, ama altı ay önce ona bir daha asla temasa geçmemesini söylediğimi düşünürsek belki de bu şaşırtıcı değildir. Ve bundan pişman değilim. Ondan haber almak istemiyorum. İnsanlar eski sevgilileriyle nasıl arkadaş kalabiliyor? Hiç anlamıyorum. Bu arada o muhteşem makyajı gönderdiğin için teşekkürler. Beni neşelendirdi."

"Rica ederim. Nasılsın?"

"Karışık." O ve Anna birbirlerine karşı her zaman dürüsttüler. "İlk başta, bildiğin gibi üzgündüm. Şimdi çoğunlukla kızgınım. Kızgın olmayı tercih ederim. Kızgın olduğumda işlerimi hallediyorum. Beni aldattığı ve bana bazı şeylerin ona doğru gelmediğini söyleyecek cesareti gösteremediği için ona kızgınım. Bu saygısızlık ve Korkakça. Sahip olduğumuz şeyin devam edeceğine inandığım için kendime kızgınım. Bir şeylerin yanlış gittiğini fark etmediğim için kızgınım. Keşke daha hazırlıklı olsaydım."

"Hiç böyle bir şeye hazırlanabilir misiniz?"

"Bilmiyorum. Ama beni değişime zorladı ve bunun benim seçimim olmasını tercih ederdim. Başlangıç olarak para konusunda daha dikkatli olurum. Sadece bir kişi olduğunuzda hayatın ne kadar pahalı olduğunu biliyor musunuz?" Derin bir nefes aldı. Anna'ya gerçeği söylememek için hiçbir neden yoktu. "İşimi kaybettim. Müşteri kaybediyorlardı. Maliyetleri düşürmek zorundaydılar. Ben bir maliyetim."

"Oh, Claudia, bunu duyduğuma üzüldüm. Erica biliyor mu?"

"Hayır, henüz değil. Son zamanlarda dertlerimi dinlemekten başka bir şey yapmadı, bu yüzden bir molayı hak ettiğini düşündüm."

"Seninle aynı fikirde olmayacaktır ama benimle istediğin zaman konuşabilirsin. Bunu biliyorsun. Paraya ihtiyacın var mı?" Anna hiç tereddüt etmedi. "Pete ve ben sana borç verebiliriz."

Claudia boğazının düğümlendiğini hissetti. Arkadaşlar her şeydir, diye karar verdi. "Şu anda iyiyim ama teklifiniz için minnettarım. En büyük sorunum kendimi başarısız hissetmem." Bunu itiraf etmek zordu. "Sen ve Erica hayatlarınızda çok başarılı oldunuz, peki ben ne başardım? Üzgünüm, beni görmezden gelin. Şu anda berbat durumdayım."

"Hayır, incinmişsin, endişelisin ve birçok şeyle başa çıkmaya çalışıyorsun." Anna'nın nezaketi bir merhem oldu. "Erica'nın kariyer başarısının göz korkutucu olabileceğini anlıyorum, özellikle de kendini biraz kötü hissediyor ve kendi hayatından emin olamıyorsan, Ama neden başarılı olduğumu düşündüğünü anlamıyorum. Şimdiye kadar ne başardım ki?"

Anna'nın ona bunu sorduğuna inanamıyordu. "Ee-harika evlilik ve iki iyi ayarlanmış çocuk." Evlilik kısmında bile başarılı olamamıştı. Claudia göğsünde bir baskı hissetti. John'la sonsuza dek birlikte olacaklarını düşünmüştü ve hâlâ planladığından çok farklı görünen bir gelecekle yüzleşmeye çalışıyordu. "Erica'ya bir noktada işten bahsedeceğim elbette, ama beni tekrar desteklemek zorunda kalmasını istemiyorum. Bunu kendim halletmeliyim. Ve akıllıca bir şey söylemek zorunda hissetme kendini. İhtiyacım olan tek şey hayatımın berbat olduğunu ve mutsuz hissetmemin sorun olmadığını kabul ettiğini duymak."

"Hayatın berbat," dedi Anna, "ve kendini mutsuz hissetmende bir sorun yok."

"Teşekkürler." Claudia burnunu çekti ve aynı anda gülümsedi. "Doğru şeyleri söyleyeceğin konusunda sana her zaman güvenebilirim. Sen iyi bir arkadaşsın. Lütfen Noel kitap kulübümüze gel Anna. Yanında olmak rahatlatıcı ve dinlendirici.

Ayrıca, mükemmel bir hayatın olmasına rağmen seni özledim ve bazen senden nefret etmek istiyorum."

"Benim hayatım mükemmel değil. Başkalarının hayatlarının mükemmel olduğunu düşünmeyi bırak." "Beni daha iyi hissettirmeye çalışmayı bırak. Senin hayatın mükemmel ve ben bundan memnunum. Senin için. Pete ve çocuklarla konuş ve bize haber ver."

DÖRT

Anna

"Akşam yemeği hazır!" Anna fırından bir tepsi sarımsaklı ekmek çıkarırken mutfaktan bağırdı. Herkes ne kadar meşgul olursa olsun, o Tüm ailenin mümkün olduğunca sık birlikte akşam yemeğine oturduğundan emin olun. Bağ kurmak için bir zamandı. Kısa bir süreliğine de olsa hepsinin aynı yerde olduğu bir zamandı. Ve hepsinin bir araya geldiği yer mutfaktı.

Evdeki en sevdiği odaydı. El yapımı ahşap dolaplar ve tavandan tabana geniş kapılar bahçeye ve ötesindeki tarlalara açılıyordu. Odanın ona yazın ışık, kışın da sıcaklık vermesini seviyordu, sanki her zaman neye ihtiyacı olduğunu tam olarak biliyormuş gibi. En çok da Pete'le birlikte bahçeyi her zaman görebilmeleri için kapıların hemen yanına yerleştirdikleri büyük masayı seviyordu. Masa geri kazanılmış ahşaptan yapılmıştı ve her bir çentik ve izi takdir ediyordu. Masa, aile hayatının tüm farklı aşamalarında onları beslemişti. Anna ve Pete'in genç bir çift olduğu o baş döndürücü günlere tanıklık etmişti. -Masada seks, sonra ikiz bebeklerin ebeveynleri-masaya bulaşmış ezilmiş yiyecekler, yeni yürümeye başlayan çocukların ebeveynleri-masada boya kalemi izleri, ebeveynler Masanın etrafındaki ergen ruh halleri ve şimdi dört kişilik bir aile olduklarında, iki yetişkin ve iki neredeyse yetişkin, hararetli sohbetlere tanık oldular.

Pencerenin ötesi karanlık ve kıştı ve birkaç kar tanesi ağır gökyüzünden aşağı süzülüyordu. Anna tüm ışıkları açmıştı ve bal sarısı parıltısı odayı sıcak hissettiriyordu. Evi ve ailesi için her zaman minnettardı ama bu gece, Claudia ile yaptığı konuşmadan sonra, bunu her zamankinden daha şiddetli hissetti. Zavallı Claudia. Hayatı altüst olmuştu ve şu anda onun için hiçbir şey kesin değildi, oysa Anna'nın hayatının son derece rahatlatıcı bulunduğu bir öngörülebilirliği vardı.

Claudia hayatının mükemmel olduğunu söylemişti ve Anna aynı fikirde olarak bunu yüzüne vurmak istemese de, özellikle de Claudia zayıf ve savunmasızken, arkadaşı haklıydı. Hayatı oldukça mükemmeldi. Elbette herkese uymazdı ama *onun* için mükemmeldi ve bunu yaşayan kendisi olduğu için fazlasıyla memnundu.

Masaya baktı, her şeyi kontrol etti. Eksik olan tek şey ailesiydi.

Her zaman olduğu gibi ilk gelen Daniel'di, çünkü her zaman aç olurdu. Sonra kocası Pete gelirdi, çünkü o da günün bu saatlerini en az kendisi kadar severdi ve en son Meg gelirdi, çünkü günün hangi saati olursa olsun, neredeyse her zaman telefonda arkadaşlarından biriyle konuşurdu ve neredeyse telefon görüşmesinden uzaklaştırılması gerekirdi.

Anna, ikizleri, *bebekleri* masaya oturduğunda bir memnuniyet parıltısı hissetti.

Sarımsak ve otların kokusu havayı doldururken, ailece İtalya'ya yaptıkları bir gezide aldıkları el boyaması kaselere makarna doldurdu.

Hepsi her zamanki yerlerine yerleştiler; Meg bahçeye bakıyor, Daniel Meg'e bakıyor, Anna ve Pete iki uçta karşılıklı oturuyorlardı. Anna, daha sonra buzdolabını yağmalamasına gerek kalmayacağı umuduyla Daniel'a fazladan büyük bir porsiyon makarna vermişti.

"Neredeyse Aralık olduğuna inanabiliyor musun? Bu hafta kar yağacağı tahmin ediliyor."

Sözleri karşılık bulmadı.

Meg, aile yemeklerinde telefon yasak olmasına rağmen masanın altından sosyal medyasını kontrol ediyordu. Daniel kendi kendine bir melodi mırıldanıyor ve çatalını kâsesinin kenarına vurarak ritim tutuyordu.

Zamanının çoğunu "grubu" için müzik besteleyerek geçirdiği odasına dönmek için sabırsızlandığı belliydi. Bebekken bile müzik onu rahatlatmıştı ve şimdi bu onun tutkusuydu. Anna onu dinlemişti Hamileyken Mozart'ın müzikal yeteneklerinden en azından kısmen sorumlu hissediyordu. Sanatçı olduğu kadar şarkı yazarı da olmak istiyordu. Onu daha güvenli bir kariyere doğru itme dürtüsünü bastırmak zorundaydı. Belki de hamileyken zamanını televizyonda tıbbi diziler izleyerek geçirseydi, o da doktor olmayı seçebilirdi.

"Belki bana bir Noel şarkısı yazabilirsin." Gerçi annesi için bir şarkı yazma fikrinin, onu okula bırakırken ona sarılıp vedalaşması kadar utanç verici olacağına şüphe yoktu.

Adam cevap vermedi ve kadın, adamın doğum günü için ona verdikleri küçük kablosuz kulaklıkları taktığını ve onu duyamadığını fark etti.

"Daniel!"

Sıçradı ve başını kaldırıp baktı. "Ne?" Suçlu bir ifadeyle kulaklığını çıkardı. "Özür dilerim. Daha sonra Ted ve Alex'le prova yapacağım, o yüzden

Bunu doğru anla. Perşembe günü okul konserinde çalacağız."

"Biliyorum." Pete'le birlikte hastaneden eve getirdikleri minicik bebeklerin tam fonksiyonlu birer insana dönüşmüş olmaları onu şaşırtmaktan asla vazgeçmemişti. Onları yetişkin olarak düşünmeye tam olarak hazır değildi. Yetişkinler çamaşırlarını yerden toplar ve genellikle öğleden önce yataktan çıkarlardı. "Biletlerim var. Dört gözle bekliyorum."

Daniel paniklemiş görünüyordu. "Geliyor musun?"

"Tabii ki. Babam da öyle. Biz senin aileniz. Konserlerine, oyunlarına, top oyunlarına, ne olursa olsun hep geliriz." Onun rolü buydu, değil mi? Kenarda durup çocuklarına tezahürat yapmak. Ailesi bunu yapmıştı ve o da aynı mutlu aile atmosferini yeniden yaratmak için elinden geleni yapmıştı. Kendi çocukları olduğunda, en sevdiği geleneklerden bazılarını yeni ailesine aktarmıştı.

"Biliyorum ve minnettarım ama-" Daniel'ın gülümsemesi biraz panikliydi. "Sorun değil. Endişelenme."

Neyi kaçıırıyordu? Gençlerin söylemedikleri şeylerin genellikle söyledikleri şeyler kadar önemli olduğunu öğrenmişti.

"Sonrasında hep birlikte pizza yemeye gideriz diye düşünmüştüm."

Oğlunun yüzünü güldüreceği garanti olan bir şey varsa o da pizzadan bahsetmekti ama görünüşe göre bugün değil.

"Doğruyu söyle kardeşim." Meg, bir köpekbalığının sudaki bir damla kanı algıladığı gibi çatışmayı hissederek telefonunu uzaklaştırdı.

"Kapa çeneni." İkiz kardeşine ters ters bakarken Daniel'ın yanaklarında iki renk çizgisi belirdi.

"Spaniel Daniel."

"Bana öyle deme!"

"Neden olmasın? Sen busun işte. Kuyruğunu sallayıp insanları memnun ediyorsun, tıpkı Lola'nın yaptığı gibi. Eğer sesini çıkarmazsan, insanlar seni ezip geçecek. sen."

Sekiz yaşındaki springer spaniel cinsi köpekleri Lola, adını duydu ve ilgi görmek umuduyla masanın etrafında dönerek Meg'e doğru koştu.

Meg onun yumuşak kulaklarını okşadı. "Anneme gerçeği söylemeli, değil mi?" diye mırıldandı. "Bir kızı var ama merak etme, seni hâlâ sevecek." Daniel'ın yüzünde kırmızı bir çiçek açmıştı. "Bazen senden nefret ediyorum."

Anna iç çekti. Düşündüğünde, belki de hayatı tamamen mükemmel değildi. Kardeş kavgaları normaldi, bunu biliyordu, ama bu onların olmadığı anlamına gelmiyordu. bazen onu tüketir.

Bir ebeveyn olarak taksi şoförlüğünden arabuluculuğa kadar her şeyi yapmanız gerekiyordu.

"Daniel bana istemediği hiçbir şeyi söylemek zorunda değil." Tarafsız kalmaya çalışarak nazikçe araya girdi. "İnsanların mahremiyetine saygı göstermek önemlidir, Meg."

Meg'in gözleri kısıldı. "Ben daha büyük bir iyilik için konuşuyorum. Daniel orada olmamanızı tercih ederdi ama duygularınızı incitmek istemiyor. Eğer birini etkilemeye çalışıyorsan, ailenin ön sırada olmasını istemezsin. Sadece söylüyorum."

Anna bazen zeki, sivri dilli kızının lafı *gevelemeyi* bırakmasını diliyordu. Ama aynı zamanda, kız kardeşinin aksine kendisine bir an bile sorun çıkarmayan Daniel'a neler olduğunu da merak ediyordu. Onun için, doğuştan hayatta kalan Meg'den çok daha fazla endişeleniyordu. Bu kız her kimse, Anna onun nazik biri olmasını umuyordu.

Bir an durakladı, söyleyecek doğru şeyi arıyordu. "Size destek olmak için orada olmak isteriz, ama tabii ki orada olmamamızı tercih ederseniz, o zaman sorun değil."

Daniel'ın yüzüne bir rahatlama yayıldı. "Gerçekten mi? Senin için sorun olmaz değil mi anne?"

Anna bir şok sarsıntısı hissetti. Beklediği yanıt bu değildi. "Elbette sakıncası yok," diye yalan söyledi. İyi ebeveynlik adına kendi çocuklarına yalan söyleme sıklığı artmıştı. onu şok etti. "Seni çalarken dinlemeyi seviyoruz ama orada olmamamızı tercih edersen bunu anlayışla karşılarız." Bir yalan daha. Hiç anlamamıştı. "Bir sürü başka fırsat olacak."

Ama olur muydu? İkizler ertesi yıl üniversiteye gideceklerdi. Yuvadandan uçmak.

Bu, düşünmemeye çalıştığı bir şeydi. "Umarım senin için iyi geçer, tatlım." Etkilemeye çalıştığı kızın kalbini kırmak üzere olmadığını umuyordu.

Çocuk sahibi olduğunuzda, herkes sizi ebeveynliğin getirdiği uykusuzluk ve fiziksel yorgunluk konusunda uyardı. Kimse duygusal yorgunluktan bahsetmiyordu. Çocuklarının hissettiği her şeyi kendisinin de hissettiğini keşfetmek onun için bir şok olmuştu. Onların acısı onun acısıydı. Onların mücadelesi, onun mücadelesiydi. Gece beslenmeleri için uyandırılmayı bıraktıktan çok sonra, onların geleceği için endişelenerek uyanıyordu. Karmaşık kadın arkadaşlığının fırtınalarına kapılmış olan Meg'in aksine, Daniel aynı kalmayı başarmıştı.

Anaokulundan beri küçük ve sadık bir arkadaş grubu vardı ve yakın zamana kadar kızları düşünemeyecek kadar müziğe odaklanmıştı ama bu durum değişiyor gibi görünüyordu.

Pete tuzu almak için öne doğru eğildi. "Annen ve ben akşam yemeğine çıkacağız," dedi. "Randevu gecesi. Güzel bir değişiklik olur. Sonra bize anlatırsın. Eve bırakılmak istersen ara."

Daniel ona minnettar bir gülümseme attı; Meg telefonuna geri döndü. Anna sanki önemli bir şey elinden kayıp gidiyormuş gibi hissetti.

Akşam yemeği için dışarı çıkmak istemedi. Randevu gecesi istemiyordu. Gidip Daniel'ın konserini dinlemek istiyordu.

Pete hiç rahatsız olmadı mı? Muhtemelen değildi. Hiç de öyle hissetmiyordu.

Belki de bunun nedeni adamın hayatının onunki kadar dramatik bir şekilde değişmek üzere olmamasıydı. Aileleri ve çocukları onun tüm dünyasıydı, oysa onlar onun dünyasının bir parçasıydı. Hâlâ haftanın üç günü Manhattan'daki ofisine gidip geliyor, diğer iki gün ise evden, ofisine kapanarak çalışıyordu.

Tabağındaki yemeği dürtükledi.

Saçmalıyordu, bunu biliyordu. Bir noktada çocukları evi terk edecekti. İşler böyle yürüyordu. O günün geleceğini hep biliyordu ama bu uzak bir endişeydi. Şimdi o gün hızla yaklaşıyordu. Neredeyse ikizlerinin olmamasını dileyecekti. En azından çocukları arasında bir boşluk olsaydı, ikisini aynı anda kaybetmek yerine onları birer birer bırakabilir ve yavaş yavaş çocuksuz bir hayata adım atabilirdi.

Onları üniversiteye bırakacağı andan korkuyordu, ne olursa olsun olduğu ortaya çıktı. Ağlamayacağına dair kendine söz vermişti ama bu çok zor olacaktı. Ve daha da zoru, sonrasında eve varmak olacaktı.

Ev kendini boş hissedecekti. Hayatı boş gelecekti. Onları çok özleyecekti. Sohbeti, kaosu, hatta didişmeyi bile.

Birdenbire, büyük bir değişimle karşı karşıya olmayan Erica'yı kıskandı. Evet, kırk yaşına girmişti ama hayatı aynı kalacaktı. Hâlâ aynı işi yapıyor olacaktı.

aynı iş. Aynı göz alıcı, heyecan verici yaşam tarzının tadını çıkarıyordu. Anna'nınki dramatik bir şekilde değişecekti ve bu konuda başka seçeneği yoktu.

Hayatını seviyordu. Zamanı dondurmak istiyordu. Hayata şimdi olduğu gibi tutunmak istiyordu.

Claudia haklıydı. Mükemmel bir hayatı vardı. Claudia'nın muhtemelen takdir etmediği şey, Anna'nın bunu kaybetmek üzere olduğuydu.

Panik onu sardı.

"Anne?" Daniel'in sesi endişeli ve biraz da suçluydu. "Sen iyi misin?"

Hayır, iyi değildi ama anneliğin ilk kuralı sakın ve istikrarlı olmak ve her zaman kontrollü görünmektir. En parlak gülümsemesini takındı. "Ben iyiyim. Sadece babamla akşam yemeğine nereye gidebileceğimizi planlıyorum. Bu bir ziyafet olacak." Evden ayrılacakları günü düşünmeyi ve endişelenmeyi bırakmalıydı, yoksa evde geçirecekleri kalan günleri de mahvedecekti. Yarın için endişelendiği için bugünü mahvetmek gibi klasik bir hata yapmak istemiyordu. Kalan zamanını en iyi şekilde değerlendirmeliydi. evden ayrılmadan önce.

Erica ona olumlu şeylere odaklanmasını söylerdi. Çocuklarının bağımsız yetişkinler olarak üniversiteye gidecek olması, iyi bir iş çıkardığı anlamına geliyordu. Buraya kadar gelebildiği için sırtını sıvazlamalıydı.

Çocukları büyüdükçe onlarla olan ilişkisi de kaçınılmaz olarak değişecekti. Geçenlerde ergenlik çağındaki çocuklara nasıl iyi bir ebeveyn olunabileceği hakkında bir ebeveynlik kitabı okumuştı. Görünüşe göre, onun görevi onlara ihtiyaçları olanı vermektir, kendisinin ihtiyacı olanı değil. Ve şu anda Daniel'in ona ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Konser.

Biri onu göğsünden bıçaklamış gibi hissetmesi önemli değildi; bunu kabul etmek zorundaydı.

Biraz daha dik oturdu.

Belki konsere gidemezdi ama ailece eğlenebilecekleri başka şeyler vardı ve yılın bu zamanı bunun için doğru zamandı.

"Noel için kimler heyecanlı? Normalde Aralık ayının ikinci hafta sonu ağacımızı almak için ormana gittiğimizi biliyorum, ama bundan daha erken yapmaya ne dersiniz?" Pete'in şaşkın bakışlarını görmezden geldi.

"Cumartesi saat on senin için uygun mu? Ağacı süslerken yememiz için en sevdiğimiz tarçınlı kurabiyeleri pişirebilirim. Oyun oynayabiliriz. Akşam da özel bir aile yemeği hazırlarım. Eğlenceli olur."

Meg bir esnemeyi bastırdı. "Cuma günü Dana ile yatıya kalacağız. Onun doğum günü. Sana söylemiştim."

"Biliyorum. Pizza ve film. Takvimde yazıyor." Fotoğraflı takvim bir önceki yıl kendisine verdiği Noel hediyesiydi. Her ay, arşivinden bir başka aile fotoğrafıyla müjdeleniyordu. Meg, on yaşında, karda kızağıyla oynarken. Daniel gitarıyla. Sahilde bir aile tatili, hepsi bir karenin içine sıkışmış ve fotoğraf için gülümsemişlerdi.

Kamera. Değerli anılar, bir evin tuğlaları gibi üst üste dizilmişti. Bir aile böyle kurulurdu, değil mi? "Ama Cumartesi sabahı döneceksin, böylece kahvaltı için bir yığın krep yapabilirim ve sonra gidip ağacı seçebiliriz. Ağacı hep birlikte seçeriz. Bu bir aile geleneğidir."

"Dana'nın annesi Cumartesi sabahı bizi buz patenine götürecek." Meg annesinin yüz ifadesini gördü ve iç çekti. "Sanırım bunu kaçırabilirim."

"Sabah okulda bando provam var," dedi Daniel. "Ama farklı bir hafta sonu yapabiliriz."

"Hayır, yapamayız. Noel'e kadar her hafta sonu bir işim var," dedi Meg. "Hayatım tam bir çılgınlık."

Her hafta sonu mu?

Anna göğsünde bir baskı hissetti. "Her zamanki hafta sonumuz bile mi?"

"Evet. Ve sana söyledim." Meg savunmaya geçmişti, bu da ondan bahsetmeyi unuttuğunun kesin bir işaretiydi. "O Cuma günü Maya'nın partisi var ve gitmemezlik edemem çünkü Dana'nın partisine evet dediğim için Maya'ya da evet demek zorundayım. Favorilerim varmış gibi görünemem."

Kendi gençlik arkadaşlıkları da kızınıninki kadar karmaşık mıydı?

"Ama ağacı ne zaman alacağımızı düşünüyordun?"

Meg kıvrandı. "Düşünüyordum da belki bu yıl ağacı sen ve babam alabilirsiniz. Yani *seçim* kısmı o kadar da önemli değil. Önemli olan ağaca sahip olmak."

O kadar önemli değil mi?

Meg'in ağacı satın alana kadar günleri geri saymak için nasıl bir çizelge yaptığını hatırlayan Anna, açıklanamaz bir şekilde ağlayacak gibi hissetti. Çocuğun heyecanı bulaşıcıydı. *Ormana ne zaman gidiyoruz? Hemen şimdi gidebilir miyiz?* Kendi kendine daha çok zaman olduğunu söylüyordu. Ama yoktu, değil mi? Bu akşamki konuşma ona sanki çoktan kapının yarısına gelmişler gibi hissettirmişti.

Kaybolmasını engellemek için zamana sıkıca tutunmanın mümkün olmasını diledi.

O çok değer verdiği güzel aile Noelleri artık geçmişte mi kalmıştı? Hayatlarının o kısmı sonsuza dek yok mu olmuştu?

"Ağacı seçmek istemiyor musun?"

Meg parlak bir sesle, "Yani, hayat bu kadar yoğun olmasaydı tabii ki çok isterdim," dedi. "Ama dürüst olalım. Zaten genelde sen karar veriyorsun. Babam *çok uzun, daha küçük bir tane al* diyor, sen de *hayır, ben büyük istiyorum* diyorsun. Daniel ve ben bir tane seçersek, her zaman orantısız olur ya da yeterince gür olmaz - ne olduğunu biliyorsun

istiyorsun ve alıyorsun. Her yıl aynı sonuç. Aracıları aradan çıkarın derim. Bunun bir parçası olmamıza gerek yok."

Ama bütün mesele bu değil miydi? Bunun bir parçası olmak? Ağaç için tartışmak geleneğin bir parçasıydı ama bunu böyle gören tek kişi o gibi görünüyordu.

Çiftçi pazarına gittiğinde ağacı kendisinin topladığını hayal etti. Başka kimsenin katkısı olmadan. Gülümseme ve beklenti yoktu çünkü çam kokusundan iğnelerin batışına kadar her şey şenlikli bir atmosfer yaratmakla ilgiliydi. Sadece alışveriş listesindeki bir başka madde.

Havuç, patates, bir torba elma ağacı. Özel bir şey yok.

"Bu her zaman birlikte yaptığımız bir şey. Bunu kaçırmayı istemiyorum."

"Bunun için endişelenmeyin." Meg elini salladı. "Ne alırsan al çok seveceğiz."

Anna kızının yüzünde bir pişmanlık kırıntısı aradı ve bir pırıltı bile bulamadı.

Görünüşe göre Anna herkesin çoktan bıraktığı bir şeye tutunuyordu.

Ve işte tam o anda, vermekte zorlandığı kararı verdi.

"Tamam. Babam ve ben ağacı alacağız. Bunu bu hafta sonu yapmamız gerekecek çünkü Aralık ortasında Claudia ve Erica." Bunu söylemek bile yanlış geliyordu ve yarı dehşet dolu bakışlar ve "Ne?" korusuyla karşılaşmayı umarak bekledi. *Gitme anne!*

O hafta tüm Noel alışverişlerini yaptılar, hediyeleri paketlediler, evi süslediler.

Kimse bir şey söylemedi, o da tekrar denedi. "Bütün hafta boyunca uzakta olacağım. Tam yedi gün. Ama panik yapmayın."

Pete ona şaşkın bir bakış atsa da kimse paniklemiş gibi görünmüyordu. Her ne kadar yazın arkadaşlarıyla yaptığı olağan gezi iptal edildiğinde kitap kulübünü yeniden düzenlemekten bahsetmiş olsa da, Noel'in olası bir tarih olarak belirtildiğini unutmuştu. Ya da belki de gerçekten Noel'de gitmeyi tercih edeceğini düşünmemişti.

Çocuklar hiç tepki vermedi ve bir an için Noel için geri dönmezse ne olacağını merak etti. Tüm yiyecekleri hazırlamazsa, evin etrafına ışıklar, kış çelenkleri ve çelenkler dizmezse ve herkesin Noel Baba için şöminenin üzerine çorap asmasına yardım etmezse.

Bunu kendileri yapmaya zahmet ederler mi, yoksa haftanın başka bir günümüŖ gibi mi davranırlar?

DiŖlerini sıktı. "Beni duyuyor musun? Bir hafta uzakta olacağım."

Meg sarımsaklı ekmekten kendine yardım etti. "Kulağa harika geliyor anne. Bence senin yaŖındaki insanların hâlâ arkadaşlarının olması harika bir Ŗey."

Onun yaŖındaki insanlar mı?

"ArkadaŖlık sadece gençler için değildir Meg." Yıllar geçtikçe insan arkadaşlarına daha çok ihtiyaç duyuyordu; en azından o duyuyordu.

"Biliyorum. Ben de Dana ve Maya'ya bunu söylüyorum. Küçük Ŗeylere takılmayın çünkü bu iŖte uzun vadede varız ve kırıŖıklıklarımız olduğuunda ve diŖlerimiz olmadığuında da birbirimize destek olmaya devam edeceğiz. Gerçi benim kırıŖıklıklarım olsun gibi bir niyetim yok, bu yüzden Noel Baba'dan yüksek faktörlü güneŖ kremi istedim. İyi eğlenceler anne. Erica'ya da selam söyle. Onunla bir hafta geçirdiğuin için Ŗanslısın. O *çok* havalı."

GörünüŖe göre Erica havalıydı, Anna ise bir okul konserinde bulunması bile utanç verici olan sıkıcı, yaŖlı bir anneydi.

Acı kaburgalarının arkasını kemiriyordu.

"Erica *havalı* unvanını kazanmak için ne yaptı?"

Meg omuz silkti. "Patron o, değil mi? Demek istediğuim, dünyanın her yerine birinci sınıf uçuyor ve insanlar kendilerine tavsiyelerde bulunması için ona bir servet ödüyor. Ayağa kalkıp binlerce insana sunum yapıyor. Yaptığuı konuşma YouTube'da altmış milyon kez izlendi. Hayatını kariyerine odaklamış ve bunun için hiç özür dilemiyor."

Anna, Erica'nın yaŖam tarzının sağlıksızlık sınırında olduğuunu düşünüyordu ama

Belki de bunun nedeni Erica hakkında çocuklarından çok daha fazla Ŗey biliyor olmasıydı.

Erica'nın kariyerine odaklanmasının nedenlerinden birinin, annesinin Erica'nın babasının ölümünden sonra hayal kırıklığuına uğraması ve mücadele etmesi olduğuunu biliyordu.

O doğduğuunda sahneden kaybolan Erica, hiçbir Ŗey için kendisinden başka kimseye asla güvenmemesi gerektiğuini kafasına kazımıştı. Erica bunu asla kabul etmese de, çocukluğuunun onu öyle bir hale getirdiğuini biliyordu. romantik bir iliŖkiyi sürdüremeyecek kadar bağımsızlığuın önemine odaklanmıştı - tam olarak *berbat* ifadesini kullanmazdı ya da belki kullanırdı. Erica, kendi zamanı konusunda fazlasıyla cömert olmasına rağmen, asla kimseye yaslanmadı ya da kimseye güvenmedi. Ne zaman

Arkadaşlarından birinin başı dertteyken, ihtiyaç duydukları her türlü desteği sağlamak için oradaydı.

Anna Pete'e baktı ve içinde bir sevgi patlaması hissetti. Eğer tökezlerse, onu yakalayacağına güveniyordu ve onun da kendisi için aynı şekilde hissettiğini biliyordu. Onun yanında olacağından hiç şüphe duymuyordu. Bazı insanlar onun saf olduğunu düşünebilirdi ama o öyle olmadığını biliyordu. Ona tamamen güveniyordu.

Onunla tanıştığı günden beri böyle hissediyordu. Üniversite kütüphanesinde çalışıyordu ve gülünç derecede uzun kirpikleri olan muhteşem bir adam görmüştü, bir kitaba o kadar dalmıştı ki, yakınlarda gezinen ve ona özlem dolu bakışlar gönderen kızları fark etmemişti. Kendisi de aynı kitabı yeni bitirmişti, bu yüzden ona serinin bir sonraki kitabını uzatmış ve adam da onu bir şişe şarap içip kitabı tartışmak üzere odasına davet etmişti.

Yirmi iki yıl ve iki çocuk sonra hâlâ birlikte şarap içiyor, gülüyor ve kitaplar hakkında konuşuyorlardı. Üniversite boyunca "Anna ve Pete" olmuşlardı ve hâlâ Anna ve Pete'lerdi.

Üniversitedeyken bile bir eşten diğerine kaçan Erica, ikisinin nasıl bu kadar mutlu olabildiğini hiç anlamamıştı ama Anna bunun muhtemelen Erica'nın hiçbir zaman birine tamamen güvenmeye istekli olmamasından kaynaklandığını düşündü. Hiçbir zaman gerçekten samimi bir ilişkisi olmamıştı.

Erica kendini hiçbir zaman bir erkeğin çıkıp gidebileceği ve hayatını mahvedebileceği bir duruma sokmamıştı, babasının yaptığı gibi.

Anna bazen bunu düşünüyordu. Erica'nın babasını düşündü ve ne tür bir adamın karısını ve yeni doğmuş bebeğini bırakıp gidebileceğini merak etti. Pete'in de aynı şeyi yaptığını hayal etmeye çalıştı ama bunu yapmak imkânsızdı.

Bunu hayal edin çünkü Pete, Anna'yı bırakıp gideceği gibi çocuklarını da bırakıp gitmez.

Yıllar boyunca Erica'nın biriyle tanışıp aşık olacağına dair umutlar beslemişti -Claudia Anna'nın romantizm bağımlılığını suçluyordu- ama bu hiç olmamıştı. Ve şimdi Erica kırk yaşındaydı.

Kırk.

Üniversitede aynı odayı paylaştıklarından beri, yirmi yılı aşkın bir süredir yakın arkadaşlardı.

Anna, Claudia ile daha önce yaptığı telefon görüşmesini düşündü. Konuşmaları bittikten sonra Maple Sugar Inn'e bir kez daha bakmış ve Erica'nın burayı tercih etmesi için tek bir neden bile görememişti. İçinden bir ses Claudia'nın haklı olduğunu söylüyordu. Bu işte bir

terslik vardı.

Erica, ama deneyimlerinden Erica'nın onlara hazır olduğunda söyleyeceğini biliyordu, daha önce değil.

Meg makarnasını bitirdi ve çatalını yere bıraktı. "Ayrıca Erica'nın harika kıyafetler giyer ve her zaman formdadır. Kırk yaşında olduğunu asla bilemezsiniz. O kadar da yaşlı görünmüyor."

Pete yüzünü buruşturdu. "Ah, gençliğin acımasızlığı. Kırk yaş yaşlı değildir. Kırk yeni yirmidir."

Meg sanki alay edilmeye ihtiyacı varmış gibi ona baktı. "Tamam baba. Sen öyle diyorsan."

Erica ile aynı yaştayım, diye düşündü Anna. İnsanlar onun neredeyse kırk yaşında olduğunu tahmin eder miydi? Evet, muhtemelen. Zayıf değildi ve Erica'nın yaptığı gibi etrafına güven saçarak dolaşmıyordu. Birden kot pantolonunun karnını ısırdığının farkına vardı. Belki de çocukların evden ayrılması kendine daha iyi bakması için gereken dürtüyü sağlayacaktı. Forma girmek.

"Erica otellerde çok kalıyor, bu yüzden her zaman spor salonunu ve havuzu kullanıyor."

Egzersiz bir seçim olduğunu, formda kalmak için beş yıldızlı bir otele ya da spor salonu üyeliğine gerek olmadığını hatırlatan kafasının içindeki küçük sesi duymazdan geldi. Claudia bunun kanıtıydı. Çoğu sabah koşuyor ve haftada birkaç kez egzersiz yapıyordu. Hiç şüphe yoktu ki üçü arasında Anna tembel hayvandı.

"Kesinlikle," dedi Meg. "Erica kendini ilk sıraya koyuyor ve bunun için özür dilemiyor. Geçen hafta onunla ilgili çıkan haberin başlığı neydi?" Meg parmağıyla masaya vurdu ve sonra gülümsedi. "'Hangi Cam Tavan? Aynen öyle. Hiçbir şeyin hırsının önüne geçmesine izin vermemesiyle ilgiliydi. Okuldaki herkese gösterdim. *Bu benim vaftiz annem* dedim ve hepsi '*Şaka yapıyorsun*' dedi. Sonra öğretmen onu okula konuşmak için davet edip edemeyeceğimi sordu. Davet edeceğimi söyledim ama muhtemelen Tokyo'da, Londra'da ya da göz alıcı bir yerde. Kadınlar için inanılmaz bir rol model." Anna çatalını yere bıraktı.

Son on sekiz yılını mümkün olan en iyi anne olmaya çalışarak geçirmişti ve şimdi işe geri dönüp kariyer basamaklarını tırmanmaya odaklansaydı daha fazla saygı kazanabileceğini keşfediyordu.

Ve eğer bunu yapsaydı, gelecekte değişmeyecek bir şeye sahip olacaktı.

"Eskiden Erica ile aynı şirkette çalışıyordum. Hatta ondan önce terfi etmiştim." Kelimeler ağzından çıktığı anda utandığını hissetti. Ne yapıyordu ki? Ona layık olduğunu kanıtlamaya mı çalışıyordu?

Havalı unvanı da mı? Kendisi ve dünyadaki yeri hakkında gerçekten bu kadar güvensiz miydi? Ne zamandan beri değerinizi iş unvanınız ve maaşınızla ölçülür oldu?

"Sen ondan önce mi terfi ettin?" Daniel'ın gözleri büyüdü, sanki annesinin Erica ile aynı yerde çalıştığını hayal bile edemiyordu. "Neden vazgeçtin?"

"Nedenini biliyorsun." Meg kardeşine gözlerini devirdi. "Bizi yakaladı."

Daniel sıkıntılı görünüyordu. "Ama çalışmaya devam edebilirdin."

Dünyanın çocuklarına bu kadar basit görünmesi ilgisini çekmişti. Her şeyi siyah-beyaz görüyorlardı, grinin tonları yoktu. Belki de kırk yaşına gelmenin avantajlarından biri de buydu. Her şeyi daha nüanslı bir şekilde görüyordunuz.

"Çalışmaya devam edebilirdim." Gülümsedi. "Ama anne olmaktan keyif aldım. Ailemiz her zaman önceliğim oldu ve bu konuda hiçbir pişmanlığım yok." Pişmanlık duymuyordu ama son zamanlarda farklı kararlar vermiş olsaydı hayatının nasıl olabileceğini merak ediyordu. "Bu kararları bir gün sen de vereceksin."

Meg, "Gezegenin içinde bulunduğu durum nedeniyle çocuk sahibi olacağımdan emin değilim," dedi. "Senin neslin bunu bozdu. Çok teşekkürler anne."

Anna gözlerini kırptırdı. Şimdi de küresel ısınmadan kişisel olarak sorumlu tutuluyordu.

"Her neyse, hala işine geri dönebilirsin. Çok geç değil. Babamın dediği gibi, kırk yaş *o kadar* da eski değil." Meg bir parça daha sarımsaklı ekmek yedi. "Priya'nın annesi bir doktorun muayenehanesinde işe geri döndü."

Anna kendini bir doktorun muayenehanesinde çalışırken hayal etmeye çalıştı.

Böyle bir şey olmayacaktı. Çok uzun zamandır iş gücünün dışındaydı. Hiçbir becerisi yoktu. Yeniden eğitim alması gerekecekti ve ne olarak yeniden eğitim alacağını bile bilmiyordu. Yapmak istediği hiçbir şeyi düşünemiyordu. Hayatı boş ve amaçsız bir şekilde uzayıp gidiyordu. Kendini odadan odaya yürürken, zaten düzenli olan eşyaları toplarken hayal etti.

Bu anın geleceğini hep biliyordu, o halde neden daha iyi hazırlanmamıştı?

Çocuklar masayı topladıktan ve bulaşık makinesini doldurmaya yardım ettikten sonra -evde kalan bir anne olabilirdi, ama işten kaytaran biri değildi- Pete'e baktı.

"Görünüşe göre ağacı Cumartesi günü ikimiz alacağız." "Mmm. Cuma günü işten eve dönerken bir tane alabilirim eğer Mesela. Onları satan bir dükkânın önünden geçiyorum."

Verdiği cevap, kadının içinde tuttuğu acının kilidini açtı. "Elbette. Neden bunu haftalık alışverişimize eklemiyoruz? Belki de önceden dekore edilmiş bir tane almalıyız, böylece o kısımla da uğraşmak zorunda kalmayız."

Adamın elini kaldırdığını gördü.

kaşlarını çattı ve içini çekti. "Özür dilerim. Beni görmezden gel."

"Yardımcı olmaya çalışıyordum," dedi hafifçe, "ama belli ki iyi bir öneri değildi. Sorun nedir? Neyi kaçırıyorum?"

"Belli ki hiçbir şey!" Açıklamasına gerek kalmadan anlamadığı için hayal kırıklığına uğradığını hissetti. "Bu ailedeki tek kişi ben miyim? geleneklere değer veriyor mu? Çocukların bizi konserlerinde istememeleri ve Noel ağacını almak için bize katılmak istememeleri hiç umurunda değil mi? Noel ağacı bir angarya değildir. Çamaşır yıkamak gibi yapılacaklar listesinden çıkarılacak bir şey değildir."

Durakladı. "Anna-"

"*Anna deme bana.*"

Tam olarak ne söyleyeceğini bulmaya çalışırken her zaman yaptığı gibi parmaklarını burnunun üzerinde gezdirdi. "Bizimle ağaç almaya gelmek istemediklerinden değil. Başka planları varmış. Bunu başka bir zaman yapabiliriz."

"Pek umursuyor gibi görünmüyorlardı. Ve fark ettiniz mi, gidecek olmamdan hiç rahatsız olmuşa benzemiyorlardı? Ama mesele bu değil. Mesele şu ki, ağaç her zaman herkesin önceliği olmuştur. Kasım ayına girer girmez, ağacı almamız için bize yalvarırlardı, hatırladınız mı? Yolculuğu hiçbir şey için kaçırmazlardı."

"Hatırlıyorum. Kasım ayının sonunda boyun eğip aldığımız yılı hatırlıyorum." Adam gülümsedi ve kadın da gülümsedi çünkü bu mutlu bir anıydı.

"Noel arifesinde iğnelerinin çoğunu kaybetmişti."

Pete başını salladı. "Çocukken yaptıkları şeyleri yapmak istemelerini bekleyemezsiniz. Bir de şu açıdan bakın; birlikte takılmak istedikleri arkadaşlarının olması harika bir şey."

"Biliyorum ama bu Noel. Noel'de pek çok ailenin her yıl tekrarladıkları gelenekleri vardır. Bu yüzden onlara gelenekleri. Bunun neden değişmesi gerektiğini anlamıyorum. Bunu yapmayacağımızı düşünmek sizi hiç üzmüyor mu?"

"Bunu gerçekten düşünmedim. Ama belli ki sen düşünmüşsün." Sempatikti.

"Noel'i her zaman ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Bak ne diyeceğim. Neden birlikte gidip şu ağacı almıyoruz ve sonra da

Şehirdeki şu yeni yerde öğle yemeği? Bunu bir gün yapabiliriz. Özel bir gün olur. Bir Anna ve Pete günü olacak."

Bir nostalji telaşı hissetti.

İkizler doğduktan sonra, ara sıra Pete'in annesinin bebek bakıcılığı teklifini kabul etmişler ve her ikisinin de sevgiyle "Anna ve Pete günleri" olarak adlandırdıkları günlerin tadını çıkarmışlardı. Birlikte olabildikleri ve ikizlere değil kendilerine odaklanabildikleri zamanlar. O günler çok değerliydi. Onlar

Öğleden sonra sinemaya gitmişler ve bir kova patlamış mısırı mideye indirmişlerdi. Bir otele yerleşmişler ve seks yapmışlar. Bir keresinde, bir otele yerleşmişler ve sadece uyumuşlardı. Ama çoğu zaman konuştular ve birbirlerine odaklandılar.

Çok uzun zaman önceymiş gibi geldi.

"Aynı şey değil. Sadece ben varım, değil mi? Umursayan tek kişi benim. Yolun kenarından bir Noel ağacı alsak seni rahatsız etmezdi. Bunu benimle dalga geçmek için yapıyorsun."

"Bir Noel ağacım olmasını seviyorum. O ağacı nasıl elde ettiğimiz benim için önemli değil ama sizin için önemli. Ve eğer senin için önemliyse benim için de önemlidir." Onu izlerken sesi sabitti. "Ama bu gerçekten ağaçla ilgili değil, değil mi?"

Boğazı düğümlendi. Onu çok iyi tanıyordu.

"Bu her şeyin değişmesiyle ilgili. Evden ayrılmalarıyla ilgili. Bu andan çok uzun zamandır korkuyordum ama hep üstünü örtmeyi ve kendime henüz gerçekleşmediğini söylemeyi başardım. Ama bu gece bunun çoktan gerçekleştiğini fark ettim." Duygularının arttığını hissetti. "Belki çocuklar aslında gitmediler ama bazı açılardan sanki gitmişler gibi geliyor."

"Büyüyorlar. Kendi yolculuklarına çıkıyorlar."

"Biliyorum. Ama şimdiye kadar hep onlarla birlikte yolculuk ettik ve onları bırakmak-" Yutkundu. "Zor geliyor. Senin için o kadar da büyük bir mesele değil, biliyorum. Sabahları işe gidiyorsun ve meşgulsün ve bahse girerim bizi gerçekten düşünmüyorsunuzdur. Odaklanman gereken başka şeyler var ama çocuklar -ailemiz- benim tüm hayatım."

"Biliyorum. Harika bir yuva yarattınız ve dışarı çıkıp hayatı istedikleri gibi yaşayacak kadar özgüvenli, mutlu ve uyumlu iki çocuğumuz olması büyük ölçüde sizin sayenizde. Şimdi bize düşen görev, bunu yaparken onlara destek olmak."

"Onları yakınımda tutmak istiyorum."

"Biliyorum. Ama belki de bu senin de bazı değişiklikler yapmanın zamanıdır. Heyecan verici olabilir. Yeni bir başlangıç."

Anna'ya heyecan verici gelmedi. Korkuya yakın hissettirdi.

"Yeni bir başlangıç istemiyorum. İstesem bile ne yapacağım ki? Hiçbir şey yapabilecek nitelikte değilim, havalı Erica gibi Sadece bir konuda fikrini söylediği için bir dolar." Bir an güvensizlik hissetti. "Aynı şirkette çalıştığımızda önümde harika bir kariyer vardı." Ve bunun yarattığı heyecanı hâlâ hatırlıyordu.

"Seni hamile bırakana kadar." Pete'in sesi yumuşaktı ve kızardı, kendini suçlu hissetti.

"Bunu tam olarak tek başına yapmadın. İkimiz de oradaydık." Biraz fazla aceleci, biraz fazla anın içinde kaybolmuş. Doğum kontrolü gibi mantıklı, yetişkin şeyleri düşünmek için biraz fazla genç ve düşüncesiz.

"Pişman mısın?"

"Çocuk sahibi olduğun için pişman mısın?" Adamın bunu sormasına bile hayret etti. "Onlar başıma gelen en güzel şey. Bunu biliyorsun."

"Bunu biliyorum. Ama belki onları daha sonra alsaydık, kariyerinde daha sağlam bir yer edinmiş olurdun - yarı zamanlı da olsa çalışmaya devam etseydin, belki de geri dönmek daha kolay olurdu."

"Yarı zamanlı çalışmak istemedim. İkizlerle birlikte olmak istedim." O Bazı kadınların evde kalmayı göze alamadıkları için işe geri döndüklerini biliyordu ve bazı kadınların da bunu tercih ettikleri için çalıştıklarını biliyordu. Ama o evde kalmayı seçmişti çünkü istediği buydu. Bu onun seçimiydi. Ona göre evde kalarak hiçbir şeyden fedakarlık etmemiş ve her şeyi kazanmıştı.

Çocuk bakımını sıkıcı ya da can sıkıcı bulmuyordu; büyüleyici buluyordu. Meg'in ilk adımları, Daniel'ın bir kitabın bir sayfasını okumayı başardığı gün - bunların hepsi sonsuza dek değer vereceğini bildiği anlardı. Ve bu seçeneğe sahip olduğu için şanslı olduğunu biliyordu. Pete bunun gerçekleşmesine yardım etmişti ve onun üzerindeki etkisini küçümsemiyordu. Evet, ikiz bebeklerle uykusuz geçen gecelere kıyasla "işe gitmenin" kolay bir seçenek gibi görüldüğü zamanlar olmuştu ama Pete ailenin mali yükünü tek başına taşıyordu ve bu önemli bir şeydi. Evliliklerinin beşinci yılında Pete işini kaybetmişti ve Pete her gece sabahlara kadar çalışıp yeni bir şeyler ararken yüz hatlarındaki gerginliği görmüştü.

"Buraya gel-" Pete ona elini uzattı ve o da kendi isteğiyle gitti, genç kızken yaptığı gibi onun kucağına yerleşti.

"Ben ağırım." Meg'in Erica hakkındaki yorumunu hatırlayarak ayağa kalkmaya çalıştı ama Meg onu tekrar aşağı çekti.

"Ağır değilsin." Kollarını ona doladı. "Çocuk sahibi olduğun için pişman olmadığını biliyorum. Oldukça mükemmel çocuklar, bunu onlara söyleyecek değilim elbette, ve neden benim DNA'mla olmasınlar-ah!" Kadın dirseğini kaburgalarına saplayınca adam irkildi.

"Senin tüm kötü özelliklerini miras almışlar."

"Benim kötü bir özelliğim yok." Onu daha yakına çekti. "Bunu kolaylaştırmak için ne yapabilirim?"

"Bilmiyorum." Nasıl açıklayacağını düşünerek durakladı. "İşini kaybettiğin zamanı hatırlıyor musun? Bir süre için sanki artık bir amacın yokmuş, rolünün ne olduğunu bilmiyormuş gibi hissetmiştin. Ben de öyle hissediyorum. Çocukların bana eskisi gibi ihtiyacı yok, bu yüzden aslında işimi kaybediyorum."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, parmakları nazikti. "İşini kaybetmiyorsun, Anna. Sana her zaman ihtiyaçları olacak."

"Ama farklı bir şekilde. Bu iş -anne olmak- hayatımı doldurdu ve şimdi sona eriyor ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim bu. Yaptığım şey bu. İyi olduğum şey bu. Sevdiğim şey bu. Ve çok yakında artık bana ihtiyaç kalmayacak. Peki sonra ne olacak? İşinizi kaybettiğinizde yeni bir iş için başvurduunuz çünkü yetenekleriniz vardı. Biri benden çocuklarını yetiştirmemi istemediği sürece, yeteneklerimin kimseye faydası yok."

"Bu doğru değil." Kollarını ona doladı. "Hayatındaki tek şey onlar değil, Anna. Başka güzel şeylerin de var."

Ona güzel bir evleri, arkadaşları ve iyi bir aileleri olduğunu hatırlatıyordu. Tüm bunlar için son derece minnettardı ama bu kayıp hissini değiştirmiyordu. "Çocuklar en önemli şey."

Bir duraklama oldu ve sonra onu bıraktı ve ayağa kalkması için dürttü. "Doğru. Sanırım bunu bir şeyin sonu olarak da görebilirsiniz, bir başlangıç olarak da görebilirsiniz."

Şarap kadehini masadan kaldırdı. "Bu kulağa sosyal medyada paylaştıkları o sinir bozucu şeyler. Konuşmayı bırakma zamanı, Pete."

"Yardım etmeye çalışıyorum." Adam ayağa kalkıp kahve makinesine yönelirken, kadın hayal kırıklığı içinde onun ardından bakakaldı.

"Zamanı geri alamadığın sürece, bunu düzeltmek için yapabileceğin pek bir şey yok." Adamın akşamın bu saatinde nasıl kahve içebildiğini hiç anlamamıştı.

ve gecenin yarısında uyanık olmamak.

Bir düğmeye bastı ve kendine sert bir espresso yaptı. "Yani ne diyorsun? Bir bebek daha mı istiyorsun?"

Anna boğuldu ve bardağını yere bıraktı. "Bunu gerçekten söyledin mi?"

"Evet. Neden bu kadar şaşırdın? Bebekleri seviyorsun ve bana çocukların

hayatındaki tek önemli şey. Bu yüzden bunu muhtemelen bir çocuk daha yapmamız gerektiği anlamına alıyorum." Kahvesini yudumlar, bir yandan da mutfağın karşısında.

Konuşma sarsıcı gelmişti. Çocukların hayatındaki *tek* önemli şey olduğunu söylememişti, öyle mi demişti? Hayır, kesinlikle söylememişti. Babalar da çocukları hakkında anneler gibi mi hissediyordu? Aralarındaki bağ bir şekilde farklı mıydı? Arkadaşlarıyla birlikte son kitap kulübü toplantısında okudukları kitapla ilgili olarak bu konuyu tartışmışlardı ama ne Claudia'nın ne de Erica'nın çocuğu olmadığı için bu tartışma kısa sürmüştü.

Erica'nın babasının Erica doğduktan sonra sadece sekiz dakika yanında kaldığını göz önünde bulundurursak, Erica'nın düşünceleri son derece önyargılıydı.

"Başka bir bebek mi? Pete, bu çok saçma." Şarabını bitirdi.

"Neden saçma olsun ki?"

"Her zaman ikinin iyi bir sayı olduğu konusunda hemfikir olduk ve aynı anda iki çocuğumuz oldu."

"Yani? İstedğin buysa fikrimizi değiştirmeye hakkımız var."

Aklına bile gelmemişti. Tekrar hamile olduğunu hayal etmeye çalıştı. Başka bir bebek sahibi olmayı. Uykusuz geceleri. Kaosu. *Eğlenceyi ve aşkı*. "Birkaç ay sonra kırk yaşında olacağım. Ve sen de öyle."

"Pek çok insan kırk yaşına geldiğinde bebek sahibi oluyor.

Gençliğimizin eksikliğini tecrübemizle telafi ediyoruz. İkizlerimiz olduğunda gençtik. Çok şey öğrendik." Omuz silkti. "Kim bilir? Bir dahaki sefere yarı iyi ebeveynler olabiliriz. İkizlerin bizim çocuklarımız olduğunu düşünebiliriz.

alıştırma koşusu."

Gülmesi gerektiğini biliyordu ama içinde hiçbir yerde kahkaha bulamıyordu.

Mümkün olsa bile, bunu ister miydi? "Çocuklar çıldırır.

Hâlâ seks yaptığımızın kanıtı olur."

Hafifçe gülümsedi. "Eğitimleri için iyi olacak."

Meg'i hayal edebiliyordu. *Anne, hayatta olmaz! Önümüzdeki dokuz ay*

boyunca beni okuldan alma.

"Mesele sadece çocuklar değil. Sorunu çözmek için bebek doğurmaya devam edemem.

Her zaman bir 'son bebek' olacaktır."

"Biliyorum, ama o zamana kadar umursamayacak kadar yaşlanmış olacaksın." Pete espressosunu içti ve sonra fincanı dikkatlice yere bıraktı.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" "Emin değilim. Emin miyim? Son önerin çılgınlık sınırındaydı." Sarsılmış ve huzursuz hissederek mutfığa doğru yürüdü ve Lola'nın

su kabı. Pete'in onu gerçekten anlamadığını, belki de anlamak için çaba sarf etmediğini hissediyordu ve bu onu yalnız hissettiriyordu. İçine bir panik dalgası yayıldı. Evliliğinde kendini *hiç* yalnız hissetmemişti. Pete ne zaman anlamamıştı ki? Her şey hakkında konuşurlardı.

"Bence bu hafta sonu ağacı birlikte almalıyız," dedi, "sonra da arkadaşlarınla bir yerlere gidip keyfine bakmalısın. Birlikte geçirdiğiniz haftaları hep seversiniz. Vızıldayarak geri dönüyorsun. Bu yazı gerçekten özlemişsin."

"Biliyorum ama yaz mevsimi farklıdır."

"Öyle olmak zorunda değil. Karlı bir handa kıvrılıp kitaplar hakkında konuşmaktan daha sıcak ne olabilir?"

"Gitmemin sakıncası var mı?"

"Akıl mı? Tabii ki yok. Şanslısın, Anna. Kitaplar her zaman hobin olmuştur ve kitap kulübün üniversiteden beri senin için büyük bir şey olmuştur. Git ve eğlen. Sıcak çikolata iç. Olay örgüsü ve karakterler hakkında tartış.

açıklanamaz kararlar. Çocukları unut. Döndüğünde Noel hâlâ burada olacak. Hiçbir yere gitmiyor."

Haklıydı elbette. Kitaplar onun hobisiydi. Okumak onu ayakta tutuyordu. Bazı insanlar egzersiz yapardı ve Anna da motivasyonunu toplayabildiğinde egzersiz yapmaya çalışırdı, bazıları da meditasyon yapardı ama Anna'nın rahatlamak için tek yapması gereken eline bir kitap almaktı ve hemen başka bir dünyaya taşınırdı. Arkadaşlarıyla vakit geçirmek de eğlenceli olacaktı. Ayrıca Claudia için endişeleniyordu ve ona biraz destek vermek istiyordu.

Aklında bu düşünceyle, fikrini değiştirmeden önce Erica'ya telefon etti. Arkadaşı hemen cevap verdi.

"Geliyorum," dedi Anna. "Hemen ayırtın."

"Çocuklar seni durdurmaya çalıştı mı?"

Bir sızı hissetti. "Beni durdurmaya çalışmadılar."

"Güzel. Kendine biraz zaman ayırmayı hak ediyorsun, Anna. Kışlık kıyafetlerini ve kar ayakkabılarını topla. Hayatının en güzel zamanını

geçireceksin.

Size kaldırabileceğinizden daha fazla Noel atmosferi yaşatacağıma söz veriyorum."

"Bu mümkün değil. Çok şeyle başa çıkabilirim. Odaları ayırttınız mı?"

"Henüz değil. İşlerim çok yoğun. Şirketler neden köşeleri kesip ve sonuçlarını hiç düşünmedin mi? Neyse, teyit ettiğine göre yarın ilk iş onları arayacağım çünkü detaylar konusunda ne kadar titiz olduğumu biliyorsun. Claudia bana e-posta atıp geleceğini söyledi, ben de Maple Sugar Inn'de üç oda ayırttım. Sıcak çikolata. Kurabiye. Üniversitedeyken geç saatlere kadar kıvrılıp ne varsa tattığımız geceler gibi olacak.

Claudia pişirmişti. Burası hakkında gönderdiğim şeyleri okudun mu?" "Evet.

Pastoral görünüyor." Anna her gün bu manzaraya uyanmanın nasıl bir şey olacağını merak etti. Bir an kıskançlık hissetti. "Ve korkunç olmasına rağmen Kocasını kaybetmiş olsa da en azından Hattie Coleman hayallerini sürdürebiliyor. Eminim bu onu rahatlatıyordur."

BEŞ

Hattie

"Yastık çok sert. Sert yastıkları sevmem." Kadın Hattie'ye ters ters baktı. "Gözümü bile kırpmadım."

"Bunu duyduğuma üzıldüm Bayan Green." Özü de sempati duygusu gibi samimiydi. Uykusuzluğun etkisini anlayabilecek biri varsa o da kendisiydi ama şu anda kabarık bir bulutun üzerinde uyusa bile beynini kapatabileceğinden şüpheliydi. "Temizlik görevlilerinden size yeni yastıklar vermelerini isteyeceğim."

"Bana ilk gece aldıklarımı verme. Çok yumuşaktılar."

Çok sert, çok yumuşak... Goldilocks'u memnun etmeye çalışmak gibi bir şey, diye düşündü Hattie. Yine de, konukların mükemmel bir konaklama geçirmelerini sağlamaya çalışmak işin hoşuna giden kısmıydı. Onlara sonsuza dek hatırlayacakları bir an yaşatmak istiyordu, çünkü o anlar önemliydi. Hayat zor olduğunda mutlu anlar sizi ayakta tutardı.

"Seçebilmeniz için Chloe'den size bir seçki getirmesini isteyeceğim," dedi. "Rahat olmanız bizim için önemli. Bunu çözmeye öncelik vereceğiz, söz veriyorum. Bu arada, yemek salonuna giderseniz, personelin size nehir ve dağ manzaralı en sevdiğiniz masayı vermesini sağlayacağım. Menüde Benedict usulü yumurta var. Şefin spesiyalitesi. Tavsiye ederim."

Telefon çaldı ve Hattie telefonu açmadan önce Bayan Green'in kahvaltı için yemek odasına gitmesini bekledi.

"Maple Sugar Inn, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Aralık ayının ortası için üç oda ayırtmak istiyorum. Arkadaşlarım ve ben kitap kulübümüz için her yıl farklı bir otelde buluşuyoruz, bu nedenle mümkünse birbirine yakın üç oda çok iyi olur." Kadının sesi net ve profesyoneldi ve Hattie bir kıskançlık hissine kapıldı. Arkadaşlarıyla bir hafta geçirip kitaplar hakkında konuşmak için neler vermezdi ki? Brent'le tanışmadan önce kısa bir süre bir kitapçıda çalışmıştı. Okumayı seviyordu ama bugünlerde okuduğu tek kitap Delphi'nin çocuk kitaplarıydı. Bu hafta şimdiye kadar dinozorlar, köpekbalıkları ve dişlerinden nefret eden bir mors hakkında okumuştı.

Komodininin üzerinde bekleyen romanlardan herhangi birini okuyamayacak kadar meşguldü ve bir de Brent öldüğünden beri paramparça olan konsantrasyonu vardı.

Bilgisayar ekranını kontrol etti. "Şanslısınız. O tarihler için üç odamız kaldı, şimdi sizin için ayırabilirim. Bu arada benim adım Hattie. Bunu hemen söylemem gerekirdi." Yanıt gelmedi ve Hattie kaşlarını çatı. "Alo? Hâlâ orada mısınız?"

Kadın boğazını temizledi. "Evet."

"Oh, güzel. Bir an için seninle ilişkiyi kesmeyi başardığımı sandım."

"Sen Hattie'sin."

"Doğru." Bu konuşmada tuhaf bir şeyler vardı. "Ve eğer isterseniz üç odam var."

Bir duraklama oldu. "İptal politikanız nedir?"

Hattie'nin kafası karışmıştı. Kadın henüz rezervasyon bile yaptırmamıştı ve iptal etmeyi mi düşünüyordu? "Size her zaman alternatif bir tarih bulmaya çalışırız. Odaları yeniden rezerve edebilirsek, o zaman sadece küçük bir yönetim ücreti alırız." Hepsi web sitesinde yazıyordu. Bu konuşma tuhaf mıydı yoksa yorgun muydu? "Devam etmek ister misiniz?"

Uzun bir duraklama daha oldu. "Evet. Hadi yapalım."

Hattie sistemindeki tarihleri bloke etti. Belki de kadın Noel yüzünden stresliydi. Mevsim insanlara garip şeyler yapıyordu. "Kitap kulübü mü dediniz? Bu durumda oturup sohbet edecek bir yere ihtiyacınız olacak. Odalarınız çok güzel ama oturma alanı üç kişi için biraz dar. Siz ve arkadaşlarınız için kütüphaneyi ayırmamı ister misiniz? Mükemmel bir yer."

"Kütüphaneniz var mı?"

"Evet, küçük ama rahat kanepeleri, odun ateşi var ve çok konforlu. Ben de bir kitapseverim ve rahmetli kocam tüm kitaplarımı saklayabileceğim bir yer olsun diye odalarımızdan birini kütüphaneye dönüştürdü." Başlangıçta o oda için büyük planları vardı. *Hafta sonları kitap kulübü düzenleyelim*, demişti Brent'e. *Mini bir spa tatili gibi, sadece kitaplarla*.

Küçük kadın gruplarının -çünkü kitap kulüpleri genellikle kadınlardan oluşuyor gibiydi- ülkenin dört bir yanından yatak, kahvaltı ve kitaplarla beslenmeye hazır olarak onlara akın ettiğini hayal etmişti. Bunun harika bir plan olduğunu düşünmüştü ama Brent pek hevesli değildi. Bunun ticari açıdan güçlü bir fikir olduğunu düşünmemişti. Ve belki de haklıydı. O ne biliyordu ki?

Sadece onun için rüya gibi bir tatil gibi görünmesi başka biri bu şekilde görebilirdi. "Çoğu misafirimiz, otellerimizden birinde olmayı tercih ediyor.

İki oturma odası ya da dışarıda kış aktivitelerinin tadını çıkarırken, hangi akşamlar olduğunu bana bildirirseniz o odayı sizin için ayırmak sorun olmaz. Arkadaşlarınızla konuşabilir ve check-in yaptığınızda bana haber verebilirsiniz."

"Teşekkür ederim Hattie."

Bu konuşmada kesinlikle garip bir şeyler vardı.

"Bir şey değil." Hattie detayları aldı. Erica Chapman, Anna Walker ve Claudia Price.

Yani şimdi Aralık ayı boyunca dolu olacaklardı. Personelinden kimse ayrılmadığı sürece bu iyi bir şeydi. Eğer personelden biri ayrılırsa, başı büyük belaya girecekti.

Telefonu kapatırken ofisten Delphi'nin bulaşıcı kıkırdamasını ve derinden gelen bir erkek sesini duydu.

Noah Peterson. Burada. Şahsen. Artık ondan kaçmak mümkün değildi. Midesi guruldadı.

Bu anın geleceğini elbette biliyordu ama bugün olmasına hazırlıklı değildi. Saçlarını yıkadığı için şimdi memnundu. Nasıl görüldüğü önemli değildi ama yine de en iyi şekilde görünüyorsanız garip durumlarla başa çıkmak daha kolaydı.

Ve bu kesinlikle garip bir durum olacaktı.

Önümüzdeki birkaç dakikayı atlatmak için Cadılar Bayramı'nda içtiği o cadı birasından büyük bir bardak içmeyi çok isterdi.

Hanin boş resepsiyon alanına hızlıca bir göz attı ve arka odaya daldı.

Hiçbir şey olmamış gibi davranacaktı ve umarım o da aynısını yapacaktı.

Noah kızının yanına çömelmiş, ikisi de bir sepetin içine bakıyordu. Rufus araştırmak için ilerledi ama Delphi onu nazikçe itti.

"Otur, Rufus. Onu korkutacaksın." Sepetin içine uzandı. "Isırır mı?"

"Isırmaz."

Hattie bir an için sadece ikisini izledi, adam ve çocuğu, başları birbirine yakın, karanlık ve aydınlık. Brent harika bir baba olduğu için içinin acıdığını hissetti ama Delphi bunu asla hatırlamayacaktı. Asla hatırlamayacaktı.

Onu ilk kez kızağa bindiğini ya da birlikte yaptıkları ilk kardan adamı. Hattie'nin kendi babasıyla yaşadığı o özel yakın ilişkiyi asla yaşayamayacaktı. Hattie her zaman Brent hakkında konuşmaya özen gösteriyor ve her yerde fotoğraflarını sergiliyordu ama aynı şey değildi.

Bazen kaçırdıkları tüm anları, asla yaşayamayacakları tüm eğlenceyi ve asla yapamayacakları tüm anıları düşünüyordu, ama bu kalbini kırıyordu, bu yüzden bunu yapmamak için kendini disipline etmeye çalıştı. Ne anlamı vardı ki? Şimdiki zamanda kalmalıydı. Hayatını ileriye doğru yaşamalıydı. Babası ona böyle örnek olmuştu ve o da kızına böyle örnek olmak istiyordu. Ayağa kalk. Yürümeye devam et. Olmuş olanla ilgilen, olabilecek olanla değil.

Zor şeyler de dahil olmak üzere bir şeylerle uğraşması gerekiyordu. Ve zor şeylerden bahsetmişken.

"Merhaba, Noah." Sıradan görünmek için elinden geleni yaptı. "Burada olduğumu bilmiyordum."

"Meyve ve sebzeleri mutfağa bıraktım." Ayağa kalktı. Kot pantolon ve kalın bir kaburga kazak giymiş, açık havada sağlıklı bir canlılık yayıyordu. "Misafirlerle meşguldün. Aslında son zamanlarda çok meşguldün. Annem seni hiç görmediğinden şikâyet edip duruyor." Rahat gülümsemesi onu telaşlandırdı. Bu gülümseme onun çöküşü olmuştu. Ondan kaçtığını biliyor muydu? Evet, muhtemelen, ama o da ondan kaçıyordu.

Yine de şu anda buradaydı ve muhtemelen bu, ikisinin de uygun bir hafıza kaybı nöbeti geçirip yollarına devam etmeleri gerektiğinin işaretiydi.

"Delphi'nin seninle ilgilendiğini görüyorum. Sepette ne var?" "Panter'in yavruları varmış," dedi Delphi, başı neredeyse sepetin içine sıkışmış bir halde.

"Bu kitapçıdaki Bayan Michaels'a gidiyor. Kulağındaki leke dışında Panter'e benziyor. Noah'ın evde daha çok yavru kedisi var. Bir tane alabilir miyiz?"

Evet demeyi o kadar çok istiyordu ki. Çocuğunu mutlu etmek ve babasızlığını telafi etmek için elinden gelen her şeyi yapmak için duyduğu yoğun arzu, yönetmesi zor bir şeydi. Ama başaracaktı. Han, bir köpek ve bir çocukla zar zor başa çıkıyordu ve yılın en yoğun zamanına giriyorlardı. Daha fazla sorumluluk ya da kaos eklemekten daha iyisini biliyordu. Bir bahane uydurabilir ya da gerçeği söyleyebilirdi. Kızının her zaman gerçeği duymasını tercih ederdi.

"Kedi yavrusu alamayız, tatlım."

Delphi burnunu kırıştırdı. "Neden olmasın? *Gerçekten* bir tane istiyorum."

"Biliyorum, ama bazen hayatta istediğimiz ama sahip olamadığımız şeyler vardır. Ve bunun zor görüldüğünü biliyorum." Hattie gerçekten istediği her şeyi düşündü. "Ama şu anda uğraşmamız gereken çok şey var. Bir hayvan büyük bir

Sorumluluk. Sadece sevgi ve ilgiye ihtiyaçları yoktur. Zaman ve özen isterler."

"Ama biz zaten Rufus'a bakıyoruz."

"Aynen öyle. Rufus'u önemsiyoruz. Ve bence onun için daha fazla sorumluluk alacak kadar büyüdün. Belki de bunu konuşmak için iyi bir zamandır."

Delphi daha dik oturdu. "Onu besleyebilirim. Ve kabını temizleyebilirim." "Bunu yapar mısınız? Çünkü bu büyük bir yardım olurdu."

Rufus kuyruğunu salladı ve Delphi başını kaldırıp Nuh'a baktı. Saçları yüzünü soluk altın renginde çerçevesliyordu ve gözleri ciddiydi.

"Şu anda bir kedi yavrusu alamayız çünkü ona bakamayacak kadar meşgulüm." Hattie kızına karşı neredeyse karşı konulmaz bir sevgi duyuyordu.

Noah da aynı ciddiyetle başını salladı. "Çok sorumluluk sahibisin. İstedığın zaman onları çiftlikte ziyaret edebilir ve Panther'in onlara bakmasına yardım edebilirsin."

Hattie bu jesti takdir etti. "Çok nazik bir teklif."

"Bugün gelebilir miyim?" Delphi yetişkinlerin verdikleri sözleri her zaman tutmadıklarını bilecek kadar bilgiliydi ve Noah gülümsedi.

"Annen için sorun yoksa benim için de yok. Hazır ziyarete gelmişken Noel ağalarınızı da seçebilirsiniz. Böylece ilk siz seçmiş olursunuz. seçim."

"Bugün mü?" Delphi neredeyse heyecandan patlayacaktı. "Bir tanesini kesebilir miyiz?" "Onları bugün kesmeyeceğiz. Onları buraya getirmeden hemen önce yapacağım."

Sen. Bu şekilde ağaçlar taze kalacaktır."

Delphi annesine baktı. "Gidebilir miyiz? Lütfen?"

Eğer buna da hayır derse, kızının gününü mahvedecekti ve kızı, sırf annesi kendini yalnız ve cinsel açıdan hüsrana uğramış hissediyor ve bu duygularını Noah'tan çıkarıyor diye gününün mahvolmasını hak etmiyordu.

Noah onu izliyordu, yüzü anlaşılmazdı.

"Bu sana bağlı," dedi kararlı bir şekilde. "Yapmamayı tercih edersen, sorun değil."

Gelmemesini tercih ettiğini mi söylüyordu? Yoksa gerçekten de umurunda değil miydi? Ahırdaki o vahşi, akılsız anları düşünüyor muydu yoksa unutmaya mı çalışıyordu? Belki de onun için Cadılar Bayramı'ndaki en korkunç şey o öpücüktü.

Histerik bir kahkaha attı. Belki de bir süredir gelmemesinin nedeni buydu. Onu korkutmuştu. O kadar çaresizdi ki, bir adamı korkutmuştu.

Öte yandan, Noah ona hiçbir zaman kolay korkan bir adam gibi görünmemiştir.

Vücut dilinden gerçek düşüncelerini çözmek imkansızdı.

Ama her ne düşünüyorsa düşünsün, ona hiçbir şeyin değişmediğine dair güvence vermesi gerekiyordu. O onun komşusuydu ve o çılgınlık anından önce iyi bir arkadaşı. Bunu kaybetmek istemiyordu.

Brent'in kazasından sonra Noah'nın sürekli ve istikrarlı varlığı için minnettar olmuştu. Sık sık ziyaret ederek ona yalnız olmadığını, onu önemseyen ve kollayan arkadaşları ve komşuları olduğunu hatırlatmıştı. Diğer insanlar ona nasıl olduğunu sormaktan vazgeçtikten çok sonra bile, o hala ona ilgi gösteriyordu. Sık sık annesinin mutfağından hediyeler getirirdi.

Çok fazla güveç yaptı, belki bize yardım eder ve onu yersiniz. Annem bu yeni turta tarifini denedi ve fikrinizi almak istiyor.

Onun ziyaretlerini dört gözle beklemeye başlamıştı. Diğerlerinin aksine, onun etrafında parmak uçlarında dolaşmıyordu. Onun bir an gülerken bir an sonra hıçkırığa hıçkırığa ağlayabileceğini anlıyor gibiydi.

Cadılar Bayramı'ndan beri onu görmeyi özlemişti. Bu yanlış mıydı? Neyin doğru ya da yanlış olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hayat her şeyin doğal düzenini altüst etmişti ve artık kuralları bilmiyormuş, hatta kurallar *varmış* gibi hissediyordu. Diğer insanların ne düşündüğü umurunda değildi; bu onun sorunu değildi. Onun sorunu ne düşündüğünü bile bilmemesiydi.

Ama en azından onunla vakit geçirmek, onu her fırsatta yakalamak niyetinde olmadığına ve gergin olmasına gerek olmadığına dair güvence vermenin bir yolu olabilirdi. Ayrıca, çiftlikte geçireceği bir öğleden sonra kızını son derece mutlu edecekti ve eğer kızını son derece mutlu etmek için bir fırsat varsa, o zaman bunu değerlendirecekti.

"Bu harika olur. Teşekkür ederim. Sana ağaçlar hakkında e-posta gönderecektim ama çok yoğunum. Çok işimiz vardı."

Bakışları onunkileri tuttu. "Anlıyorum."

Eğer bu doğruysa, gerçekten utanç vericiydi.

Yanaklarının pembeleştiğini görünce rahatsız oldu. "Öğle yemeğinden sonra geliriz. Chloe'den resepsiyona bakmasını isteyeceğim ve herhangi bir sorun olursa beni arayabilir."

"Annem akşam yemeğinde bize katılmanı umuyor. Seni Cadılar Bayramı'ndan beri görmedi."

Cadılar Bayramı. Anılarının canlanması için tek bir kelime yetti.

Soğuk havanın keskin ısırtığını, ahırın karanlığını, o anın mahremiyetini gizleyen gölgeleri hatırladı. Noel ağaçları hakkında konuşuyorlardı ya da belki de balkabağı hasadıydı, hatırlayamadı.

bile hatırlamıyordu ama parmaklarını gömleğinin ön kısmına geçirip onu kendine doğru çektiği anı hatırlıyordu. Onu o kadar sert çekmişti ki, ikisini de sabitlemek için bir elini uzatmak zorunda kalmıştı ve tek bir an için Nefes nefese bir an *ne yapıyorum ben diye* düşündü ve sonra onu öptü. Aslında onu öpmekle kalmamış, onu tüketmişti de. Açlıktan ölüyordu, o anın sıcaklığıyla yanıp tutuşuyordu. Bunu hatırlamak onu utandırıyor, ama dürüst olmak gerekirse, o da tam yanındaydı, ağzı onunkine karşı aceleciydi, elleri onu kendine doğru bastırırken sertçe tutuyordu. Her şey erotik zevk ve suçluluk duygusundan oluşan baş döndürücü bir bulanıklıktı. Suçluluk çünkü duygusal olarak başka bir erkeği öpmeye hazır olduğundan emin değildi; zevk çünkü - bu kısmı çok açıktı. Noah Peterson'ın o ana kadar hiç bilmediği yetenekleri olduğu açıktı.

Ama artık biliyordu.

Bakışları dikkatle onunkilere kaydı ve bir an için birbirlerine baktılar, o çalınmış yakınlığın anısıyla birbirlerine bağlandılar.

Bu, ona her şeyin yolunda olduğunu ve karanlık bir gecede onunla yalnız kalmaktan endişe etmesine gerek olmadığını gösterecek komik ve küçümseyici bir şey söyleme anıydı.

Ama zihni bulanıklaştı.

Noah bir süre daha ona baktıktan sonra dikkatini Delphi'ye çevirdi. "Benim için yavru kediye göz kulak olur musun tatlım? Annenle birkaç şey hakkında konuşmamız gerekiyor."

Hattie bir an dehşete kapıldı. Bu konuda konuşmak mı istiyordu? İsteddiği son şey buydu.

Delphi koruyucu elini sepetin üzerinde tutarak ona baktı. "Biliyorum. Noel ağaçları. Noel ağaçları hakkında konuşmak zorundasın. Çünkü sen Noel ağacı adamısın."

"Bu doğru." Gülümsemesi gözlerini kırıştırdı ve ağzının kenarlarını eğdi. "Ben Noel ağacı adamıyım." Çocuğun omzunu hızla sıkarak Hattie'ye doğru yürüdü.

Aptal aptal ona baktı. "Noel ağaçları hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

"Siparişiniz. Öğleden sonra gelmeden önce neye ihtiyacınız olduğunu bilmek faydalı olacaktır."

"Oh." Rahatlamak için kendini zorladı. "Evet. Bir yere karalamıştım. Masamın üzerinde." Defterini aldı, ilgili sayfayı yırttı ve ona doğru itti. "İşte-"

"Teşekkürler." Şöyle bir baktı ve cebine soktu.

"Çoğunlukla geçen yıllar aynı, ancak bu yıl kütüphaneye bir ağaç koymak istiyorum."

"Kulağa hoş geliyor. Boyut?"

Boyu mu? Bir buçuk metreden *fazla*, diye düşündü, çünkü onu öpmek için ayak parmaklarının üzerine kalkmak zorunda kalmıştı.

Kendi düşüncelerinin yönü onu o kadar telaşlandırmıştı ki beyni çalışmayı durdurmuştu. "Bilmiyorum."

"Bana alanı gösterin, ben de uygun bir şey bulayım." Kapıdan resepsiyon alanına doğru yürüdü ve Hattie Delphi'yi kontrol etti.

"Kımıldama. Yetki sende. Tüm gösteriyi sen yönetiyorsun."

"Kımıldamayacağım." Delphi bacak bacak üstüne attı ve yeni sorumluluklarını ciddiye alarak sağlam bir şekilde oturdu.

Noah'yı resepsiyona kadar takip etti. İlk kez her yer sessizdi, bu yüzden koridoru geçerek Brent'le birlikte kütüphaneye dönüştürdükleri odaya gitti. "Bu çocuk beş yaşında, yirmi beş yaşına giriyor. Yemin ederim bir sabah uyandığımda onun çoktan üniversiteye gitmiş olduğunu göreceğim."

"Hızla büyüyor."

"Öyle. Biraz fazla hızlı. Yetişemiyorum." Her zaman güvenli bir sohbet konusu olan Delphi için şükürler olsun.

Hattie kapıyı iterek açtı ve anında stresin bir kısmının onu terk ettiğini hissetti. Kitaplar ona bunu yapıyordu ve bu oda kitaplarla doluydu. Raflar cevizdendi ve tavana kadar uzanıyordu. Ocağa bir ateş titriyordu. İki derin, rahat kanepeler, daha fazla kitapla dolu alçak bir masanın karşısında karşılıklı duruyordu. Bu kanepelerden birine kıvrılıp günün geri kalanında kitap okumak için neler vermezdi ki?

"Bu odayı seviyorum." Noah uzandı ve raftan bir kitap aldı. Kazağı omuzlarının genişliğini vurguluyordu ve bir his parıltısı omurgasından aşağı dalgalandı ve içinde derin bir yere yerleşti.

"Ben de." Sesini normal çıkarmak için mücadele ediyordu ve bunu başardığından emin değildi.

"Şu anda başucumda sekiz kitap var ve çiftlikteki işlerin yoğunluğu nedeniyle yakın zamanda bu sayıyı yediye düşürecek gibi görünmüyorum."

Okumayı sevmediğimden değil ama babam omzunu incittiğinden beri çalışmak ve uyumak dışında bir şey yapmaya pek vaktim olmuyor. Sanırım bunun nasıl bir his olduğunu biliyorsundur." Kitabı yerine koydu ve döndü. "Delphi'ye ve hana geri dönebilmen için muhtemelen bunu yapmalıyız."

Ağzı kurumuştı. "Bunu yapmak mı?"

"Bunun hakkında konuşmalıyız. Ne istediğine karar vermeliyiz."

Eğer bunu bilseydi, bu ikilem içinde olmazdı. Bir gün hayatına devam etmesi gerektiğini biliyordu, bu ne anlama geliyorsa artık, ama o günün ne zaman geleceğini nasıl bilecekti?

"Bu konuda konuşmamıza gerek yok."

Gözlerinde bir anlık şaşkınlığın ardından bir anlayış belirdi.

"Ağaç," dedi yavaşça. "Bu ağacın neye benzemesini istediğine karar vermeliyiz."

Ağaçtan. Tabii ki ağaçtan bahsediyordu. Ve şimdi ölmek istiyordu.

Onun utancını görmezden gelerek cebinden telefonunu çıkardı ve birkaç fotoğraf çekti. "Ağacı muhtemelen pencerenin yanına koymak isteyeceksin, böylece ateşin yanında kurumaz." Yerden tavana göz gezdirdi ve ardından telefonuna birkaç not aldı. "Baskın olmasını istemezsiniz ve çok geniş olmasını da istemezsiniz. Herhangi bir tercihiniz var mı?

Bir fikrin var mı?"

Düşünceleri yoktu, sadece duyguları vardı. Hepsi de kafa karıştırıcıydı. "Hiçbir şey. Ama Noel ağacı gibi kokmasını istiyorum."

Bakışları bir süre kadının yüzünde oyalandı. "Doğru." Elini sürükleyerek bakışlarını kaçırdı. "Bu durumda, balsam köknarını seçmemizi öneririm. İyi iğne tutuşu, zengin renk, harika şekil. Ve köknarlar ladinlerden daha uzun ömürlü olma eğilimindedir."

"Harika."

Bu garip değil, dayanılmazdı. İkisi de olanların etrafında dans ediyor, yokmuş gibi davranıyorlardı. Bu da daha büyük görünmesini sağlıyordu.

Belki de bir şeyler söylemeliydi. Öte yandan, belli ki görmezden gelmek için çok uğraştığı bir şeye neden dikkat çeksin ki? Eğer bundan bahsetmek isteseydi, bir sürü fırsatı olurdu. "Seni bıraksak iyi olur. Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum. Noel ağacı mevsimindeyiz!"

Noah telefonunu cebine geri koydu. "Yorgun görünüyorsun." Ses tonu açık sözlü ama şefkatliydi. "Çok mu çalıştın?"

"Muhtemelen. Burası oldukça zorlu ve stresli bir yer." Her şeyi Brent'in istediği gibi tutmak için çok çabalıyordu ama bu baskı geceleri uykusunu kaçıırıyordu. Kendisine sürekli Brent olsa ne yapardı diye soruyordu ama hanı işletmekle ilgili konularda genellikle farklı düşündükleri için bu soruyu yanıtlamak kolay değildi.

Başını salladı. "Personel nasıl?"

"Bu sabah itibariyle hepsi hala buradaydı, bu yüzden onları idare etme konusunda çok kötü olduğum düşünülduğünde buna minnettarım."

Kaşları çatıldı. "Onları idare etmekte fena değilsin, Hattie."

"Evet, öyleyim." Stephanie'yi düşündü ve sonra Şef Tucker'ı düşündü. "Çoğunu Brent atadı ve onları dikkatle seçti. İnsan ilişkilerinde harikaydı. Ne zaman sert olacağını ve ne zaman cesaretlendireceğini bilirdi. Ama ben Brent değilim. Ben pek... çatışmacı değilim. Acınacak haldeyim. biliyorum."

"Bu acınası bir durum değil. İnsanların farklı yönetim tarzları vardır ve iyi yöneticilerin farklı insanlar için farklı tarzları vardır. Eminim siz bir son derece etkili bir yönetici." Noah durakladı. "Belki de işleri Brent'in yapacağı şekilde yapmaya çalışmayı bırakıp, kendi istediğin şekilde yapmanın zamanı gelmiştir. Bu senin işin Hattie."

Gerçi bu onu ilgilendirmiyordu, değil mi? Bunun hâlâ onların işi olduğunu düşünüyordu; sadece Brent artık bunu paylaşmak için yanında değildi. Onun hayallerine bakıyordu.

Kısa bir an için Noah'ya ne hissettiğini söylemek istedi ama içine ördüğü bariyeri aşmak için kelimeleri zorlayamadı. Özellikle de Noah'yla olan karmaşık ilişkisi düşünülduğünde, Brent'e sadakatsizlik gibi gelecekti.

"İyi olacağım."

Tereddüt etti. "Her şeyin eskisi gibi kalmasını istediğini biliyorum ama kendine uygun bir yol bulmalısın. Öyle bir hayat kurmalısın ki senin için çalışıyor."

Otelden mi yoksa daha kişisel bir şeyden mi bahsediyordu?

Ve sürekli olarak onun söylediği her şeyde alternatif anlamlar mı arayacaktı?

Ne kadar farklı davranmaya çalışsa da, öpücük her şeyi değiştirmişti. Düşünmemesi gereken şeyler düşünüyordu. Ve istiyordu ki

istememesi gereken şeyler. Ve eğer gerçekten hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına devam edebileceklerini düşünüyorsa, o zaman kendini kandırıyordu.

Unutamayacağınız ve geri alamayacağınız bazı şeyler vardı.

"Her şeyin olduğu gibi kalmasından memnunum. Brent'in harika fikirleri vardı." Sözleri neredeyse acı veren samimiyeti paramparça etti.

"Doğru. Elbette." Omuzlarını dikleştirdi ve kısa bir gülümseme verdi. "Haddimi aştıysam özür dilerim."

Kendini durdurmak ve ona haddini aşmadığına dair güvence vermek zorundaydı. Kafası karışık olanın kendisi olduğunu. Ama bu sadece durumu daha da karıştırdı.

Onunla birlikte olmanın garip hissettirmedığı zamana geri dönebilmeyi diledi. Ama bu öpücüğü geri almak anlamına gelirdi ve onu huzursuz etmiş olsa bile kendini o unutulmaz andan mahrum etmek istediğinden emin değildi.

"Muhtemelen Delphi'yi kontrol etmeliyiz," dedi. "Her ne kadar iyi niyetine inansam da, Rufus'u şekerle doldurmayacağına dair ona tam olarak güvenmiyorum."

"Sonra görüşürüz o zaman. Yola çıktığınızda bana mesaj atın, sizinle çiftlik evinde buluşuruz. İkiniz de sıkı giyinin. Dışarısoğuk."

"Bunu yapacağız." Ve bu sefer kendi kendine söz verdi, ahırda samimi anlar olmayacaktı, uzun uzun göz göze gelmeler, kalp durduran öpücükler olmayacaktı. Sadece Noel ağaçları ve kıızıyla geçireceği bir öğleden sonra olacaktı.

Sorun değil.

ALTI

Erica

New York'tan Anna'nın Connecticut'taki evine olan yolculuk yoğun trafik, inşaat ve beklenmedik bir kar yağışı nedeniyle iki saatten biraz az sürdü.

"Bunun için ne kadar sabırsızlandığımı tahmin bile edemezsin." Claudia eşarbını boynundan çözdü ve kucağında katladı. "Maple Sugar Inn büyüleyici görünüyor. Burayı nasıl buldunuz?"

Erica bu soruya daha iyi bir cevap bulmuş olmayı diledi. "İnternette rastgele arama." Rastgele bir şey yoktu. ama bunu paylaşmanın zamanı değildi. Belki bu akşam, üçü bir aradayken bir kadeh şarap içerken açılacaktı. Kendini, "*Bu arada, sana söylemem gereken bir şey var...*" derken hayal etti.

"İnternet sitesindeki fotoğraflara bakıp duruyorum," dedi Claudia, "ve Menüler ilham verici. Pişirmek zorunda kalmadığım yemekleri yemek mutluluk verici olacak. Orada olmak, odun ateşinin önünde kıvrılmak için sabırsızlanıyorum. Ne kadar sıkı çalıştığınıza bakılırsa, eminim siz de aynı şekilde hissediyorsunuzdur."

Erica gözlerini yoldan, ellerini de direksiyondan ayırmadı.

O aynı şekilde hissetmiyordu. Kendini biraz hasta hissediyordu ve Maple Sugar Inn'e hiç rezervasyon yaptırmamış olmayı diliyordu. Boston'da güzel bir butik otel seçebilir ve sormasa daha iyi olacağı sorulara cevap aramak yerine kendisi için tasarladığı hayatı yaşamaya devam edebilirdi.

"Erica? Sen iyi misin? Az önce söylediklerimi duydun mu?"

"Hepsini. Ve ben iyiyim." Yalan söylemek kolaydı. "Sadece yorgunum, hepsi bu." "Hiç şaşırmadım. Bu yıl kendi yatağında bir gece bile geçirdin mi?"

Ne zaman konuşsak hep bir otelde oluyorsun. Kulağa büyüleyici geliyor ama sanırım biraz da yalnızlık, değil mi?"

"Burayı yalnız bulmuyorum." Bir otel odasının boşluğunda onu rahatlatan bir şey vardı. Hayatının geri kalanını dağınıklıktan uzak tuttuğu gibi çevresini de öyle tutuyordu. Ve evet, bir terapist muhtemelen ona bazı bağlanma sorunları olduğunu söyleyecekti, ama bu doğruysa, o zaman iyiydi

Bununla birlikte. Mutlu bir şekilde ayrılamayacağı hiçbir şeye sahip değildi ve bunun mutlu bir hayatın tarifi olduğuna inanıyordu.

Claudia aynı fikirde değil gibiydi. "Bu kadar saat çalıştıktan sonra eminim bir tatile ihtiyacın vardır. Rahatlamaya ihtiyacın var."

"Mmm." Gerçekten de bir tatile ihtiyacı vardı ama önümüzdeki haftayı rahatlatıcı bulmayacağını biliyordu. Önünde uzanan şey onu tedirgin ediyordu. Hayatını seviyordu, öyleyse neden onu sarsabilecek bir şey yapıyordu?

"Dairemden uzakta olduğum için rahatladım. Onunla ilgili her şey bana John'u hatırlatıyor ve bu hiç iyi değil. Şu kara bak." Claudia önlerinde sürüklenen, arabaların etrafında dönüp dans eden kar tanelerine baktı. "Sanki hava kış tatilimizde bize hoş geldin diyor."

Erica gülümsedi. "Bunun Noel deneyiminizi geliştirmek için tasarlanmış kozmik bir müdahaleden ziyade düşük basınçlı bir sistemle ilgili olduğunu düşünüyorum."

"Bunu bilmiyorum. Ama bunun benimle kardan adam yapacağın anlamına geldiğini biliyorum."

"Hiç kardan adam yapmadım ve becerim olduğundan da emin değilim. Anna'ya sor. Eminim doğu yakasının en iyi kardan adamlarını o yapıyordur."

"Ne?" Claudia daha dik oturdu. "Şaka yapıyorsun."

"Şaka yapmıyorum. Anna'nın harika yapacağı türden bir şey."

"Yani hiç kardan adam yapmadığına göre şaka yapıyor olmalısın."

"Kardan adam yapmak için ne gibi bir sebebim olabilir ki?"

"Eğlenmek için mi? Çocukken hiç kardan adam yapmadın mı?" "Hayır."

Çocukluğundaki Noelleri düşündüğünde aklına eğlence değil, mücadele geliyordu. Annesinin ruh hali Noel'de her zaman kötüleşirdi. Noel. Postaları düzenli olarak kontrol ediyor ve hiçbir şey gelmediğinde mücadele ruhunun bir kısmını kaybediyor gibiydi. Erica'ya sıkı sıkı sarılırken, "*Kendimi umursamıyorum, ama seni umursuyorum,*" diye mırıldanırdı. *Sen*

yanınızda olan bir babaya sahip olmayı hak ediyorsunuz. Erica babasıyla hiç tanışmamıştı ve o doğduktan hemen sonra gittiği gerçeği dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Onu kesinlikle özlememişti ve annesinin neden bu kadar üzgün olduğunu gerçekten anlamıyordu. Sadece ikisi iyi değil miydi?

Annesi Noel'de sık sık çalışırdı. Erica ilk başta bunun nedeninin tatillerde çalışması için ekstra ücret alması ve paraya ihtiyaçları olması olduğunu düşünmüştü, ancak daha sonra, büyüdükçe ve hayatın nüanslarını anlamaya başladıkça, bunun annesinin Noel'de çalışmayı seçtiği için olup olmadığını merak etti.

kendini meşgul tutmak için. Tatillere bir hayatta kalma egzersizi gibi davranırdı -sadece *bir gün Erica, sadece bir gün-* ve Erica bunu bilerek büyümüştü

Noel, baston şekerler ve parıldayan ışıklar değil, dış sıkarak ve kararlılıkla katlanılması gereken bir şeydi. Annesinin çalıştığı günlerde, yaşlı komşuları Erica'ya göz kulak oluyordu. Annesi günün sonunda onu alır ve birlikte kıvrılıp kütüphaneden seçtikleri kitapları okurlardı. Gösteren kitaplardan kaçınırlardı.

Aileler bir Noel ağacının etrafında toplanırdı -bu bir *fanteziydi-* ve *bunun* yerine kahramanın kötülüğü yendiği ejderhalar ve tek boynuzlu atlarla ilgili hikayeler seçerlerdi. Annesinin seçtiği hikayelerde, kahraman her zaman kendini kurtarırdı.

"Size kardan adam yapma dersleri vermeye gönüllüyüm." Claudia Erica'nın düşüncelerinden habersiz. "Sabırsızlanıyorum. Karı özledim. Mevsimleri özledim. Atkı takabilmenin ne kadar heyecan verici olduğunu biliyor musun?"

Erica konuyu değiştirdiği için minnettardı. "Kaliforniya güneşini seviyorsun."

"Biliyorum. Ama sonbaharda yaprakları tekmelemeyi, kışın da sarılıp yatmayı özlüyorum. Ellerimi dumanı tüten sıcak çorba bardaklarında ısıtmayı özledim. Çorba demişken, açlıktan ölüyorum," dedi Claudia. "Umarım Anna akşam yemeği pişirmiştir."

Erica önündeki araba durunca yavaşladı. "Anna ne zaman yemek pişirmedi ki?"

"Hayatta hiçbir şey kesin değildir. Birini anladığınızı sanırsınız ve sonra *Bam*, sizi şaşırtırlar. Ve iyi anlamda değil."

Erica annesini düşündü. *Baban düşündüğüm gibi bir adam değilmiş.*

İçinde bir şeyler değişti. Kafası sorularla doluydu ama şu anda önceliği zor bir yılı atlatmış olan Claudia'ydı. "Anna bizi şaşırtmayacak ve dışarıdan yemek sipariş etmeyecek. Şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki Anna'nın yemek pişirmesi hayatın birkaç kesinliğinden biridir."

Ama arkadaşının kendini çiğ ve savunmasız hissettiği açıktı ve Erica onun için acı çekiyordu.

Kendini birine bağımlı hale getirdiğinde başına gelen şeyin bu olduğunu düşünüyordu. Ona sadece kendine güvenmeyi öğrettiği için annesine minnettardı.

John'u sormalı mıydı? Hayır. Eğer John arasaydı, Claudia onlara söylerdi.

Daha güvenli bir konu seçti.

"İş nasıl gidiyor? Komik mutfak hikayelerinin beni eğlendir." "Ah, iş." Claudia gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. "Benim bir işim yok. "Bir işim yok.

işten çıkarıldı. Bunun komik bir mutfak hikayesi sayılacağını sanmıyorum."

"Ne?" Erica şok olmuş bir halde ona baktı. "Bu ne zaman oldu? Neden bana söylemedin?"

"Çünkü benim için yeterince şey yaptın zaten. Daha fazla inlememi duymana gerek yoktu." Claudia koltuğuna yığıldı ve eşarabının kenarıyla oynadı.

"Claudia, sen benim en iyi arkadaşısın." Erica arabada olmamayı diledi. Yoğun trafik ve yağan karla mücadele ederken arkadaşına tüm dikkatini vermek zordu. "Yeterli diye bir şey yoktur. Beni aramalıydın."

"İnkâr içindeyim. Bir sabah uyandığımda her şeyin kötü bir rüya olduğunu fark etmeyi umuyordum. Şimdiye kadar bu gerçekleşmedi. Kendime olan saygımın üzerinden kamyon geçmiş gibi hissediyorum."

"Bunun özgüvenle ne alakası var? İşten çıkarılmak kişisel bir şey değildir."

"Belki, ama söz konusu siz olduğunuzda kişisel *hissettirir*."

Erica kendini Claudia'nın yerine koymak için çok uğraştı. "Bunu görebiliyorum. Şu anda kızgınsın. Üzgünsün. Biraz yaralanmışsın. Ama enerjini duygulara harcamaman çok önemli. Bunu çözülmesi gereken bir sorun olarak düşünün. En iyisi bir plan yapmak için." Ve planlar onun uzmanlık alanıydı. Trafikte ve karda bile yapabileceği pratik bir şeydi bu. "Hedeflerinizi ve gelecek için ne istediğinizi tartışabiliriz."

"Ne istediğimi bilmiyorum."

"Becerilerinize bakarak başlayabiliriz."

"Ne becerisi?"

Erica, Claudia'nın yuvarlanıp gitmesine izin vermemeye kararlıydı. "Kendini küçümsemenin zamanı değil. Yemeklerinin tadına baktım. Son derece yetenekli bir şefsin."

"Bu yüzden artık hizmetlerime ihtiyaçları olmadığını söylemiş olmalılar."

Erica vahşice, kendi geleceğini kontrol edebilmek için şirketini bu yüzden kurduğunu düşündü. Ayrıca ofis politikalarıyla da ilgilenmiyordu. O sadece işini iyi yapmak istiyordu.

Onun şartlarıyla. "Özgeçmişini şimdiye kadar nereye gönderdin?" "Hiçbir yere. Hiç başvuru yapmadım."

"Bu daha dün olduğu için mi?" Claudia tereddüt etti. "Üç hafta önce."

"Üç-" diye nefes aldı Erica. "Peki neden hiç başvuru yapmadın?" "Çünkü artık mutfaklarda çalışmak isteyip istemediğimi bilmiyorum. Neredeyse kırk."

"Yaşının bununla ne alakası var?"

"Kırk yaşına girmek önemli bir duygu. İşimi kaybetmek de öyle. Sanki bu bir işaretmiş gibi hissediyorum."

"Bir işaret mi?"

"Belki de şef olmamam gerektiğine dair bir işaret." Claudia dönüp ona baktı. "Bu hiç mantıklı geliyor mu?"

"Yok." Erica işaretlere inanmazdı. Kadere de inanmazdı. Ne istediğine karar verip onun peşinden gitmeye inanırdı ama bunu Claudia'ya uygun bir şekilde halletmesi gerektiğini bilecek kadar insanlarla deneyimi vardı. "Şef olmak istemiyorsan ne yapmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum."

Erica, Claudia'yı yemek hazırlarken izlediği zamanları düşündü. Bir sanatçıyı iş başında izlemek gibiydi.

"Ama sen yemeği seviyorsun. Her zaman sevdin."

"Evet, ama mutfaklarda çalışmayı sevmiyorum. Yemek yapmayı seviyorum ama mutfaklardan nefret ediyorum. Ve ne yazık ki, eğer para kazanmak istiyorsam, bu ikisi bir araya geliyor."

"Bu şekilde hissediyorsun çünkü ne olacağını kontrol edemiyorsun. oldu." Erica trafik kuyruğunda durdu. "Kendi restoranınızın sahibi olmayı düşündünüz mü? Patron olmayı?"

Claudia başını koltuğa yasladı ve güldü. "Seni seviyorum, bunu biliyor musun?"

Erica sertleşti. "Uçakta içki içtin mi?" "Hayır, uçakta içki içmedim."

"Emin misin? Normalde beni sevdiğini ancak üçüncü kadehten sonra söylersin."

"Çünkü sevginin dışı vurulmasından rahatsız olduğunuzu biliyorum ama bugün sahip olduklarımın kıymetini biliyorum. Arkadaşlarımın. Sen ve Anna. Dünya korkutucu bir yer ve siz onu biraz daha az korkutucu gösteriyorsunuz. Her zaman çok olumlu ve cesursunuz ve şu anda ben bunların hiçbirini değilim." Claudia'nın sesinde belirgin bir yalpalama vardı ve Erica kendini sahtekâr gibi hissetti.

Cesur değildi. Hem de hiç. Zor olan her şeyden kaçınmak ve dikkatle kontrol ettiği hayatını ve bağımsızlık duygusunu tehdit eden durumlara kendini sokmamak gibi kötü bir alışkanlığı vardı. O

Kendisiyle ilgili bunu ancak son zamanlarda keşfetti. bu yolculuğa çıkma fikri. Ama işte buradaydı, yapıyordu. Belki de düşündüğünden daha cesurdu.

Arkadaşına odaklandı. "Ciddiyim Claudia. Kendi işini kurabilirsin. Yemeklerinin tadına baktım. Sana yatırım yapardım. Sana yardım ederim."

"Bir şekilde fon bulabilsem bile, ki bulamadım, hayatımın geri kalanını yemek pişirerek geçirmek istediğimden emin değilim. Ne yapmak istediğimi bilmiyorum."

"O zaman bu hafta uzakta olmamız iyi bir şey." Trafik yeniden hareketlendi ve Erica Anna'nın evine doğru saptı. "Yeni Gelecek Operasyonu."

"Dürüstçe mi? Kitaplar hakkında konuşmayı ve sorunlarımı unutmayı tercih ederim." Erica gözlerini yoldan ayırmadan uzandı ve

Claudia'nın bacağı. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Bu zor bir dönem ama atlatacaksın. Kitaplardan bahsetmişken, okudun mu?"

"İki kez." Claudia çantasına uzandı ve kitabı çıkardı. "Bayıldım, özellikle de onun ölümünü bir kaza gibi göstermesine. Muhteşemdi. Hikâyenin ortasında yaptığı seçimlerle ilgili bazı sorunlarım vardı ama genel olarak harika olduğunu düşündüm. Bu konuda sohbet etmek için sabırsızlanıyorum. Anna okudu mu?"

"Bilmiyorum. Bir suç romanı olduğu için homurdanıyordu ama Catherine Swift'in yazmış olması da ilgisini çekti." Kitabın kopyasına baktı.

Claudia tutuyordu. "Sanki onu banyoda düşürmüşsün gibi görünüyor. Ne oldu ona?"

"Banyoda düşürdüm. Banyo ve kitap bugünlerde ateşli bir randevuya en yakın olduğum an."

Trafik yeniden hareketlenmişti ve çok geçmeden Anna'nın mahallesine girmişler, ağaçlarla kaplı geniş bir yolda ilerliyorlardı. Tüm evler Noel için süslenmişti, pencerelerinden meraklılar ısılt ısılt Noel ağaçlarını ve yeşilliklerle örtülü ocakları görebiliyordu.

Claudia koltuğuna daha da gömüldü. "Büyüleyici bir şey. Bana babamın evin her tarafına ışıklar dizdiği çocukluğumu hatırlatıyor." Uzun bir iç çekti ve sonunda gülümsedi. "Tamam, şimdi kendimi Noel havasında hissetmeye başladım. Ya sen?"

Erica, Claudia'nın daha mutlu görünmesinden memnundu. Onun bu şekilde kalmasını istiyordu. Ama ne kadar çabalarsa çabalasın, *büyülü* ve *Noel gibi* sözcükler ağzından çıkmıyordu.

"Bu harika." Yapabileceğinin en iyisi buydu ve neyse ki Claudia için yeterli görünüyordu.

"Burası çok Anna, değil mi? Cennette yaşıyor."

"Cazibesini görebiliyorum ama şahsen ben Manhattan'ı tercih ederim." Erica Anna'nın arabasına doğru ilerledi ve arabayı evin önüne çekti.

"Burası ziyaret için harika ama bir yere gitmek istediğimde her seferinde arabaya binmek zorunda kalmak beni deli eder. Yürüyebilmek ve gerektiğinde metroya atlayabilmek istiyorum."

"Buradan köye ve sahile yürüyerek gidebilir."

"Ama Saks ve Bloomingdale's'e gidebilir mi? Met'e? Carnegie Hall?"

Claudia sırtıttı. "Farklı öncelikleriniz var. Anna iyi okullar ve yeşil alan istiyor."

"Biliyorum." Erica motoru durdurdu ve bir süre oturup önünde parıldayan yaşam tarzını düşündü.

Anna, ağaçlarla çevrili bir dönümlük bahçelerle çevrili, yeni inşa edilmiş taş ve fiçı tahtası kolonyal tarzı bir evde yaşıyordu. Tüm pencerelerde ışıklar parlıyordu ve Claudia'nın burayı neden cennet olarak tanımladığını anlamak zor değildi.

"Bina değil, değil mi?" Claudia ön kapıyı süsleyen şenlikli çelenge bakıyordu. "Sorun Anna. Onunla ilgili her şey rahatlık çılgınlıkları atıyor. Bir ahıra taşınıp yine de orayı rahat ettirebilir. Üniversitedeyken odamıza ne yaptığını hatırlıyor musun?"

"Unutmam mümkün değil." Anna odayı ele geçirip değiştirene kadar odaları çorak ve ruhsuz bir yerdi. Kitaplar, şık bir halı ve güzel battaniyeler eklemişti. Pencere kenarında her zaman taze çiçeklerle dolu bir kavanoz bulunurdu. "Uyuyabilmem için yatağımdaki minderleri kaldırmam yarım saatimi alıyordu."

Ama bunu tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bulmuştu. Çocukluğunun geçtiği ev işlevseldi ama asla *rahat* olarak tanımlanamazdı. Annesi pratik şeylere ve Erica'nın beslenip sulanmasını sağlamaya odaklanmıştı. Yastıklar anlamsız bir lüks olarak görülüyordu. Anna'ya göre asıl mesele onların lüks olmasıydı.

Onlar orada otururken kapı açıldı ve Anna, ayak bileklerinde ailenin köpeği Lola ile kapının eşiğinde belirdi. Koyu renk saçları dağınık bir topuzla toplanmıştı ve kısa bir elbise ile diz boyu çizmeler giymişti.

"Harika görünüyor," diye mırıldandı Claudia. "Sağlıklı yiyecekler, temiz hava ve egzersiz reklamı gibi. Connecticut'a taşınma isteği uyandırıyor bende."

bir spaniel al. Sen mi?"

"Bana para verirsen olmaz." Erica kapıyı açıp bavullarını dışarı çıkarırken Anna merdivenlerden koşarak indi ve Claudia'ya sarıldı.

"Burada olduğuna inanamıyorum! Altı ay oldu." Anna onu etrafında döndürdü, kışın yanan bir odun ateşi gibi içinden sıcaklık yayılıyordu. "Bir daha asla bu kadar uzun süre bırakmayacağız."

"Daha az gibi geliyor çünkü değişmemişsin. Sen hiç değişmiyorsun." Claudia onun sırtına sarılmıştı, ikisi birbirine kenetlenmişti.

"Yaşlandım. Dünden dört tane daha fazla gri saçım var. Acaba onları çekip çıkarsam mı diye düşünüyorum." Anna dikkatini Erica'ya çevirdi. "Yolculuk nasıldı?"

"İyi. Oh-" Anna'nın kollarının kendisine dolandığını hissetti ve sarılmanın sıcaklığıyla içine çekildi. Bir an tereddüt etti ve sonra arkadaşına tekrar sarıldı, Anna'ya çok benzeyen hafif çiçek kokusunu içine çekti. Bir yaz bahçesi gibi kokuyordu ve Erica bir an için rahatladı. Önümüzdeki birkaç gün içinde ne olursa olsun, arkadaşlarının orada olması iyi olacaktı. "Açlıktan ölüyorum. Bize ne pişirdin?"

"Claudia'nın favorisi. Pete'in geçen yıl bana aldığı bir tarif kitabından kayısı ve baharatlı bir kuzu tagine. Çok lezzetli. Bu soğuk hava için mükemmel. Tatlı olarak da fena halde hoşgörülü bir çikolatalı kek yaptım." Anna misafirperverliği konusunda cömertti, şımartıp şımartacağı biri olmadıkça asla mutlu olmazdı. "İçeri gelin. Pete henüz ofisten dönmedi, bu da bir kadeh şarap eşliğinde sohbet etmek için vaktimiz olduğu anlamına geliyor."

Onu eve kadar takip ettiler ve Erica girişteki büyük Noel ağacı karşısında donup kaldı. Konu Noel olduğunda, Anna hiçbir şeyi yarım yapmazdı.

"Bu normalden daha büyük. Noel Baba'nın evinizi ıskalama ihtimali yok." "Planımız bu. Pete ve ben bu yıl ağacı kendimiz seçtik ve o da beni şımartıyordu, bu yüzden beden konusunda benimle kavga etmiyordu."

Erica başını arkaya eğdi. "Yıldızı tepeye nasıl yerleştirdin?"

"Pete, bir merdiven ve bir sürü küfür içeriyordu. Neden çantalarını alıp benimle mutfakta buluşmuyorsun? Claudia, sen misafir odasındasın. Erica, sen Meg'in odasındasın."

Erica kaşlarını çattı. "Peki Meg bu konuda ne hissediyor?"

"Senin için odasını topladı, ki bu da senin için en yakın şey. Uzun zamandır buralarda bir Noel mucizesi yaşıyoruz."

normalde işgal ettiği alanda etkileyici vaftiz annesinin olmasından heyecan duyduğunu varsaymak. Görünüşe göre siz bir rol modelisiniz."

Claudia homurdandı. "Ne için rol modeli?"

"Ben de ikinizi seviyorum." Erica onları görmezden gelerek merdivenlerden Meg'in yatak odasına doğru ilerledi. Kapının eşiğinde durakladı, Anna'nın hamile olduğu ve odayı tavanı bulutlarla kaplı güneşli bir sarıya boyamalarına yardım ettiği zamanı hatırladı.

Vaftiz annesi olmanı istiyoruz, demişti Anna, o zaman aile oluruz, sonsuza dek bağlanırsınız.

Erica ilk başta reddetmişti, görevden ürkmüştü ve kendisinden istenen rolü yerine getirebileceğinden hiç emin değildi, ama Anna geri adım atmayı reddetmişti.

Tek yapman gereken onun yanında olmak.

Hepsi mi? Ailesi onu hiç hayal kırıklığına uğratmamış ya da terk etmemiş olan Anna için her şey çok açık görünüyordu. Erica, Anna değildi. Bunun güzel bir arkadaşlığın sonu olacağına ikna olmuştu. Bebeklerle arası iyi değildi. Bebeklerle ilgilenmiyordu ve inandırıcı bir şekilde aksini iddia edebileceğinden de emin değildi. Bu görevde başarısız olacaktı.

Sonra ikizler doğdu ve o da aşık oldu. Kimse onun kadar şaşırmamıştı. Meg'i ilk kez kucağına aldığı anı hâlâ hatırlıyordu, saatler önce yüzü buruşmuş ve kafasında siyah saçlar uçuşuyordu. Bebek güzel bile değildi - bu düşüncüyü asla yüksek sesle dile getirmezdi- ama bu Erica'nın aşık olmasını engellememişti.

Daha önce hiç olmadığı bir şekilde aşık olmuştu. Hiçbir şeyi geri alamayacağı türden bir aşkı bu. *Onu kurtarmak için kendini bir otobüsün önüne atmaya hazır bir aşk.*

"Erica!" Arkasından bir çığlık geldi ve Meg ona doğru fırlayıp kollarını ona doladı.

Erica kendini yere düşmekten korumayı başardı. İçinde bir şeyler çözüldü. "Merhaba, tanışıyor muyuz? Meg'i arıyordum ama boyu senin yarın kadar."

Meg geri çekildi ve sırtıttı. "Çocuklar beslendikleri sürece büyürler Erica. Senin için odamı topladım."

"Ben de öyle duydum. Odandan vazgeçmek zorunda olman hiç adil değil. Kanepede rahatım."

"Kanepede uyuyamazsın. Sen beş yıldızlı otellere alışkınsın. Ve babam odamı son dekore ettiğinden beri odamı görmedin." Meg kapıyı iterek açtı.

yatak odasının kapısını açtı ve Erica'nın tepkisini değerlendirmek için döndü. "Ne düşünüyorsun?"

Erica kapı girişinde durakladı. Bulutların olduğu sarı yatak odasından sonra Pete ve Anna, Meg'in odasını pembe duvarlar ve gölgelikli bir yatakla tamamlanmış bir peri mağarasına dönüştürmüşlerdi. Şimdi ise gençlerin sofistike bir cennetiydi. Duvarlar eski film posterleriyle kaplıydı; bir köşede sarılmak için mükemmel bir suni kürk puf vardı ve yatağı minderler ve sıcak örtülerle doluydu.

Erica, gençlerin sabahları kalkmakta zorlanmalarına şaşmamalı, diye düşündü. Eğer bu yatakta kozalansaydı, o da kalkmak istemezdi.

Meg, Anna ve Pete'in ebeveynleri olduğu için ne kadar şanslı olduğunu biliyor muydu? "Harika bir oda." Köşedeki sehpanın üzerinde eski moda bir

pikap ve yanında bir yığın plak. "Bu harika."

"Bu benim plak koleksiyonum. Bir yıldır biriktiriyorum." Meg onun bakışlarını takip etti. "Her şeyin telefonunda olmasından daha eğlenceli."

"Gerçekten öyle." Erica, Meg'in masasındaki çizimi aldı. "Bunu sen mi yaptın?"

Bu mu?"

"Evet, ama ben sadece takılıyordum." Kayıtsızdı, yüzü kıpkırmızıydı.

Erica güvensizliği gördüğünde anlıyordu. "Bu inanılmaz. Gerçek bir yeteneğin var."

"Öyle mi düşünüyorsun? Teşekkürler. Portföyümü oluşturun. Sanatı ve grafik tasarımı seviyorum. Sanırım reklamcılık ya da tanıtım alanında çalışmak isteyebilirim. Bak." Meg yatağından bir uzaktan kumanda alıp bir düğmeye bastı ve tavanındaki ışıklar parladı. "Sosyal medya için içerik hazırlarken harika görünüyorlar."

Erica kendini yaşlı hissetti.

Claudia, Daniel'la birlikte kapıda belirdi ve daha fazla kucaklaşma ve selamlaşmadan sonra aşağıya, mutfaka yöneldiler.

Anna kendi halindeydi, doğruyor, kızartıyor, mutfak tezgâhındaki tencerelerden taze otlar topluyordu. Arka planda sessizce Noel cazı çalıyor ve büyük masanın ortasında dört uzun saplı bardak parlıyordu.

"Erica, dolaptan şampanyayı getir." Anna güveci fırına geri koydu. "Pete yolda olduğunu söylemek için aradı, bu da bize duymasını istemediğimiz her şeyi söylemek için iyi bir saat veriyor."

"Ne zamandan beri Pete'den sır saklıyorsun?" Erica, Anna'nın ellerini açtı. buzdolabına ve yiyeceklerin dizilişine hayretle baktı. "Burada nasıl bir şey bulabiliyorsun?"

"Bu nasıl bir soru böyle? Bu bir buzdolabı."

"Benim buzdolabım buna hiç benzemiyor."

"Çünkü kendin için hiç yemek yapmıyorsun." Anna onu bir kenara itti ve taze sebze yığınının arkasından bir şişe şampanya aldı. "Bunu Noel için saklıyordum ama senin burada olman Noel'den daha iyi. Otursana. Ben hallederim."

Claudia Erica'ya, "Oda servisine çok alışmışsın," dedi. "Bu senin sorunun."

"Bu neden sorun olsun ki? Oda servisinde yanlış bir şey yok."

Erica şampanyayı Anna'dan aldı ve mantarını patlattı. "Kutlamanın sesi."

Anna taze yapılmış kanepelerden oluşan bir tabak çıkardı. "Seni doyuracağım için hep gerginimdir." Tabağı Claudia'ya uzattı, Claudia yiyecekleri inceledi ve bir şey seçti.

"Nedenini bilmiyorum. Sen mükemmel bir aşçısın. Hem zaten bir şefin, önüne başka birinin yemek koymasından daha çok sevdiği bir şey yoktur." Kanepeyi ısırdı ve gözlerini kapadı. "Lezzetli."

Anna rahatlamış görünüyordu. "Öyle mi düşünüyorsun? Teşekkür ederim. Bu yeni bir tarif. Eğer iki gece kalacak olsaydın yarın senin için peynirli suflemi yapardım."

"Ustalaştın mı?"

"Evet, bana verdiğin ipuçları sayesinde."

Erica şampanyadan bir yudum aldı. Buz gibi ve lezzetli bir şekilde aşağı kaydı.

Sohbet etrafından akıp giderken ve Anna'nın mutfağının sıcaklığı iliklerine işlerken rahatladığını hissetti.

Köpek sekerek karşıya geçti, kadının ayaklarının dibine oturdu ve ona hayran gözlerle baktı.

"Sakın aldanmayın. O sadece senin yediklerini istiyor. Onu uzaklaştır," dedi Anna ama Erica Lola'nın yumuşak kulaklarını okşamak için eğildi.

"Küçükken hep bir köpeğim olsun isterdim."

"Biliyoruz. Seni tanıyoruz, unuttun mu?" Anna bardağını kaldırdı.

"Sorumluluk almak istemediğin için asla bir köpek edinmeyeceğini de biliyoruz."

Ve elbette haklıydılar. Asla bir köpeği olmayacaktı. Ve onu tanıyorlardı. Tüm bu küçük detaylar kendilerini gömdü ve

dostluğun dokusu. Bu, kimsenin sahip olmadığı gizli bir kapının anahtarına sahip olmak gibiydi. Hayatının büyük bir bölümünü gerçek benliğinin kapısını sıkıca kapatarak geçirmişti ve arkadaşlarıyla birlikte olmak onu sarsmıştı. Onların yanında kapı açıktı. İçeriye görebiliyorlardı.

Lola'nın ipeksi tüylerini düzeltti. "Haklısın. Asla bir köpek almayacağım. Bu sorumsuzluk olur. Ben hiç evde değilim."

"Eğer bir köpeğiniz olsaydı, evde daha fazla vakit geçirmek isteyebilirdiniz."

"Köpek büyük bir adım," dedi Claudia. "Bir ev bitkisiyle başlamalı. Belki yapay bir tane."

"Bir ev bitkisi sizi koşulsuz sevmez." "Ama sana sorun da çıkarmaz."

Erica konuşmanın konusunu değiştirmenin zamanı geldiğine karar verdi. "Köpek istemiyorum ve yapay ya da başka türlü bir ev bitkisi de istemiyorum. Hayatımdan memnunum, teşekkürler." Gerçi eğer bu doğruysa, neden her şeyi sarsacak bir hareket tarzı mı izleyecek?

"Şanslısın." Claudia şampanyasını bitirdi. "Hayatım tam bir felaket. Belki de sekiz köpek evlat edinmeliyim."

Erica zihnini kendi sorunlarından uzaklaştırdı. Ne de olsa başına gelen her şey kendi seçimiymiş, oysa Claudia ilişkisini ve işini kaybetmişti. İlişki kısmını düzeltemezdi, çünkü bu konuda uzmanlığı yoktu, ama iş konusunda yardımcı olabilirdi.

"Uzakta olduğumuzda oturup bundan sonra neler yapabileceğinize dair bazı fikirler üreteceğiz."

"Belli değil mi?" Anna Claudia'nın bardağını doldurdu. "Mutfakta onu heyecanlandıracak bir iş bulması gerekiyor."

"Merhaba. Ben burada oturuyorum. Sanki odada yokmuşum gibi benim hakkımda konuşmak zorunda değilsiniz." Claudia, Anna'nın dökmesini engellemek için elini kaldırdı. "Ve mutfaklardan nefret ederim. Mutfak politikalarından nefret ediyorum. Yemek yapmayı bıraktım. Arabada Erica'ya açıklıyordum, artık bundan zevk almıyorum. Başka bir şey düşünmeliyiz ama ne yapacağımız konusunda hiçbir fikrim yok. Yeniden eğitilmek için çok yaşıyım."

Erica Anna'yla göz göze geldi ve başını hızla salladı. Bu konuyu konuşmanın zamanının Claudia'nın yorgun olduğu zamanlar olmadığını biliyordu.

"O yirmi altı yaşında, bunu sana söylemiş miydim?" Claudia bardağına uzandı.

"John'un şu an birlikte olduğu kız. Yirmi altı yaşında. Benden on dört yaş

daha genç. Kırışıklık yok, beyaz sa yok. Karın kasları meşe döşeme kadar düz ve sert. Yirmisine kırkıdan daha yakın."

"Ama o her zaman yirmi altı yaşında olmayacak," dedi Anna, "oysa sen her zaman harika olacaksın. Sen akıllı, nazik ve özelsin ve eğer John senin niteliklerini takdir etmiyorsa, o zaman onsuz daha iyi olursun."

Erica kadehini kaldırdı. "Katılıyorum. Ayrıca, bahse girerim senin gibi yemek yapamıyordur."

"Ne kadar zayıf olduğuna bakılırsa, hiç yemek yediğini sanmıyorum." Anna kaşlarını çatı. "Onunla tanıştın mı?"

"Tam olarak değil. O bir TV sunucusu. Sinir bozucu derecede neşeli ve kariyeri yükselişte, oysa kariyerimden göğüslerime kadar benimle ilgili her şey düşüşte. Birinin bir saat önce fırından çıkardığı sufle gibiyim."

"Lütfen bana onu televizyonda izlediğini söyleme."

Claudia tereddüt etti. "Ara sıra. Kendime işkence etmek istediğimde." "Buna bir son vermelisin," dedi Erica. "Bu sağlıklı değil."

"Biliyorum. Çikolata da sağlıklı değil ama bir şekilde hayat hakkında daha iyi hissetmemi sağlıyor. Senin öz disiplinin bende yok. Gerçekten neye imreniyorum biliyor musun? Öz güven. Yirmi altı yaşında birinin önünde soyunacak kadar kendime güvenim yok ama bu John'u hiç rahatsız etmiyor. Neden erkekler yaşlandıkça daha çekici oluyorlar da kadınlar Görünmez mi?"

Anna, "Bu evrendeki pek çok adaletsizlikten biri," dedi ama Erica başını salladı.

"Görünmez olmanıza izin vermeyin. Eğer yirmi altı yaşında birini çekici bulsaydım, onun önünde kıyafetlerimi çıkarmakta bir sakınca görmezdim."

"Çünkü hiç çikolata yemiyorsun ve olduğundan yaklaşık on yaş daha genç görünüyorsun," dedi Claudia hüzünle. "Pete'le evli olmanı kıskanıyorum Anna. O harika bir adam. Ayrıca, hayatının geri kalanında ne zaman istersen harika seks yapman garanti. Ben muhtemelen hiçbir zaman tekrar seks yapmak."

"Bu çok saçma," dedi Anna ve Erica başıyla onayladı. "Bu çok saçma. Ne zaman istersem seks yapabilirim. Kırk yaşında olmak bunu değiştirmez."

"Evet, çünkü sen sadece seksi Jack'i çağırıyorsun," dedi Claudia. "Hayatımda bir Pete yok ve benim de seksi ya da başka türlü bir Jack'im yok."

Erica kaşlarını kaldırdı. "Jack ve ben kesinlikle sıradan insanlarız."

"Elbette öylesin." Claudia Anna ile bakıştı ve Erica içini çekerek bardağını yere bıraktı.

"Neden öyle bakıyorsun?"

"Sebebi yok. Ve her neyse, ben sıradan seks istemiyorum. Ben ilişki seksi istiyorum. Birlikte uykuya daldığınız ve uyandığınızda hala birlikte olduğunuz türden bir seks. Birine yakın hissettiğiniz ve onu tekrar göreceğinizi bildiğiniz türden bir seks."

Erica hâlâ o bakışı düşünüyordu. Belli ki Jack'le ilişkisinin sıradan olmadığını düşünüyorlardı ama bu çok saçmaydı. O ve Jack birbirlerini görmeden haftalar geçiriyorlardı.

Tam bunu belirtmek üzereydi ki ön kapının açılma sesini duydu.

Lola havlayarak mutfaktan hızla çıktı ve bir süre sonra Pete'le birlikte geri döndü.

"Bu iyi bir şey. Mutfağımız en sevdiğimiz insanlarla dolu." Onları sıcak bir şekilde selamladı, Claudia'ya son zamanlarda yaşadığı sıkıntılardan dolayı sessizce dert yandı ve ardından Anna'yı kendine doğru çekerek dudaklarından öptü.

Yirmi iki yıldır birlikteydiler, diye düşündü Erica bakışları uzaklaşırken ve o hala Anna'yı sanki kendine engel olamıyormuş gibi öpüyordu; sanki Anna gününün en güzel kısmıydı.

İkisinin on yıl sonraki hallerini hayal etti, sonra yirmi ve otuz. Birlikte yaşlanacaklardı, aşkla ve paylaştıkları hayatla birbirlerine bağlı olarak.

"Siz ikiniz kavga falan edebilir misiniz?" Claudia bir yudum şarap aldı. "Tüm bu evlilik uyumu, daha az evli olan bizler için biraz mide bulandırıcı. şanslıyım."

Anna yanakları pembeleşmiş bir halde geri çekildi. "İyi ki beş dakika önce gelmedin. dakikalar önce," dedi Pete'in omuzlarındaki kar tanelerini fırçalarken. "Seks hakkında konuşuyorduk."

"Lanet olası trafik." Pete gülümseyerek son şampanyayı da içti. "Seks en sevdiğim konulardan biridir."

Meg'in odaya girmek için o anı seçmesi talihsizlikti. "Baba, bu iğrenç. Lütfen. Seks hakkında düşünmek için çok yaşlısın. Bu iğrenç."

Pete Anna'yı yakaladı ve boynundan öptü. "Seni seviyorum. Bunu sana son zamanlarda söyledim mi? Seni seviyorum."

"Hemen evden ayrılmam gerekiyor. Gelecek yıla kadar bekleyemem. Bu gençlere yapılan bir zulüm." Meg geri çekildi ve Erica'ya yalvaran bir bakış attı.

"Nasıl dayanıyorsun? Durduklarında bana mesaj at." Kadın odadan kaçtı ve Pete sırtarak Anna'nın gitmesine izin verdi.

"Her zaman işe yarar."

Anna da gülüyordu ve onu biraz itti. "Onu gaza getirmeyi bırakmalısın, Pete."

"Anna ile baş başa kalmak istediğimde tek yapmam gereken onu öpmek." Pete ceketini silkti ve en yakındaki sandalyenin arkasına astı.

"Çocuklar odadan çok hızlı çıkıyor. Bu benim en iyi ve tek ebeveynlik tavsiyem." "Gelecek yıl üniversiteye gidecekler," dedi Anna, "ve biz de özel zaman dışında bir şey yok."

"Bu çok romantik olacak." Claudia sandalyesine yığıldı, kıskançlığını gizleme zahmetine bile girmede. "Bunu dört gözle bekliyor olmalısın. Durmaksızın randevu geceleri."

Erica, Pete'in bir anda masayı hazırlamakla meşgul olan Anna'ya kısa bir bakış attığını gördü.

Bu bakış ne anlama geliyordu?

Anna onları ilk tanıştırdığında, Pete saçları dağınık, bilim kurgu, bilgisayar oyunları ve bulmaca tutkunu, utangaç, çirkin bir gençti. Ama onda bir nezaket ve sıcaklık, ayrıca bir mizah duygusu vardı. O ve Anna her zaman bir şeylere gülüyorlardı.

Kendine güvenen, iyi bir dinleyici ve ailesi için bir kaya gibi olan bir adam haline gelmişti. Erica, onun aynı zamanda çok çekici olduğunu düşündü. İri yapılı adam yerini uzun boylu ve geniş omuzlu bir adama bırakmıştı. Masmavi gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar mizah anlayışının bozulmadığının kanıtıydı.

Bunu biliyordu, çünkü ne zaman burada kalsa Pete ve Anna'nın bir şeye güldüklerini duyuyordu.

Bir kıskançlık duygusu hissetti ve bu duygu onu rahatsız etti. Kıskanç hissetmeye alışık değildi. Kıskanç hissetmekten *hoşlanmıyordu*.

Kırk yaşındaydı ve hayatındaki seçimlerinden memnundu.

Öyle değil miydi?

YEDİ

Hattie

"Şu andan itibaren Ocak ayına kadar tamamen dolu musunuz?" Lynda Hattie'nin önüne bir fincan çay koydu. "Bu büyük bir başarı. Ayrıca üzerinde büyük bir baskı var. sen."

Peterson'ların rahat çiftlik evi mutfağında oturuyorlardı ve Lynda'nın elmalı ve zencefilli kekinin cömert bir yardımını ve Hattie uyanık kalmakta gittikçe zorlanıyordu. Başları bulanık, kolları ve bacakları kurşuni gibiydi. Zar zor bir şeyler söyleyebiliyordu. birlikte cümle. Yine de Lynda ile birlikte olmak güzeldi, Lynda ona her zaman harika bir iş çıkardığını ve sadece pamuk ipliğine bağlı olmadığını hissettiriyordu.

"Bir başarıdan söz edebilir miyim bilmiyorum. Rahatladım, orası kesin." Bir esnemeyi bastırdı ve sözlerini gevelememeye çalıştı. "Personel sorunu yaşamadığımız sürece han birkaç ay idare eder."

"Hanın iyi olacağına eminim. Ben senin için endişeleniyorum."

"Ben mi?" Hattie kendine gelmek için çayından bir yudum aldı. Kendi yüzünü tokatlamak ya da gidip buz gibi havada çırılçıplak durmak zorunda kalacağı noktaya geliyordu. "Neden benim için endişeleniyorsun?"

"Çünkü yirmi sekiz yaşındasın ve iliklerine kadar çalışıyorsun," dedi Lynda. "Mutfağında uyuyakalmak üzeresin."

"Mutfağınız çok rahat. Ayrıca, iyi bir gece geçirmediğim. Delphi'nin öksürüğü vardı ve dün gece kötü bir rüya gördü, ben de pes ettim ve benim yatağında uyumasına izin verdim." Bu korkunç bir şey miydi? Hamileyken eline geçen her ebeveynlik kitabını okumuştum ama Delphi doğduktan sonra buna vakit bulamamıştım. Şimdi her şeyi kendi uyduruyordu. "Kıpırdanıyor ve yatağın diğer tarafında uyuyor. Dün gece her uykuya daldığımda dönüp beni uyandırdı. Ayrıca kollarını denizyıldızı gibi uzatıp yüzüme vurmaya devam etti."

"İster inanın ister inanmayın o günleri çok iyi hatırlıyorum."

"Gerçekten mi?" Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Noah'yı rahatsız edici derecede çekici bir yetişkin erkekten başka bir şekilde hayal edemiyordu.

"Bir daha düşündüm de, çayı boş ver." Lynda fincanı yavaşça parmaklarının arasından aldı ve odanın köşesindeki kanepeyi işaret etti.

"Kapa çeneni"

gözlerini beş dakikalığına kapat."

"Oh, yapamam. Bu doğru olmaz." Ama bu onu cezbetmediği anlamına gelmiyordu. Rahatsız edilmeden sadece bir saat dinlenmek için adam öldürebileceği bir noktaya gelmişti.

"Bence gayet iyi hissedeceksin." Lynda onu nazikçe sandalyeden kaldırıp kanepeye doğru itti.

"Muhtemelen geri dönmeliyim. Hâlâ kütüphaneyi dekore etmem gerekiyor. Yapmam gereken son oda bu. Bunu daha önce yapmalıydım ama işler elimden kaçtı. Bir grup arkadaşım gelecek, bir kitap kulübü.

"-" kafası biraz dalgalandı "-bu da bana belki de bunu yerel olarak düzenli bir şey haline getirmemiz gerektiğini düşündürdü. Kitap kulübünüz Çarşamba günleri insanların evlerinde toplanıyor, öyle değil mi? Kütüphanemizi kullanabilirsiniz. Pardon, kitap kulübünüze nasıl girdim? Ne diyordum ben?" Durdu, zihni aniden boşaldı.

"Bana gelen konuklar için kütüphaneyi dekore etmen gerektiğini söylüyordun, ben de sana ayaklarının üzerinde uyuyakalmazsan daha iyi bir iş çıkaracağını söylüyorum." Lynda kanepedeki minderlerden bir çiftini dolgunlaştırdı. "Ne zaman

Genç bir anneyken en zor şey yardımı kabul etmektir ama kabul ettiğimde her şey daha iyi oldu. Sadece beş dakikalığına başını eğ, tatlım."

Hattie sevgi ve minnettarlıkla dolup taşıdığını hissetti. Biri onunla ilgilenmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, bakıcı değil de bakılan olmanın getirdiği yenilik hoşuna gitmişti. Bazen her şeyi tek başına yapmak zordu. Bu, sürekli tetikte olmanız, zihninizin kapanmasına asla tam olarak izin verememeniz anlamına geliyordu.

Beş dakikalığına gözlerini kapatmanın iyi geleceğine hiç şüphe yoktu. Ama yine de sorumluluklarını tam olarak unutamıyordu. "Delphi-"

"Delphi'yi izleyebilirim. Ben burada yemek yapıyorum ve çocuk da orada yeterince mutlu, o yüzden fırsatın varken birkaç dakikanı ayır. O da olduğu yerde uyuyakalırsa hiç şaşırırmam."

Hattie kızına baktı.

Delphi büyük bir minder üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu, Panther'in iki

Kucağında yavru kediler ve yanında yerde en sevdiği yumuşak oyuncak dinozor.

Tamamen memnun görünüyordu ve Hattie eve gitmeleri gerektiği yönündeki herhangi bir önerinin tepkiyle karşılanacağını biliyordu.

Pencerelerin ötesine yağan kar, arkadaki dağların hatlarını bulanıklaştırıyordu.

Bir anlığına gözlerini kapatsa kimseye zararı olur mu?

"O iyi." Lynda kanepenin arkasındaki örtüye uzandı. "Beş yaşında bir çocuğa bakmayalı uzun zaman oldu ama eminim hâlâ gerekenlere sahibimdir. Çocuk bakıcısı olduğum zaman için iyi bir pratik olacak. büyükannem."

"Büyükanne mi olacaksın?"

"Bir gün, umarım. Şimdi uzan ve dinlen."

Nuh bir torun doğurması gerektiğini biliyor muydu?

Kelimelerin anlamını çözemeyecek kadar yorgundu ve Hattie bir şekilde kendini ayakkabılarını çıkarıp kanepeye kıvrılırken buldu. Başını yumuşak minderlere gömdü ve anında uykuya daldı. Lynda'nın yumuşak şalı üzerine örttüğünü bile hissetmedi.

Sesler duyarak uyandı ve ne yapacağını şaşırılmış bir halde orada yattı. Hâlâ yarı uykulu olan beyni tekrar uykuya dalmaya çalışıyordu.

"Hanı işletmek ve anne olmak -ve her ikisinde de başarılı olmak- arasında Kendisi için hiçbir şey kalmadı. Kız tükenmiş durumda ve bu kimse için iyi değil. Bir şeyler yapılması gerekiyor."

"O bir kız değil." Bu ses daha derindi. Daha sert. Noah. "O bir kadın."

"Fark ettiğine sevindim. Kafanın içinde gözlerin olup olmadığını merak etmeye başlamıştım."

"Karışma, Lynda." Bu sefer Roy. "Bu işin peşini bırak. Bu seni ilgilendirmez."

"Bunu kendi işim haline getiriyorum." Lynda sesini gerçekten yükseltmeden sesini yükseltmeyi başardı. "O aileden biri kadar iyi ve Tanrı biliyor ki

Ailesi kadar iyi olan insanlara ihtiyacı var çünkü gerçek bir ailesi yok. Ama biz varız. Ve bana bu işin peşini bırakmamı söyleme Roy Peterson, çünkü peşini bırakmayacağım."

"Belki de senin müdahalenden hoşlanmayacaktır."

"Ya da belki bunun için minnettar olurdu. Birinin yardım istememesi, yardım istemediği ya da yardıma ihtiyacı olmadığı anlamına gelmez. Özellikle de kadınların.

Kadınlar başa çıkmaya o kadar alışmışlardır ki bazen başka bir yol olduğunun farkına bile varmazlar. Ona başka bir yol olduğunu göstereceğiz. Güzel. Yani anlaştık. Onu dışarı çıkaracaksın, Noah. Perşembe benim için uygun."

"Affedersiniz?"

"Tabii ki bebek bakıcılığı yapmam gerekecek. Perşembe benim için iyi bir gece. Salı koro çalışmam ve Çarşamba kitap kulübüm var. Hafta sonları

Hattie'nin handa en yoğun olduğu zaman, bu yüzden Perşembe'nin hepimiz için uygun bir gece olduğunu düşünüyorum."

"Başka bir şey var mı?" Noah'nın sesi hayretle eğlence arasında bir yerdeydi. "Bir restoran seçmek ister misin? Bana bir senaryo verir misin?"

"Şık bir yer olduğu sürece restoranı siz seçebilirsiniz. Burgerci olmasın ve çok gürültülü bir yer olmasın. Kendi konuşmalarınızı duyabilmeniz gerekir. Onu biraz şık giyinmesi gereken bir yere götürün ve kendisi ya da çocuk için pişirmediği yemekleri yiyin. Ve senaryoya gelince, eminim Aklına koyarsan bir cümle kurabilirsin ama ipucuna ihtiyacın varsa ona bir kez olsun hancı ya da anne olmadığı bir akşam vermeni öneririm."

Lynda ona Noah'ı ayarlamaya çalışıyordu.

Bu çok utanç vericiydi.

Hattie artık tamamen uyanmıştı ama gözlerini sımsıkı kapalı tutuyordu çünkü konuşmaya kulak misafiri olduğunu bilmelerinin zamanı değildi. Kapalı göz kapaklarının ardında utançtan yanıyordu.

Eğer daha önce Noah'nın yanında kendini garip hissetmişse, şimdi çok daha kötü hissedecekti. Özellikle de Noah annesinin önerisine pek de sıcak bakmadığı için.

"Anne-"

"Bana bu ses tonuyla *annelik* yapma."

"Ben yetişkin bir adamım." Ses tonu bu koşullar altında şaşırtıcı derecede sabırlıydı. "Bir randevu ayarlamak için anneme ihtiyacım yok. Kendi sosyal hayatımı kendim organize edebilirim, teşekkürler."

"Bunu bilmediğim için beni affet. Sadece önümdeki kanıtlara dayanarak hareket edebilirim, o da senin babandan daha yavaş hareket ettiğin."

"Benim için doğru olan hızda hareket ettim," diye itiraz etti Roy ve Noah masanın öbür ucuna uzanıp bir dilim kek aldı.

"Ben de aynısını yapıyorum."

"Buraya geri taşınmaya karar verdiğinde elbette çok sevindik. Ama burası için kendi sosyal hayatını feda ettiğini görmek hoşuma gitmiyor. Ve ben senin annenim. Seni mutlu görmek istemek bir suç değil."

"Ben mutluyum." Bir duraklama oldu. "Benimle bir akşam geçirmek istemeyebileceği hiç aklına geldi mi?"

"Sürekli belirttiğin gibi sen yetişkin bir adamsın, bu yüzden reddedilmeyi kaldırabilecek kadar büyük olduğuna eminim."

Şimdi uyanmak için iyi bir zaman, diye düşündü Hattie, konuşma daha da kötüleşmeden önce.

Neyse ki Delphi o anda kıpırdandı ve Lynda konuşmayı hemen kesti.

"Ufaklık uyandı. Panter'in bu kadar iyi bir Yastık mı? İşte tatlım, Lynda'ya gel ve kocaman sarıl. Çikolatalı milkshake hakkında ne düşünüyorsun?"

Hattie gözlerini açtığı anda Delphi'nin kollarını Lynda'nın boynuna doladığını ve mutfak masasına taşınırken başını onun omzuna yasladığını gördü.

"Noah, ben milkshake hazırlarken sen de onu biraz tut. Bu iş için iki ele ihtiyacım var." Kadın Delphi'yi uzattı ve Noah onu alıp koluna yerleştirdi.

Delphi yumuşak oyuncak dinozorunu ona doğru itti. "Ona Huge deniyor."

"Güzel isim."

"O bir diplodocus. Çok uzun bir boynu var.

Gördünüz mü?" Noah tüm dikkatini Huge'a verdi.

"Görüyorum." "Onunla yatıyorum."

"Bu rahatlatıcı olmalı. Seni uyandırmıyor mu?"

Birden fazla kez uyandığında Huge'u sırtının altına sıkıştırılmış bulan Hattie, bu soruya cevap vermesi gerekenin kendisi olduğunu düşündü.

Uyanmaktan bahsetmişken, artık resmen uyandığını ilan etme zamanının geldiğine karar verdi.

Çok ağır bir uyku çektiği için başı dönerek doğruldu. "Kendimden geçmişim. Özür dilerim." "Üzülme." Lynda ellerini önlüğüne sildi. "Belli ki uykuya ihtiyacım vardı."

"Noel ağacı süslemekten." Hattie ayaklarını tekrar botlarının içine kaydırды. Noah'ya bakmayacaktı. Buna cesaret edemedi. "Noel ağacı demişken, Delphi'yle benim gerçekten gitmemiz gerekiyor. Kütüphanedeki ağaç kendi kendini süslemeyecek."

"Önce bir şeyler yemek için daha fazla sebep var. İkinize de enerji verecektir." Lynda masaya bir milkshake ve bir kurabiye koydu. "Sadece bir şeyler atıştırıyoruz. Senin için de bir tane yaptım."

Lynda ona milkshake mi yapmıştı?

"Babam en iyi milkshake'leri yapardı." Bazen anılar acıtır, bazen de yatıştırır. Bu sakinleştirdi. "Beni çocukluğuma geri götürüyor. Çikolatayı çok sert kullanırdı."

"Babanızın ciddi ebeveynlik becerileri varmış gibi görünüyor."

"O en iyisiydi." Hattie oturdu ve Noah'nın Delphi'yi yanındaki sandalyeye yerleştirmesini izledi. Delphi milkshake'ini içerken bardağı iki eliyle dikkatle tutuyordu. Bardağı yere bıraktığında ağzının etrafında bir çikolata halkası ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Şu ufaklığa bakın, çikolataya bulanmış." Lynda sandalyede bacaklarını sallayarak oturan Delphi'nin üzerine titredi. "ğimdi, Hattie, düğünüyordum da PerGembe günü sana gelip bebek bakıcılığı yapabilirim. Bu bana bir süre kitap okuyarak sessizce oturmak için bir bahane, sana da dışarı çıkıp kendine zaman ayırmak için bir Çans verir. Çok yoğun çalışıyorsun. Bir molaya ihtiyacın var."

Hattie sandalyesinde dondu kaldı. Lynda'nın bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordu. "Ben gerçekten-"

"Noah sana yemek ısmarlayacak. O da çok çalışıyor ve onun için endişeleniyorum. Bana bir iyilik yapmış olursun."

Noah kaşlarını çattı. "Hayır-"

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Saatlerce bizim için çiftlikle ilgileniyorsun ve bir gece dışarı çıkmayı hak ediyorsun. Siz gençler gidip eğlenmelisiniz. Roy ve ben gayet iyi idare ederiz, değil mi Roy?"

Roy tuzağa düğtüğünü anlayan bir adam gibi görünüyordu. "Aklıma koyarsam mücadele edebileceğime eminim."

Hattie boğazını temizledi. "Ben iyiyim, gerçekten. Bir gece izne ihtiyacım yok."

Lynda onun omzunu sıktı. "En son ne zaman giyinip dışarı çıktın?"

"Şey, ben-"

"Kesinlikle, hatırlayamazsın. Daha gençsin Hattie. Dışarı çıkmalı ve yetiğkinlerle vakit geçirmelisin. Sence de öyle değil mi Roy?"

Roy elindeki kurabiyeyi inceledi. "Bence Hattie de bu konuda söz sahibi olmalı. Belki de yemeğe gitmek istemiyordur."

"Tabii ki öyle. Kız yemek yemek zorunda, değil mi? Ve yalnız yemek istemiyor. Yani bu iş halloldu." Lynda bardakları topladı ve bulaşık makinesine yerleştirdi. "Dışarısı çok soğuk ve yine kar yağıyor, o yüzden eve yürüyerek gidemezsin. Noah seni bırakır."

Hattie pencereden dışarı baktı ve gerçekten de kar yağdığını gördü. Büyük, iri taneler pencerenin önünden döne döne geçiyordu ve o bunu fark etmemişti bile. Delphi'yi taşımak zorunda kalıyordu, bu kısa mesafeler için iyiydi ama bir süre sonra kolları ve sırtı ağrımaya başlamıştı. Ayrıca Delphi'nin öksürüğünü daha da kötüleştirmek istemiyordu.

Noah anahtarlarını aldı ve bu kez annesiyle tartışmadı. "İyi plan. İkinizi de sağ salım eve götürelim."

Hattie Roy'a teşekkür etti, Lynda'ya sarıldı ve sonra kıpır kıpır Delphi'ye paltosunu, Çapkasını ve atkısını giydirdi.

Mutfağın kapısını açtıkları anda soğuk hava yüzlerine çarptı.

Noah ceketinin yakasını kaldırdı ve onu kontrol etmek için döndü ama Hattie New England'da kışları yeterince atlatmış, duruma göre nasıl giyinmesi gerektiğini biliyordu.

Taze karın içinden geçerek arabasına doğru yürüdüler. Soğuk hava giysilerini ısıyor, sıcak mutfağa dönmeyi arzulamasına neden oluyordu.

"Bunu yapmanıza gerek yok. Delphi ve ben gayet iyi yürüyebilirdik. Kurtarılmaya ihtiyacımız yoktu."

Onun için arabanın kapısını açtı. "Belki senin kurtarılmaya ihtiyacın yoktu ama benim vardı. Eğer o mutfakta daha fazla kalsaydık annem sadece önümüzdeki haftanın değil, hayatımın geri kalanının da planını yapardı." Delphi'yi arkaya kaldırdı ve emniyet kemerini dikkatle bağladı. "Rahatına bak, Tatlım?"

Delphi başını salladı ve Noah ona göz kırptı, sonra da sürücü koltuğuna oturmadan önce Hattie'nin arabaya binmesini bekledi.

Burada, arabanın sınırları içinde, onun büyüklüğünün ve gücünün daha da farkındaydı. Kendi kendine, bu yoğun ve neredeyse acı verici özlemi hissetmesine neden olan şeyin çocuğuna gösterdiği şefkat olduğunu söyledi.

Onu eve bırakma ihtimalinin onu kızdırıp kızdırmadığını merak etti. "Ailen çok nazık."

"Seni seviyorlar. Seni kızları gibi görüyorlar."

"Peki bu seni ne yapıyor-kardeşim mi?" Onun gülümsemesinin parladığını gördü. "Kesinlikle öyle değil. Ve sen de beni kardeş olarak istemezsin. Ben Sinir bozucu. Tek çocuk, paylaşma konusunda çok kötü. Eğer tabakta bir parça kurabiye kaldıysa, o benim olacak. Özel muamele görmezsin. Seni ezip geçerdim."

Buna bir an bile inanmadı. Onun ne kadar cömert olduğunu zaten biliyordu. Bunun kanıtlarını defalarca görmüştü.

"Ben tek çocuğum." Ve sık sık hayatın iniş çıkışlarını paylaşabileceği birinin olmasını diliyordu.

"İşte böyle. Mutfaktaki sahneyi hayal edebiliyor musun? İkimiz de o tek parça kurabiye için kavga ediyoruz. Çok kötü olabilir." Motoru çalıştırdı ve yola doğru ilerlemeye başladı. "Akşam yemeğine gelelim. Perşembe günü seni saat kaçta alayım?"

Ona şöyle bir baktı. "Cidden beni yemeğe götürmeyecek misin?" "Eğer annemi tanıdığını düşündüğüm kadar iyi tanıyorsan, o zaman Bu konuda tartışmaktansa yemeğe gitmenin daha kolay olacağını da bileceksiniz."

Kalbi hızla çarpmaya başladı. "Her zaman annenin her dediğini yapar mısın?"

"Neredeyse hiç," dedi. "Sadece iyi bir fikir gibi görünen şeyler. Çok fazla çalışıyorsun. Ben de öyle. İkimizin de yemeye ihtiyacı var."

"Bilmiyorum." Düşünüyormuş gibi yaptı. "Akşam yemeğim için benimle kavga mı edeceksin?"

"Duruma göre değişir."

"Değişir mi?"

"Tabağımdakinden daha iyi görünen bir şey sipariş edip etmediğinize bağlı. Eğer seninkini tercih edersem, seninle kavga edebilirim. Yedi yirmi beş senin için uygun mu?"

"Yedi yirmi beş mi? Bu çok spesifik."

"Annem 7:30'u önerdi. Her şeyin onun istediği gibi gitmesi para kazandırmıyor."

Evet demek kolay olurdu. Evet demeyi çok istiyordu. Hayatının yükü aynı olsa da onunla birlikte olmak kendini daha hafif hissetmesini sağlıyordu.

Sonuçlarını düşünmeye çalıştı. *Sonuçlar*, diye düşündü. *Her şeyin bir sonucu vardı.*

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Öğrenelim, olur mu? Sadece akşam yemeği, Hattie." Hanın önünde durdu ve dönüp ona baktı. "Akşam yemeği, hepsi bu. Eğer sofrada adabımdan nefret eder ve bir daha benimle yemek yemek istemezsen, sana kin gütmem." Adam gülümsüyordu, kız da öyle.

"Nasıl emin olabiliyorsun? Bundan sonra bana en küçük, en uysal Noel ağaçlarını vererek beni cezalandırmaya karar verebilirsiniz."

"Ben sadece muhteşem örnekler yetiştiririm."

"Bana eğimli gövdeli bir tane verebilirsiniz, böylece tüm süslemelerim kayar."

Düşündü. "Bu mümkün, ama şansınızı denemek zorundasınız. Bana risk alan biri gibi görünüyorsun."

İkisi de onun risk almayı sevmeyen biri olduğunu biliyordu ama bu konuşma, onunla baş başa bir akşam geçirmeyi ne kadar çok istediğini fark etmesini sağlamıştı.

Her şeyi basitmiş gibi anlatıyordu ve hiç de basit olmadığını bilmesine rağmen o da buna uymaya hazırdı. Ama hayat nadiren basitti, değil mi? İyi kararlar ve kötü kararlarla, dönemeçlerle, iniş ve çıkışlarla, yoğun acı anlarıyla ve bazen de yüksek neşe ve zevk anlarıyla doluydu.

Ve o güzel anlar geldiğinde, onları yakalamak zorundaydınız.

"Pekala," dedi. "Perşembe. Yedi yirmi beş."

Ve bunun iyi bir karar olmasını ummak zorundaydı.

SEKİZ

Claudia

"Öğretmen olarak yeniden eğitim alabilirsin," dedi Anna. "Her zaman bunun ödüllendirici bir kariyer olacağını düşünmüşümdür."

"Öğretmen olarak yeniden eğitim almak istemiyorum." Claudia arabanın arka koltuğunda oturmuş, Anna'nın evini ve mahallesini geride bırakırlarken pencereden dışarı bakıyordu. Anna ve Pete'in vedalaşırken birbirlerine attıkları öpücükleri hatırlamamaya çalışıyordu. "Ve her neyse, tüm hayatımı yeniden düşünmek ve yeniden başlamak için çok yaşıyım."

Ya da belki de yeniden düşünmeye hazır değildi. Hâlâ yemek yapmak istemediği gerçeğine alışmaya çalışıyordu. Hayatında hiç yemek yapmak istemediği bir zaman olmamıştı. Kendinden bir parçayı kaybetmek gibiydi.

Eskiden yemeğin onu nasıl heyecanlandırıldığını hatırlayınca kendini eksik hissetti.

"Hayatınızı yeniden düşünmek için asla çok yaşlı değilsiniz." Erica araba kullanıyordu ama bu onun da sohbete katılmasına engel olmadı. "Ve ben araba kullanırken bana drama yapma."

Anna ona baktı. "Sen iyi misin? Bu sabah biraz gergin görünüyorsun. Uyumadın mı?"

"İyi uyudum, teşekkür ederim."

"Kahvaltıda yaptığın iş görüşmesi miydi? Biz uzaktayken genelde iş araması yapmama kuralın vardır."

"Bu bir istisnaydı ama hayır, sebep bu değil. Gergin değilim, odaklanmış durumdayım."

Claudia rahatlamak için yer değiştirdi ama bu imkânsızdı. Sanki üniversiteye geri dönmüşlerdi. Tek fark, Anna'nın ailesi tarafından bağışlanan ve Pete tarafından bakımı yapılan eski Ford Mustang'inde değil, Erica'nın şık spor arabasındaydılar.

Yine de Claudia her zamanki gibi bacakları çenesine kadar itilerek arkaya sıkıştırılmıştı ya da öyle hissediyordu.

Yanında bagaja sığmayan bavullar ve bir yığın hediye vardı. Anna'ninkiler elle sarılmış, özenle iple bağlanmış ve bahçesinden topladığı yeşilliklerle süslenmişti. Erica'ninkiler ise geometrik bir mükemmellikle katlanmış ve özenli fiyonklarla sabitlenmiş parlak pahalı kâğıtlara sarılmıştı.

Erica'nın hediyelerinin üzerindeki pahalı paketlere bakan Claudia yeterince harcama yapmadığından endişelendi. Bu düşüncüyü bir kenara bıraktı. Arkadaşlıkları hiçbir zaman parayla ilgili olmamıştı ve olmayacaktı da. Hediyelerini o yapmıştı ve kendi kendine bunun onları paha biçilmez kıldığını söyledi.

Kendine daha fazla yer açmak için hediyeleri yeniden dizdi. "Bir sorum var. Maddi olarak zor durumda olmadığına göre Erica, neden daha büyük bir araba almadın?"

"Daha büyük bir arabaya ihtiyacım yok."

Claudia alt uzuvlarına giden kan akışını kesmeyecek bir pozisyon bulmaya çalıştı. "Güven bana. Oturduğum yerden, daha büyük bir arabaya ihtiyacım var."

"Neden? Genellikle sadece ben ve bazen de bir başkası." Erica aynaya hınzır bir gülümseme fırlattı ve Claudia güldü.

Arkadaşlarına geri dönmek güzeldi. Onlarla birlikte olmak bile onu daha iyi hissettiriyordu. Kendini daha güvende hissetmesini sağlıyorlardı. Daha mutlu. Daha hafif.

Ama onları biraz kıskandığı da doğrudu. Nasıl kıskanmasındı ki? Erica güzel giysileri içinde, kendinden çok emin ve Kendisi ve hayatından çok mutlu olduğu belliydi. Maddi olarak güvendedeydi ve sevdiği işi yapıyordu.

Ve sonra Anna vardı. Parlak siyah saçları ve nezaketiyle Anna. Hayatını, üzerine tam oturan ve ona kendini iyi hissettiren favori bir elbise gibi giyiyordu. Neden giymesin ki? Her zaman istediği her şeye sahipti. Pete, ikizler ve güzel bir ev. Anna'nın evi ailelerinin bir başka üyesi gibiydi, onları barındırıyor ve tüm anılarını barındırıyordu. Hem gerçek hem de mecazi anlamda güvenliği temsil ediyordu. Hepsinin bir araya gelebileceği bir yerdi.

Claudia arkadaşları için gerçekten mutluydu ama bu, hayatında onlar kadar yerleşik olmayı dilemesine engel değildi. Bir yıl önce yerleşmişti. Kurduğu her şeyin yıkılacağına dair hiçbir fikri yoktu.

On yıldır John'la birlikteydi ama John onu terk edip başka biriyle yaşamaya başladığında bunu tahmin edememişti. Nasıl oldu da Bir insanla bu kadar uzun süre birlikte olup da bunu görememek mümkün mü? Onun nesi vardı? Bu sürekli düşündüğü bir şeydi. Uyuyor olması gerekirken gecenin bir yarısı onu rahatsız ediyordu.

Her şeyini kaybetmişti ve kırk yaşında her şeye yeniden başlıyordu.

Arkadaşları arabanın ön tarafında şakalaşıyorlardı ve Claudia tanıdık şakalaşmalarla sakinleşerek onları dinledi.

Her şey değişmemişti. Her ne kaybetmiş olursa olsun, hâlâ arkadaşları vardı. Onlar hayatını bir arada tutan tutkallardı. Darbeleri yumuşatan yastık.

Seçeneklerini düşünerek pencereden dışarı baktı. "Tüm yetişkinlik hayatını bir şey olmak için eğitim alarak geçirdiysen, bunu bir kenara atmak israf olur mu?"

Erica aynaya baktı. "Genel olarak değil de özel olarak senin hakkında konuştuğumuzu varsayıyorum?"

"Evet. Şef olmak için yıllarca eğitim aldım. Bundan vazgeçmek yanlış geliyor."

Erica omuz silkti. "Neden çekip gittiğinize bağlı. Eğer bunu işten çıkarıldığın için üzgün olduğun için yapıyorsan, evet, bu bir kayıp olur. Kendini sebepsiz yere cezalandırmış olursun. Ama bu gerçekten yemek pişirmekle ilgiliyse ve son işinizle ilgili değilse, elbette çekip gitmelisiniz. Hayat, zevk almadığınız bir işte çalışmak için çok kısa."

"Hayatımın çoğunda bunu yapmış olsam bile mi?"

"Tabii ki. Nefret ettiğin bir şeyi yapmaya devam edemezsin. Ayrıca sonsuza kadar aynı şeyi yapman gerektiğini kim söyledi? İnsanlar her zaman yeniden eğitim alır."

Kulağa çok basitmiş gibi geliyordu ama Claudia basit olmadığını biliyordu. "Hiç yanlış seçimler yapıp yapmadığınızı merak ettiniz mi? Ben

Son zamanlarda bunu çok merak ediyorum." Anna sessiz kaldı.

Cevap veren Erica oldu. "Asla," dedi. "Ve bunu yapmayacağız. Dört saatlik yolu geriye dönüp hayatlarımıza bakarak ve tüm yanlış kararları verdiğimizize karar vererek geçirmeyeceğiz. Ne anlamı var ki? Bu bir tatil. Bir tatilin tüm amacı sorunlarınızı geride bırakmaktır."

Belki de bu, sorunlarınızın büyüklüğüne bağlıdır, diye düşündü Claudia. Bu onunkini geride bırakmak zordu çünkü bazı kararlar alması gerekiyordu ve bunları hızlıca yapması gerekiyordu. Şefliği bırakacaksa, yapacak başka bir şey bulması gerekiyordu.

Anna dönüp Erica'ya baktı. "İyi olduğuna *emin misin*?"

"Tamamen iyiyim."

Anna onu inceledi. "Ve eğer tekrar o zamana sahip olabilseydin gerçekten değiştireceğin hiçbir şey yok mu?"

"Belki ikinizi de kitap kulübümüzü Karayipler'de yapmaya ikna etmek dışında mı? Hayır. Hiçbir şey." Erica direksiyonu kavradı. "Eğer pişmanlıklar hakkında bu konuşmayı yapmak zorundaysak, o zaman bunu doksan yaşımıza kadar erteleyelim. Doğru. Artık uğruna oynayacak her şeyimiz var. Eğer istediğiniz bir şey varsa, onun peşinden gidin."

Claudia'nın ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Keşke kendi düşünceleri de Erica'nınki kadar net olsaydı.

Anna konuyu kapatmaya niyetli görünmüyordu. "Tek bir şeyi bile değiştirmeyi miydin?"

"Hayır." Erica'nın sesi kızgındı. "Ben böyle düşünmüyorum. Kendime bu soruları sormuyorum. Hiç yardımcı olmuyor. Beş yıl önce bir konuda yanlış karar verdiğine karar verirsen ne olacak? Bu konuda yapabileceğin bir şey yok.

Şimdi. Bundan ders alın ve yolunuza devam edin."

"Bu soruları kendime her zaman soruyorum." Claudia koltuğa yaslanarak gevşedi, arabanın hareketleri ve ötesinde değişen manzara tarafından sakinleştirildi.

pencereden. "Çoğunlukla sabahın üçünde uyanık yatıp tavana bakarken."

"İşte senin sorunun da bu." Erica ana otoyoldan saptı ve ormanlık bir alandan geçen bir yola girdiler. Yol önlerinde uzanıyordu, trafik yoktu.

"Herkes senin hiçbir şeye dikkat etmediğini bilir.

Sabahın üçünde beyninize gelen düşünceler. Onlar dışarıda bırakılması gereken davetsiz misafirlerdir. Onları dinlemezsiniz."

"Ya davetsiz misafirlerin sesleri yüksekse?"

"Hayat her zaman sabahın üçünde en kötü halini alır," dedi Anna. "Bu bana da oluyor. Sanırım zamanın geri kalanında çok meşgul oluyorum, sadece Gecenin bir yarısı yapılacaklar listesindeki bir sonraki şeyden başka bir şey düşünecek zamanım oluyor." Erica'ya baktı. "Sabahın üçünde uyandığında aklının başka yerlerde olduğunu fark etmiyor musun?"

"Geceleri uyanık olmamın tek bir nedeni var," dedi Erica ve Anna gözlerini devirdi.

"Ve böylece seksi Jack'e geri döndük." "Ona seksi Jack demeyi bırakabilir miyiz?"

"Hiç sanmıyorum." Anna bacaklarını uzattı. "Bütün bunları hatırla Üniversitede hayatımızda ne yapacağımızı konuştuğumuz geceler?"

"İdealisttik," dedi Claudia. "Hiçbir fikrimiz yoktu."

"Hırslı ve cesurduk," dedi Erica. "Yirmi yaşındayken hırslı ve cesur olamazsan, ne zaman olabilirsin ki?"

Anna yavaşça, "Sanırım hiçbirimizin fark etmediği şey," dedi, "istediğin kadar plan yap, bazen hayat kendiliğinden gelişir. Tahmin edilemez."

Erica başını çevirdi ve ona yarım bir gülümseme attı. "Yani sen ve Pete'in prezervatif kullanmayı unutmanız gibi mi? Bu tamamen tahmin edilebilir bir şeydi."

Claudia güldü ve Anna da gülümsedi.

Hamileliğinin mutlu bir kaza olduğu bir sır değildi.

Claudia Anna'ya, "Sabahın üçünde neden endişelendiğini anlamıyorum," dedi. "Hayatınız mükemmel. Evliliğiniz mükemmel."

Anna bir an sessiz kaldı. "Kimsenin hayatı mükemmel değildir."

Claudia bir telaş titremesi hissetti. Anna'nın mükemmel hayatında bir sorun varsa, bu onun dünyaya ve insanlığa olan inancının sonsuza dek yok olması demekti. Anna ve Pete arasında bir sorun mu vardı? Hayır. Bunun Pete'le bir ilgisi olamazdı. O ve Anna'nın kaya gibi sağlam bir ilişkileri vardı. Bunu kabul etmek, insanlığa olan inancını tamamen kaybetmediğini fark etmesini sağladı. John onu aldatmıştı ama bunu iyi ilişkilerin var olmadığını anlamına gelmiyordu. Buna inanmıyordu.

John taşındığından ve işini kaybettiğinden beri ilk kez umut olabilecek bir şeyler hissetti.

Bu, kanayan bir yaranın yüzeysel olduğunu ve zamanla iyileşeceğini keşfetmek gibiydi.

Önceki gece Pete ve Anna'yı izlemek, John'la olan ilişkisi hakkında daha fazla düşünmesine neden olmuştu. John ona en son ne zaman Pete'in Anna'ya baktığı gibi bakmıştı? Ve gerçekten de John'a karşı Anna'nın Pete'e karşı hissettiği şeyleri hissetmiş miydi? Arkadaşları onun John'la birlikte olduğundan neredeyse iki kat daha uzun süredir birlikteydi ve yine de birbirlerine aşık oldukları çok açıktı. Aşk ile rahat bir alışkanlık arasındaki farkı nasıl anladınız?

Üzerinde durmak için çok rahatsız edici bularak soruyu bir kenara itti ama soru orada, düşüncelerinin çevresinde asılı kaldı. Elbette herkesin ilişkisi farklıydı ve herkes farklı bir şey istiyordu.

Biraz daha iyimser hissederek koltuğuna geri yaslandı. Bu olumlu duyguyu beslemeye karar vererek Anna'ya odaklandı. "Sabahın üçünde ne için endişeleniyorsun?"

"Her şey," dedi Anna. "Keşke söylemeseydim dediğim her şey. Yapmam gereken onca şey. Yanlış gidebilecek her şey. Tüm bunlar

Kontrolüm dışında değişen şeyler. Ve bana uyumadan önce endişelerimin bir listesini yapmamı söylemeyin çünkü bunu denedim ve işe yaramıyor."

Erica ona baktı. "Neden ters gidebilecek her şey için endişeleniyorsun? Neden *gerçekten* ters gitmelerini bekleyip sonra endişelenmiyorsunuz?"

"Endişelerimin mantıklı olduğunu hiç söylemedim."

"Sen uyanık yatıp endişelenirken Pete ne yapıyor?"

"Genellikle uyuyor, ama bazen gerçekten endişelendiğimde onu uyandırıyorum." "Ve bunun için seni öldürmüyor mu?" Erica başını salladı.

"O adam bir aziz."

Claudia, Anna'nın soruyu hâlâ yanıtlamadığını fark etti. "Senin kontrolün dışında ne değişiyor?" Anna'nın hayatı ona çok istikrarlı ve öngörülebilir görünüyordu. En çok imrendiğı şeylerden biri de buydu.

"Ailem." Anna bir an sessiz kaldı. "Yıllar geçtikçe, ailemin yok olacağı günü düşündüğümde ara sıra paniğe kapıldığım oldu.

İkizler evden ayrılıyor ama ben bunu hep bir kenara ittim çünkü bu gelecekte olacak bir şeydi ama geçen gece fark ettim ki gelecek geldi. Gelecek yıl ayrılacaklar ve ben bundan korkuyorum." İçinde bir titreme vardı

ve Erica kaşlarını çatı.

"Sensiz nasıl başa çıkacaklarından mı endişeleniyorsun?"

"Hayır." Anna yutkundu. "Onlar olmadan nasıl başa çıkacağım konusunda endişeliyim." "Ama bunun alternatifi sonsuza kadar seninle yaşamaları olurdu. Sen bunu istemezsiniz, değil mi?"

"Ben olsam yapmazdım." Anna durakladı. "Ya da belki yapardım."

Erica trafiğın durmasını bekledi ve sağa döndü. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Bir ebeveyn olarak göreviniz, çocuğunuzu bağımsızlık yeteneğine sahip yetkin bir insan olarak yetiştirmektir."

"Biliyorum. Ve bunu yaptım. Ama bu, onlar gittiğinde şampanya açıp iyi bir iş çıkardığım için kendimi kutlayacağım anlamına gelmiyor. Onları çok özleyeceğim. Keşke Meg'le daha çok kavga etseydik diyorum. Bu onun gitmesine izin vermemi kolaylaştırabilirdi. Belki o gidene kadar günleri sayıyor olurdum. Ve tabii ki onlara böyle hissettiğimi söylemedim. Ne zaman üniversiteden ve gitmekten bahsetseler cesaretlendirici ve hevesli oluyorum-

Bu arada çok yorucu ama gerçek şu ki anne olmayı seviyorum. Her zaman istediğim şey buydu ve şimdi sona eriyor ve ben-" sesi aniden kalınlaştı "-şey, kalbim kırıldı."

Arabada sessizlik vardı.

Erica aynaya baktı ve Claudia'yla göz göze geldi.

Claudia bunun bir şey söylemesi için bir işaret olduğunu biliyordu. "Boş yuva sendromu.

Öyle denmiyor mu?"

Anna boğazını temizledi. "Muhtemelen, ama sonuçta adının ne olduğu önemli değil. Sadece nasıl hissettirdiği önemli ve bu korkunç bir his. Ve henüz gerçekleşmedi bile! Eğer bunu beklerken bu kadar kötü hissediyorsam, gerçekten yaparken ne kadar kötü hissedeceğim? Onları duygusal olarak özlemenin yanı sıra, sanki işimi de kaybetmek üzereymişim gibi hissediyorum. Sevdiğim tek işi." Claudia'ya özür dileyen bir bakış gönderdi. "Özür dilerim. Bu patavatsızlığın da ötesindeydi. koşullar."

"Hayır, değildi. İşimi hiç sevmedim." Claudia, ikizler evden ayrılmak üzereyken Anna'nın neler hissedebileceğini daha fazla düşünmediği için kendini kötü hissetti. "Pete böyle hissettiğini biliyor mu?"

"Evet, ama bu onun için farklı. Hayatı o kadar da değişmeyecek. Çünkü çalışmak için çok zaman harcıyor. Eminim onları özleyecek ama bu onun için o kadar da zor olmayacak."

Tabii ki Pete biliyordu. Eğer bir sorunu olsaydı, Anna bunu Pete'le konuşurdu. Her şeyi konuşurlardı.

John sorunları ya da duyguları hakkında nadiren konuşurdu. İş yerinde kötü bir gün geçirdiğinde çözümünü tek başına uzun bir koşuya çıkmak ya da kendine bir içki doldurmaktı. İş stresi hakkında konuşmayı denediği birkaç durumda da

"Bir yolunu bulacaksın.

Ve bu doğrudu. Onun sorunlarını çözmesini hiç beklememişti ama Pete'in Anna'ya stresli olduğu zamanlarda söylediği gibi bir sarılma ya da birkaç sıcak söze minnettar kalacağı pek çok durum olmuştu.

Claudia arkadaşının ilişkisini kıskandığını hissetti. Ne kadar şanslı olduğunun farkında mıydı? Partnerinin ilgili ve destekleyici olduğu bir ilişkiye sahip olmak ne kadar nadir bir durumdu? "Pete'i tanıyorsam, eminim onun da bir fikri vardır. Ne yapman gerektiğini düşünüyor?"

Anna tırnağının kenarını kopardı. "Hiç sorma bile."

"Ve şimdi, açıkçası, biz sormak zorundayız ve siz de cevaplamak zorundasınız." Başka bir sürücü onları sollayıp neredeyse onun arabasına çarpacakken Erica kornaya bastı. "Bize Pete'in ne dediğini anlat."

Anna elini tekrar kucağına koydu. "Başka bir bebek isteyip istemediğimi sordu."

"Şaka yapıyorsun. Tam bir mağara adamı."

"Bence bu şefkatli bir davranış," dedi Claudia. "Anna'nın anne olmayı ne kadar sevdiğini biliyor. *Onu* tanıyor. Aslında çok romantik." Bir kıskançlık duygusu daha hissetti.

Erica ürperdi. "Tuhaf bir romantizm tanımınız var. *Al, bir bebek daha doğur. Seni birkaç yıl daha çocuk odasına zincirlememe izin ver.*"

"Pete'in öyle biri olmadığını biliyorsun," dedi Anna. "Bu benim seçimim."

"Doğru." Erica direksiyonu kavradı. "Peki bunu yapacak mısınız?"

"Bir bebeğiniz daha mı olacak? Hayır, tabii ki hayır." Anna gözlerini önüne dikti. "En azından ben öyle düşünmüyorum."

"Öyle *düşünmüyor musun*? Anna, neredeyse kırk yaşındasın!"

"Hatırlattığın için teşekkürler. Kadınlar kırk yaşında da bebek sahibi olabiliyor. Ama mesele bu değil. Mesele şu ki, kaç çocuğunuz olursa olsun, her zaman bir son çocuk vardır. Sanırım içten içe bunun eninde sonunda yüzleşmem gereken bir şey olduğunu biliyorum. Ve bunu sadece ben yapabilirim. Eğer başka bir bebek sahibi olmaya karar veririm, bunun doğru sebepleri olmalı. Şimdi de başka bir şeyden bahsedelim."

"Bir dakika içinde." Trafik durma noktasına geldiğinde Erica yavaşladı. "Çocukların gitmesinin bazı faydaları olacağına eminim. Öncelikle sen ve Pete evin her yerinde seks yapabileceksiniz. Özgürlüğü bir düşünsene."

"Sanırım bu bana evin ne kadar boş olduğunu hatırlatacak."

Claudia, hayatı değişen tek kişinin kendisi olmadığını düşündü.

"Kırk yaşında büyük bir değişimle uğraşmak garip hissettiriyor. Bu, daha önce yapılan her şeyin üzerine bir şeyler inşa etme zamanı olmalı."

"Evet." Anna ona bakmak için koltuğunda döndü. "Ve farklı bir şey yapmak için kendime güvenim olduğunu hissetmiyorum. Ama o kadar çok örnek var ki yapan insanlar."

Erica parmaklarını direksiyona vurdu, trafiğin hareket etmesi için sabırsızlanıyordu. "Ne demek istiyorsun? Gençken verdiğin kararların hayatının geri kalanını belirlediğini mi? Bu çok saçma. Kısıtlayıcı olduğundan bahsetmiyorum bile. Bazı insanlar yirmi ile kırk yaş arasında çok değişir. Jack'e bakın. Otuz yaşına kadar avukatlık eğitimi almadı."

Claudia'nın ilgisini çekmişti ve bunun tek nedeni Erica'nın seks dışında Jack'ten bahsetmesi değildi. "Gerçekten mi? Bunu bilmiyordum. Daha önce ne yapmıştı?"

Erica önündeki yola baktı. "Tıp."

"Şaka yapıyorsun. O bir doktor muydu? Ve bıraktı mı?"

"Evet ve evet. Bu onun için değildi. Devam edebilir ve bunu hayatı haline getirebilirdi ama bunun yerine bir hata yaptığını kabul etti ve yeniden başladı."

Anna, "Bu çok cesurca bir davranış," dedi.

"Öyle. Ama anlatmak istediğim, farklı bir şey yapmak için hiçbir zaman geç olmadığıdır."

"Bunu sevdim." Anna koltuğuna geri oturdu. "Jack'le ara sıra konuşuyor olmanız da hoşuma gidiyor."

"Konuşmadığınızı hiç söylemedim."

"Ama en mahrem sırlarınızı paylaştığınızı açıklamadınız."

Erica sabırsız bir ses çıkardı. "Belki de aşk romanı yazarı olmalısın. Catherine Swift suça yöneldiğinden beri piyasada bir boşluk var."

"Konuyu değiştiriyorsun," dedi Anna. "Bence Jack ile ilişkinizde paylaştığınızdan çok daha fazlası var."

Erica'nın omuzlarının gerildiğini fark eden Claudia, değişim zamanının geldiğine karar verdi.

Konu. "Yakında durma şansımız var mı? Bacaklarımdaki hissi kaybettim."

"Değiş tokuş yapmak ister misin?" Anna anında cömert davrandı. "Ben oturabilirim bir süreliğine geri dön."

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Erica. "Claudia'dan daha uzun bacakların var." "Eskiden daha uzun bacaklarım vardı," diye mırıldandı Claudia, "ama zamanla evrim geçirdim.

Aracınızın içine girebilmek için gereken zaman. Darwinizm ya da öyle bir şey. En kısa sürede hayatta kalma."

Döner bir Noel ağacı ve bol miktarda parıldayan ışıkları olan küçük bir yol kenarı lokantasında öğle yemeği için durdular.

"Yargılamayın," dedi Erica. "Yorumlar yemeklerin mükemmel olduğunu söylüyor."

Arka planda çalan teneke Noel müziği ve ren geyiği boynuzu takan personel karşısında irkilmemeye çalışan Claudia, basit bir ızgara peynirli sandviç sipariş etti.

Düşük beklentileri daha ilk ısırıkta uçup gitmişti. Çiğnerken gözlerini kapattı. "Basit ama lezzetli. Yöresel eski kaşar ve yadigâr domatesler. Bu kadar iyi malzemeleriniz olduğunda süslü yemekler icat etmenize gerek kalmaz. Biraz hardal ve bir tutam burbon eklediğinizde lezzeti muhteşem bir şeye dönüştürürsünüz." Boğuk kahkahalar duydu ve gözlerini açtığında arkadaşlarının masanın öbür ucundan ona sırtıttığını gördü. "Ne?"

Anna, omuz silkmiş olan Erica'ya baktı.

"Eğer bunu kendisi göremiyorsa, biz kimiz ki bunu gösterelim?"

Claudia çatalını yere bıraktı. "Kaliteli malzemelerin değerini hâlâ biliyor olmam şef olmak istediğim anlamına gelmiyor."

"Tabii ki yok. Tuzu uzatır mısın lütfen, Anna?"

"Memnuniyetle, Erica." Anna tuzu uzattı ve Claudia içini çekti.

"Siz ikiniz-"

"Biz neyiz?" Erica zaten tuzlu olan patates kızartmasının üzerine sağlıksız miktarda tuz boşalttı. "İyi arkadaş mıyız? Buna katılmak zorundayım. Nasıl bu kadar şanslı oldun?"

Claudia pes etti. "Ben de *sinir bozucu* diyecektim." Sandviçinden bir ısırık daha aldı. "Bu çok güzel. Aylardır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum."

Erica kendini beğenmiş görünüyordu. "Bu bizim göz kamaştırıcı şirketimiz."

"Belki, belki de doğu kıyısına geri dönmektir. Belki de Vermont'a taşınmalıyım. Mükemmel olur."

Erica ürperdi. "Benim için değil."

Claudia aklını kurcalayan soruyu sordu. "Eğer senin için değilse, neden tatilimiz için Vermont'u seçtin?"

Erica hamburgerinden marulu dikkatlice çıkardı. "Burayı seçtim çünkü bir haftalık tatilimizde ihtiyacımız olan şey için mükemmel. Sarılma potansiyeli olan rahat bir otel, harika yemekler ve çok övülen bir şarap mahzeni. Ayrıca ikinizin de burayı seveceğini bildiğim ve iyi bir arkadaş olmaya çalıştığım için."

Doğruyu söylemiyor, diye düşündü Claudia, ama uzun deneyimlerinden biliyordu ki Erica'nın aklında bir şey varsa bunu onlara söylemesi her zaman biraz zaman alırdı.

Anna telefonunda bir mesaj yazıyordu.

"Pete'le mesajlaşıyor musun?" Claudia telefonunu almak için uzandı ama Anna telefonunu ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Onu görelî üç saat bile olmadı.

Dur."

"Meg'in Pazartesi günkü doktor randevusunu hatırlatmayı unuttum." Anna mesajı gönder tuşuna bastı ve telefonunu masaya geri bıraktı. "Sizinle birlikte olmak çok güzel çocuklar. Bu hafta harika geçecek. Uyuyacağız, dinleneceğiz, kardan adam yapacağız ve akşamları Yirmi yaşındayken yaptığımız gibi oturup tüm sorunlarımızı çözelim."

Erica patates kızartmasının bir kısmını Claudia'nın tabağına boşalttı. "Benim sorunum yok."

Anna gülümsedi. "Güzel, o zaman bizimkine odaklanmak için daha fazla zamanın olacak." Hamburgerinden bir ısırık aldı ve Claudia bir süre onu

inceledi.

"Saçlarınız nasıl oluyor da her zaman bu kadar parlak ve sağlıklı görünüyor?"

"Çünkü meyve, sebze ve sağlıklı düşüncelerle dolu, günahsız bir hayat yaşıyorum."

Erica ürperdi. "Saçlarımın mat olmasını tercih ederim."

"Sadece şaka yapıyorum." Anna bir peçeteye uzandı. "Süslü bir saç paketi. Kendimi tedavi ettim."

"Kendin için bir şey mi yaptın? Etkilendim."

"Sık sık kendim için bir şeyler yaparım." Anna ikisinin arasına baktı.

"Ne? Neden birbirinize öyle bakıyorsunuz?"

"Çünkü sen asla kendin için bir şey yapmazsın."

"Bence hiçbir *zaman* biraz fazla. İhtiyaçlarıma öncelik vermediğim bazı durumlar olduğu doğru ama bunun üzerinde çalışıyorum. Saç paketi ilk denememdi. Ve saçımı beğendiğine göre çalışıyorum." Gülümsedi. "Kitap kulübü haftamıza bayılıyorum. Kitabı gerçekten okuyan var mı?"

"Elbette." Erica tabağını itti, yemeğinin yarısı yenmişti. "Kitap kulübümüzün amacı da bu zaten."

Anna hamburgerini yere bıraktı. "Ne zamandan beri sadece kitaplar hakkında konuşuyoruz? Kitap kulübünün tüm amacı bize kitaplardan konuşmak için bir şans vermek.

hayat hakkında. Zaten bu yüzden okumuyor muyuz? Başka birinin hayatını öğrenmek için?" Anna'nın telefonu yandı ve Claudia telefonu eline alıp ekrandaki mesaj.

"Meg'in randevusunu hatırladı. Oh, ve seni seviyor. Bunu bilmek güzel, çünkü hepimiz bundan şüphe etmeye başlamıştık. Cevap verebilir miyim?"

"Hayır." Anna telefonunu aldı ve Erica çantasına uzandı.

"Eğer ikiniz telefon oyunlarını bitirdiyseniz, yola çıkmalıyız. Yoğun kar yağışı bekleniyor ve arabam karı sevmiyor. Ben de karı sevmiyorum. Neden Karayipler'de olmadığımızı bana tekrar hatırlatır mısınız?"

"Kara bayılıyorum," diyor Anna. "Özellikle de herhangi bir yerde olma baskısı olmadığında. Ateşin başında kıvrılıp karın yağışını izlemekten daha iyi bir şey yok."

Erica suyunu bitirdi. "Daha iyi olan pek çok şey düşünebilirim." "Karı severim. Karı özledim." Claudia para bulmak için çantasını karıştırdı ama

Erica el sallayarak onu uzaklaştırdı.

"Unut gitsin. Bu benden."

Claudia yüzünün utançtan yandığını hissetti. "Yapamam-"

"Evet, yapabilirsin. Sana başka seçenek bırakmıyorum. Bütün günü dairemde geçirip akşamki randevum için yemek hazırladığın zamanı hatırlıyor musun? Bunun için sana hâlâ borçluyum."

"Sevgilin yemek pişirme becerilerinden korkup kaçtı, yani bu sayılır mı?"

"Sayılır. Beni bir randevu hatasından kurtardın." Erica kartını çıkardı.

"Kendi işini yapan, seksten hoşlanan ve aynı zamanda yemek yapabilen bir kadın gözünü korkutmuştu. Bana, "*Tatlım, kötü olduğun bir şey var mı?*" dedi.

Anna güldü ve Claudia ile bakıştılar. "Ve sen de, *Evet tatlım, ilişkiler konusunda kötüyüm*, dedin," diye cümleyi tamamladı Claudia, "ve sonra onu kapı dışarı ettin."

Erica omuz silkti. "Ne yapabiliirdim ki? Görünüşe göre egosunu buruşturmuşum." "Büzüştürdüğün tek şey bu olduğu sürece."

"Anna! Seni Pete'den ayırdığımızda ne kadar şok edici olduğunu unutmuşum." Claudia kıpırdanarak kabinden çıktı ve Erica ödemeyi yaparken arabaya doğru yürüdüler. "Sana her zamankinden daha gergin görünüyor mu?"

"Erica?" Rüzgâr otoparkı yalayıp geçerken ve birkaç kar tanesi etraflarında dönerken Anna paltosunun içine daha da sokuldu. "Evet ama muhtemelen işle ilgili bir şey. Çok fazla çalışıyor. Gevşemesi hep biraz zaman alıyor. Bir tatile ihtiyacı var."

Claudia öyle olduğunu düşünmüyordu ama teorisini destekleyecek bir kanıt olmadığı için sadece gülümsedi. "Eminim haklısındır."

Anna arabanın kapısını açtı. "Bir süre önde oturmak ister misin?" "Hayır, sen öne geç. Bacaklarımla ne yapacağımı bilemem. daha fazla yer vardı. Ayrıca, seni araba tuttuğunu biliyorum."

Arabayı kuzeye sürdüler ve Claudia pencereden dışarı bakarak karla kaplı ormanların ve gerçek olamayacak kadar güzel görünen eski moda tatil cazibesiyle dolu şirin New England köylerinin tadını çıkardı. Dükkânlar ve evler ışıklar ve yeşilliklerle süslenmişti ve kısa bir an için çocukluğuna, çocukluğun büyüüne ve mucizesine geri döndü. Daldı, hatırladı ve Erica'nın sesiyle şimdiki zamana geri döndü.

"İşte bu kadar. Geldik. Yönler doğruysa bir sonraki sağa dönüş."

Claudia uyku sersemliğini üzerinden attı ve daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi.

Sokakları yeni bir kar tabakası kaplamıştı ve insanlar kalın paltolar ve atkılarla, taşıdıkları şişkin çantalarla aceleyle ilerliyorlardı.

son dakika alışverişı telaşını düşündürüyor.

Caddeyi çevreleyen ağaçlar binlerce minik ışıkla parlayarak şenlikli bir yürüyüş yolu oluşturdu.

"Yavaşla." Claudia, Erica'nın koltuğunun arkasını kavradı. "Bir kitapçıları var!"

"Harika. Noel alışverişimi bitirebilirim." Erica arabasıyla yanından geçerken Anna başını çevirip baktı. "Buranın adı Read-a-While Kitabevi. Çok şirin bir yer. Vitrine bayıldım. Kanepeleri de var. Durup ziyaret edelim mi?"

"Evet!" Claudia içeri girmek için ani bir istek duydu. Kitapçılar ona her zaman annesini hatırlatırdı ve şu anda bu ısıtıcı ve güven verici bağa ihtiyacı vardı. "Tatil için mükemmel bir başlangıç olur."

"Şimdi olmaz." Erica yavaşlamadı. "Bunu yapmamız gerekiyor."

"Ne yapmak?" Claudia Anna ile şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu. Erica bunu bir dışı ziyaret gibi anlatmıştı.

"Kontrol etmemiz gerekiyor."

Claudia telefonuna baktı. Geç kalmamışlardı. Bu acele niye? Ama Erica'yı oyalayacak bir şey yoktu.

Kitapçıyı arkalarında bırakarak Ana Cadde'den döndü, kasabanın biraz dışına çıktı, akan bir nehrin üzerinden geçen üstü kapalı bir köprüden geçti ve orada, köknar ağaçlarının arasında yuvalanmış ve fotoğraflardan hemen tanınan Maple Sugar Inn vardı.

Claudia anında kitapçıyı unuttu.

Han iki buçuk kat yüksekliğindeydi, üstü kapalı verandası ve balkonları ışıklarla ve şenlikli yeşilliklerle süslenmişti. Eğimli çatıya kar yapışmış ve pencereler buz tutmuştu. Ön kapı, minik ışıklarla süslenmiş iki uzun Noel ağacıyla çerçevelenmişti. Her yer eski moda tatil cazibesıyla ışıldıyordu.

Erica arabayı durdurup motoru kapattı ve hepsi bir dakika boyunca sessizce oturdular.

"Pekâlâ," dedi Anna, gözleri hana sabitlenmiş bir halde.

"Evet." Claudia'nın gözleri aynı yere sabitlenmişti. İçine bir sıcaklık yayıldı. Hiç bu kadar büyümlü bir yer görmemişti. Bir Noel kartının içine adım atmak gibiydi. "Sanırım web sitesi ve fotoğraflar yalan söylemiyor."

"Vermont'ta Noel'in olması gereken her şey var." Anna elini Erica'nın koluna koyarken sesi boğuk çıkıyordu. "Bu harika olacak. Bu kadar özel bir yer seçtiğiniz için teşekkür ederim. Çok heyecanlıyım."

Erica hiçbir şey söylemedi.

Elleri direksiyonun üzerinde kenetlenmişti. Dudakları sanki nasıl nefes alacağını hatırlamaya çalışıyormuş gibi hafifçe aralanmıştı.

Ya herkesi saran Noel duygusu onu da sarmıştı -ki Erica için bu pek olası değildi- ya da başka bir şeyler oluyordu. Ve eğer parmak eklemlerindeki beyazlık bir şey ifade ediyorsa, bu iyi bir şey değildi.

Claudia öne doğru uzandı ve Erica'nın omzuna dokundu. "İyi misin Erica? Beklediğiniz gibi değil mi?"

Erica cevap vermedi.

"Erica?" Ve şimdi zihni çalışıyor, seçenekleri gözden geçiriyordu. Bildiği kadarıyla Erica daha önce Vermont'a hiç gitmemişti. Maple Sugar Inn'de de kesinlikle hiç kalmamıştı. Onlarla profesyonel olarak çalışmış mıydı? Hayır, bu pek mümkün görünmüyordu.

Göz göze geldiği Anna'ya baktı ve küçük bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Buraya park etmemiz gerektiğini sanmıyorum," dedi. "Muhtemelen arka taraftaki otoparka doğru gitmeliyiz. Talimatlar böyle diyordu."

Otoparktan söz edilmesi Erica'yı uyandırmış gibiydi. "Evet. Doğru. Otopark çok." Boğazını temizledi. "İyi plan. Yani herkes bundan memnun, öyle mi?" "Evet, elbette. Nasıl olmayalım ki? Ama sen-"

"Odalarımızı görmek ve kitaplar hakkında konuşmak için sabırsızlanıyorum."

Erica aynalarını kontrol etti ve park yerine doğru ilerledi. Yol temizlenmişti ama kar kenarlara yığılmıştı.

Arabayı boş bir alana çektiler. Karşılarındaki boşlukta bir adam, üzerinde logo bulunan bir kamyonun arkasından tomruk indiriyordu.

Claudia gözlerini kıstı. "*Peterson'ın Noel Ağaçları*. Mmm. Ondan her gün bir Noel ağacı alırdım."

"Otuz yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum." Anna çantasını aldı ve ceketini giymeye hazırlandı. "Senin için biraz genç değil mi?"

"Erica'ya göre değil. Ve John'un şimdiki kız arkadaşından daha yaşlı."

Claudia bunu düşünmek istemiyordu, bu yüzden bir anlığına arkasına yaslanıp sadece hayranlık duymasına izin verdi. Dikkat dağıtmak iyi bir şey olabilirdi.

Adamın üzerinde ağır hizmet tipi bir ceket ve bolca iş görmüş bir çift iş botu vardı. Saçları koyu renkti ve yakasına doğru uzanıyordu, ifadesi ciddiye ve sertliğe yaklaşıyordu. Kütükleri sabitlerken

Onları fark etti ve selamlamak için hızlı bir gülümseme verdi, bu da sertliği seksiliğe dönüştürdü.

Claudia da gülümsedi. "İşte *bu* adam muhtemelen arka cebinde her zaman bir İngiliz anahtarı taşıyor ve lastik değiştirmeyi biliyor."

Anna güldü ve Erica içini çekti, görünüşe göre onu saran karanlık ruh halinden kurtulmuştu.

"Lütfen. Lastik değiştirmeyi biliyorum. Ne zaman lastiğini değiştirmemi istersen, söyle. Seve seve lastiğinizi değiştiririm."

Anna ona baktı. "Bunun lastikle ilgili olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet, bunun lastikle ilgili olmadığını biliyorum," dedi Erica. "Sadece lastiğimi değiştirmek için bir adama ihtiyacım olmadığını söylüyorum."

"Sevimli olsa bile mi?"

"Özellikle de yakışıklıysa. Benim hakkımda yanlış bir izlenim edinmesini ve çaresiz olduğumu düşünmesini istemiyorum."

"Bu çaresiz olmakla ilgili değil," dedi Claudia. "Bu, birinin sizin için bir şey yapmasıyla ilgili çünkü bunu istiyorlar. Ben bunu özlüyorum. Benimle ilgili tüm küçük şeyleri bilen birine sahip olmayı özlüyorum. O düşünceli jestleri özlüyorum."

İlk günlerde John sabahları bana bir fincan kahve getirirdi.

İşe gitmeden önce, özellikle de restoranda geç saatlere kadar çalıştığım günlerde. Uyandığımda her zaman soğuk olurdu ama yine de içerdim çünkü kendimi ona yakın hissetmemi sağlardı. Kulağa garip geliyor mu?"

"Soğuk kahve mi? Garip değil. İğrenç." Erica Anna'yla göz göze geldi ve boğazını temizledi. "Belki de sonradan edinilmiş bir tattır."

Claudia onun anlamasını beklemiyordu. Erica bağımsızlığına her şeyden çok değer verirdi ve kendi yapabileceği bir şeyi başkasının onun için yapmasından nefret ederdi. Sanki her türlü özverili hareketin bir başkasının zayıflık göstermesi gerekir.

"Birilerinin uğruna bir şeyler yapmak istediği bir kişi olmayı seviyordum. Şimdi çay istersem kendim yapıyorum."

"Çay istersem oda servisini ararım," dedi Erica ve Anna'nın nazık uyarısını durdurmak için bir elini kaldırdı. "Evet, biliyorum, ben kalpsiz bir kadını. Bunu daha önce de söyledim. Ama bu hayatta kendi lastiğini değiştirebilmekten ve kendi çayını yapabilmekten daha iyi bir şey yok. Kendini sevmek yeni uzun vadeli ilişkidir. Duymadınız mı?"

"Ama insanlar başkaları için bir şeyler yaparlar çünkü bunu isterler, karşılarındaki aciz olduğu için değil. Şu adam gibi." Claudia adamın onlardan uzaklaşıp hana doğru yürümesini izledi. "İstikrarlı, güvenilir bir tipe benziyor."

Kriz anında kaçmayacak türden. Kütük taşıyor çünkü birine değer veriyor. Onların sıcak ve rahat olmasını istiyor."

Kapıda genç bir kadın belirdi ve onu birkaç kelime ve kahkahayla karşıladı.

Anna, "Kadının ve adamın yüzündeki ifadeye bakılırsa, sanırım adam kapılmış," dedi.

"Muhtemelen kütükleri taşıyor çünkü bunun için para alıyor. Ve tabii ki bir kriz anında kaçacaktır. Erkekler böyle yapar." Erica emniyet kemerini çözdü. "Şimdi bu konuşmayı kesip tatilimize başlayabilir miyiz?"

Claudia adamın hanın arka tarafındaki kapıdan çıkıp gözden kaybolmasını izledi.

Onun kaçacağına inanmıyordu. Ona doğru gelen her neyse, hızlıca durup üstesinden geleceğini düşünüyordu. Ama onunla gerçekten ilgilenmiyordu. Şu anda bir ilişkiyle ilgilenmiyordu ama yoluna çıkan çekici bir erkeğe hâlâ hayranlık duyabiliyor olması onu rahatlatıyordu. Bu ona ileriye doğru bir adım daha atmış gibi hissettiriyordu.

Bu adamın sevdiği her kimse, diye düşündü bir kucak dolusu hediye alırken, şanslı bir insandı ama hanın sahibi olan kadın kadar şanslı değildi.

Claudia ilk görüşte aşka hiç inanmamıştı ama Maple Sugar Inn'in parıldayan pencerelerine ve karla kaplı çatısına bakınca birden inandı.

Adamı unutun; onun asıl istediği handı. Eğer han ona ait olursa, sonsuza dek mutlu yaşayacağından emindi.

DOKUZ

Anna

Han sıcak ve davetkârdı. Anna eşikten adımını atıp ışıklar ve süslerle parıldayan uzun Noel ağacını gördüğünde, *keşke burada Pete'le birlikte olsaydım*, diye düşündü.

Son zamanlarda birkaç kez ikisinin birlikte bir yerlere gitmesini önermişti ama o her seferinde bunu yapmamak için bir neden bulmuştu. Bu, aralarındaki birkaç gerginlik noktasından biriydi. Adam, kızın birlikte olmak istediğini anlamıyor gibiydi. çocuklar için etrafta olmak. Zaman bulmak zordu. Şimdi zaman ayırması gerekip gerekmediğini merak ediyordu.

"Sonsuza kadar burada yaşamak istiyorum." Claudia ağaca baktı. "Sen bir tatil dâhisisin Erica."

"Evet." Anna tam Erica'ya her şeyden memnun olup olmadığını soracaktı ki arka taraftaki bir odadan genç bir kadın çıktı. Bu, kütükleri taşıyan adamı selamlarken gördükleri kadındı. Yanakları kızarmıştı ve saçları gülümseyen yüzünün etrafında bukleler oluşturuyordu.

"Merhaba, siz Erica, Anna ve Claudia olmalısınız. Hoş geldiniz. Ben Hattie." Hattie bu muydu?

Çok genç görünüyordu. Bir çocuk sahibi olmak ve hanı işletmek için çok genç.

Sonra Anna ikizleri doğurduğunda kendisinin de aynı yaşlarda olduğunu hatırladı.

Erica'ya baktı, rezervasyon yaptırdığı gibi onun önderlik etmesini bekliyordu ama Erica donup kalmış, Hattie'ye bakıyordu.

Anna'nın sorunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Erica genellikle açık sözlü ve etkiliydi, ama asla kaba değildi. Ayrıca nadiren sessiz kalırdı. Genellikle, Anna ve Claudia herhangi bir şekilde daha az yetkin oldukları için değil, sadece kendine engel olamadığı için şimdiye kadar yönetimi ele almış olurdu.

Anna bir süre daha bekledi ve sonra öne çıkıp elini uzattı.

"Merhaba, ben Anna. Burası inanılmaz bir yer. Kendimi bir Noel filmi setindeymişim gibi hissediyorum."

Erica'nın nesi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Hattie'nin bunun işletmenin kalitesiyle ilgili olduğunu düşünmesini istemiyordu.

Hattie endişeli bakışlarını Erica'nın yüzünden çekti. "Memnun oldum. Konaklamanızın gerçekten özel olmasını istiyoruz, bu yüzden ihtiyacınız olan herhangi bir şey olursa lütfen bana bildirin. Şimdi sizi kaydınızı yaptırayım ve

odalar." Öne doğru eğildi ve bilgisayarda birkaç tuşa bastı. "Birlikte üç odanız var. Erica'yı Nehir Odası'na yerleştirdim." Yukarı baktı ve Anna Erica'nın kaburgalarına bir dürtme hareketi yaptı.

Erica uyanmış gibiydi. "Buralardan değilsin, değil mi?" "Ben İngilizim. Londra'da doğdum ve büyüdüm, ama tanıştığım da buraya taşındım.

kocam." Hattie, Erica'nın masasının üzerindeki fotoğraflara baktığını gördü. "Bu kocam ve kızımız Delphi, eminim onunla bir gün tanışacaksınız. Beş yaşında ve sık sık olmaması gereken yerlerde olmayı başarıyor. İşte odanızın anahtarı."

Erica onu almak için uzandı ve bunu yaparken masanın üzerindeki diğer fotoğrafı devirdi.

"Özür dilerim." Onu yerden aldı ve Anna tekrar yerine koymasını bekledi, ama Erica bunun yerine onu tuttu ve sessizce ona baktı.

Sonunda Hattie'ye baktı. "Bu kim?"

Anna bir utanç duygusuna kapıldı ama Hattie sıcak ve arkadaş canlısıydı ve hiç alınmamış görünüyordu.

"Bu benim, babamla birlikte."

"Baban mı? Seni tutuyor. Seni havada sallıyor."

"Bu doğru. Bunu yapmayı çok severdi. Bu onun en sevdiğim fotoğrafı. Yedi yıl önce vefat etti. Onu her gün özlüyorum. Bu fotoğraf çekildiğinde ben dört yaşlarındaydım ama işin tuhafı o günü çok net hatırlıyorum. Bu benim en eski anım."

Erica uzun süre fotoğrafa baktı. "Siz ikiniz çok yakındınız."

Anna rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Bu iş garipleşmeye başlamıştı. Neden bu kişisel sorular? Erica ne zamandan beri bir kıza bu kadar ilgi gösteriyordu? Yabancı mı? Neler oluyordu? Belki bunun Noel'le bir ilgisi vardı. Belki de ailesini düşünüyordu. Nadiren itiraf etse de, Erica'nın babasının kendisine ve annesine davranış biçiminden derin bir yara aldığını biliyordu. Babasının davranışları Erica'nın hayatını büyük ölçüde belirlemişti.

Belki de kırkına basmak onu düşündüğünden daha fazla etkilemişti.

"Çok yakındık." Hattie şaşkın görünüyordu ama yine de tatlı bir kibarlık içindeydi. "Annem ben doğduktan hemen sonra öldü ve babam beni tek başına büyüttü. Çok zor bir dönemdi.

özel bir ilişki. Buna sahip olduğum için kendimi şanslı hissediyorum. Anna, Orman Odası'ndasın. Umarım beğenirsin. Kitap kulübü tartışmalarınızı ne zaman yapmak istediğinizi bana bildirin, ben de kütüphaneyi sizin için ayırayım. Sadece o zaman değil.

Çarşamba akşamı boş." Bir anahtar uzattı ve sonra aynısını Claudia için yaptı. Bakışları endişeyle, elinde hâlâ fotoğrafı tutan Erica'ya kaydı. "Eğer beni takip etmek isterseniz, size odalarınızı göstereyim ve valizlerinizi yukarı çıkartayım."

Claudia kendi çantasını ve Erica'nınkini alarak, "Bavullarımızı halledebiliriz, sorun değil," dedi. Erica'yı nazikçe itti.

Erica sanki nerede olduğunu unutmuş gibi boş gözlerle ona baktı.

"Bagaj. Giriş yapıyorum. Tatil," diye mırıldandı Claudia. "Bunlardan herhangi biri

kelimeler bir zil mi çalıyor?"

Erica fotoğrafı dikkatle masanın üzerine geri koydu.

Solgun ve yorgun görünüyordu ve Anna gerçek bir endişe hissetti.

Erica hasta mıydı? Bir tür sağlık krizi mi geçiriyordu?

Erica'nın bir kriz sırasında herkesi desteklemesi ve kendi krizinden bahsetmemesi gibi bir şey olurdu.

"Çok nazıksınız." Hattie'ye gülümsedi, elinden gelenin en iyisini yaparak Erica'nın alışılmadık davranışlarını telafi etmek için. "Sizin de anlayabileceğiniz gibi hepimizin iyi bir molaya ihtiyacı var ve burada olduğumuz için heyecanlıyız. Başlayın."

Hattie'yi merdivenlere kadar takip ettiler ve bir kat çıkıp koridor boyunca ilerlediler.

"Bu üç oda sizindir." Hattie eliyle işaret etti. "Kütüphane Noel için dekore edildi ve orada odun ateşi yanıyor, eğer eşyalarını yerleştirdikten sonra çay içmek istersen bunu ayarlayabilirim."

Anna, Erica'nın donuk ifadesine hızlıca bir göz attı ve çaydan daha sert bir şeye ihtiyaçları olabileceğine karar verdi.

"Teşekkür ederim, ama yürüyüşe çıkabiliriz. Kasaba çok güzel görünüyordu." Üçü ne kadar çabuk yalnız kalırsa o kadar iyi olacağına karar verdi. "Eminim

Çok meşgulsünüz, sizi tutmamıza izin vermeyin."

Hattie uzaklaşır uzaklaşmaz Anna anahtarı Erica'nın uyuşmuş parmaklarından aldı ve kapının kilidini açtı.

"Hadi içeri girelim." Kapıyı iterek açtı ve sevinçle iç çekti. Karla kaplı dağlara bakan iki büyük pencere sayesinde oda aydınlık ve havadardı. Bir ateş, okumak için rahat bir sandalye ve pencerelerden birinin altına sıkıştırılmış küçük bir masa vardı. "Bu muhteşem.

Ne rüya gibi bir yer. Bu oda senin için uygun mu Erica? İstiyor musun

Birini tercih etme ihtimaline karşı diğerlerine de bakar mısınız?" Belki de Erica bu yerin ona göre olmadığını düşünüyordu. Tuhaf ve ilginç bir yerdi, Erica'nın tercihleri ise şık ve modernden yanaydı.

Erica etrafına bakmadı bile. Sadece yatağa sertçe oturdu. Anna Claudia'ya baktı.

Claudia kapıyı sıkıca kapattı, böylece yalnız kaldılar.

"Tamam, bize neler olduğunu anlat. Ve sakın bir şey olmadığını söylemeyin."

"O fotoğrafla ilgili bir şeydi, değil mi?" Anna onun yanına oturdu ve kolunu Erica'ya doladı. "Anlat bize."

"Yoksa burası mı? Yolculuk boyunca garip davranıyordun. Gergin." Claudia onun diğer tarafına oturdu, korumacı bir tavırla. "Eğer burası çok tuhaf ve Noel havasındaysa gidebiliriz. Başka bir yer buluruz."

Erica gülmekle hıçkırmak arasında bir ses çıkardı. "Bunu yapar mıydın?"

"Elbette." Anna hayal kırıklığını görmezden geldi. Mekân mükemmeldi ama bu hafta mekânlarla değil insanlarla ilgiliydi. Arkadaşlarıyla. Eğer Erica için mükemmel değilse, o zaman giderlerdi. "Sizi seviyoruz. Bu bizim özel haftamız. Mutlu olmanı ve eğlenmeni istiyoruz. Sorun bu mu? Sorun bu mu? Burası mı?"

"Evet. Hayır. Tam olarak değil. Senin düşündüğün şekilde değil." Erica avucunu yanağına sürttü ve Anna ancak o zaman ağladığını fark etti.

Erica. Ağlıyor.

Anna sık sık ağlardı. Filmlerde ağlardı. Kitaplar için ağladı. İki kızlerin küçüklük fotoğraflarına baktığında ağladı.

Çünkü çok şirin görünüyorlardı ve o günler çok mutluydu ve onları asla geri alamayacaktı. Pete ona çiçek aldığı anda ağladı.

Çünkü bu, gün boyunca onu düşündüğü anlamına geliyordu ve ne zaman bir ziyaretten sonra ailesinin evinden uzaklaşsa ağlıyordu çünkü onları seviyordu ve yaşıyorlardı ve onlardan ayrılmaktan nefret ediyordu.

Erica hiç ağlamazdı. Hüzünlü filmlerde patlamış mısır yerdi; arkadaşları hüzünlü kitaplar için ağladığında inanmayarak başını sallardı.

Anna'nın kalbi ikiye bölündü. "Lütfen ağlama."

"Nazik olmak senin suçun. Nazik olmayı bırak." Erica burnunu çekti. "Mendili olan var mı?"

Claudia, "Anna'nın bir mendili olacak," dedi. "Anna'nın çantasında her şey var. Sizi besleyebilir ve bir hayat kurtarabilir."

Anna itaatkâr bir şekilde bir mendil çıkardı ve Erica mendili ondan aldı.

"Teşekkürler. Kusura bakma. Bunun neşeli bir kaçamak olması gerekiyordu ve ben bunu mahvediyorum."

"Hiçbir şeyi mahvetmiyorsun." Anna onun omuzlarını sıktı. "Her ne ise, bize anlatabilirsin. Biz senin aileniz."

Erica sulu bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Pete ve çocuklar, onlar senin ailen."

Anna güvensizlik titremesini duydu ve şok oldu. Bu Erica değildi. "Evet, ama sen de öylesin. Ve bundan şüphe etmen için sana hiçbir sebep vermedim. Claudia da öyle. Odamıza girip en üst ranzayı kaptdığın günden beri üçümüz bir aileyiz."

"Bu bir adam mı? Jack mi?" Claudia kaşlarını çatıyordu. "Çünkü onu yumruklayabilirim. Yumruklarım üzerinde çalışıyordum. İyiyimdir. Gerçek hayatta biraz pratik yapmak isterim."

Erica mendili gözlerine bastırdı. "Yumruklayabileceğin kimse yok."

"Yumruklayabileceğin

Jack." Titreyen bir nefes aldı. "Gelmemeliydim. Benim aptallığımdı. Kötü bir karardı. Size karşı dürüst olmalıydım, böylece beni vazgeçirebilirdiniz."

"Demek burası. Doğru, işte bu." Claudia telefonunu çıkardı. "Hemen başka bir yer bulacağız. En yakın kasaba nerede, Anna? Bu gece kalacak bir yer buluruz, sonra da yarın Boston'a gideriz. Boston'da bir hafta harika olur. Charles Nehri boyunca koşabilir, kafelerde oyalanabilir ve yeniden genç üniversite öğrencileri gibi davranabiliriz."

"Burası değil. Tam olarak değil." Erica burnunu sümküdü ve Anna ona yeni bir mendil uzattı.

"Fotoğraf sizi üzdü. Belli ki Hattie'nin babasıyla yakın bir ilişkisi vardı." Tereddüt etti. "Onu babasıyla birlikte görmek sizi üzdü mü?"

"Evet." Erica mendili küçük bir top haline getirdi. "Evet, öyle oldu."

"İyi birine benziyordu." Claudia telefonundan başını kaldırıp baktı. "İyi bir baba. Hattie şanslıydı. Kocasının ölmesi dışında, belki de o kadar şanslı değildi..." Sesi kesildi ve yardım için Anna'ya baktı.

Anna doğru şeyi söylemeyi çok istiyordu ama doğru şeyin ne olduğunu bilmiyordu.

Bunun neyle ilgili olduğundan emin değildi.

"Sen daha birkaç dakikalıkken kendi baban seni terk edip gittiğinde, şefkatli ve sevgi dolu bir baba görmek canını yakmış olmalı."

"Acıtıyor."

"Hattie'nin babası iyi bir insandı. Senin baban değildi ve bu berbat bir şey." Claudia durakladı. "Bu işte hiç iyi değilim. Hep yanlış şeyler söylüyorum. Özür dilerim."

"Hayır, değilsin. Bu gerçekten berbat bir şey." Erica peçeteyi küçük bir top haline getirdi. "Çoğunlukla Hattie'nin babasıyla benim babam aynı kişi olduğu için. "Çünkü Hattie'nin babası ve aynı adam."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Ne? Ne diyorsun sen?" Anna'nın başı döndü. "Hattie'nin babası mı?"

"Evet, Hattie'nin babası. O şefkatli, sevgi dolu baba." Erica bütün Anna'nın elinden mendil paketini aldı. "O aynı zamanda benim babamdı. Benim babam. Ben sekiz yaşındayken çekip giden."

ON

Erica

Erica ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Hattie haklıydı. Manzara inanılmazdı ama bir otoparka bakıyor olsaydı bile umurunda olmazdı. İçinde çalkalanan duygular onun için yeniydi. Kafası karışık hissetmeye alışık değildi. Zayıflığını kabul etmeye alışık değildi ve şu anda kendini hem zayıf hem de savunmasız hissediyordu.

O fotoğrafı görmek onu yıkmıştı. Sanki biri kalbine beyzbol sopası indirmiş gibi hissetti. Sanki içindeki her şey sıkılıyormuş gibi. Bu duyguyu tanımıyordu. Panik olabilirdi ama Erica hayatında hiç paniklememişti, bu yüzden panik olması mümkün değildi.

Sanki odanın duvarları üzerine kapanıyormuş gibi hissetti.

Buraya gelirken ağırdan alabileceğini, gözlem yapabileceğini, öğrenmesi gerekenleri öğrenebileceğini ve sonra da gerçeklere dayanarak ölçülü bir karar verebileceğini düşünmüştü. Nefesini kesecek kadar içgüdüsel duyguların derinliklerine dalmayı beklemiyordu.

Babası hakkındaki düşünceleri ve duyguları ikinci elden edinilmiş, ona annesi tarafından verilmişti.

Bazı erkekler sorumluluğu kaldıramaz.

Zor zamanlarda yanınızda olacak bir adama güvenemezsiniz.

Ne zaman sorsa ona verilen cevaplar bunlardı.

babasıyla ilgili sorular sordu. Annesi tüm suçu babasına yüklemişti.

Bazı erkekler baba olmak için yaratılmamıştır.

Ama şimdi bunun aksini gösteren kanıtları vardı. Belki babası onun sorumluluğunu kaldıramamıştı ama Hattie'ye babalık yapmayı başarmıştı. Belki bazı erkekler zor zamanlarda yanlarında olmazlardı ama babası Hattie için yanlarında olmuştu. En zor koşullarda bile onun yanında olmuştu. Hattie için harika bir baba olmuştu.

Peki bu ne anlama geliyordu?

Erica kollarını kendine doladı.

Babası onu hiç düşünmüş müydü? İkinci kızıyla geçirdiği onca mutlu yıl boyunca, ilk kızını hiç düşünmüş müydü? Hattie'yi

Erica'nın kollarına sarılmadığı için hiç pişmanlık ya da suçluluk hissetmiş miydi?

Yanan alnını cama yasladı.

Tanrı aşkına, kırk yaşındaydı ve kendini bildi bileli kendi başının çaresine bakıyordu. Çocukken bile annesi kendi sorunlarını kendisinin çözmesi konusunda ısrar etmişti. Ayakta durmak için hiçbir sebep yoktu. Burada bacaklarım titriyor, kendimi bir çocuk kadar savunmasız hissediyorum. Kesinlikle ağlamak için bir sebep yoktu. Acınası bir durumdu.

Utanmıştı. Geçmişinde bu kadar uzakta olan bir şeyin neden bugününde böylesine duygusal bir tahribata yol açtığını anlayamıyordu.

Arkasındaki sessizliği fark etmesi bir an aldı. Döndüğünde her iki arkadaşının da aptal aptal kendisine baktığını gördü.

Ne diyeceklerini bilemediler. Onları suçlamadı. O da ne diyeceğini bilmiyordu.

Garip bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bu bir ilk, değil mi? Ben mi ağlıyorum?" Önce Claudia konuştu. "Anlamıyorum."

Erica omuz silkti. "Ben de anlamıyorum. Görünüşe göre düşündüğümde daha duygusalmışım. Bu rahatsız edici bir keşif."

"O kısmı değil." Claudia elini salladı. "Yani, Hattie'nin babasının nasıl senin baban olabileceğini anlamıyorum."

"Ben de öyle. Bu hiç mantıklı değil." Anna'nın kafası karışmış görünüyordu. "Hattie İngiliz. Londra'da büyüdü."

"Evet, Londra'da büyüdü. Orada doğdu ve annesi İngilizdi. Ama babası-" Erica derin bir nefes aldı "-babası New York'luydu."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Claudia ona baktı. "Annen onun hakkında konuşmayı reddetti."

"Bu doğru. Kendinden başkasına güvenmenin aptallığına bir örnek olarak gösterdiği zamanlar dışında ondan hiç bahsetmedi." Arkadaşlarına daha önce açılmalıydı. Keşke yapsaydı ama açılmak onun için hiçbir zaman kolay olmamıştı ve bu konuyu konuşmak için doğru an bir türlü gelmemişti. "Annem öldükten sonra evini temizlediğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Elbette hatırlıyoruz," dedi Claudia. "Biz de oradaydık."

"Biliyorum. Korkunç bir işti ve ikiniz de inanılmazdınız." O istemediği halde ikisi de ona katılmakta ısrar etmişti. Yemek getirmişlerdi ve en önemlisi dostluk getirmişlerdi. O da

ikincisine ilkinden daha çok ihtiyacı vardı. "Bir şey buldum. Annemin eşyalarının arasına saklanmış. Neredeyse kaçıırıyordum."

"Ne buldun?"

Odayı, manzarayı, bavullarını, özel olarak okudukları kitabı, yolculuklarının amacını unutmuşlardı. İkisi de ona odaklanmıştı ve Erica bir suçluluk duygusu hissetti çünkü bunun eğlenceli bir hafta olması gerekiyordu ama şu anda hiç de eğlenceli değildi. Onların özel tatilini mahvetmişti. Onları uyarmalıydı, böylece seçme şansları olurdu. *Kitap kulübü haftamızı senin geçmişini araştırarak harcamak istemediğimizi söyleyebilirlerdi. Bunun rahatlatıcı olması gerekiyordu. Başka bir otel seçin.*

Ama bunu düşünürken bile reddetti. Eğer onlara söyleseydi, gelip onunla birlikte olmak isterlerdi. Israr ederlerdi. Onlar böyleydi.

"Bir kart buldum," dedi. "Bir doğum günü kartı. Benim için."

"Babandan mı?" Claudia önce Anna'ya sonra da Erica'ya baktı. "Ve sen bize söylemedin? Neden söylemedin?"

"Sorun yok." Anna onun koluna dokundu ama Claudia onu elinin tersiyle itti.

"Hayır, aslında değil. Bu çok büyük bir şey. Biz senin en yakın arkadaşlarınız. Neden böyle bir şeyi paylaşmayasın ki?"

"Bilmiyorum." Erica da kendine aynı soruyu sormuştu. "Şok olmuşum. Bunu işliyordum."

"Tamam, bu bize o zaman neden söylemediğini açıklayabilir, ama iki yıl önceydi ve bize tek kelime etmedin?"

"Onu engelledim. Unutmaya çalıştım. Benim işim bu. Yaptığımın bu olduğunu biliyorsun." Duygularının yükseldiğini hissetti ve ne yapacağını bilemedi. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Bu konuda hiçbir deneyimi yoktu. "Seni üzmemek istememiştim."

"Bizi üzmedin," diye araya girdi Anna. "Önemli olan şimdi ne olduğu, daha önce ne olduğu değil. Bu kart... annen onu sana hiç vermedi mi ya da ondan sana hiç bahsetmedi mi?"

"Hayır." Ve kendine nedenini sormuştu. Aklına pek çok olası senaryo gelmişti ama bundan asla emin olamayacaktı çünkü annesi gitmişti ve Erica'nın asla soramayacağı soruların tüm cevapları da onunla birlikte gitmişti.

Claudia dudaklarını ısırdı. "Ne yazıyordu?" "Hiçbir şey. Sadece adı."

"Hangi isim?" Claudia ayrıntılara her zamanki adli dikkatini gösterdi. "Gerçek adı mı yoksa baba adı mı?"

"Hatırlamıyorum." Mükemmel bir şekilde hatırlıyordu. *Jeff* demişti, *senin Baba*. Kendisini tanıtmaya ihtiyacı hissetmesi anlamlıydı. Elbette, kız ilk nefesini verdikten kısa bir süre sonra çıkıp gitmemiş olsaydı, buna gerek kalmayabilirdi.

Onlara kartı bulduğunda dört parçaya ayırdığını söylemedi. Ya da sonra tekrar birleştirdiğini.

Anna onu yırtmazdı. Anna onu düzgünce katlar ve bir dosyada saklardı. Anna bununla başa çıkmanın en iyi yolunu dikkatlice düşünürdü.

Claudia muhtemelen onu ateşe verirdi.

Anna botlarını çıkarıp yatağa kıvrıldı ve içten bir konuşma için kendini hazırladı. "Ama bir kart gönderdiyse, bu seni düşündüğü anlamına gelir. Öylece çekip gitmemiş ve seni unutmamıştır.

Belki de tam olarak annenizin söylediği gibi olmamıştır."

"Ya da belki de tam olarak onun söylediği gibi oldu ve adam tereddüt etti." Claudia kaşlarını çatı. "Başka kartlar da var mıydı?"

"Hayır, sadece bir tane."

"Ama neden bir doğum günü kartı gönderme zahmetine girip sonra bir daha göndermeyesiniz ki? Bu hiç mantıklı değil. Erkek davranışlarının mantıklı olmasını beklediğimden değil." Claudia düşünürken her zaman yaptığı gibi odanın içinde volta atıyordu. "Yani, çekip gidiyor. Annen ondan haber alamıyor. Sonra bir kart gönderiyor. Neden?"

Erica da kendine aynı soruyu soruyordu. Tekrar tekrar sormuştu.

"Belki bir an suçluluk duydu ve ondan sonra rahatsız etmemek daha kolay oldu."

"Üzerinde tarih var mıydı? Ne zaman gönderildiğini biliyor musun?" "Ben on iki yaşındayken gönderdi. Tek bir kart."

"Ama neden-" Claudia volta atmayı bıraktı ve Anna ile baktı. "Sebebi ne olursa olsun, bu çok zor. Keşke bize söyleseydin."

"Keşke bize de söyleseydin, ama sadece seni desteklemek ve yanında olmak istediğimiz için." Anna yumuşak bir sesle konuştu. "Birine ihtiyacın var mı?"

Sarılmak mı?"

Bu o kadar Anna'ya aitti ki Erica neredeyse gülümseyecekti. "Sarılmaya ihtiyacım yok ama teşekkür ederim."

Claudia hâlâ bilgiyi sindirmeye çalışıyordu. "Bunca yıl babanın çekip gittiğini ve bir daha arkasına bakmadığını düşündün. Babanın bir daha

seni bir kez düşündüm. Ama belli ki adam seni düşünmüş." "En azından kartı göndermek için gereken süre boyunca."

Claudia parmağının ucuyla yanağına dokundu. "Sana kartı göstermediği için annene kızgın mısın?"

"İlk başta kafam karışmıştı. Belki biraz da kızgındım. Ama sonra olayı onun bakış açısından düşündüm. Adam onu en savunmasız olduğu anda terk etmişti. Tüm güvenini ona vermişti. Bu yüzden adam bu kadar uzun süre sonra iletişime geçtiğinde kendini koruduğu için onu suçlayamazdım. Sanırım birdenbire oldu."

"Sadece kendini koruduğunu sanmıyorum." Anna ayağa kalktı ve masanın üzerindeki sürahidenden bir bardak su doldurdu. Erica'ya uzattı. "Seni koruyordu. Bebeğini. İkinizi de incitti. Sizi hayal kırıklığına uğrattı. Bunu tekrar yapma riskini göze alamazdı. En azından Pete ikizler doğduğunda çekip gitmiş olsaydı ben böyle hissederdim. Senin için güçlü olmaya çalışıyordu. İkisi de."

Erica kalbinin küt küt attığını hissetti. "Bu şekilde düşünmemiştim."

Bir yudum su içti. Olan bu muydu? O denemişti. O kart geldiğinde annesinin nasıl hissetmiş olabileceğini hayal etti. Nasıl yanıt vereceğine karar verişini hayal etmeye çalıştı. On iki yaşındaydı. Annesi kartı ona vermeyi düşünmüş müydü yoksa Erica'ya hiç göstermemeye hemen karar vermiş miydi?

Anna kendisi ve Claudia için su doldurdu. "Peki Hattie bu işin neresinde? Annen onun varlığından haberdar mıydı?"

"Bilmiyorum. Sanmıyorum. Eşyalarında onunla herhangi bir teması olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Onun hakkında bir şey bildiğini koşullar."

"Hâlâ anlamıyorum," dedi Claudia. "Kartı iki yıl önce buldun. Peki ne yaptınız? Onun izini mi sürdünüz?"

"İlk başta hiçbir şey yapmadım. Annemi çok özliyordum. Eğer karttan haberdar olmamı istemiyorsa, kartı gördüğümü unutmaya karar verdim. Onun isteklerine saygı göstermek istedim. Ayrıca öfkeliydim - başlangıçta hayatının ne kadar zor olduğunu düşünüyorum ve onu suçluyordum." Baş ağrımaya başlamıştı. Suyunu bitirdi ve bardağı Anna'ya geri uzattı. "Ama unutamadım. Ve sonra birkaç ay önce, onun kim olduğunu öğrenmeye karar verdim.

Bu yüzden birini tuttum. Babamın hayatta olup olmadığını ve ne yaptığını öğrenmek istiyordum. İletişime geçmek gibi bir planım yoktu. Sadece ona ne olduğunu bilmek istiyordum. Bitmemiş bir iş gibi hissettim."

"Özel dedektif tuttuğuna inanamıyorum." Claudia büyülenmişti. "Bunun sadece filmlerde olduğunu görmüştüm. İnsanların gerçek hayatta bunu yaptığını bilmiyordum."

Anna Erica'ya odaklanmıştı. "Ne kadarını öğrendin?"

"Oldukça fazla." Erica bilgisayarındaki dosyayı düşündü. "Annemi terk ettikten hemen sonra İngiltere'ye taşındı. Sanırım kaçacaksan, uzağa da kaçabilirsin. Bir süre orada çalıştı, birkaç yıl sonra bir kadınla tanıştı ve evlendi. Bir çocukları oldu. Hattie. Karısı doğumdan bir hafta sonra ölmüş. Kan pıhtılaşması."

"Oh, bu çok trajik." Anna yatağın kenarına sertçe oturdu.

"Evet. Yeni doğmuş bir bebekle kaldı." Ve bu ironi gözünden kaçmamıştı. "Sanırım ikinci kez babalıktan kaçacak olsaydı bunu o zaman yapardı ama yapmadı. Çocuğu tek başına büyüttü. Şunlar gerçeklerdi, ama gerçekler size hiçbir şey söylemez. Bana diğer ailesini hiç düşünüp düşünmediğini söylemediler. Anneme davranış biçimi için üzgün olup olmadığını söylemediler."

"Ve sen," dedi Anna yumuşak bir sesle. "O sadece anneni terk etmedi. Seni de terk etti."

Herhangi bir durumun tüm duygusal etkisini anlamak Anna'nın tipik özelliğiydi.

"Bu doğru. Bu gerçekler bana karısı öldüğünde nasıl tepki verdiğini söylemedi. İyi bir baba olup olmadığını söylemedi, ancak belli ki kaldı, bu yüzden bu bir başlangıçtı ve benimle olan performansında çok kesin bir gelişmeydi."

Claudia boş bardağını tekrar masaya vurdu. "Henüz ona A artı vermeye hazır değiliz."

"Cevaplarımdan çok sorularım vardı. Sonra bu hana girdik, alt katta o fotoğrafı gördüm ve cevaplar tam oradaydı."

Göğsünün ortasında bir sızı vardı. "İlk ailesi olan bizim hakkımızda ne hissederse hissetsin, ikinci ailesini seviyordu. Bize yaptığı gibi onları terk etmedi. Bu sefer zorluklardan kaçmadı. Çocuğunu kendi başına büyüttü. O iyi bir babaydı."

"Belki de öyleydi." Anna bacaklarını yataktan sıyırdı ve ona doğru yürüdü. "Ve bu bir açıdan iyi, ama başka bir açıdan zor. Acıtıyor olmalı."

"Hâlâ düşünme aşamasındayım." Duygularını anlamlandıramıyordu ya da belki de sadece anlamlandırmak istemiyordu. Bu kadar çok şey hissetmek istemiyordu.

hiçbir şey hakkında. Hayatın yüzeyinde gezinmeyi, asla daha derine dalmamayı tercih etti.

"Bekle-" Claudia pencerede onlara katıldı. "Yani Hattie senin üvey kardeşin. Senin bir üvey kız kardeşin var."

Erica'nın göğsündeki ağrı daha da şiddetlendi. "Bu doğru."

Üçü de bunun ne anlama geldiğini düşündü.

"Şey-" Claudia yutkundu. "Yani, iyi birine benziyor. Sence de öyle değil mi, Anna? Sıcak ve sevecen? Ayrıca harika bir çizme zevki var. Hana bakılırsa iç tasarım konusunda da iyi bir gözü var."

"Evet." Anna elini göğsüne bastırdı. Gözleri parlıyordu. "Erica, bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın? Bir ailen var. Gerçek bir ailen. Ve Hattie'nin bir kızı var, bu da senin teyze olduğun anlamına geliyor."

"Kes şunu. Bu kelimenin beni korkuttuğunu biliyorsun."

"Biliyorum. Çocuklarımin sana Erica Teyze demesine izin vermedin."

Erica geri çekilmemeye çalıştı. "Çok ağır. Çok fazla sorumluluk."

"Teyze olmak beni de korkutuyor. Çoğunlukla pahalı olduğu için."

Claudia uyardı. "Kız kardeşime ikide durmasını söyledim ama beni dinledi mi? Hayır. Şimdi biriktirmeye başlayın."

"Ama *aile*." Anna kelimeyi vurguladı ve Erica içini çekti.

"Sadece senin dünyanda *aile*, seni her şeyden korumaya hazır, her türlü hava koşuluna dayanıklı bir yorganla eşdeğer. Hattie ve ben aile değiliz, Anna. Biz yabancıyız."

"Ama uzun sürmeyecek. Bunu düzelteceksin. Ona ne zaman söylemeyi planlıyorsun? Bunu yaptığında yanında olmamızı ister misin? Sana nasıl destek olabiliriz?

Sen?"

Erica elini göğsünün üzerinde gezdirdi. Hiç bu kadar stresli hissettiğini hatırlamıyordu. "Ona söylemeyi planlamıyorum."

Şok edici bir sessizlik oldu.

"Bekle, ona söylemeyi hiç düşünmüyor musun?" Claudia kelimeleri dikkatle telaffuz etti. "Hiç mi?"

"Bu doğru." Erica tekrar pencereye döndü. Bacakları titriyordu ve kendini biraz hasta hissediyordu.

"Ama ona söylemeyeceksen," dedi Anna yavaşça, "buraya neden geldin?"

Bu makul bir soruydu ve kendisine sürekli sorduğu bir soruydu. "Çünkü bu kararı ancak şu anda verdim. Buraya gelmeden önce ne yapacağıma karar vermemiştim. Ben sadece

araştırma yapıyor. Raporda onun hakkında yazılanları okudum. Dul ve bir çocukla tek başına olduğunu okudum ve onun da annem gibi nasıl mücadele ediyor olabileceğini düşündüm. Buraya gelip bir kontrol edeyim dedim, belki yapabilirim diye-" Durdu. Ne olabilirdi?

Tam olarak mı? Bunu yüksek sesle söyleyince durumun ne kadar saçma olduğunu fark etti. "Belki yardıma ihtiyacı vardır diye düşündüm ama açıkçası bu çılgınca bir fikirdi. Ne tür bir yardım olabilirdim ki? Tam olarak ne söyleyebilirdim ki? *Merhaba, beni tanıımıyorsun -muhtemelen varlığımdan bile haberin yok- ama ona yardım etmek istedim.*

İyi olup olmadığını kontrol et. Hattie'nin iyi olduğu kesin. Noel ağacı adam da dahil olmak üzere tüm topluluk ona göz kulak oluyor ve iyi olmasa bile, bu konuda ne yapabilirim ki? Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bir otel işletmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum, özellikle de bir taşra oteli. Ben bir şehir insanıyım. Ve dürüst olmak gerekirse, beni öğrenirse muhtemelen daha az iyi olur. En iyisi gölgelerin arasına karışıp babamın küçük kirli sırrı olarak kalmam."

Claudia kaşlarını çatı. "Onun bilmediğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyor. Neden bilsin ki? Kırk yıl önceydi. Babamın o zamanlar farklı bir hayatı vardı. Belli ki kendini yeniden keşfetmiş, hem de çok başarılı bir şekilde." Bunu düşündükçe büyük bir hata yaptığını daha iyi anlıyordu.

Bazı şeyleri kendi haline bırakmak en iyisiydi ve bu da onlardan biriydi.

"Buraya gelmemeliydim. Gitmek konusunda haklı olduğunu düşünüyorum ama şu anda hiçbir yere gidecek enerjim yok. Bir gece kalırız, sonra yarın ayrılırız ve önerdiğin gibi Boston'a gideriz.

Bir bahane buluruz ve para Hattie'de kalır. Bir sonraki yerin parasını ben ödeyeceğim ve tatilimizi mahvettiğim için gerçekten üzgünüm." Bunun için kendini çok kötü hissediyordu çünkü bu haftanın hepsi için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

"Hiçbir şeyi mahvetmediniz," dedi Anna. "Ve eğer ayrılmak istiyorsan, elbette bunu yaparız."

Arkadaşlarına karşı bir sevgi patlaması hissetti. "Teşekkür ederim. Muhtemelen buraya gelmekle kötü bir karar verdiğimi düşünüyorsunuz."

"Hayır." Anna başını salladı. "Bence buraya gelmek kesinlikle yapılacak en doğru şeydi. Ayrıca, Hattie'yi tanımadığın ve her şey acı verici olduğu halde onu kontrol etmek istemen çok tipik bir davranış. Çok şefkatli."

Erica, Hattie'ye kim olduğunu söylemeden gitmenin daha şefkatli olacağını hissediyordu.

"Merak ettiğim şey," dedi Claudia, "annenin o kartı neden sakladığı? Eğer seninle paylaşmaya niyeti yoksa, ki belli ki yoktu,

Neden saklıyorsun?"

"Ben de kendime aynı soruyu sordum. Cevabını bilmiyorum."

Anna onu izliyordu. "En azından bu gece kalırsak, düşünmek ve kararından emin olmak için biraz zamanın olur."

"Ben zaten eminim." Bunu düşündükçe, doğru kararı verdiğinden daha da emin oluyordu. "Hattie'ye göre ben yokum. Ve böyle kalması daha iyi."

"Annesini hatırlamıyor ve yıllar önce babasını, sonra da kocasını kaybetti." Anna'nın sesi yumuşaktı. "Bir ailesi olduğunu keşfetmekten memnun olabilir."

"Sanmıyorum ama bunun nedeni ikimizin farklı olması. Sen aileyi harika bir pozitif güç olarak görüyorsun." Erica şömineye doğru yürüdü ve alevlere baktı. "Bazen her şey o kadar basit değildir."

"Siz onun ailesisiniz." Claudia mantıklıydı. "Ona söylemeniz ya da söylememeniz bunu değiştirmez."

"Ama eylemleri değiştiriyor. Yeter." Erica dönüp onlara baktı. "Ona söylemeyeceğim. Bu benim kararım."

"Sen ne istersen."

Onunla tartışmadıkları için minnettardı. "Ve şimdi stres atmaya ihtiyacım var. Spor salonu yok ve bir kadeh şarap içmek için çok erken. Herhangi bir öneriler?"

"Buranın etrafında dönümlerce patika var." Claudia pencereden dışarı baktı. "Hava kararmadan önce en az bir saatimiz var. Yürüyüşe çıkalım mı?"

"Şu kitapçıya yürüyebiliriz. Kitaplar her zaman stres atıcıdır," dedi Anna ve Erica başıyla onayladı.

Buradan çıkmak ve kafasını boşaltmak için her şeyi yapardı. Kendisinin bu halini sevmiyordu. Bu emin olmayan, sarsılmış, kararsız halini. Bir doz normale ihtiyacı vardı ve arkadaşlarıyla bir kitapçıya gitmek kulağa gayet normal geliyordu. Kitap kulüpleri için bir araya geldiklerinde bu bir gelenektir. Onlar

her zaman en yakın bağımsız kitapçıyı buldum ve birkaç mutlu saat geçirdim.

"Kitapçı iyi bir dikkat dağıtıcı gibi görünüyor. Hadi gidelim." Odaya ilk kez doğru dürüst baktı. Yatağın büyüklüğünü, kürklü örtüleri, kadife kanepeyi, komodinin üzerindeki özenle seçilmiş kitap yığını ve Odanın köşesinde parıldayan küçük Noel ağacı. Şık ve konforluydu ve bir anlığına da olsa pişmanlık duyduğunu hissetti.

ertesi gün çıkış yapacaktı. Bu duygu onu şaşırtmıştı. Bir o undan daha fazla otel odasında kalmıştı ve genellikle kıvrılıp sonsuza dek taşınma isteği duymazdı. Ama bu oda ona böyle hissettirmişti.

Misafirperverdi. Burada rahatlayabilirlerdi. İyi vakit ge irebilirlerdi.

Dekoru kim seçmişti? Hattie miydi - onu kız *kardeşim* olarak düşünmeye hazır değildi - *yoksa* kocası mı?

Hattie nasıl biriydi? Dünyada akraba olduğu ama hakkında hiçbir şey bilmediği biri olduğunu düşünmek onu sarstı. Onun hakkında tek bildiği, kocasıyla birlikte Amerika'ya taşındığı ve bir kızları olduğunu söyledi. Gerçekler. Gerçekleri biliyordu ama bir insanı insan yapan gerçekler değildi. Onu neyin g ld rd   n  bilmiyordu. şehirli mi yoksa taşralı mı olduğunu bilmiyordu - muhtemelen taşralı, yoksa burada yaşıyor olmaz mıydı? Çikolatayı sevip sevmedi ini ve iyi bir kokteyl hazırlayıp hazırlayamadı ını bilmiyordu. Hattie'nin hayattan ne istediğini bilmiyordu.

Ve asla da yapmayacaktı, diye hatırlattı kendine, çünkü bu onu ilgilendirmiyordu. Hattie'nin hayatı, nasıl görünürse görünsün, onun müdahalesi ya da karışması olmadan devam edecekti.

Hattie hakkında bildiği tek şey babasını sevdiği, yakın olduklarıydı ve bu Erica ile kesinlikle ortak noktaları olmayan bir şeydi.

ON BİR

Claudia

Claudia, Anna'nın çantasını omzuna atmasını ve ceketinin düğmelerini iliklemesini izledi.

"Doğruca dışarı çıkalım," dedi Anna. "Hemen şimdi. Paltolarımızı çıkarma zahmetine bile girmeyelim."

Hassas durumlarla başa çıkmakta usta olan Anna'ya şükürler olsun.

Erica bavullarına baktı. "Önce bavulları boşaltıp yerleşmek istemiyor musun?"

Claudia bavulunu bir kenara itti. "Yarın ayrılacaksak bavulları boşaltmanın bir anlamı yok." Buraya aşık olmuştu ve buradan ayrılma düşüncesi iç karartıcıydı ama Erica'nın orada onun için yaptığı onca şeyden sonra bu düşüncüyü dile getirmesi mümkün değildi.

"Şehri keşfetmek için sabırsızlanıyorum." Anna ayaklarını tekrar botlarının içine soktu. "Arabayla geçerken çok güzel görünüyordu."

Erica suçlu görünüyordu. "Boston'dan daha iyi."

"Boston da harika olacak. Boston'ı seviyorum. Boston için heyecanlıyım. Her iki dünyanın da en iyisine sahip olacağız."

Claudia Anna'nın biraz abartıp abartmadığını merak etti; Anna'nın Boston'u sadece çok kısa seyahatler için sevdiğini biliyorlardı ama Erica minnettar görünüyordu.

"Bunun ne kadar büyük bir fedakârlık olduğunu biliyorum." Sesi kalınlaşmıştı. "Hanın önünde durduğumda yüzlerinizi gördüm. İkiniz de buraya aşık olmuştunuz. Ve ben sizi buradan ayrılmaya zorluyorum."

"Bizi siz zorlamıyorsunuz," dedi Anna. "Bunu öneren biziz."

"Tamam." Erica zayıf bir gülümsemeyle çantasına ve arabasının anahtarlarına uzandı. "Hadi gidelim. Ve umarım çıkarken Hattie'yle karşılaşmayız."

Claudia da bunu umuyordu. Son karşılaşma en hafif tabirle garip olmuştu.

Suçlular gibi sıvıştılar, handan çıkarken Hattie'den hiçbir iz olmadığı için hepsi rahatlamıştı.

Claudia tekrar hana baktı ve açıklanamaz bir kayıp duygusu hissetti. Burası onu daha önce hiçbir yerde olmadığı şekilde çekiyordu.

Ama arkadaşlık bazen fedakârlık gerektirirdi ve bu Erica için yapmaya hazır olduğu bir fedakârlıktı. Erica'nın yerinde olsaydı ne yapardı? pozisyon? Bunu söylemek imkânsızdı. Ailesi sıkıcı derecede normaldi. Anne ve babasını her hafta arıyor ve eğer ülkedeyseler tüm önemli tatillerde buluşuyorlardı. Claudia evden ayrıldıktan sonra, ailesi boş yuva durumlarından yararlanarak seyahat etme niyetlerini dile getirmişlerdi ve o zamandan beri tam olarak bunu yaptılar. Yılda iki büyük seyahate çıkıyorlardı ve kalan zamanlarının çoğunu planlama yaparak geçiriyorlardı.

Yine kar yağıyordu, bu yüzden yürümek yerine derinleşen karda Erica'nın arabasına doğru ilerlediler ve kasabaya geri döndüler.

Cadde üzerinde, şenlikli vitrinleri ve güzel ışıkları olan bir hediyelik eşya mağazasının hemen önüne park etmeyi başardı. Yanında bir kafe vardı, pencereleri sıcaklıktan ve sohbetten buğulanmıştı ve caddenin aşağısında bir kitapçı vardı. Kapılara çelenkler asılmış ve elektrik direklerinin etrafına yeşillikler sarılmıştı, ta ki her yer hafifçe yağan karın arka planında şenlikli yeşil ve kırmızıdan oluşan bir bulanıklığa dönüşene kadar.

Burası çok kalabalıktı. Claudia, bunların bir kısmının yerli halktan olduğunu düşündü ama büyük bir kısmı da kar taneleri ve peri ışıklarıyla süslenmiş pencerelerin önünde selfie çektiren turistlerdi.

"Burası gülünç derecede şirin." Anna telefonunu çıkardı ve birkaç fotoğraf çekti. "Bu ziyaretin bir hatırası olarak üçümüzün bir fotoğrafını çekelim."

Bu iyi bir fikir miydi? Erica ayrıldıklarında bunu hatırlamak isteyecek miydi, yoksa her şeyi geride mi bırakmak istiyordu?

Erica geri çekildi. "Fotoğraflardan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Sadece bir tane. Benim için bir hatıra olarak." Anna kolunu Erica'nın kolunun arasından geçirdi ve fotoğrafı çekmek için kolunu kaldırırken onu kendine çekti. "I

hiçbir yere göndermeyeceğine söz ver. Ya da seni tavşan gibi gösteren bir filtre ekle. Gülümse."

Erica dişlerini gösterdi. "Nasıl oldu da bu kadar duygusal arkadaşlarım oldu?"

"Çünkü iyi bir zevkiniz var. Ayrıca senden hoşlandığımız için kolay kolay kurtulamayız." Anna telefonu cebine geri koydu ama kolunu Erica'ninkinden ayırmadı. "Şimdi soru şu: Işıkları ve çelenkleriyle zencefilli kurabiye satan o küçük dükkâna mı gideceğim, yoksa doğruca kitapçıya mı gideceğim? Seçenekler, seçenekler."

Claudia, "Normal şartlarda zencefilli kurabiye beni cezbedebilirdi," dedi, "ama ayrılmadan önce bu akşamın menüsüne göz attım

-profesyonel ilgi, anlarsınız ya- ve şimdi kendimi kurtarıyorum." Menünün biraz seçici olduğunu düşünmüştü ama Şef Tucker'ı şöhretinden tanıyordu ve yemeklerini tatmak istiyordu.

"Sıcak elma şarabına ne dersin?" Anna soluk soluğa sokağın aşağısını işaret etti. "Orada bir kızak gezintisi var! Kızakla gezintiye çıkalım mı?"

"Altı yaşında mısın sen? Kızakla gezmeyeceğiz. Şu çocuk kuyruğuna bak. Sırayı kapmak kabalık olur."

Cadde boyunca yürüdüler ve Anna bir butiğin vitrininin önünde durdu.

"Bu kazak muhteşem. Hafif ışıltılı ve mavinin çok güzel bir tonu."

"Başka bir kazağa ihtiyacın yok." Claudia onun kolunu çekiştirdi.

"Zaten çok fazla kazağın var."

"Çok fazla kazağa sahip olmak mümkün değil."

"Kitapçıya gitmeye karar verdik."

"Peki." Anna onu götürmelerine izin verdi. "Ama bu arada biri o kazağı satın alırsa seni öldürmek zorunda kalabilirim."

Erica ikisini de kitapçıya doğru yönlendirdi ve kapıyı iterek açtı.

Bir zil çaldı ve sıcaklığın, tarçın ve karanfil kokusunun içine adım attılar.

Claudia, kış kokularından daha güzel bir şey olmadığını düşünerek atkısını boynundan çözdü. Eğer kendine ait bir evi olsaydı restoran -bir kız hayal edebilirdi, değil mi? - atmosfere dikkat ederdi. Kaliforniya'da çalıştığı yer şık, modern ve camlarla çevriliydi. Claudia bazen kendini bir dişi muayenehanesinde çalışıyormuş gibi hissediyordu. Ona göre bir restoranda yemek yemek sadece yemekle ilgili değildi; tüm deneyimle ilgiliydi ve buna insanlar ve atmosfer de dahildi.

"Hoş geldiniz." Tezgâhın arkasında duran kadın onlara dostça bir gülümseme verdi. Üzerinde bir ren geyiği kazağı ve Noel ağacı şeklinde bir çift ışıltılı küpe vardı. "Isınmak için doğru yeri seçtiniz. Çok çeşitli kitaplarımız var ve en iyi sıcak içecekleri sunuyoruz.

şehirdeki çikolata. Krem şanti ve tarçın, ekstra ücret yok." "Ben varım."

Claudia eşarbını çantasına tıktırdı. "Burası çok şirin." "Teşekkür ederim. Burası büyükannemin dükkânı, ama geçenlerde düştü, o yüzden

istediği kadar burada değil." Kadın yeni bir yığın

Tezgahın üzerinde kitap ayraçları. "Burası onun hayaliydi ve burayı yıllar önce kurduğunda olduğu gibi şimdi de çok seviyor."

"Nedenini anlayabiliyorum." Anna ceketinin düğmelerini çözdü ve etrafına bakındı. "İkizlere ve Pete'e hediye almam gerekiyor. Burada şansım yaver gidecek gibi görünüyor."

"Umarım öyledir, ama değilse, diğer mağazalardan birinde bir şeyler bulacağınıza eminim. Ziyaret için mükemmel bir hafta seçtiniz. Noel Fuarımız var.

Yarından itibaren Ana Cadde boyunca tezgâhlar kurulacak ve en şenlikli vitrini kimin yapacağı konusunda bir yarışma düzenlenecek. Caddenin hemen sağındaki Gaynor's Gifts'e bir göz atın. İyi bir gözü var.

Mücevherleri gençler arasında her zaman popülerdir. Şimdi göz atmanız için sizi yalnız bırakayım. Her oda temalı. Suç, romantizm, biyografi, tarih, şiir, edebiyat. Keşfetmenize izin vereceğim. Ben Judie. Yardıma ihtiyacınız olursa seslenin."

Anna ona teşekkür etti ve hemen romantizm bölümüne yöneldi.

Claudia, kapıya en yakın kitaplığa bakmakta olan Erica'ya yakın durdu.

"İyi misin?"

"Emin değilim." Erica sesini alçalttı. "Onu düşünmeden edemiyorum. O burada yaşıyor. Bu onun hayatı. Sence bu kitapçıya gelir mi? Gaynor's Gifts'ten takılar takıyor mu?"

Claudia bu cümledeki *kadının* Hattie olduğunu varsaydı.

"Eminim öyledir. Burası küçük bir kasaba. Herkesin herkesi tanıdığı türden bir yer. Bu hem iyi hem de kötü bir şey." Onun üzerinden baktı ancak tezgâhın arkasındaki kadın, taşıdıkları kitap yığını satın almak için sabırla bekleyen iki çocuğa odaklanmıştı.

"Alison ve Tara, orada ne var?"

"Büyükkannem bize kitap seçmemiz için para verdi. Noel gününe kadar onları okuyamayız." İki kızdan daha uzun olanı kardeşinin kitaplarını aldı ve tezgâhın üzerine koydu.

"Ne mükemmel bir hediye. Senin için paketleyeyim mi? Böylece baştan çıkmazsın."

İki kız, muhtemelen anneleri olan bir kadına doğru baktı. "Teşekkürler, Judie. Bu harika olur." Kadın masanın üzerine iki kitap daha koydu. yığını, ardından iki kokulu mum, bir masa oyunu ve gümüş bir kolye ekledi. "Her yıl kendime Eylül ayında alışveriş yapacağıma dair söz veriyorum ama bu asla gerçekleşmiyor, o yüzden şimdi hepsini yapıyorum.

Büyükkannen nasıl? Düşükten sonra iyileşti mi?"

"Morluklar azalıyor ama hâlâ kaskatı ve iyi hareket edemiyor." Judie alışverişleri sıraladı, kadının kartını okuttu ve geri verdi.

"Böyle bir düşüş özgüveninizi sarsar. Hava durumu da hiç iyi değil. Dışarıdaki her şey çok buzlu."

"Şu anda onu her yere biz götürüyoruz, bundan nefret ediyor. Bu arada güveç için teşekkür ederim. Çok makbule geçti. Çarşamba günü kitap kulübünde olacak mısın?"

"Kesinlikle. Lynda aradı." Kadın aldıklarını bir çantaya yerleştirdi. "Otelde buluşuyoruz. Duydun mu?"

"Söyledim. Pazartesi günü Lynda'yı yogada gördüm ve bana söyledi." Judie iki çocuğa da birer çıkartma verdi. "Bu mükemmel olacak, özellikle de tartıştığımız bir bayram kitabı olduğu için. Hattie'nin fikri olduğunu duydum. Bu kitabı getirmemiz gerekiyor mu?"

Bir şey mi? Yemek? İçecek?"

"Lynda ona daha fazla iş çıkarmak istemediğimiz konusunda ısrar ettiğinde bile Hattie hiçbir şey getirmememizi söyledi. Bu kız her şeyle nasıl başa çıkıyor, hiçbir fikrim yok. Hanı işletmek ve Delphi'yle tek başına ilgilenmek onu çok yormuş olmalı."

"Yine de iki yıl öncesine göre daha iyi görünüyor," dedi Judie. "Onun için endişeleniyordum."

"Hepimiz öyleydik. Yıkıcı. Ve ona destek olacak bir ailesi yoktu. Ailem olmasaydı nerede olurdu bilmiyorum, her ne kadar hepsinin Kaliforniya'ya taşınmasını ve bana huzur vermelerini dilediğim zamanlar olsa da. Hazır buradayken şu güzel kitap ayraçlarından iki tane alayım. Aslında üç tane olsun. Harika çorap dolgusu olurlar. Teşekkürler, Judie."

Ona destek olacak bir ailesi yok.

Claudia içten içe irkildi ve Erica'ya baktı. O da raftaki kitapları görmeden onlara bakıyordu. "Belki de gitmeliyiz-"

"Hayır." Erica başını salladı. "Dinlemek istiyorum."

Claudia gözlerini kapattı. İçinden bir ses dinlemenin çok kötü bir fikir olduğunu söylüyordu. "Lynda ona göz kulak oluyor. O kıza bayılıyor. Ve Noah da

her zaman orada, elbette."

"O iyi bir adam." Bir duraklama oldu. "Bazen merak ediyorum-"

"Ben de aynı şeyi merak ediyorum. Ama Lynda bunu sessizce merak etmemi istedi, ben de öyle yapıyorum."

Lynda kimdi? Noah mı? Ve iki kadın neyi merak ediyordu?

Belli ki birbirlerini iyi tanıyorlardı. Aynı topluluğun parçasıydılar.

Claudia küçük bir kasabada büyümüştü ama Erica'nın bunu hiç yaşamadığını biliyordu. Annesi kendini kendine saklamaya inanırdı. Kimseye bel bağlamamaya. Erica bir keresinde onlara kolunu kırdığında bile kimseden bir şey istemediğini söylemişti. Dişlerini sıkıp tek elle yemek pişirmek için elinden geleni yaparken Erica'ya, "*Hallederiz*," demişti.

Bu hikaye Claudia'nın aklından çıkmamıştı, çünkü kendi deneyimleri çok farklıydı. Sadece hapsirmanın yeterli olduğu ve birinin size güveç yapıp çocukları okula götürmeyi teklif ettiği bir mahallede yaşamıştı.

Hiç kimse Erica ve annesine güveç ikram etmemişti. Kimse annesinin üç işte çalıştığını bilmiyordu. Kimse mücadele ettiklerini bilmiyordu.

Erica'nın annesi tek başına idare etmeye kararlıydı ve Erica, direncin bir adım daha atamayacağını düşündüğünde bile devam etmek olduğunu öğrenmişti.

Claudia üniversitede onlara ilk kez açıldığı zamanı hatırlıyordu. Arkadaşlıklarında bir dönüm noktası olmuştu.

Erica için destek istemenin ne kadar zor olduğunu bilen Claudia uzandı ve Erica'nın kolunu sıktı.

"Burası çok güzel bir kitapçı. Hadi keşfedelim."

Erica sonunda kıpırdandı. "Evet," dedi. "İyi fikir."

Konuşmadan uzaklaşmak için dükkânın içine doğru adım attılar. Claudia, Hattie hakkında daha fazla şey duymalarına gerek olmadığını düşündü. Onun çok yorgun olduğunu duymalarına gerek yoktu. Erica'nın ne yapması gerekiyordu ki? Eğer Hattie'nin hayatı stresliyse, Erica'nın onun varlığını duyurması bu stresi daha da artıracaktı.

Erica muhtemelen çekip gitmekte haklıydı. Hattie'nin yalnız olmadığı ve mücadele ettiği açıktı. Onu destekleyen koca bir insan topluluğu vardı. Lynda ve Noah vardı. Noah, tomrukları teslim eden kamyonadaki o yakışıklı adam mıydı? Başka kimseye ihtiyacı yoktu.

"İşte buradasın!" Anna aniden ortaya çıktı. "Orada olmadığınızı fark edene kadar en az beş dakika boyunca ikinizle de konuşuyordum. Bu muhteşem sanat kitabını buldum. Meg'in bayılacağını düşünüyorum. Ben de bir kitap buldum.

Pete için savaş alanları- siz ikiniz iyi misiniz?"

"Evet," dedi Claudia. "Biz iyiyiz. Sadece göz gezdiriyoruz."

Anna, Erica'nın yanındaki kitaplığa baktı. "Siz ikiniz ne zamandan beri defterlerle ilgileniyorsunuz?"

Defterler mi?

Claudia önündeki rafa daha yakından baktı. Defterler. Neye baktığını fark etmemişti bile.

"Belki günlük tutmaya başlarız diye düşündük."

"Şaka yapıyorsun."

"Evet, şaka yapıyor," dedi Erica. "Utanmadan kulak misafiri oluyorduk. Yerel kitapçının toplum hakkında bilgi edinmek için mükemmel bir yer olacağını kim bilebilirdi? Ofisteki su soğutucusuna eşdeğer bir yer."

Anna onu dikkatle inceledi ve sonra kolunu çekiştirdi. "Gel ve gerilim bölümünü gör. Harika bir yer. Tüm suç bantları ve kan sıçramış duvarlar. Buna bayılacaksınız."

Erica, Anna'nın onu yan odaya itmesine izin verdi. Claudia da onu takip etti.

Normal şartlar altında mağazanın arkasındaki iş zekâsına hayranlık duyardı. Her yer insanları içeri çekmek için tasarlanmıştı. Aşçılık bölümünü keşfetmeyi çok istiyordu ama Erica'dan ayrılmak da istemiyordu.

Anna Erica'yı diğer insanlardan uzak bir köşeye çekti. "Üzgünsün. Kulak misafiri olduğun konuşmayı anlat bana."

"Hattie hakkında konuşuyorlardı. Herkes onu tanıyor gibi görünüyor."

"Küçük bir kasaba." Anna, bir kadın yanlarından geçerken durakladı. romantizm bölümü. "İlginç bir şey öğrendin mi?"

Erica durakladı. "Hayatın onun için zor olduğunu öğrendim."

"Doğru. Ama siz bunu varsaydınız. Bu yüzden onu aramaya geldin, değil mi?"

Erica sessizdi ve Claudia onun neden Hattie'yi aramaya geldiğini gerçekten bilip bilmediğini merak etti.

Anna kaşlarını çatı. "İstersen fikrini değiştirip kalabilir misin?"

Claudia nefesini tuttu. Kalmayı o kadar çok istiyordu ki Erica hemen başını salladı.

"Kalmak istemiyorum."

"Emin misin?" Anna onu dikkatle izliyordu. "Onun hakkında konuştuklarını duymak fikrini değiştirmiş olabilir mi diye merak ettim."

"Aksine, burada büyük bir destek ağına sahip olduğu çok açık. Kalmak için bir sebep yok."

Anna tereddüt etti. "Sen onun ailesinin Erica. Bu iyi bir sebep."

"İkimiz de ailede DNA'dan daha fazlası olduğunu biliyoruz. Bana ihtiyacı yok, Anna."

"Belki de öyledir." Anna yumuşak bir sesle konuştu. "Ve belki de senin ona ihtiyacın vardır." "Bu çok saçma," dedi Erica. "Hayatımda o olmadan kırk yaşıma kadar geldim.

Önümüzdeki birkaç on yıl boyunca hayatta kalabileceğime eminim."

"Eminim yapabilirsin. Ama hayatta kalmakla gelişmek arasında fark var. Belki de risk almaya değer. Belki de," dedi Anna, "o on yıllar onun hayatının bir parçası olmasıyla daha zengin olacaktır."

"Duygusal karmaşaya ihtiyacım yok," dedi Erica. "Senin sorunun da fazla romantik olman."

Anna gülümsedi. "Bunu bir sorun olarak görmüyorum." "Biz nasıl arkadaşız?"

"Bilmiyorum ama ilk kez çok içip hasta olduğumda saçımı tutmuştun, bu yüzden sonsuza dek birbirimize bağlıyız. Benden kaçış yok." Anna yanlarındaki kitabın kapağına baktı ve ürperdi. "Neden insanlar bu şeyleri okuyor mu?"

"Çünkü kişisel risk almadan dünyanın karanlık tarafını deneyimlemelerini sağlıyor. Ve bu senin çok fazla içtiğin tek zamandı."

"Tekrarlamak istediğim bir deneyim değildi."

"Senin kötü kız kimliğin eksik." Ama bu, birbirlerini ne kadar iyi tanıdıklarını ve arkadaşlıklarının ne kadar derin olduğunu hatırlatıyordu. "Ben sadece

her şeyin eski haline dönmesi için. Keşke annem o kartı çöpe atsaydı. Keşke onu hiç bulmasaydım. Keşke hiç harekete geçmeseydim."

Claudia elinde tuttuğu kitabı rafa geri koydu. "Gerçekten mi?" "Evet." Erica omuzlarını dikleştirdi. "Yarın ayrılıyorum. Yarın gidiyorum. Kararımı verdim ve bu karar konusunda rahatım. Peki neden garip hissediyorum?"

Claudia, "Çünkü ayrılırsanız bile her şey yine de farklı olacak," dedi. "Harekete geçmemeyi tercih ediyorsanız, bir şeylerin değişmediği anlamına gelmez. Bilgi her şeyi değiştirir."

"Evet. Bana Pandora de." Erica tebeşirle çizilmiş yere baktı. "Ne olması gerekiyordu? Sıkıntıdan ölen bir okuyucu mu?"

Anna güldü. "Umalım da öyle olmasın." Suç bölümünde onlara başka bir çift daha katıldı ve üçü birlikte bir sonraki odaya geçtiler. Aynı uzun kitap rafları ve minderlerle dolu rahat bir oturma alanı vardı. Derin tüylü bir halı ayak seslerini bastırıyordu.

Erica tavandan sarkan kalplere ve kitap raflarının etrafına dolanmış peri ışıklarına baktı. "Romantizm bölümü mü? Sen

beni romantizm bölümüne mi getirdin?"

Anna omuz silkti. "Senin yumuşak tarafına hitap ediyorum. Ayrıca, bir Catherine Swift almak istiyorum."

"En sonuncusu zaten sende. Bunu daha sonra bir kadeh iyi kırmızı şarap eşliğinde tartışacağız." Anna'nın rafları taramasını izledi. Çünkü Öğrenciler kitapçılarda saatlerce vakit geçirir, sonra da para sıkışık olduğu için alışverişlerini ölçülü yaparlardı. Anna'nın her seferinde bir kitabı yemeğe tercih edeceğini biliyordu. Erica'yla birlikte Anna'ya ne zaman bir hediye alacak olsalar hep kitapları seçerlerdi.

"Erken dönem Catherine Swift'i arıyorum. Cinayet Catherine'i değil, romantik Catherine. Tüm bu karanlık için bir panzehire ihtiyacım var." Anna yükselklere uzandı

raftan bir kitap çıkardı. Kitabı çevirdi ve arkasını taradı. "Sanırım bunu okumuş olabilirim."

"Hepsini okudun."

"Çoğunu. Hala okumadığım birkaç tane eski romanı var. Neden suç yazmaya başladı? Bu başlı başına bir suç. Okurlarına karşı zalimce. Bir daha asla yeni bir Catherine Swift romanı okuyamayacağımı düşünmeye dayanamıyorum." Kitabı taşıdığı diğer eşyalara ekledi.

"Hayat aynı kalmıyor. Bize hep söylediğin bu değil mi? Görünüşe göre, bu aşk romanı yazarları için de geçerli. Kitapla ilgili tartışmamızın önüne geçmek istemem ama yeteneğinin hâlâ orada olduğunu söyleyebilirim."

"Katılıyorum. Kitabı elimden bırakamadım. Kitap hakkında konuşmak için sabırsızlanıyorum -özellikle de kadın kahramanın her normal insan gibi terapiyle başlamak yerine kocasını öldürdüğü bölüm hakkında- ama romantizm yazmaktan suç yazmaya geçmek? Bu, sahilde bir tatil rezervasyonu yaptırıp kendinizi buz gibi bir kayak merkezinde bulmak gibi bir şey." Anna kitabından bir kitap daha çıkardı. rafta. "Çok iyi bir seçkileri var. Sanırım burası benim yeni favori kitapçım olabilir."

"İyi iş çıkarmışlar," dedi Erica. "Ve seni buradan uzaklaştırdığım için kendimi suçlu hissediyorum, çünkü burası senin için mükemmel. Özellikle de sen, Anna.

Muhtemelen bu senin Noel hayalin ve ben de gitmeni isteyerek bencillik yapıyorum."

"Siz sormuyorsunuz. Bu bizim önerimizdi." Anna elindeki kitabı rafa geri koydu. "Sürekli endişelenirsen hiç eğlenceli olmaz. Rahatlamamız gerekiyor ve biz de bunu yapacağız. Claudia Beacon Hill bölgesinde şirin bir butik otel buldu bile. Rahat görünüyor.

Rezervasyon yapmadan önce size gösterecektik çünkü otel uzmanı sizsiniz."

Doğruydu. Claudia arabayla kasabaya gelirken bir yer bulmuştu ve gerçekten de şirin görünüyordu. Ama şenlikli Maple Sugar Inn'den çok uzaktaydı.

Erica da bunu açıkça biliyordu. "Özel gezinizi mahvettiğim için hâlâ kendimi kötü hissediyorum."

"Neden? Sen de bizim için aynısını yapardın," dedi Anna. "Aslında sen de aynısını yaptın. İkizlerin hasta olduğu zamanı hatırlıyor musun? Sadece iki günlüğüne tatile çıkmıştık ve sen beni hastaneye götürmüştün ve bütün gün yanımda kalmıştın."

"Bu farklı. Çocuklarınız hastaydı. Seçme şansınız yoktu." "Hayır, ama senin vardı. Benimle gelmek zorunda değildin ve orada olman tüm farkı yarattı." Anna onun kolunu sıktı. "Buradan çıkmalıyız. Otele geri dönelim. Bir banyo yapıp rahatlayın, sonra da bir bardak Akşam yemeğinden önce birlikte şarap içeriz. İstersen yemekten önce de gidebiliriz. Bu gece Boston'a gideriz."

"Hayır. Planladığımız gibi sabah yola çıkacağız."

Claudia anı yakaladı. "Eğer senin için de uygunsa, ayrılmadan önce aşçılık bölümünde beş dakika geçirebilirim."

Yazarların tür değiştirmesinin yararlarını tartışan romantik yazarları bıraktı ve kendini geniş aşçılık bölümüne verdi. Üç yemek kitabı ve çam ağacı şeklinde bir kutu kurabiye kalıbı seçmesi beş dakikadan az sürdü.

Burada yaşasaydım, diye düşündü, her gün buraya gelirdim.

İsteksizce arkadaşlarının yanına döndü ve Anna kitapları görünce kaşlarını kaldırdı.

"Yemek yapmayı bıraktığını sanıyordum."

"Bunlardan yemek yapmayacağım. Onları okuyacağım."

"Okuyacak mısın?" Erica kaşlarını çattı. "Roman gibi mi demek istiyorsun?"

"Evet, öyle demek istiyor. Stresli olduğunda böyle yapar," diye hatırlattı Anna. "Hikayeyi biliyorsun, sekiz yaşındayken büyükannesinin eski Fransızca yemek kitaplarını bulmuş ve hepsini baştan sona okumuş."

Bu doğruydu. Büyükannesinin yatak odasında yere bağdaş kurmuş, yanında Fransızca bir sözlükle tozlu kitapları karıştırıyordu. Büyükannesi onu orada keşfetmiş ve mutfağa davet etmişti.

Size klasik Fransız mutfağının beş ana sosunu öğreteceğim.

Büyükannesinin yanında büyük Fransız şefleri Marie-Antoine Carême ve Georges-Auguste Escoffier'yi öğrendi. Büyükannesinin eli kendi elinin üzerindeyken *beşamel* yapmayı öğrenmişti, *hollandaise*, *velouté*, *espagnole* ve *sos tomat*.

Bu dersler eğitime başladığında işine yaramıştı ve ona minnettardı ama büyükannesinin ona asıl verdiği şey yemek yapma sevgisiydi.

Anna yemek kitapları okumanın genellikle stresini azalttığı konusunda haklı olsa da, altı aydır eline bir tane bile almamıştı.

Şimdi, ilk defa, bunu istiyordu. Belki de bu bir ilerlemeydi. "Yemek kitapları beni büyülüyor. Yerel kültür hakkında çok şey anlatıyorlar. Bunlar Vermont'un yerel yemek kitapları. Burada kalmayacağımızı biliyorum," dedi hemen, "ama yine de bunları okumak isterim."

"Peki ya kurabiye kalıpları?"

"Bir yazarın defter topladığı gibi kurabiye kalıpları topluyorum. Sevimli olduklarını düşündüm ama onları kullanacağımı hiç sanmıyorum."

Erica Anna'ya baktı. "Tatil bitmeden önce bunları kullanacağına dair bahse girmek ister misin?"

Anna başını salladı. "Kesin bir şey üzerine asla bahse girmem."

Aldıklarının parasını ödediler ve arabaya geri döndüler. Hava kararmıştı ve sokak Noel ışıklarıyla parlıyordu.

Karda arabaya doğru ilerlerken Claudia, "Herkes eğleniyor," dedi. "Sence Ocak ayında bu kadar mutlular mı yoksa bu Noel kutlamalarının bir parçası mı? Belki de sadece gülümsersen katılmana izin veriliyordur."

Otele geri döndüklerinde Hattie'yi yerel kayak parkurları hakkında bilgi almak isteyen genç bir çifti kontrol ederken buldular.

Erica gözlerini önünden ayırmadan merdivenlere yöneldi.

"Akşam yemeğinden önce bir şeyler içmek için iki saat sonra buluşalım mı?" Anna onu odaya kadar takip etti ve Claudia ile birlikte bavullarını topladılar. "Bu bize rahatlatıcı bir banyo ve biraz kişisel zaman için zaman verecektir."

Anna için özel zaman Pete'i aramak anlamına geliyordu. Claudia onu sabahlığıyla yatağa uzanmış, yüzü banyodan pembeleşmiş bir halde Pete'e olan biten her şeyi anlatırken hayal etti çünkü Pete'le her zaman her şeyi konuşurlardı.

Claudia bir kıskançlık duygusu hissetti.

Ne olursa olsun, Anna her zaman Pete'e sahipti.

Claudia'nın neyi vardı? Hayatını düzeltmesi gerekiyordu ama bu arada Maple Sugar Inn'deki tek ve son akşamını en iyi şekilde değerlendirecekti. Rahatlatıcı bir banyo iyi bir fikir gibi geliyordu, o yüzden aynısını yapacak ve sonra yemek kitapları ile ateşin önünde kıvrılacaktı. rahatlatıcı bir okumayla kendinizi şımartın.

ON İKİ

Hattie

Hattie sonunda kapıyı çalmadan önce tam bir dakika kapının önünde durdu. Bu muhtemelen büyük bir hataydı ama bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Bir duraklama oldu ve sonra kapı açıldı.

Erica orada duruyordu. Kırmızı yün bir elbise ve Hattie'nin imrenerek ağlamak istemesine neden olan bir çift çizme giymişti - en azından bir ortak noktaları olduğunu bilmek güzeldi! Koyu renk saçları omuzlarına dökülüyordu, düzgün kesilmişti ve dudakları kırmızının koyu bir tonundaydı.

Hattie'yi görünce dudaklarındaki gülümseme kayboldu. Belli ki arkadaşlarından birini bekliyordu.

Uzun bir süre birbirlerine baktılar.

Hattie bütün konuşmasını planlamıştı ama her şey beyninden uçup gitti.

"Odalarınızdan memnun olup olmadığınızı kontrol etmeye geldim."

Acıması bir açılıştı ama en azından kekelemiyordu. "İhtiyacınız olan bir şey varsa-"

"Hiçbir şey yok. Odalar da harika." Erica kibardı ama mesafeliydi.

"Teşekkür ederim." Sanki kapatmak için sabırsızlanıyormuş gibi elini kapının üzerinde tutuyordu. Hattie'nin uzaklaşmasını bekliyordu ama Hattie uzaklaşırsa bundan hep pişmanlık duyacağını biliyordu.

Beceriksizce ayakta durdu, kendini boyunu aşmış hissediyordu.

Erica'nın bir şeyler söylemesini bekliyordu ama öyle görünmüyordu. Bu ne anlama geliyordu?

Eğer konuşmaya niyeti yoksa neden buradaydı ki? Belki de sadece doğru anı bekliyordu. Belki de bir konuşma planlamıştı ve Hattie kapısını çalarak her şeyi mahvetmişti.

"Odalardan memnun olup olmadığınızı kontrol etmeye gelmedim, tabii ki memnun olmanıza sevindim-" Hattie bu kez sözcüklerin arasında bocaladı.

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok, o yüzden sadece söyleyeceğim ve Umarım çizgiyi aşmamışımdır."

Erica'nın eli kapıya sıkıca yapıştı. Parmak eklemleri bembeyazdı. Hattie onun gözlerinin içine baktı. "Sen Madeleine'sin, değil mi?" Erica'nın dudakları aralandı.

"Erica," diye mırıldandı. "Benim adım Erica."

"Evet. Kafamı karıştıran da buydu. Bunu anlamamın biraz zaman almasının nedeni de bu." Kendini biraz sersemlemiş hissetti. Bu onun kız kardeşiydi. Kız *kardeşi*.

Ailesi yokken bir kız kardeşi olmuştu. Piyangoyu kazanmak böyle bir his olmalı. "Adının ne olduğu önemli değil. Artık burada olduğun için mutluyum. Yıllarca bu anın gelmesini umdum ama hiç gelmedi ve son zamanlarda -" diye sözünü kesti, duygulara boğulmuştu "-son zamanlarda hayat çok zordu ve - böyle bir hediye beklemiyordum."

Erica hâlâ kapıya sıkıca tutunuyordu, sanki onu dik tutan tek şey kapıymış gibi. "Bir hediye mi?"

"Bunca yıl sonra beni bulmaya geldin. Beni bulmaya geldin, değil mi? Bu tesadüf olamaz. Seni babamızın fotoğrafına bakarken gördüğüm an-"

"Dur." Erica'nın yüzü bembeyazdı. "Lütfen, dur."

"Bunun garip olduğunu biliyorum ama-" Bunalan Hattie gözlerinin dolduğunu hissetti ve bir anda öne çıkıp Erica'ya sarıldı. Bu garipliğin üstesinden gelmek istiyordu. Bunu olabildiğince çabuk atlatmak istiyordu. Bu onun *kardeşi*di. "Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum." Kız kardeşine sarıldı, yünün çenesine değdiğini hissetti ve onun sofistike kokusunu içine çekti. Kalbi sanki normal boyutunun iki katı kadar şişmiş gibi hissediyordu. Hissetti yanaklarındaki nemi fark etti ve ağladığını anladı. Ve bir şey daha fark etti: Erica kapı aralığındaki pozisyonundan kıpırdamamıştı. Kapıyı bırakmamıştı. Hattie'nin kucaklamasına karşılık vermemişti. Kucağında kaskatı duruyordu ve güven verici tek bir kelime bile söylememişti. Hiçbir şey söylememişti.

Hattie utanç içinde onu öyle aniden bıraktı ki Erica neredeyse dengesini kaybediyordu. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Bu uygunsuzdu." Sanki bataklıkta duruyormuş da aşağı doğru çekiliyormuş gibi hissetti. "Ne düşündüğümü bilmiyorum. Seni gördüğüme çok sevinmişim. Hayır, memnun olmadım. *Memnun olmak* bunu anlatmaya yetmez. Bugünün geleceğini hiç düşünmemiştim ve bu beni çok üzdü. Dışarıda bir kız kardeşin olduğunu bilmenin nasıl bir his olduğunu bilemezsin.

Bir yerde, kan bağı olan bir akraba. Umudumu yitirmiştim. Daha önce Noel mucizelerine hiç inanmamıştım ama sanırım artık inanıyorum."

Erica sonunda konuştu. "Yıllardır bu anı beklediğini söylemiştin, beni biliyor muydun?"

"Tabii ki seni biliyordum. Babam bana her şeyi anlattı. Erica ismini kullandığın gerçeğini değil, bunu bildiğini sanmıyorum. Ama ben her zaman

dışarıda bir yerlerde bir kız kardeşim olduğunu biliyordum. Ve işte buradasın." Hattie'nin gülümsemesi durakladı. "Ve yüzünüzden beni gördüğünüze hiç de memnun olmadığınızı anlayabiliyorum."

Bu çok garipti. Daha da kötüsü, Erica'nın kapısını çalma cesaretini göstermeden hemen önce Rufus'u okşuyordu ve sarılma sırasında kazağından Erica'nın tertemiz kırmızı elbisesine birkaç köpek tüyü bulaşmıştı.

Erica'nın kapısını çalmamalıydı ve kesinlikle ona sarılmamalıydı. Önce Noah, şimdi de Erica. İstenmeden fiziksel şefkat gösterme gibi talihsiz bir alışkanlık geliştirmiş gibiydi ve buna bir son vermeliydi. Muhtemelen rahatsız edici derecede muhtaç görünüyordu. İlk yaklaşımı onun yapmasını beklemeliydi ama Erica'nın kim olduğunu anladığında o kadar mantıksız bir şekilde heyecanlanmıştı ki

Rufus bir sopayı kovalıyordu. Sadece peşinden gitmiş ve sonuçlarına katlanmıştı. Ve şimdi sonuçlarına bakıyordu.

Erica'nın donmuş yüz hatlarına bakarken zamanı geri sarmak ve her şeyi farklı şekilde yapmak istedi.

Erica rezervasyonu yaptırdığında, bu isim hiç aklına gelmemişti. Otele girdiğinde bile Hattie'nin onun kız kardeşi olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Erica, Hattie'nin babasıyla çektiği fotoğrafı eline alıncaya kadar onun kim olduğunu anlayamamıştı. Erica bakışlarını fotoğraftan kaldırdığında Hattie onun kim olduğunu hemen anlamıştı.

Erica'nın fotoğrafa gösterdiği ilginin derecesi değil, fiziksel benzerlikler yüzünden. Erica'nın göz rengini, ışığa bağlı olarak ela ile yeşil arasında gidip gelen o alışılmadık tonu kaydetmişti. Hattie'nin babası da Aynı gözler. Hattie'nin kendisi de aynı gözlere sahipti. İçgüdüsel, yürek parçalayıcı bir andı.

İlk hamleyi Erica'nın yapmasını beklemişti ama saatler geçip de hiçbir şey olmayınca fikrini değiştirmişti. Kimliği konusunda bir hata yapıp yapmadığını bile merak etmişti.

Ama şimdi, yaşlı kadınla yüz yüze geldiğinde, bunun bir hata olmadığını biliyordu.

Erica'da belli belirsiz korkutucu bir şey vardı. Zahmetsizce zarıftı. Mükemmel bakımlı olmaktan başka bir şey yapan birine benzemiyordu ve Hattie'nin imrendiği bir yetkinlik havası vardı. Hiç kimse Erica'dan faydalanamayacaktı. Hiç kimse

onu ezip geçecekti. Muhtemelen sabahları hiç şüpheyle uyanmamış, günü nasıl atlatacağını merak etmemiştir.

İlerlemenin tek yolunun dürüstlük olduğuna karar verdi. "Planın neydi? Bir noktada benimle konuşacak mıydın?"

Erica cevap veremeden -cevap verecek miydi yoksa sadece bakmaya devam mı edecekti- yan odanın kapısı açıldı ve kapı bunun tam karşısında. Erica'nın iki arkadaşı koridora çıktı. Anna ve Claudia. Hattie her zaman konuklarının isimlerini ezberler ve belirli özelliklerini fark ederek onları hatırlardı. Bu durumda, kahverengi gözlü Anna ve kısa, dalgalı saçlı Claudia'ydı.

Hattie'yi gördükleri anda durdular.

Önce Anna konuştu. "Odalar muhteşem. Bütün bu yer muhteşem. Bütün gece banyoda kalabilirdim. Havlularınızı nasıl bu kadar kabarık yapıyorsunuz? Giyinmek bir ceza gibi geldi." Hattie'nin yüzünden Erica'ya baktı. "Konuşuyordun. Bunu düşünmemelisin. Yarın otelden ayrılacak olmamızın otelle bir ilgisi yok. Burası olağanüstü bir yer ve biz de övgü dolu bir değerlendirme bırakacağız."

"Ayrılıyor musun?" Hattie ona baktı ve sonra Erica'ya döndü, bir inkâr ya da yanlış anlaşılma olduğuna dair bir güvence bekliyordu. "Neden çıkış yapasın ki? Daha yeni geldin."

Erica gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. "Evet, öyle yaptık. Ama-"

Oh, bu korkunçtu. Erica'nın onunla konuşmaya hiç niyeti olmadığı belliydi. Kaçıyordu.

"Merak etme." Hattie son kalan saygınlığını da toparlamaya çalıştı. "Unut gitsin. Benim hatam."

Erica sonunda kapıyı bıraktı. "Anlamıyorsun."

"Sanırım biliyorum." Hattie'nin elleri iki yanında yumruk olmuştu.

"Buraya bana bakmak için geldin ve gördüğün şeyden hoşlanmadın."

Erica kaşlarını çatı. "Hattie-"

"İzninizle, bu akşam restoranım dolu ve bir çift geç saatte giriş yapacak, o yüzden gitmeliyim." Geri çekildi ve arkasındaki duvara çarptı, duyguları onu sakarlaştırmıştı. "Burada geçireceğiniz bir gece için konaklamanızı daha konforlu hale getirmek için yapabileceğim bir şey varsa, haber verin."

Bir kız kardeş değil, bir hancı olmaya geri dönmüştü. Bu kolay olmalıydı, çünkü kız kardeş olma konusunda herhangi bir deneyimi yoktu.

Erica'nın tekrar konuşmasına fırsat vermeden neredeyse koşarak koridora geri döndü. Yanakları yanıyordu ve kendini aptal gibi hissediyordu. Hem aşağılanmıştı, hem de incinmişti. Reddedilmek her zaman acı verirdi ve bu da kesinlikle bir reddedilişti. Ama kız kardeşini tanımak için duyduğu güçlü dürtünün karşılık bulmadığını kabul etmenin verdiği özel bir acı vardı. Kendini sanki biri iç organlarına çekiçe vurmuş gibi yaralı hissediyordu ve duygularının yoğunluğu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Yirmi sekiz yıl boyunca kız kardeşi olmadan yaşamıştı, öyleyse neden birdenbire önemli bir şeyi kaybetmiş gibi hissediyordu? *Önemli*. Hiç sahip olmadığınız bir şeyi nasıl kaybedebilirdiniz? Gerçekten de hayatında bir yabancıya ihtiyaç duyacak kadar duygusal açlık çekiyor muydu? Hayır, değildi. Delphi vardı. Rufus vardı. Kasabada harika komşuları ve arkadaşları vardı. Noah'ya sahip olduğunu düşünmekten kendini alıkoydu. Noah ile ilişkisinin ne olduğundan emin değildi ve şu anda bunu düşünemiyordu bile.

Zihni allak bullak olmuş bir halde merdivenlerden indi ve birkaç dakika önce umut dolu bir şekilde ayrıldığı resepsiyon alanına geri döndü. Ve nereye gittiğine bakmak yerine kız kardeşini düşündüğü için ofisine doğru giden adama çarptı.

"Whoa-" Güçlü eller kollarını kavradı ve onu sabitledi. Ve işte oradaydı. Tam önündeydi. Noah.

"Özür dilerim-" Sözcükleri soluk soluğa söyledi. "Ben-"

"Görünüşe göre dikkati dağılmış. Bir şey mi oldu?" Ellerini kızın kollarında tuttu. "Sorun ne?"

"Yok bir şey. Aptalca davranıyorum."

"Bundan şüpheliyim." Onu kütüphaneye doğru itti. "Anlat bana."

Yapacak işleri vardı. Görmesi gereken konuklar. Ama Noah ile sadece beş dakika geçirme isteğine karşı koyamadı.

"Haklısın, aptalca değildi." Mantıklı bir karar olduğu için kendini hırpalamaya hiç niyeti yoktu. "Tüm işaretler oradaydı, Yoksa neden buraya gelsin ki? Bunun tesadüf olduğuna inanamıyorum. Nasıl tesadüf olabilir?"

Noah kapıyı arkasından kapattı. "Eğer bu soru benim içinse, o zaman biraz daha geçmişe ihtiyacım olacak."

Hattie kafasının içindeki gürültüden onu zar zor duydu. Elleriyle kollarını ovuşturarak odanın içinde volta attı.

"Birinin nasıl hissettiğinizi bilmesi sizin için çok önemli olduğu için hiç duraksamadan her şeyi riske attınız mı?"

Kalbinizi ve duygularınızı teslim edersiniz ve bir anda onları düşürürler ve her şey paramparça olur ve kendinize gerçekten buna değip değmediğini ve her şeyi farklı bir şekilde yapıp yapmamanız gerektiğini sorarsınız, ama yine zamanınız olsaydı tamamen aynı şeyi yapacağınızı bilirsiniz çünkü nasıl yapmazsınız? Bilmek zorundaydınız. Ve şimdi biliyorum." Nefes almak için durakladı ve Noah'nın sessiz olduğunu fark etti.

"Ne demek istiyorsun," dedi yavaşça, "duygularına karşılık verilmediğini mi?"

"Bu doğru. Ve burası acıyor -" bir yumruğunu göğsüne bastırdı "- ki bu hiç mantıklı değil ve kendime bu sözleri söylemeden önce iyi olduğumu, bu yüzden sonra da iyi olmam gerektiğini söyleyip duruyorum, ama bu farklı çünkü bu sözleri söylemeden önce umut ve olasılıklar vardı ve şimdi hiçbirisi yok."

"Ve senin kalbin kırık."

"Evet." Ateşin sıcaklığının bacaklarının arkasını yaktığını hissetti. "Ve şimdi muhtemelen benim aptal olduğumu düşünüyorsun."

"Aşık olmanın aptalca bir yanı yok, Hattie." Sesi biraz sert çıkmıştı. "Ve kime aşık olacağını her zaman seçemezsin. O bir misafir mi?"

"Kim?"

"Aşık olduğun adam."

"Erkek mi? Ben hiç bir şey söylemedim-" Anladığı için durdu. "Hayır. Ben aşık değilim. Neden böyle düşündün ki?"

"Çünkü duygularınız hakkında dürüst olmaktan ve reddedilmekten bahsettiniz."

"Evet, ama bir erkek arkadaş değil. Bir erkek değil. Bir kadın. Benim-" durakladı, onun aşık olduğunu düşünmesine şaşırmıştı "-kız kardeşim." Bu kelime diline yabancı gelmişti.

"Abla?" Kendini toparlaması bir anını aldı. "Babanın doğarken terk ettiği kız kardeşin mi?"

"Bu doğru. Böyle söyleyince belki de kırmızı halı boyunca bana doğru koşmaması şaşırtıcı değil. Erica. Bu arada, onun adı bu."

"Bana Madeleine olduğunu söylemiştin."

O öpücükten önceki aylarda, ilişkileri garip ve yapmacık bir hal almadan önce bu konuda uzun uzun konuşmuşlardı.

Bunu özlemişti. Onunla rahat ve doğal olduğu, söylemek istediği şeyleri söylediği ve yapmak istediklerini yaptığı günleri özliyordu.

yapmak istemişti. Bir şeyleri yanlış anlaması ihtimaline karşı her kelimeyi ve her hareketi denetlememişti.

Konsantre olmak için kendini zorladı. "Babam bana böyle söyledi, ama Erica'yı kullanıyor, bu yüzden bu ismi hemen tanıyamadım. Rezervasyonu o yaptı. Buraya gelmesini beklemiyordum ama kapıdan içeri adımını attığı anda hissettim -açıklamak zor- sadece biliyordum. Onu daha önce hiç görmemiş olmama rağmen tanıdım."

"Aile benzerliği mi?"

"Evet. Ve masamdaki fotoğrafa bakış. Biliyordum. Bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi. Bunun üzerine düşündüm, bekledim ve sonra belki de benim bir şey söylememi bekliyordur diye düşündüm, sonra da bunu yapmam gerektiğine karar verdim."

Başını salladı. "Genelde, söylenmesi gereken bir şey varsa söylemek daha iyidir."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama berbat ettim. Fena halde."

"Söylediğiniz herhangi bir şeyin nasıl kötü olabileceğini anlamıyorum."

"Söylediğim şey değildi, yaptığım şeydi. Ona sarıldım." Hatırlamak onu utandırdı. "Elimde değildi. Kapıyı açtığında buraya geldiği için çok mutlu hissettim, bir ailem olduğu için çok mutluydum."

"Ona sarıldın."

"Evet." Adamın ağzının etrafında dolaşan gülümsemeyi görebiliyordu ve neden gülümsediği hakkında hiçbir fikri yoktu çünkü görebildiği kadarıyla durumun komik bir tarafı yoktu.

"Onu gördüğünüze memnun oldunuz," dedi. "Bunda yanlış bir şey görmüyorum."

"Çünkü sen orada değildin. Bir kediye sarılmak gibiydi. Panter'e değil, çünkü o alışılmadık derecede sevimlidir, ama ne demek istediğimi anlıyorsun-bazen kaskatı kesilirler ve bilirsin ki tek istedikleri senin durman ve böylece kendi işlerine geri dönebilmeleridir." Ve şimdi düşününce Erica ona biraz kedileri hatırlatıyordu. Ağırbaşlı. Dengeli. Dikkatli. Seçici. "Kötü idare ettim."

"Kendine çok yükleniyorsun. Böyle bir durumla başa çıkmanın bir kural kitabı yok."

"Doğru. Ama hayatımın son yirmi sekiz yılında hiç görüşmemiş olmamızın bana bir şeyler anlatması gerekirdi."

"Yavaşla." Yine kollarını tutuyordu, sıkıca kavramış ve rahatlatmıştı.

"Nefes al."

"Özür dilerim." Nefes aldı. "Biraz telaşlıyım."

"Öyle görünüyor."

Muhtemelen geri çekilmeliydi ama bunu yapmak istemedi. Dikkatini dağıtacak kadar güçlü bir çekim hissetti. Yokmuş gibi davranmanın bir anlamı yoktu. Hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranmanın da anlamı yoktu. Çok şey hissediyordu ama şu anda başa çıkması gereken çok şey vardı.

"Eminim bana kızıyordur." Odağını tekrar Erica'ya çevirdi. "Ve onu suçlayamam. Muhtemelen babamın beni salladığı fotoğrafa bir kez baktı ve beni yumruklamak istedi."

"Seni yumruklamak istediğinden şüpheliyim."

"Haklısın. Zarif biri. Hiç de yumruk atacak bir tip değil."

"Ve burada, handa," dedi, "bu da temas kurmaya niyetli olduğu anlamına gelmeli. Bunun tesadüf olamayacağına katılıyorum."

"Belki değil, ama benimle konuşmayı dört gözle bekleyen biri gibi davranmadı."

"Ya da belki de size nasıl söyleyeceğine dair bir planı vardı ve bir plana bağlı kalmayı seven insanlardan biri."

"Muhtemelen, her ne kadar zamanı tükeniyor olsa da. Kontrol ediyorlar. yarın sabah." Ve bu acıttı. "Bütün haftayı rezerve ettiler ama belli ki gördüklerinden hoşlanmadı. Beklentileri her neyse, ben onları karşılayamadım."

"Ya da tamamen başka bir şeydir."

Ona bu kadar yakın durmak düşünmesini zorlaştırıyordu, bu yüzden geri adım attı. "Başka ne var?"

Omuz silkti. "Belki de korkuyordur."

"Pek de korkak bir tipe benzemiyor."

"Ama bir düşün Hattie. Bu senin için büyük bir olay. Muhtemelen onun için de büyük bir olaydır."

"Belki." Arkasındaki antika saat çalınca başını çevirdi ve bir an paniğe kapıldığını hissetti. "Saat bu mu? Burada dikilmemeliyim. İşine devam edebilmesi için Delphi'yi Chloe'den almam gerekiyor. Nerede olduğumu merak edecektir."

Kapı açıldı ama orada duran Chloe değildi; Erica'ydı. Anna ve Claudia onun iki yanında duruyordu.

Manevi destek için mi? Moral desteğine ihtiyacı olduğunu düşünmeleri, Erica'nın bu konuda görüldüğü kadar soğukkanlı olmadığını gösteriyordu. Belki de Noah haklıydı.

Kahverengi gözlü Anna, Erica'nın kolunu güven verici bir şekilde sıktı ve Erica derin bir nefes alarak odaya adım attı.

Hattie hiçbir şey söylemedi. Bu son karşılaşmadan sonra sessiz kalmak daha iyiydi.

Noah'nın kolunun kendisinininkine değdiğini hissetti ve muhtemelen hızlı bir çıkış yapmak için doğru anı beklediğini fark etti.

Ona hızlı bir gülümseme verdi. "Muhtemelen geri dönmen gerekiyordur." "Acelemin yok." Adam kararlı bir şekilde durdu ve kadın ona minnettarlık duydu.

Böyle zor bir anda yanında kaldığı için. Noah'ya sahip olduğu için şanslıydı ve ahırda bir anlık kendini tutamaması aralarındaki ilişkiyi mahvetmediği için de şanslıydı.

Erica ona uzun uzun baktı ama bu pek de şaşırtıcı değildi. Her yaştan kadının Noah'ya bakmak gibi bir alışkanlığı vardı. Hattie, topluluk ne zaman bir şeyi kutlamak için bir araya gelse bunu görürdü. Gençlerden büyükannelere kadar herkesin gözdesiydi, hatta bu ikisi arasındaki herkesin.

Uzun boylu, sağlam yapılı, dost gözlü ve gülümseyen biri olduğu için olabilirdi ya da belki de sakin mizacı yüzünden

Hayat rüzgârları onun etrafında ne kadar güçlü eserse essin asla sarsılmamış gibi görünüyordu.

Hattie şimdi bu sakinlik için minnettardı.

"Ben Noah." Kendini tanıttı. "Hattie'nin bir arkadaşımym."

"Erica." Erica arkadaşlarını tanıttıktan sonra dikkatini kitap raflarına çevirdi. "Bu oda muhteşem." Bakışları kitaplar boyunca ilerledi, titreyen ateşi ve Noel ağacının ışıltısını aldı. "Kitap kulübü toplantımız için kullanabileceğimizi söylediğin yer burası mı?"

"Evet." Hattie kendini sertçe tuttu ve Erica da aynı derecede rahatsız görünüyordu.

"Daha önce olanlar için özür dilerim."

"Özür dilemenize gerek yok." Kendisini bir akraba olarak değil de bir hancı olarak görmesi, ihtiyacı olan mesafeyi yaratmasına yardımcı olacaktı. "Noel tatilinizin mükemmel geçmesi benim için önemli. Eğer Maple Sugar Inn sizin için doğru yer değilse, o zaman tabii ki buradan ayrılmalı ve başka bir yerde. Yardımı olacaksa birkaç yeri arayabilirim. Yakınlarda birkaç güzel han daha var. Bir tanesinin iyi bir restoranı var. Sizi ağırlayabilirler."

Asla kin beslediği söylenemez. Belki de öyleydi.

Ara sıra, Stephanie ve Şef Tucker'la uğraşmak üzere kendisini terk ettiği için

Brent'e küfrettiği oluyordu. Ama bunu iyi saklıyordu.

Konaklama teklifi sessizlikle karşılandı ve diğer kadının -kısa, dalgalı saçlı Claudia'nın- Erica'nın kaburgalarına sertçe vurduğunu gördü.

"Hanın hiçbir sorunu yok," dedi Erica. "Mükemmel." Bu da sorunun Hattie olduğu anlamına geliyordu. Harika.

Daha dik durdu. "Kapınızı çalmakla hata ettim."

"Yanılmadın." Erica, sanki bu konuşma prova ettikleri bir şeymiş gibi Anna'ya baktı. "Beni gafil avladın ve sürprizlerle aram pek iyi değildir. Ayrıca, tüm bu durum karmaşık." Boğazını temizledi. "Duygusal olarak karmaşık. Ve ben de bu konuda pek iyi değilimdir." Bu kırılmalı iması Hattie'nin içinde bir şeyleri yumuşattı. Daha önce hiçbir şey söylememe konusundaki kararlılığını unuttu.

"Eğer bu gece gitmiyorsanız, oturup biraz konuşmak ister misiniz? Bir kadeh şarap? Şeften lezzetli atıştırmalıklarından bir tabak getirmesini isteyeceğim." Hiç şüphesiz ona kaşlarını çatacağı ama o buna katlanacaktı.

Erica kararsız bir şekilde başını salladı. "Bu hoşuma gider."

Hattie sıcaklığın içine yayıldığını hissetti. Konuşacaklardı. Bu bir başlangıçtı.

"Harika. Kızımı kontrol etmeliyim, sonra-"

Kapı tekrar açıldı ve bu kez orada duran Chloe'ydi. Delphi'nin elini tutuyordu ve gözlerinde panik vardı. "İçeri daldığım için üzgünüm ama Hattie, hemen gelmen gerekiyor. Bu bir acil durum."

Şimdi ne olacak? Belli ki evren ondan nefret ediyordu.

Delphi koşarak ona doğru gitti ve Hattie onu kucağına aldı. Kızının gün geçtikçe daha uzun ve daha ağır olmasının hiçbir önemi yoktu. Eğer sarılmak istiyorsa, Hattie ona sarılacaktı.

"Acil bir durum mu?" Delphi'ye sıkıca sarıldı. "Bir misafir mi?"

"Hayır. Çok daha kötüsü. Şef Tucker yardımcı şefe bir tava fırlattı ve o da çekip gitti. Stephanie de olaya dahil oldu ve Şef ile korkunç bir kavga etti ve o da çekip gitti. Aslında, gerçekçi olursak, arabayı o sürdü. Kamyonetini aldı ve en son kasabaya doğru kaybolurken görüldü. Bu da pek çok açıdan sorun teşkil ediyor, çünkü restoran bu akşam dolu ve kimsemiz yok.

mutfaktan sorumlu. Personelin geri kalanı panikliyor. Neyse ki misafirler şu ana kadar hiçbir şeyin farkında değiller ama Stephanie öfke nöbetlerinden birini geçiriyor

."

Tam zamanında Stephanie kapıya geldi. "İşte bu kadar! Umarım temelli gitmiştir, ama gitmediyse onu kovmanız gerekiyor ve bir özür bekliyorum. Yaratıcı bir dahi olabilir ama bu akşam benimle o adamın konuştuğu şekilde konuşulmasına izin vermeyeceğim, hem de personelin önünde."

Delphi ellerini kulaklarına bastırdı ve Hattie'ye yaklaştı. "Çok bağılıyor."

Hattie aynı fikirde değildi. Delphi'yi kendine yakın tuttu ve eliyle sırtını sıvazladı.

"Üzgün olduğumu görebiliyorum Stephanie ve bunu çözeceğiz. Ama hepimiz sakın olmalıyız."

"*Sakin mi kalayım?* Bir adam size sinirli, frijit bir kadın dese sakın kalır mıydınız?"

."

Neyse ki Delphi'nin ağlaması cümlelerin geri kalanını bastırdı. için Durumu daha da karmaşık hale getiren Rufus, bağırırları duyunca havlayarak odaya girdi ve ailesinden hangisinin korunmaya ihtiyacı olduğunu kontrol etti.

Delphi'nin Hattie'nin yanında güvende olduğunu görünce havlamayı bıraktı ve hırladı.

Stephanie geriye doğru bir adım attı. "Ve o köpek sağlığa zararlı."

Delphi yüzünü Hattie'nin boynuna gömdü. "Bağılıyor, bağılıyor-"

Hattie kollarını koruyucu bir şekilde sıktı. "Lütfen sesini alçalt Stephanie."

"Bu işi kim yürütüyor? Sen mi yoksa o çocuk mu? Yoksa köpek mi? Merak ettiğim günler oluyor. *Köpeklere gitmek* deyimine yepyeni bir anlam katıyor ve burası kesinlikle öyle."

Hattie'nin kafası çatlıyordu. Şu anda önceliği kızıydı. Çünkü Delphi'yi yatıştırana kadar mantıklı bir konuşma yapamayacaktı ve Stephanie bağıırırken Delphi'yi sakinleştiremezdi.

Stephanie'ye ofisinde beklemesini önermek üzereydi ki Anna öne çıktı. Elinde güzel bir dekorasyon tutuyordu.

"Delphi? Bunu yerde buldum. Ağaçtan düşmüş olmalı. Nerede asılı olduğunu biliyor musun?"

Delphi nemli yüzünü Hattie'nin omzundan dikkatle kaldırdı.

Anna'ya baktı ve gördükleri hoşuna gitmiş olacak ki Hattie'nin boynundaki boğucu tutuşu bıraktı.

"Hayır." Nefesi kesik kesik geliyordu. "Bilmiyorum."

"Ağaçları süslemeyi seviyorum." Anna'nın gülümsemesi nazikti. "Bu benim en sevdiğim şey."

Eminim sen de seviyorsundur, haksız mıyım?"

Delphi burnunu çekti. "Evet."

"Bu harika. Bunu nereye asacağıma karar vermeme yardım eder misin?" Anna parıldayan yıldızı parmaklarından sarkıttı. "Bir yer seçeyim mi?"

Delphi durakladı ve sonra Hattie'nin kollarından sıyrıldı. "Sana göstereceğim."

Rufus bir anda onun yanında belirdi ve Anna uzanıp onu okşadı. "O muhteşem. Ben Anna. Benim küçük kızım senin yaşındayken Noel Baba'nın ona Noel'de ne getirmesini istediğini *çok* iyi biliyordu. Eminim sen de aynısındır."

Hattie, Anna'yı sevdiğine karar verdi.

Delphi süslemeyi Anna'nın parmaklarından aldı. "Biliyorum ama bu bir sır."

"Bir sır mı?" Anna'nın gülümsemesi zorlayıcıydı. "Ama ona mektup yazdınız?" "Lynda Teyze bana yardım etti. Annem bilemez."

Noah kaşlarını kaldırdı, muhtemelen o da bu konuda hiçbir şey bilmiyordu.

Bu da Hattie'ye yepyeni bir sorun çıkardı. Delphi'nin Noel için ne istediğini bilmiyorsa, bunu nasıl sağlayacaktı?

Stephanie sabırsız bir ses çıkardı. "Burası dökülürken Noel Baba hakkında konuştuğumuza inanamıyorum. Şu anda *ödüllü mutfağımızda* sadece bir grup genç personel olduğunun farkında mısınız?"

Personelden söz edilince Hattie dikkatini Delphi'den Stephanie'ye çevirdi. "Öncelikle, Helen iyi mi?"

Stephanie ona bön bön baktı. "Size bir kriz yaşadığınızı söylüyorum ve siz aşçı yardımcınızın iyiliğini mi istiyorsunuz?"

"Chloe, Şef Tucker'ın ona bir tava fırlattığını söyledi."

"Oh-evet, yaptı." Stephanie kaşlarını çatı. "Kız ağlıyordu ve adam da kendini kaybetti. Ağır nesneleri fırlatmasını hoş görmüyorum ama kızın yoğun bir mutfakta çalışmak için fazla hassas olduğu konusunda ona katılıyorum."

Hattie tekrar denedi, bu kez daha sert bir şekilde. "Yaralandı mı?"

"Bilmiyorum ve şu anda en önemli şey bu değil. Önemli olan Açık konuşmanın zamanı geldi. Brent öldüğünden beri sana destek olmak için elimden geleni yaptım," dedi lazer gibi bakışlarını Hattie'ye odaklayarak, "ama benim bile sınırlarım var ve onlara ulaştım. Senin için üzülüyorum Hattie, gerçek bu. Zor olmuştur, eminim, ama belki de bu iş için uygun olmadığını kabul etmenin zamanı gelmiştir. Brent'in yerine geçmeye çalıştın ama onun yerini doldurmaya yaklaşmadın."

Onlar. Asla Brent olamayacaksın. Ve açıkçası, Brent burayı nasıl yönettiğini görseydi mezarında ters dönerdi."

Hattie yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Uzuvarları titriyordu. Kendini tuhaf ve kopuk hissediyordu.

İlk aklına gelen kızı oldu ama neyse ki Anna, Delphi'yi ağacın arkasında süs için bir yer bulmakla meşguldü.

Bu da ona Stephanie'yle yüzleşmemek için hiçbir mazeret bırakmadı.

Odadan kaçmak istedi ama sonra ne olacaktı? Bunu halledecek başka kimse yoktu. Sadece o vardı.

Ve Stephanie bir konuda haklıydı. O Brent değildi. Ve Brent olmaya çalışıyordu. Onun hanla ilgili hayalini sürdürmeye çalışıyordu. Ve sorun da buydu; şimdi bunu görebiliyordu. İşleri onun istediği şekilde sürdürmeye çalışıyordu ve bunu yaparken kendi içgüdülerinin hiçbirini takip etmemişti. Onun için doğru olanı yapmıştı, kendisi için doğru olanı değil. Ve sonunda bu noktaya gelmişlerdi.

Ve iyi bir yer değildi.

Hattie, Noah'nın elini sırtında hissetti, sıcak ve koruyucu.

Adamın nefesini tuttuğunu duydu ve eğer hemen konuğmazsa adamın konuğacağını biliyordu. Peki bu Delphi için nasıl bir örnek oluşturacaktı? Başkalarının onun adına konuşmasına ihtiyacı olduğuna mı? Onu savunmak için? Kızının, annesinin gerektiğinde kendini savunamayacağını ya da daha kötüsü, gerektiğinde kendini savunamayacağını düşünerek büyümesini istemiyordu.

Birisi onunla böyle saygısızca konuştu.

"Stephanie, özel olarak konuşmamız gerek. Ofisime gidelim."

"Eğer benimle konuşmak istersen, yarın sana zaman ayırmaya çalışırım. Akşam için ayrılıyorum."

"Gidiyor musun? Stephanie, bir krizin içindeyiz."

"Senin yarattığın bir kriz. Benim sorunum olmayan bir kriz. Sözleşmemde kişisel zamanımı kaybedilmiş bir dava için bağışlamam gerektiğini söyleyen hiçbir şey yok."

"Peki ya iş arkadaşlarınız? Birlikte çalıştığınız insanlar?" Hattie'nin ağzı öylesine kurumuştı ki, sözcükleri güçlkle seçebiliyordu. Öfke kol ve bacaklarını titretiyordu. "Biz bir takımız. Öylece çekip gidecek ve ekibi mücadele etmek zorunda mı bırakacaksın?"

"Onları kendi işlerini yapmaları için bırakıyorum, tıpkı benim yaptığım gibi. Sakinleşmek için kendime zaman tanıyacağım ve sonra çalışabilecek durumda hissedersem geri geleceğim.

Yarın." Kadın kapıya doğru döndü ve Hattie kalp atışlarının iki katına çıktığını hissetti.

Bunu hemen şimdi yapmak zorundaydı.

"Eğer şimdi o kapıdan geçersen, seni burada istemiyorum. yarın." Kelimeler ağzından aceleyle çıktı. Bir uçurumdan buz gibi suya atlamak gibiydi.

"Bu bir şaka mı?" Stephanie ona bakakaldı. "Bensiz burayı devam ettirebilmeniz hiçbir yolu yok."

Hattie'nin kalbi küt küt atıyordu. "Hallederiz."

"Nasıl? Hiçbir fikrin yok. Ve o da-" Stephanie Chloe'yi işaret etti "- hiç yardımcı olmayacak. Ayrıca, şu andan itibaren şefiniz ve muhtemelen yardımcı şefiniz olmadığını hatırlatabilir miyim? Hizmetçinizi de kaybederseniz, dükkânı kapatabilirsiniz."

Aşçı yardımcısı. Hattie'nin hâlâ Helen'i kontrol etmesi gerekiyordu ama önce bunu yapması gerekiyordu.

Midesinde bir panik düğümü vardı.

"İşleri Brent'in yaptığı gibi yürütmeye çalıştığım doğru ama bu artık sona eriyor."

Stephanie biraz rahatladı. "Satacaksın. Akıllıca bir karar."

"Satmayacağım ama burayı Brent'in planına göre de yönetmeyeceğim.

Şu andan itibaren kararları ben vereceğim. Ve bana bir Burayı rahat ve misafirperver bir yer olarak görme vizyonumu paylaşan bir ekip. Sanırım ikimiz de burada çalışmanın senin için uygun olmadığını biliyoruz."

Stephanie'nin yanakları kızardı. "Bildiğim tek şey, bu işi yürütmek için doğru kişi olmadığın. Ve ben olmazsam burası aylar içinde kapanır."

"Bu riski almaya hazırım."

Stephanie'nin ağzı gerildi. "Demek öyle. Sana iyi şanslar. Buna ihtiyacın olacak." Döndü ve kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı.

Hattie sanki kafası patlayacakmış gibi hissetti.

Midesindeki panik daha da şiddetlendi. Basınç bantları göğsünü sıktı.

Ne yapmış ki? Ocak ayına kadar odaları doluydu. İnsanlar Noel'de otelde kalmak için kendilerini şımartmışlardı. Bayram ışıltısı, konforlu odalar ve her zaman hatırlayacakları yemekler bekliyorlardı. Ve iki kilit çalışanını kaybetmişti.

Stephanie haklıydı. Aylar içinde kapanacaklardı.

Panik, midesinden boğazına doğru kaymıştı. Muhtemelen Stephanie'yi yatıştırmak için daha fazlasını yapmalıydı çünkü şimdi durumunu daha da kötüleştirmişti.

İlk konuşan Erica oldu. Bir adım öne çıktı ve Hattie onun gözlerindeki nezaketi gördü.

"O kadının kim olduğunu bilmiyorum ama bu duruma getireceği olumlu bir şey olmadığı çok açık. Onun o kapıdan girmesine izin vermek, kendiniz için yaptığınız en iyi şey olacak."

"Öyle mi?" Hattie titriyordu. Bir yanı Stephanie'nin peşinden koşup özür dilemek istiyordu ama Erica ona engel oluyordu.

"Sorun yok." Sesi sabit ve gerçekçiydi. "Her şey yolunda. Yardım edebiliriz."

"Yapamazsın. Kimse yardım edemez. Çıkış yapman iyi bir şey." Hattie çılgınca bir espri denemesi yaptı. "Hizmetçimi yeni kaybettim ve restoran da kapanacak gibi görünüyor. Maple Sugar Inn'de Noel'e hoş geldiniz. Tüm yanlış nedenlerden dolayı unutulmaz olacağı benziyor."

O ne yapmıştı? Yüce Tanrım, *ne yapmıştı?*

Delphi ağacın arkasından çıktı. "İşte hayat bu," dedi Piskopos kız kardeşlerin vakur ve mükemmel bir taklidiyle.

ON ÜÇ

Erica

Bir krizle karşı karşıya kalan Erica, haftalardır hiç olmadığı kadar kontrolün kendisinde olduğunu hissetti.

Babası konusu, kız kardeşiyle temas kurmak, kafa karıştırıcı duygular - hepsi onu düğümlere bağladı. Ama *bununla* başa çıkabilirdi. Bu, net düşünmeyi ve harekete geçmeyi gerektiren bir krizdi ve onun gücü de buydu. Duyguları ve dramayı bir kenara bırakıp ne yapılması gerektiğini görebilme yeteneğine sahipti. Hattie'ye yardım edebileceğini biliyordu.

Belki aynı zamanda vicdanını da rahatlatabilirdi çünkü Hattie kapısını çaldığında verdiği tepki yüzünden kendini çok kötü hissediyordu. Hattie'nin onun varlığından haberdar olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti ama belli ki ona Madeleine'den bahsedilmişti.

Kafasının içinde annesinin sesini duydu.

İkimiz de bir isim seçtik. O Madeleine'i seçti, ben Erica'yı. Madeleine Erica. O kapıdan çıktığı anda Erica oldun.

Hattie'ye bir özür borçluydu ama bu beklemek zorundaydı çünkü şu anda gördükleri hiç hoşuna gitmiyordu.

Hattie, Stephanie'yle yaptığı o tatsız konuşma sırasında kendini iyi tutmuştu ama şimdi oracıkta yıkılacakmış gibi görünüyordu.

Stephanie'nin acımasız saldırısı kendine olan saygısında o kadar çok delik açmıştı ki, neredeyse güveninin yok olduğunu görebiliyordunuz. Gözleri cam gibiydi ve nefes alış veriş hızı ve sığıdı.

Erica tam bir panik atak geçirmesine birkaç nefes kaldığını düşündü.

Konuşmak için ağzını açtı ama Noah ondan önce davrandı.

"Bunu iyi idare ettin, Hattie. Neredeyse alkışlayacaktım. Eminim herkes de öyle yapmıştır." Elini onun omzuna koydu. "Sorun yok. Her şey yolunda."

Erica da aynı şeyi söyleyecekti ama omzunu ovmayacaktı. Ne yazık ki ikisi de Hattie'yi yatıştırmışa benzemiyordu.

"Her şey yolunda değil." Sesinde bir histeri notası vardı ve kısa, hızlı kesik kesik nefes alıyordu. "Hizmetçimi yeni kaybettim ve Görünüşe göre şefimi çoktan kaybettim, sadece Stephanie'nin aksine gün batımına doğru yola çıkmadan önce bana bağırma nezaketini göstermedi."

Noah'nın eli hâlâ omzundaydı, güçlü ve destekleyiciydi. "İki yıldır seni üzen bir temizlikçi ve sürekli öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi davranan bir şef."

"Belki, ama o harika bir aşçı." Hattie kollarını ortasına doladı. "Brent onun yaratıcı bir dahi olduğunu düşünüyordu."

"Ne yapacağı kestirilemezdi ve bir sorumluluktu." Noah açık sözlüydü. "Stephanie'ye gelince, sen yapılması gerekeni yaptın. Söylenmesi gerekeni söyledin. Kolay değildi. Seninle gurur duydum."

Hattie onu duyuyor gibi görünmüyordu. Etrafında olup biten hiçbir şeyin farkında değilmiŞ gibi görünüyordu. "O haklı." Kelimeleri kendi kendine mırıldandı. "Brent'i hayal kırıklığına uğrattım. İşlerin onun istediğı gibi gitmesini sağlamaya, onun yapacağı şeyleri yapmaya çalıştım ama başarısız oldum. Onun iki kilit personelini kaybettim. Onları atadığında çok heyecanlanmıştı. Burayı gerçekten haritaya koyacaklarını söylemişti. Ve benim yüzümden gittiler.

Ve zavallı Helen, aşçı yardımcısı." Telefonunu karıştırdı. "Fırlattığı tava gerçekten ona çarptı mı? İyi olup olmadığını kontrol etmem gerek."

Noah pencereden dışarı baktı. "Arabası hâlâ park yerinde, yani henüz ayrılmamış."

"Bir şeyi yok," dedi Chloe, "ama mutfak dolaplarından birinde büyük bir göçük var."

"O iyi olduğu sürece mutfak umurunda değil. Birazdan onunla konuşacağım ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Belki dava açar bize." Hattie kanepeye çöktü. "Ben bunu yapamam. Gereken özelliklere sahip değilim. Bu işi karar verme konusunda benden daha iyi olan birine devretmeliyim."

Erica, Noah'ın takviyeye ihtiyacı olduğuna karar verdi.

"İyi kararlar veriyorsunuz. Zor geliyorlar ama bu doğru olmadıkları anlamına gelmiyor." Danışmanlık yaparken kullandığı aynı sakin tonu kullandı

bir krizle karşı karşıya olan müşteriler. "Otel için bir vizyonunuz olduğu açık ve bu çok cazip bir vizyon. Bu vizyonu gerçeğe dönüştürmek için mükemmel bir fırsat. İşletmeyi istediğiniz gibi şekillendirmek için. İyi bir başlangıç yaptınız. İyi gidiyorsunuz."

Onun müdahalesi Hattie'yi trans halinden çıkarmış gibiydi. Sanki sonunda orada olduğunu hatırlamış gibi Erica'ya baktı.

"Ama yarın çıkış yapacaksın," dedi. "Yani o kadar iyi yapıyor olamam, değil mi?"

Erica suçluluk ve hayranlık karışımı bir duygu hissetti. Hattie'nin içinde en azından biraz mücadele kaldığını görmek cesaret vericiydi.

"Bunun misafirperverlikle bir ilgisi yok," dedi Claudia. "Bu sadece Erica."

Erica bunu görmezden geldi. "Şimdilik bu geceyi atlatmak için yapılması gerekenlere odaklanmamız gerekiyor. Ondan sonra daha uzun vadeli bir plan yapabiliriz. planı."

"Biz mi?" Noah Erica'ya soğuk bir bakış attı, bu da Hattie'nin Stephanie'yle olan durum patlak vermeden önce birlikte oldukları kısa süre içinde ona her şeyi anlattığından şüphelenmesine neden oldu. Ondan şüpheleniyordu ve olanlara bakılırsa, muhtemelen haklı sebepleri vardı.

Erica kitapçada kulak misafiri olduğu şeyi düşündü. Kadınlar Noah hakkında konuşmuşlardı. Onun ne kadar koruyucu olduğundan. Ve şimdi bunu kendi gözleriyle görüyordu. Sadece sözlerinde değil, Hattie'ye yakın duruşunda da, sanki onunla dünyanın geri kalanı arasında fiziksel bir bariyer oluşturuyordu.

Anna'nın çoktan romantik senaryolar yazmakla meşgul olduğuna şüphe yoktu. Erica'yı ilgilendiren bu değildi. "Yardım edebilirim. Eğer istersen."

Ama Noah'nın dikkati Hattie'ye dönmüştü. "Şu anda ürkütücü görüldüğünü biliyorum ama artık her şey daha iyi olacak. Ve o -Erica-haklı." Bu sözleri isteksizce söylemişti. "Ne yapman gerektiğini bul ve yap. Sorunları teker teker çözersin. Bu işte iyisin Hattie."

"İyi mi?" İnanmayan bir kahkaha attı. "Stephanie'nin söylediği tek bir kelimeyi bile duymadın mı?"

"Stephanie yanılıyor. İşleri yapılması gerektiğini düşündüğünüz şekilde yapmalı ve içgüdülerinize güvenmelisiniz. Tahmin ediyorum ki burası daha da başarılı."

Hattie ikna olmamış görünüyordu. "Umarım bunu öğrenecek kadar uzun süre hayatta kalırız. Personel olmadan bir hanı işletmem."

Erica birilerinin harekete geçip bir şeyler yapması gerektiğini, yoksa bunun kesinlikle başarılı olamayacağını düşündü. Olanları düşünerek geçirdikleri her dakika boşa harcanmış bir dakikaydı.

Bu bir süreçti, bunu anlıyordu ama sürecin hızlandırılması gerekiyordu.

"Ne kaybettiğinize bakıyorsunuz," dedi. "Yapmanız gereken şey, hala kullanabileceğiniz kaynakları ve bunları en etkili şekilde nasıl kullanabileceğinizi düşünmek."

"O benim! Ben bir kaynağım ve buradan ayrılmayacağım." Chloe kapı aralığından seslendi. "Temizlik işlerini ben halledebilirim. Gerektiği kadar saat çalışırım. Stephanie'nin yapıp da benim yapamayacağım hiçbir şey

yok. Muhtemelen

Karamsar tavır kısmını. Bu konuda pek iyi değilim. O beni kenara çekip nerede yanlış yaptığımı söylemeden çok daha fazla iş yaparım. zaman."

Erica Chloe'yi sevmiştir. Gençti ama Erica hevesin deneyimin önüne geçebileceği zamanlar olduğunu biliyordu ve bu da o zamanlardan biriydi. Ona göre Hattie Chloe'yi iyi kullanmalıydı.

Hattie de aynı fikirde görünüyordu. "Teşekkür ederim Chloe. Ama ikimiz idare edebilesek bile, restoran hâlâ duruyor. Baş aşçı olmadan restoran işletmem. Ve Şef Tucker bir efsaneydi. İnsanlar onun tadım menüsünü tatmak için eyalet dışından geliyorlardı."

"Bunu hiç anlamadım," dedi Chloe. "Bana kalırsa hayvanın gün ışığına asla çıkmaması gereken kısımlarını pişirdi. O iğrenç karıştırılmış beyin şeyini yemem için bana para vermesi gerekirdi-" Ürperdi ve Hattie sonunda gülümsedi.

"Restoranda servis yapmamanın bir nedeni olduğunu biliyordum. *Bu akşam menüde iğrenç bir beyin şeyimiz var. Afiyet olsun.*"

"Efsane ya da değil, hiç kimse vazgeçilmez değildir." Erica onları nazikçe konuya geri döndürdü. "Başka mükemmel şefler de var." Gözlerini deviren ve sırttan Claudia'ya baktı.

"Cevabım evet. Hattie isterse yaparım. Ben bir aşçıyım," diye ekledi. "Size yardımcı olabilirim."

Hattie onunla Erica'nın arasına baktı. "Ama sen gidiyorsun."

"Bu gece değil ve bu gece için bir şefe ihtiyacın var. O beyinler kendi kendine karışmayacak."

Hattie biraz şaşkın görünüyordu. "Gerçekten şef misin?"

"Evet. İyi bir tane." Claudia bir tutam saçını kulağının arkasına tutturdu. "Zayıf bedenime aldanmayın. Bu benim aşçılık yeteneğimin bir yansıması değil. Kötü bir yıl geçirdim."

Hattie hafifçe gülümsedi. "Bu duyguyu bilirim. Nerede çalışıyorsun?"

"Birkaç yıldır Kaliforniya'dayım ama birkaç hafta önce işimden çıkarıldım. Merak etmeyin, kimseyi zehirlemedim ya da onlara bıçak fırlatmadım. Bağırarak benim tarzım değil, gerçi bunun muhatabı da oldum. Ben iyi bir şefim. Fransız eğitimi aldım. Büyükanнем Fransız'dı ve gerektiğinde akıcı bir şekilde konuşabilirim. Daha fazla zamanımız olsaydı bunu kanıtlamak için size bir şeyler pişirirdim, ama bu akşam için bir şefiniz olmadığına göre kendimi işimde kanıtlamalıyım."

"O harika bir şef," dedi Anna içtenlikle. "En iyisi."

Hattie uzun bir nefes verdi. Bitkin görünüyordu. "Restoranın açılmasına sadece birkaç saat kaldı."

"O zaman sohbet ederek vakit kaybetmesem iyi olur," dedi Claudia. "Tek ihtiyacım olan bir çift beyaz ve mutfaka erişim. Mutfak ekibinin geri kalanının zaten orada olduğunu varsayıyorum?"

"Tabii hepsi Şef Tucker'la birlikte gitmediyse." Hattie parmaklarını alnında ovuşturarak odaklanmaya çalıştı. "Pasta şefimiz Shelley harikadır. Ekmek pişiriyor, tüm kahvaltılık hamur işlerini, ikindi çayı için kekleri ve tabii ki tatlıları yapıyor. Belki sadece tatlı servisi yapabiliriz."

Claudia gülümsedi. "Bundan daha iyisini yapabileceğimize eminim. Mutfak nerede? Solda mı sağda mı?"

"Bundan emin misiniz?" Hattie üç kadına baktı. "Sizin misafir olmanız gerekiyordu. Muhtemelen kitapla kıvrılmayı planlıyordunuz okuyorsunuz ve tartışıyorsunuz."

"Bu bekleyebilir," dedi Anna. "Biz de misafiriz, sadece yardımsever bir tipiz." "O halde, teşekkür ederim. Reddetmem delilik olur." Hattie bir an için

kendini topladı. "Seni mutfaka götüreceğim ve personelle konuşacağım. Umarım hepsi Şef Tucker'ı takip etmemiştir. Helen'ı da kontrol etmem gerek." Hattie, elinde bir kitapla derin ve yumuşak kanepeye uzanan Delphi'ye baktı.

"Bana kitap okumanı istiyorum."

"Sana kitap okuyabilir miyim? Bunu çok isterim," dedi Anna. "Yüksek sesle kitap okumak en sevdiğim şey ve çocuklarım senden büyük olduğu için pek fırsatım olmuyor."

Delphi kanepeye doğru büzüldü. "Annemi istiyorum."

"Ben iyi bir okuyucuyum," dedi Anna. "Sesleri ve hareketleri yaparım. Kaplan taklitlerimle tanırım."

"Dinozorları severim."

"Harika bir dinozor yaparım," diye güvence verdi Anna. "Sana biraz kitap okuyabilir miyim, bakalım nasıl bulacaksın? Kitabı sen seçebilirsin. Herhangi bir kitap."

Delphi düşündü ve sonra başını sallayarak kitabını uzattı. Anna onun yanına oturdu ve Hattie minnettar bir gülümseme verdi.

"Teşekkür ederim. Bir dakika içinde döneceğim."

"Sen bunu yaparken ben de son odayı hazırlayayım," dedi Chloe. "Sonra da yarın için bir plan hazırlayacağım. Rezervasyonları kontrol edeceğim, herkesin tercihlerine bakacağım ve her odanın mükemmel olduğundan emin olacağım. Bir sorun çıkarsa sana haber veririm. Merak etmeyin."

"Nasıl endişelenmem? İki kişinin yaptığı işi yapamazsın," dedi Hattie ve Chloe pazularını esnetti.

"Beni izleyin. Stephanie'nin işinin en az yarısı beni idare etmektir, bu yüzden kendimi idare edersem işin büyük bir kısmının hallolacağını düşündüm."

Erica güldü ve Hattie bile daha umutlu görünüyordu.

ON DÖRT

Claudia

Claudia'nın en mutlu anıları yemekle ilgiliydi. Bazen geceleri stresli bir şekilde uyanık yatarken, zihninin mutfağın kokuları ve sesleriyle dolmasına izin verirdi. Bir sandalyenin üzerinde durup büyükannesinin unu elemesine yardım ettiğini hatırlardı. Yumruğunu hamura vurduğunu düşünürdü. Taze pişmiş ekmek kokusunu. Şeftalinin tatlılığı, çenesine damlayan suyu. Mükemmel bir espressonun keskin aroması. Claudia için yemek bir ifade biçimiydi.

Ama şu anda tamamen işle ilgiliydi.

Şef Tucker'ı duymuştu. Onunla çalışmış birini tanıyan birini tanıyordu. Söylentilere göre yemekleri iyiydi ama kişiliği yanmış tost kadar çekiciydi.

Bu ona bir avantaj sağlamış olmalı, değil mi? Kendi kusurları olmadığından değil, ama kesinlikle yanmış kızarmış ekmek değildi.

Mutfağa girdi ve bir bakışta her şeyi anladı.

Personel donmuş, paniklemiş, kendi aralarında kısık sesle konuşuyorlardı. Görebildiği kadarıyla hiçbir şey yapılmıyordu.

Hattie boğazını temizledi. "Muhtemelen artık hepinizin bildiği gibi, Şef Tucker gitti. Stephanie de öyle. İkisi de geri dönmeyecek."

Bakışlar değiş tokuş edildi. Yüz ifadelerine bakılırsa, Stephanie'nin ani ayrılışını ilk kez duyuyorlardı.

İçlerinden biri konuştu. "Ama burayla ilgili en önemli şey Şef."

"Hayır. Maple Sugar Inn'deki en önemli kişi konuktur." Hattie odanın içinde biraz daha ilerledi. "Biri burada rezervasyon yaptırdığında, bunu onlara bir söz verdiğimiz için yapar. Onlara rahat ve sıcak bir ortamda lezzetli yemekler sunacağımıza söz verdik.

Rezervasyon yaptırdıklarında bunu bekliyorlar ve bunu alacaklar. Burada çalışan herkes önemlidir, ancak hiç kimse diğerinden daha önemli değildir. Biz bir takımız. Şef Tucker gitmiş olabilir ama

Hala buradasınız ve biliyorum ki hepiniz harika bir iş çıkaracaksınız. Ve şimdi de

Sizi Claudia ile tanıştırayım. Kendisi Kaliforniya'nın en iyi şeflerinden biri ve bu gece bizimle çalışacak olması bizim için büyük bir şans."

En iyi şef.

Başka koşullarda alçakgönüllülük Claudia'yı bu tanıma karşı çıkmaya ikna edebilirdi ama alçakgönüllülüğün bu mutfakta yeri olmadığına karar verdi.

Kıdemsiz personelden biri kaşlarını çattı. "Misafir şef gibi mi?" "Evet. Misafir şef. Ona sahip olduğumuz için şanslıyız."

Claudia onlara dostça bir baş selamı verdi. "Tanışma faslını sonra yaparız. Önceliğimiz bu akşam bizimle yemek yiyecek olan konuklarımıza mükemmel bir yemek sunmak. Üzerimi değiştireceğim ve döndüğümde stratejimizi tartışacağız."

Hattie'yi mutfaktan çıkarken takip etti ve onu gözleri kapalı bir şekilde duvara yaslanmış buldu.

Claudia bu anla nasıl başa çıkacağından emin değildi. Onu sallamak mı? Sarılmalı mıydı? "İyi misin?"

"Tamam." Hattie gözlerini kapalı tuttu. "Ben iyiyim."

"Doğru." Belki de Anna'yı aramalıydı. Anna her zaman söylenecek doğru şeyi bilirdi. "Orada yaptığın konuşma harikaydı."

Hattie gözlerini açtı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Eğer mutfakta sıkışıp kalmasaydım, bir masa ayırtıyor olurdum.

ye." Claudia onun kolunu okşadı. "Bana şu beyazları getir ve sonra gidip rahatlamak için ne yapıyorsan onu yap. Pasta ye. Banyo yap. Ne işe yararsa. Bu harika olacak."

Hattie yutkundu. "Emin misin?"

"Evet." Claudia gülümsedi. "Ben iyi bir şefim, bilmiyor muydun?"

"Bu durumda Helen'la konuşmam gerekiyor." Hattie aceleyle çıktı ve Claudia dakikalar sonra mutfaka geri döndü.

"Her şey sırayla. Menüde neredeyiz?"

Birisi ona bir menü uzattı ve Şef Tucker'ın muhtemelen kendini vazgeçilmez kılmak için her şeyi olabildiğince ayrıntılı yaptığını hemen gördü. Ya da belki egosunu beslemek için. Onun tipiyle tanışmıştı. Onun tipiyle çalışmıştı. Hepsini yaygara ve köpük.

Ne kadar yetenekli olursa olsun, menünün bu gece işe yaramayacağını biliyordu.

"Sekiz yemek mi?"

"Evet. Şef sadece tam tadımlık menü sunuyor. Ama birkaç tane var sorunlar." Yardımcı şef Helen, Hattie'yle yaptığı konuşmadan dönmüştü, görünüşe göre hiç de kötü durumda değildi ve devam etmeye kararlıydı. "Parmesan yok, sipariş ettiğimiz miktarı getirmedi, Şef de hepsini geri gönderdi."

"Hepsi mi?"

"Hepsini."

Harika. "Yani parmesan yok." Claudia tüm kötü haberleri önceden vermenin en iyisi olduğuna karar verdi. "Başka ne var?"

"Aynı şeyi mantarlar için de yaptı. Bu, tadım menüsü için önemli bir malzeme."

"Bu gece tadım menüsü sunmayacağız." Menüyü azaltması ve doğaçlama yapması gerekiyordu. Ve bunu hızlıca yapması gerekiyordu. Dramatik değişiklikler yapamazdı ama ellerindeki basitleştirebilirdi. Menüyü taradı. "Üç meze seçeneği sunacağız; biri vejetaryen olmak üzere iki çorba ve kızarmış börek ile erik ve tatlı elma turşusundan oluşan ezme. Vurgunun taze ve mevsiminde olmasına ihtiyacımız var." Yüksek sesle düşünüyordu. "Baharatlı geyik eti zaten menüde mi? O kalsın. Ayrıntılı tavuk da."

Helen notlar alıyordu. "Bunu parmesanlı çıtır patatesle servis ediyoruz. Parmesan yok."

"Bu gece püre servis edeceğiz. Parmesan yerine yerel kaşar kullanın. Çok lezzetli olacak. Dışarıda kar yağıyor. İnsanlar dışarıda kış havasının tadını çıkarıyor. İçlerini ısıtacak rahatlatıcı yiyeceklere ihtiyaçları var ve biz de onlara bunu vereceğiz. Tatlı konusunda ne durumdayız?" Pasta şefine bir gülümseme fırlattı. "Shelley, değil mi?"

"Evet. Tatlıya geçmeden önce incir ve keçi peynirli bir tartım var; bunu meze ya da ara sıcak olarak sunabilirsiniz."

"Güzel. Bunu menüye ekleyelim."

"Tatlı olarak ahududulu torte, kendi akçaağaç şurubumuzdan yapılmış akçaağaç ve cevizli dondurma," dedi Shelley verimli ve hevesli bir şekilde, "çikolatalı mus ve tarçınla servis edilen sıcak elma kompostosu var. ve yerel mandıramızdan çırpılmış krema."

Claudia mutfak personelinin diğer üyelerine görevlerini dağıttı, herkesin mutlu olup olmadığını ve ne yaptıklarını bilip bilmediklerini kontrol etti ve sonra Erica'nın kapıda durup onu izlediğini görmek için döndü.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Erica rahatça kapı çerçevesine yaslandı. "Sadece yemek yapmaktan nefret eden birinin yemek yapmaya yeniden aşık olmasını izliyorum. Eğlenceli ve biraz da iç açıcı. Sana söylemiştim dememek için kendimi zor tutuyorum."

"Henüz bir şey pişirmedim ve aşık değilim." Ama uzun zamandır hissetmediği bir vızıltı hissettiği doğrudur. Muhtemelen adrenalindi. Yardıma ihtiyacı olan birine yardım etmek kimin hoşuna gitmez ki? Eğer Şef Tucker o anda içeri girmiş olsaydı, ona beyniyle neler yapabileceğini anlatırdı. "Şu anda bir sorunu çözüyorum. Hepsi bu."

"Kendinize bunu söyleyin, elbette."

"Kendini beğenmişlik yapacaksan, bunu benim mutfağımda değil de başka bir yerde yapabilir misin? Vaktin varsa yeni bir menü hazırlayabilirsin."

Erica doğruldu. "Bunu yapabilirim. Sende var mı?"

"Beş saniye içinde geliyorum." Claudia kendisine verilen tadım menüsünü aldı ve yemeklerin çoğunun üzerine bir çizgi çekti. Karaladı, düzeltti ve düzeni değiştirdi. "Yazı tipini değiştirmeliyiz. Okunması kolay ve samimi olsun. Tüm o kıvrımlı yazılar göz korkutuyor. Yemekler asla korkutucu olmamalı."

Hattie nerede? Onu son gördüğümde şok geçirmiş gibi görünüyordu." "O iyi. Şu anda Ohio'dan bir çiftle sohbet ediyor."

Birlikte kırk yılı kutluyorlar. Her ihtiyaçlarıyla ilgileniyor. Bu konuda çok iyi. Ben olsam ellerine bir rehber kitap ve yerel bir harita tutuşturur ve işlerine devam etmelerini söyledim."

Claudia menüyü arkadaşına uzattı. "İşte bu yüzden otelcilikte çalışmıyorsun."

"Bu olabilir. Ama Hattie'nin bir yeteneği var. Onu konuklarla birlikte gördüğünüzde bir krizle karşı karşıya olduğunu asla anlayamazsınız." Erica menüyü taradı. "Hayır"

Beyin mi? Utanç verici. Chloe'nin kalbi kırılacak. Bunu bana bırak. Ben hallederim."

Claudia, Stephanie'nin dramatik çıkışından beri Erica'nın durumunu hiç düşünmediğini fark etti. "Nasılsın?"

"Ben mi? Hâlâ buradayım, kastettiğin buysa. Ve beni bilirsin, krizle başa çıkmak benim rahat alanımdır. Konuşmaktansa bunu yapmayı tercih ederim."

duygular." Erica mutfağa doğru bir el salladı. "Git ve yarat. Sonra konuşuruz."

Erica gözden kayboldu ve Claudia bir an onun için endişelendikten sonra dikkatini tekrar elindeki işe verdi.

Dört kişilik ekip başları öne eğik, sessizce çalışıyordu. Kadın içlerinden biriyle konuştuğunda başları yukarı kalktı ve gözlerinde temkinli bir ifade belirdi.

Claudia bir *şey için kendisine bağırılmasını* beklediğini düşündü. O da oradaydı ama ne zaman gergin ya da üzgün olsa bunu yönetici şefin görmesine asla izin vermezdi.

"Şef?"

Kendisiyle konuştuklarını fark etmesi bir an aldı. "Evet?"

"Gerçekten bunu Şef Tucker olmadan yapabileceğimizi düşünüyor musun?" "Yapabileceğimizi biliyorum."

"Eğer bu gece bunu başarırsak, bu bir mucize olacak."

Claudia bir tavaya uzandı. "O zaman Noel'de olmamız iyi bir şey. Mucizeler için mükemmel bir zaman. Şimdi işimize dönelim. Bu havuçlar kendi kendine soyulmayacak."

ON BEŞ

Anna

Anna'nın en sevdiği anılardan biri de ikizlere kitap okumaktı. çok küçüklerdi. Bazen ikisini de aynı anda meşgul etmeyi başarırdı ve üçü yatağa sokulur, sırayla kitabın sayfalarını çevirirlerdi. Daha sık olarak da birini alıp diğerini Pete'e verirdi. Yıllar boyunca ara sıra o günleri özlemle hatırladı ve Ğimdi Delphi'yle kanepeye kıvrılmıĞ, uzun kitap raflarıyla kucaklaĞmıĞ ve ateĞle ısınırken o günleri düĞündü.

Geriye dönüp baktığınızda sadece iyi şeyleri hatırlama eğilimi vardı, ama elbette zor günler de olmuştu. Küçük çocuklara ebeveynlik yapmanın en sağlam insanların bile enerjisini tüketen bir acımasızlığı vardı. İkizlerin sürekli hasta olduğu, Anna bir daha iyileşip iyileşmeyeceklerini merak edene kadar aralarında mikropların dolaştığı unutulmaz bir kış olmuştu.

Yine de o günlerin özlediği bir sadeliği vardı. Arkadaşlarının etkisi hakkında endişelenmiyor, ikizlerin evde güvende olduğundan emin olana kadar geç saatlere kadar uyumuyor, bebeklerinden birinin araba direksiyonunda olduğunu düşünüp dehşete kapılmıyordu.

On sekiz yıl boyunca onun çatısı altında ve onun bakımı altındaydılar. Onun odak noktası, *hayatı* olmuşlardı.

Yanında, Delphi minderlerin üzerinde uyuyakalmıştı ve Anna birlikte okudukları kitabı kapatarak bu şekilde hissetmeyi bırakabilmeyi diledi. Minnettar olması gereken çok şey vardı ve çocuklarının sağlıklı olmaları, evden ayrılıp bağımsız bir hayat sürmeleri de bunlardan biriydi. O İçten içe bunun onlarla ilgili olmadığını biliyordu. Evet, onlar için endişeleniyordu çünkü bu ebeveyn olmanın bir parçasıydı ama geceleri onu uyutmayan ikizler için endişelenmek değildi. Kendisi için endişeleniyordu.

Geleceğe bakmak, heyecanlanmak ve motive olmak istiyordu. Bu yavaş, sızan hüznü hissetmek istemiyordu. Evden ayrılmak için gün saymak istemiyordu.

Bir çocuğumuz daha olabilir.

Bunu istiyor muydu? Mutfakta Pete'le yaptığı konuşmada pek de doğru gelmeyen bir şeyler vardı. Pete'in onun nasıl hissettiğini gerçekten anlamadığını biliyordu ve belki de anlamasını beklemek onun için gerçekçi değildi. Yine de bu konuyu doğru dürüst konuşmak iyi olurdu.

Daha önce onu aramaya çalışmış ama cevap vermemişti, bu onun yapacağı bir şey değildi. Normalde, ne zaman biri uzakta olsa, uzun telefon görüşmelerinden hoşlanırlardı.

Telefonunu eline aldı ve ona hızlı bir mesaj gönderdi.

Çocuklarla her şey yolunda mı?

Kütüphanenin kapısı açıldı ve Hattie odaya girerken Anna başını kaldırıp baktı.

Anna kendi sorunlarını bir kenara itti. "Nasıl gidiyor?"

"Buraya kadar her şey yolunda sanırım. Sadece seni ve Delphi'yi kontrol etmek istedim. Ohio'dan gelen çiftin diyet sorunları var. Gluten içermiyor. Claudia'yı uyarmalıyım."

Hattie hayatında çok fazla şey olan birine benziyordu. Kafasında.

"Claudia bunu çoktan düşünmüştür. Delphi için de endişelenmene gerek yok." Uyuyan çocuğa baktı. "İki kitap okuduk,

Ana karakteri dinozor Huge olan bir hikâye uydurdu, sonra bana Noel için istediği her şeyi anlattı ve sonra da kendinden geçti.

Onu uyandırmalı mıydım? Uyumasına izin vermek için öğleden sonra biraz geç olduğunu biliyorum ama buna ihtiyacı var gibiydi."

"Öksürükten iyileşiyor ve bu onu uyutmuyor," dedi Hattie. "Bırak uyusun."

Anna onun gözlerinin altındaki gölgeleri inceledi. "Sanırım bu öksürük seni de uyutmadı. O günleri hatırlıyorum. Ve bununla tek başınasın. Bu kolay olmasa gerek."

"Ben iyiyim."

Anna kanepenin arkasına serilmiş yumuşak örtüye uzandı ve onu Delphi'nin etrafına sardı. "İçimden çılgılık atarken bu sözleri söylediğimi hatırlıyorum."

Hattie yarım bir gülümseme verdi. "Tüm bu ekstra baskı olmadan da yapabilirim, orası kesin."

"Biraz otursana." Anna yanındaki kanepeyi okşadı ama Hattie başını salladı.

"Çok cazip ama oturursam bir daha kalkamayabilirim ve yapacak çok şey var. Erica'nın iyi olup olmadığını kontrol etmeliyim."

"Olmaması için bir neden var mı?"

Bir misafir yanından geçerken Hattie omzunun üzerinden baktı.

"Kapanmadan önce kitapçıya yetişecek misin, Mike? Dikkatli ol. Dışarısı buz gibi. Bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara." Anna'ya geri döndü. "Erica ofisimdeki bilgisayarı kullanarak bir menü hazırlayacak, sonra da yeni bir şef için ilan verebilmemiz için bir iş tanımı yapacak."

"Bu görevlerin hiçbirinde yardıma ihtiyacı olmayacak." Anna, Erica'nın yardıma ihtiyaç duyacağı fikrine neredeyse gülümsüyordu.

"Harikaydı," dedi Hattie. "Hepiniz öyleydiniz."

Anna, Hattie ve Erica'nın durumu hakkında bir şey söyleyip söylememeyi tartıştı ve biraz nazik bir müdahalenin haklı olduğuna karar verdi.

Bu dava.

"Erica'nın daha önce durumu iyi idare edemediğini biliyorum. Eminim bu seni üzmüştür."

"Önemli değil. Anlıyorum."

"Bildikten şüpheliyim." Anna Delphi'nin hâlâ uyuyor olup olmadığını kontrol etti. "Genelde dedikoducu sayılmam ama Erica hakkında bilmeniz yararlı olabileceği birkaç şey var. Birincisi, onu tanımak kolay değil -bu yüzden sana hızlandırılmış bir kurs veriyorum. İkincisi ise onu bir kez tanıdığınızda tanışabileceğiniz en nazik, en cömert insan olduğunu keşfedeceksiniz. Her zaman dokunsal değil." Anna Hattie'nin yüzündeki şüpheyi gördü ve devam etti. "Eğer birinden sarılmasını ve 'işte, işte, zavallı' demesini istiyorsan Erica'yı seçme, ama sevdiği insanlara derinden değer veren ve elinden gelen her türlü pratik yardımı sunacak birini istiyorsan, o zaman aradığın kadın o."

Hattie tereddüt etti ve sonra kanepede Anna'ya katıldı.

"Siz üçünüz uzun zamandır mı arkadaşsınız? Bir kitap kulübünde mi tanıştınız?"

Anna gülümsedi. "Hayır, biz üniversitede tanıştık. Kitap kulübümüz tesadüfen oluştu. Okuduğumuz şeylerin ağırlığından kaçma yolumuzdu. Hepimiz ders çalışmaktan ve sınavlardan dolayı stresliydik ve ben rahatlamamanın bir yolu olarak aşk romanlarına bağımlı hale geldim."

Hattie aydınlandı. "Ben de üniversitede aynısını yaptım. Aşk romanları benim mutlu olduğum yeri."

"Erica polisiye ve gerilim kitaplarını, Claudia ise biyografileri ve yemek kitaplarını severdi; ikimiz de diğerinin okuma tercihlerinin oldukça berbat olduğunu düşünürdük."

Erica benimle romantizm hakkında dalga geçti, ben de onunla polisiye okuduğu için dalga geçtim ama sonra aslında birbirimizin kitaplarını hiç okumadığımızı fark ettik. Biz de öyle yaptık. Bir akşam bir şişe şarap içtikten sonra kitaplarımızı değiş tokuş ettik. Her birimiz en sevdiğimiz kitaplardan birini seçtik ve diğerimiz onu okudu. Sonra da onun hakkında konuştuk." Hatırlayarak kanepeye yaslandı. "O tartışmalar çok eğlenceliydi. Her şeyi didik didik ederdik. Aşk romanı kahramanının neden öyle davrandığını, aşk romanı görmezden gelinip aşağılanırken suç romanının neden ödül kazandığını. Neden şiddetin kutlandığını ve Hayatımızdaki belki de en önemli şey olan ilişkilerle ilgili hikayeler ise köpük olarak nitelendiriliyor."

"Umarım bu soruyu bana sormuyorsunuzdur," dedi Hattie, "çünkü benim tek cevabım züppeliktir."

"Vardığımız sonuç bu." Anna doğrulup oturdu. "Neyse, her şey oradan başladı. Mezun olduğumuzda, kitap kulübümüzü buluşmak için bir bahane olarak kullandık. Yılda bir kez bir haftalığına bir otelde yer ayırttık. Bazen sahile yakın bir yerde ama genellikle bir şehirde çünkü Erica bunu seviyor. Sakinleşmek, rahatlamak, biraz gezmek, hasret gidermek ve kitaplar hakkında konuşmak için bir hafta."

"Her zaman bir otel mi?"

"Evet. Fikir, hiçbirimizin birlikte dinlenmek dışında bir şey yapmak zorunda olmadığı bir hafta olmasıydı. Kimse yemek yapmak zorunda değildi. Oda servisi sipariş edebilirdik. Eğlenmekten başka yapacak bir şey yoktu. İşin tuhaf yanı, birbirimizi görmeden aylar geçirebiliyoruz ve sonunda bir araya geldiğimizde sanki birbirimizi daha dün görmüşüz gibi hissediyoruz. Sanırım dostluk bu. Her yıl bunu dört gözle beklememin nedeni de bu." Ve buna ihtiyacı vardı. Arkadaşları terapiden daha iyiydi. Kesinlikle daha ucuzdu.

"Ama bu yıl yaz toplantınız gerçekleşmedi?"

"Claudia'nın yaz aylarında bazı kişisel sorunları vardı; hepimiz Noel'e ertelemeye karar verdik. Rahat ve şenlikli olacağını düşündük. Ve bu öyle." Anna ateşten ağaca doğru bir bakış attı. "Yılın bu zamanında buradan ayrılırken kendimi çelişkili hissettim. Bu özel bir aile zamanı. Aileler Noel'de birlikte olmalı, değil mi?" Bu sözleri söyledikten sonra ne kadar patavatsızca olduğunu fark etti ama neyse ki Hattie üzgün görünmüyordu.

"Yılın büyümlü bir zamanı. Kaç çocuğunuz var?" "İki. İkiz. Bir kız ve bir erkek."

"Bu çok hoş." Hattie Delphi'yi izliyordu. "Aile en iyi şeydir." "Evet." Ve Hattie için Delphi aileydi. Erica değil. Anna bir bıçak darbesi hissetti

üzgündü ama müdahale etmenin ona düşmeyeceğini biliyordu. "Yaptığın şey

Burası harika bir yer ve Noel Baba ziyarete gelse daha fazla Noel havası hissedemezdim. Eskiden burayı ziyaret ettiğimde hissettiklerimin aynısını hissediyorum.

Noel Baba."

"Güzel." Hattie ellerini ateşe doğru uzattı. "Ama buraya gelmeyi bu yüzden seçmedin, değil mi?"

"Hayır." Anna Delphi'yi uyandırmadan pozisyonunu değiştirmeye çalıştı. "Bu Erica'nın seçimiydi."

"Ve bunu benim yüzümden seçti."

"Öyle görünüyor. Gerçi o zaman bunu bilmiyordum."

Hattie kaşlarını çatıyordu. "Neden şimdi? Temasa geçmek için neden yirmi sekiz yıl beklediniz?"

"Yirmi sekiz yıl mı?" Şok, Anna'nın düşünmeden cevap vermesine neden oldu. "Seni daha yeni öğrendi-" Birden vefasızlık hissine kapılarak konuşmayı kesti.

Hattie ona baktı. "Benden haberi yok muydu? Bu doğru mu?"

"Neden olmasın ki?"

"Çünkü Eric'i -her ne kadar adının bu olduğunu bilmesem de- tüm hayatım boyunca biliyordum. Babam geçmişî konusunda her zaman dürüsttü."

Şimdi bakma sırası Anna'daydı. Ne kadar dürüst? Pek de hoş bir hikâyeye değildi. Kendini yaralı bir kahraman gibi mi göstermişti?

Bu konuşmaya hiç başlamamış olmayı diledi. Ya Erica'nın gizli tutmayı tercih ettiği bir şeyi ortaya çıkarırsa?

Anna, Hattie ile Erica'nın akraba olduklarını düşünmenin tuhaf olduğunu düşündü.

Paralel hayatlar yaşadıkları, hiç kesişmedikleri onca yılı düşünmek tuhaftı. Ama şimdi kesişmişlerdi ve bunun sonuçları olacaktı.

Nazik olmaya çalıştı. "Bence bir konuşmaya ihtiyaç var ama bu seninle Erica arasında olmalı."

"Daha sonra konuşmayı planlıyoruz, ancak sonucun ne olacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Yakın zamana kadar benden haberi olmadıysa, bunun neden bir alışma süreci olduğunu anlamaya başlıyorum. Bu çok yardımcı oldu, teşekkür ederim." Hattie ayağa kalktı. "Umarım burada ya da başka bir yerde kitap tartışmak için hâlâ fırsatınız olur. Buna imreniyorum."

Anna burada olmasını umuyordu. Başka bir yer düşünemiyordu. bir hafta geçirmek için daha mükemmeldi. Erica gitmek isterse elbette giderdi ama bu onların kalacağını ummasına engel değildi.

"Belli ki kitapları seviyorsun." Deri ciltli klasikler ve seyahat rehberlerinden ciltsiz romanlara kadar her şeye tıka basa dolu olan kitap raflarına baktı. Pete'e Noel için aldığı kitap da dahil olmak üzere herkes için bir şeyler vardı. "Bir kitap kulübüne üye değil misin? Burası düzenlemek için mükemmel bir yer olurdu. Ya da belki kitapçıda."

"Kasabada bir kitap kulübü var ama kitapçının herkesi alacak kadar büyük bir odası yok. Çarşamba günkü toplantıları için onları bu odayı kullanmaya davet ettim. Umarım bu işe yarar ve bunu düzenli bir şey haline getirebiliriz."

"Sen o grubun bir parçası değil misin?"

"Hayır. Çünkü toplantılardan önce kitabı okuyacak vaktim olmuyor, bu da kendimi bir konuda daha başarısızmışım gibi hissetmeme neden oluyor. Bu daha fazla baskı demek."

"Ve sende zaten bundan bolca var."

"Zor birkaç yıl oldu. Erica ve Claudia'nın neye ihtiyaçları olduğunu kontrol etmeliyim-" Hattie kapı aralığında durakladı. "Eğer Delphi uyanırsa-"

"O zaman gelip seni bulacağız."

"Eminim kızıma bakıcılık yapmak yerine yapmak isteyeceğin milyonlarca şey vardır."

"Gerçekten bilmiyorum," dedi Anna. "Noel ağacı, odun ateşi, tüm bu kitaplar ve Delphi'yle birlikte sıcacık kütüphanene sokulmak mutluluk benim için geliyor."

"Bu durumda, gidip işlerimi bitireceğim ve sonra onun için geri geleceğim." Hattie durakladı. "Sen ve Erica bu akşam restoranda yemek yemelisiniz. Yolculuğunuzdan sonra acıkmış olmalısınız."

"Bize katılır mısınız?" Anna, Erica'nın bu daveti yaptığı için onu öldürmeyeceğini umuyordu. "Baskı yok tabii ki. Garip hissetmek istemiyorum."

"Teşekkürler ama Delphi'yi yatağına yatırıp sakinleştirmem gerekiyor. Neyse ki özel odalarımız ana koridorun hemen dışında, bu yüzden ihtiyaç halinde her zaman ulaşılabilirim, ancak günün bu kısmını sadece ona ayırmaya çalışıyorum."

Anna da aynı şeyi yaptığını hatırlıyordu. Uyumalarını bekleyemeyecek kadar yıprandığı günleri ve ikizlerin çok sevimli ve sevecen, banyodan çıkmış sıcacık ve sevimli oldukları, onlarla birlikte yatak odasına uzanıp sadece onları izlediği, onlara duyduğu sevginin neredeyse bedenine sığmayacak kadar büyük olduğu günleri hatırlıyordu.

"Bazen bu harikadır, bazen de yorucudur ve gecenin en güzel yanı sonrasında kendinize ısmarladığınız bir kadeh şaraptır."

Hattie güldü. "Onun gibi bir şey. Bu arada, Delphi'nin sana Noel için ne istediğini söylediğini belirtmiştin. Bu konuda bana yardımcı olabilir misin?"

Anna küçük kızın söylediklerini düşündü. "Bu biraz zor, çünkü sır olarak saklamam için bana söz verdirdi. Ama güven bana, bu bir mağazadan satın alabileceğin bir şey değil, o yüzden endişelenme."

"Endişeliyim! Noel Baba'ya yazıp istese bile gelmeyecek, değil mi?"

Anna daha önce gördüklerini düşündü. "Asla bilemezsin. Olabilir."

"Babasıyla ilgili değildi, değil mi?"

"Hayır," dedi Anna yumuşak bir sesle. "Değildi."

"Öldüğünde çok gençti, onunla ilgili gerçek bir anısı yok. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum." Hattie zoraki bir gülümseme takındı. "Her neyse, teşekkürler. Seninle konuşmak güzeldi, Anna."

"Seninle konuşmak da güzeldi."

Anna'ya göre değişimin cevaplaması gereken çok şey vardı. Ama sonunda herkes bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

Ve buna o da dahildi.

ON ALTI

Hattie

Hattie resepsiyona doğru aceleyle geri döndü ve Brent'i işe aldığı anda onun fikrini dinlemesi için daha fazla zorlamadığı için kendine lanet etti. Stephanie ve Şef Tucker. Kasıtlı olarak zorladığından değildi, Daha çok coşkusunun ağırlığıyla onu geçersiz kılmıştı. Onun inançlarının gücü kendisinininkilerden şüphe etmesine neden olmuştu. Ve o öldükten sonra o kadar kederlenmişti ki, her şeyi onun istediği gibi tutmaya o kadar kararlıydı ki, kendi içgüdülerini görmezden geldi ve onun planını sürdürmeye devam etti.

Onun fikirlerinden bir tapınak inşa etmiş, her şeyi aynı tutmuş, zamanı dondurmıştı,

Çünkü bu onun bir parçasını canlı tutmanın bir yolu gibi görünüyordu. Brent Stephanie'yi işe almıştı, dolayısıyla Stephanie'nin varlığı Brent'le bir bağlantıydı. Ama şimdi bu şekilde yaşamının hayatına devam etmesine engel olduğunu görüyordu.

Sevdiğiniz birini kaybettiğinizde, sadece iyi yanlarını hatırlarsınız. Ya da Hattie'ye olan buydu. Brent'in gülümsemesini, coşkusu, hayatında başka hiçbir şey için vakti yokken bile her şeye evet demesini hatırlıyordu. Bunun başınıza gelen en iyi şey olacağına dair inancıyla sizi alıp götürüşünü.

Ama kötü şeyler de olmuştu. Bunu düşündüğü için bile kendini suçlu hissediyordu ama bu doğrudu ve kendine karşı dürüst olmasının zamanı gelmişti. Kendine olan güveni ve inancı onu aynı zamanda inatçı da yapmıştı. Onları gibi bir kır otelinin belki de yeterince ünlü bir şefe ihtiyacı olmadığını öne sürdüğünde yıldızların kendi galaksilerini oluşturacaklarını ve belki de ününü artırmaya hevesli mükemmel bir şefin daha iyi bir fikir olabileceğini düşünse de bunu reddetmişti. Sürekli eleştirilerden bahsediyor ve açıldıktan sonra da hararetle eleştirileri kontrol ediyordu. İnsanların restoranlarında yemek yemek için kıtaları aşacakları konusunda kararlıydı ve eğer böyle bir şey olursa restoranda misafirleri doyuracak yer bulamayacaklarını ve bunun nasıl işe yarayacağını söylediğinde bile bu görüşünden vazgeçmedi.

Stephanie'yi baş hizmetçileri olarak atamıştı, çünkü Boston'da kurumsal tiplerin tercih ettiği beş yıldızlı bir kuruluştaki çalışmıştı.

ve spor yıldızları. Hattie sıradan insanlara gerçekten özel bir şey vermenin mümkün olabileceğini söylediğinde, onun referanslarından etkilenmişti, Unutulmaz mola farklı bir dizi beceri gerektirdiğinde, onu yine geçersiz kılmıştı.

Ama şimdi buradaydılar, ödüllü bir şefleri ve baş kahyaları yoktu.

İki seçeneği vardı. Ya kıvrılıp pes edecekti ki bu bir seçenek değildi çünkü birilerinin konuklarla ilgilenmesi gerekiyordu ya da Brent'in kural kitabını -onun hayalini- bir kenara bırakıp işleri olması gerektiğini düşündüğü şekilde yürütecekti.

Ve hangi seçimi yapacağını biliyordu.

İçinde sıkı sıkıya tuttuğu tüm fikirler ve dürtüler yüzeye çıktı.

Stephanie'yle yaşadığı olay onu bir şekilde ataletinden kurtarmıştı. Brent öldüğünden beri ilk kez kendi seçimiyle bir adım atmıştı. Gösterme yeteneğine sahip olduğunu bilmediği bir güç göstermişti. Ve bu ileriye doğru atılmış bir adımdı. Eğer bu adımı atabilirse, diğerlerini de atabilirdi. İlerlemeye devam etmesi gerekiyordu.

"Hattie?" Bir gün önce otele giriş yapmış olan genç bir çift, ellerinde hediyelerle dolu çantalarıyla kasabaya yaptıkları geziden dönüyordu. Paltoları kar tozuyla kaplıydı ve sanki bir Noel filminin setinden fırlamış gibi görünüyordlardı. En önemlisi de mutlu görünüyordlardı ve Hattie'ye göre bu, otel için yapabileceği en anlamlı değerlendirmeydi.

Onlarla konuşmak için durdu. Aklına ne gelirse gelsin, misafirleri her zaman önce gelirdi. "Noel alışverişinizde başarılı olmuşsunuz gibi görünüyor."

"Muhteşemdi. Ray'in annesi de dahil olmak üzere herkese hediye aldım ve inanın bana, en büyük zorluk da bu çünkü o memnun etmesi kolay bir kadın değil." Kadın, içinde değerli bir eşya olduğu belli olan çantalardan birini işaret etti. "Öneriniz için teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

"Yedi on beş kişilik bir masa ayırtmıştık," dedi kadın, "ama acaba sekize erteleyebilir miyiz? Hediyeleri paketlemek, birkaç telefon görüşmesi yapmak ve odada olmanın keyfini çıkarmak istedik. Zorlamak zor

Dürüst olmak gerekirse, kendimizi dışarıda hissediyoruz çünkü burayı çok seviyoruz. Bayram tatili için rezervasyon yaptırıp da odadan çıkmak istememek pek sık rastlanan bir durum değil ama biz böyle hissediyoruz. Bu Şef'i kızdırır mı? Dün gece beş dakika geciktiğimizde çok sinirlenmiş görünüyordu."

Hattie, şefinin duygusal durumunun hangi noktada konuklarının isteklerinin önüne geçmeye başladığını merak ediyordu.

Adam gergin bir şekilde gülümsedi. "Öfke nöbeti geçirip çekip gitmesini istemeyiz."

Bunun için biraz geç, diye düşündü Hattie.

"Hiç sorun olmaz," dedi. "Mutfağa haber veririm."

Tabii mutfakta birileri kaldıysa. Son bir saat içinde hepsinin Şef Tucker'ı izleyip Hattie'yi kendi mutsuzluğuyla baş başa bırakmış olmaları -ya da krizinizin iyi pişmiş mi yoksa orta pişmiş mi olmasını tercih ettiğinize bağlı olarak kaynatmış ya da alevlendirmiş olmaları- tamamen mümkündü ama umarım Claudia onları bu davranıştan vazgeçirirdi.

Claudia'nın kalmasını diledi.

"Benim ya da ekibimin -" *geriye ne* kaldıysa "- konaklamanızı daha konforlu hale getirmek için yapabileceği bir şey varsa, lütfen bize bildirmekten çekinmeyin."

Çift merdivenlere yöneldi ve Hattie bir süre onları izledikten sonra ofisine doğru yürüdü.

Erica yazıcıdan bazı sayfalar çıkarıyordu ve Hattie odaya girince başını kaldırdı.

"Menüyü yeniden yazdım, Claudia'nın istediği gibi düzeni değiştirdim. Bir göz atın ve ne düşündüğünüzü bana bildirin." Onları uzattı ve Hattie menüyü aldı, karşısındakinin Erica olduğu ve tüm bu durumun garip ötesi olduğu gerçeğiyle dikkatinin dağılmamasına çalışıyordu. Nasıl tepki vermesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu, ama bu hayatın büyük bir kısmı için geçerliydi, ya da o öyle olduğunu keşfediyordu.

Taradı. "Buna Kış Sıcakları menüsü mü dediniz?" "Bu artık bir tadım menüsü değil, bu yüzden bunu bir menü olarak sunmamız gerektiğini düşündüm.

farklı bir şey. Güvenle. Son dakika çaresizliğiyle bir araya getirdiğimiz bir şey olarak değil. Dışarıda kar yağıyor. İnsanlar soğukta ve Noel'de rahat yemeklerden hoşlanır. Yarınki menünün Şenlikli Şölen olabileceğini düşündüm. Belki haftanın ilerleyen günlerinde de Noel Baba'nın Yemeği olabilir."

Hattie o akşamı atlatmaya o kadar odaklanmıştı ki, haftanın geri kalanını hiç düşünmemişti. Ama Erica bunu düşünmüştü. Kış Isıtıcısı. Şenlikli Ziyafet.

"Başlangıçta ben de benzer bir şey yapmak istedim; eğlenceli temalı akşamlar. Fondü ve diğer geleneksel İsviçre yemekleriyle bir İsviçre gecesi yapabileceğimizi düşündüm. Hatta Londra'daki büyük otellerde olduğu gibi lüks bir ikindi çayı sunmayı bile düşündüm. Parmak

sandviçler ve

Muhteşem pastalar, belki bir kadeh şampanya-" Durdu ve başını salladı. "Özür dilerim. Kendimi kaptırdım ve odaklanmam gerekiyor. Teşekkür ederim.

Menü."

"Bekle-" Erica parmağını dudaklarına götürdü. "Peki İsviçre gecesi ve ikinci çayı fikrine ne oldu? Başarılı olmadı mı?"

"Bunu denemedik. Brent işe yarayacağını düşünmedi. Şarap eşleştirmeli bir gurme tadım menüsü sunmak istedi. Ve bu popülerdi. Onun fikri iyiydi."

"Ama bu senin fikrinin kötü olduğu anlamına gelmez," diye mırıldandı Erica. "Dünyada birden fazla iyi fikir vardır. Brent'in ne düşündüğü hakkında çok şey duydum, peki ya sen? Hattie ne düşünüyor?"

Kimse ona ne düşündüğünü sormamıştı. Herkes onun işleri Brent'in yaptığı gibi devam ettireceğini varsaymıştı. Noah hariç tabii ki. Ona her zaman güvenmiş ve kendi yolunu çizmesi için onu cesaretlendirmişti.

Noah.

Daha önce onun desteği olmasaydı ne yapacağından emin değildi. Onun orada olması işleri kolaylaştırmıştı.

Ve onun sahip olduğunu düşündüğü cesareti göstermeyi çok istiyordu.

"Sanırım bu menüyle yaptığınız şeyi beğendim. Sanırım işler yoluna girdiğinde yemek seçeneklerimizde daha yaratıcı olmayı keşfetmek istiyorum."

"Güzel. Eğer birkaç fikir ortaya atmak istersen, iyi bir dinleyiciyimdir."

Hattie bir heyecan titreşimi hissetti. İsteddiği her şeyi yapabileceği yavaş yavaş kafasına dank ediyordu. İsteddiği kararı verebilirdi. Kimse onu durduramayacak ya da daha iyi bir fikri olduğunu söyleyemeyecekti. Bu hem özgürleştirici hem de korkutucuydu. Başarı ya da başarısızlığın tüm sorumluluğu ona aitti.

Menüden Erica'ya baktı. "Kapıdan çıkmak üzereydin. Neden bana yardım ediyorsun?"

"Biraz yardıma ihtiyacı olan birine benziyorsun, o yüzden önce bununla başlayalım, gerisini sonra hallederiz." Erica kâğıt yığınını topladı Yazıcıya. "Bu menüyü onay için Claudia'ya göndermemiz ve ardından basmamız gerekiyor. Ondan sonra bana başka ne yapılması gerektiğini söylersin ve biz de Yardımcı olacaksak bazı fikirler verebilirim. Ona menüyü götürmemi ister misin?"

Hattie'nin Erica'nın ne iş yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu işte iyi olduğuna bahse girmeye hazırды.

"Teşekkür ederim, ama ben yaparım. Muhtemelen bir şeyleri kontrol etmeliyim."

Mutfığa doğru yöneldi. Claudia ne kadar iyi olursa olsun, personel Şef Tucker'ı kaybettiği için huzursuzdu ve muhtemelen tüm bu çatışmalardan dolayı üzgün ve gelecek için endişeliydi.

Bir başka motivasyon konuşması yapmaya hazırlanırken mutfağın kapılarını iterek açtı ve içeri adım attı.

Enerjiyi anında hissetti. Herkes meşguldü, yemekler hazırlanıyordu, kokular o kadar lezzetliydi ki bir an için işletme sahibi değil de misafir olmayı diledi. Ve tüm bunların ortasında, aynı anda her yerde görünen, cesaretlendiren, gösteren, öven ve gülümseyen Claudia vardı.

Hattie ani bir iyimserlik patlaması hissetti. Midesindeki gerginlik yumağı hafıfledi.

Claudia onu fark etti ve mutfığa doğru ilerledi. "Bunlar bizim menülerimiz mi?"

Hattie onun "*bizim*" kelimesini kullanmasını sevmişti. Şef Tucker ve Stephanie'yle bütün konuşmaları *ben kelimesi* domine ediyordu. *Buna ihtiyacım var. Bunu istiyorum.*

"Evet. Erica harika bir iş çıkardı."

"Hiç şaşırmadım." Claudia menüyü aldı ve tarayarak hata olup olmadığını kontrol etti. "Hepsi iyi görünüyor. Winter Warmer. Bayıldım buna. Menüdeki değişikliklerden memnun musun?"

Hattie içeriğe hiç bakmadığını fark etti. "Bundan sorumlu olan sensin. Eğer işe yarayacağını düşünüyorsan, o zaman işe yarar."

Claudia ona meraklı bir bakış attı. "Doğru. Güzel. İşe yarayacak, güven bana." Menüyu geri uzattı. "Erica bunları masalar için bastırabilir, ben de işimin başına döneyim."

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum." Hattie onun koluna dokundu. "Günü kurtardın."

Sadece bir gün, ama bu bir başlangıçtı.

"Günü kurtaran sensin." Claudia Hattie'nin elini okşadı. "Stephanie'den kurtuldun ve mutfağında bir yabancıya güvendin. Büyük kararlar ama iyi kararlar. Kendine daha fazla inanmalısın. Bunu başarabilirsin."

Bu doğru muydu?

Brent öldüğünden beri Hattie ilk kez belki de, sadece belki de buna sahip olduğunu hissetmişti. Sadece kendine inanması ve kafasının içindeki olumsuz sesi dinlemeyi bırakması gerekiyordu.

YEDİ

Erica

Erica, Hattie'nin özel odasının kapısının önünde durdu.

Kendini nadiren garip hissederdi ama şimdi bunun nedeninin kendisini garip hissettiren durumlardan kaçınması olup olmadığını merak ediyordu. Kendi konfor alanında kalıyordu. Ama bir noktaya kadar herkes öyle değil miydi?

Menülerin çıktısını alıp restorandaki masalara yerleştirdikten ve Anna'yı kontrol ettikten sonra odasına dönmeyi düşünmüştü. Ama her nasılsa, işte buradaydı, Hattie'nin kapısının önünde.

Belki de kötü bir zamandı. Anna ikizler küçükken banyo saatinin ortasında çağrılmaktan hep nefret etmişti. Erica saatine baktı. Banyo zamanı mıydı? Hiçbir fikri yoktu. Sadece konfor alanının dışında değildi, aynı zamanda uzmanlık alanının da dışındaydı.

Kapıyı çaldı ve bekledi.

Yanıt ya da hareket sesi gelmedi ve tam uzaklaşmak üzereydi ki -en azından kimse denemediğini söyleyemeyecekti- kapı açıldı.

Hattie orada duruyordu. Saçları omuzlarına dökülmüştü ve elinde bir çocuk kitabı vardı. Yumuşak, anaç ve günün erken saatlerinde Stephanie'nin karşısında olduğundan daha kendinden emin görünüyordu.

"Seni rahatsız ediyorum." Erica geri çekildi ama Hattie başını salladı ve kapıyı daha geniş açtı.

"Hayır, uyumuyorsun. Hikayeyi yarım saat önce bitirdim ama uyuması biraz zaman aldı. Bugün çok heyecanlıydı. İçeri gelin."

Başka seçeneği kalmayan Erica eşikten içeri adımını attı.

"Burası hancının yaşadığı yer." Hattie onu oturma odasına götürdü. "İki yatak odamız, bu oda ve küçük bir mutfağımız var. Yerimiz biraz dar ama rahat bir yer."

Rahat bir yerdi. Kanepe minderlerle doluydu ve kollardan birinin üzerine yumuşak bir tiftik örtüsü katlanmıştı. Sehpa eski ahşaptan yapılmıştı ve ortasında bir okaliptüs vazosu duruyordu. Baktığı her yerde Delphi'nin işaretleri. Boyama kitapları, bir çocuğun kardan adamları tamamlanmış kır evi resmi. Kanepenin altından bir çift minik ayakkabı görünüyordu,

Masanın üzerinde de bir bardak süt ve yarım kurabiye kalıntısı vardı. Neredeyse her yüzeyde Brent'in fotoğrafları vardı. Tek başına, bir kayak pistinde rüzgarla savrulmuş ve yakışıklı görünüyordu. Delphi'yi başının üstünde sallarken. Kollarını hem Delphi'ye hem de Hattie'ye dolamış gülümsüyordu. Aksiyon adamı. Aile babası. Brent'in birçok yönü.

Erica fotoğraflara baktı. Büyürken babasının bir varlığı olmamıştı. Annesi onun hakkında hiç konuşmamıştı. Fiziksel hiçbir hatırlatıcı yoktu. Sanki hayatlarından silinmiş gibiydi.

Burada durum böyle değildi. Brent'in Hattie ve Delphi'nin hayatında hâlâ bir yeri vardı.

Tam olarak anlamadığı duygularını bastırdı. "Çok güzel bir oda."

"Teşekkür ederim." Hattie kanepelerden birinden bir kucak dolusu temiz çamaşır aldı ve masanın üzerine koydu. Sonra iki yumuşak oyuncak ve bir plastik dinozor. "Yer bulabildiğiniz her yere oturun. Önce bir oyuncağın ya da yumuşak bir şeyin üzerine oturup oturmadığınızı kontrol edin."

Erica koltuğa yerleşti. "Muhtemelen birkaç saat dinlenmeyi dört gözle bekliyordun."

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum." Hattie iki resmi yerden aldı ve bir pastel boyayı yerden kurtardı. "Önceliğim her zaman Delphi'yi yatırmak ve onunla vakit geçirmektir ve bunu başardım, o yüzden mutluyum."

"Belki de daha önce yapmamız gereken o konuşmayı yapabiliriz diye düşündüm."

Hattie boya kalemini masanın üzerindeki yığına ekledi. "Bunu çok isterim. Sana bir şey getireyim mi? Bir içki?"

"Ben iyiyim, ama teşekkür ederim." Erica ellerini kucağında kavuşturmuştu. Konuşmaya nasıl başlayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. "Muhtemelen-"

"Anne!" Delphi kapı aralığında belirdi. Neşeli kızılgerdanlar dans etti Pijamalarının arasında dinozorunu kolunun altına sıkıştırmıştı.

"Uyuyamıyorum."

Hattie bardağını bıraktı ve kızının yanına gitti. "Çünkü oturma odamızda duruyorsun. Uyumak için yatağında olmalısın. Seni geri götüreceğim." Çocuğu kucağına aldı ve Delphi başını onun omzuna gömdü.

"Burada kalabilir miyim? Sana yakın olmak istiyorum. Ağacı ve ateşi de seviyorum."

Erica ağacı ve ateşi de sevmişti. Hanın geri kalanı gibi Hattie de kendi yaşadığı yeri bir mabede dönüştürmüştü. Sanki Erica'nın

Hana çok az şey katmıştı, her şey Brent'e bağlıydı ama Erica'ya öyle geliyordu ki onun izi her yerdeydi.

Hattie sabırlıydı. "Yatağa gitmezsen yorulacaksın."

"Yatağımı sevmiyorum." Delphi'nin kolları boynuna dolandı. "Senin yatağında uyumak istiyorum."

Hattie'nin yanaklarının kızarmasından Erica bunun çok sık olduğunu tahmin etti.

Erica'nın kendi yatağından başka bir yerde uyumasına asla izin verilmemişti. Hastalandığında ya da kötü bir rüya gördüğünde annesi bir süre onunla otururdu ama Erica'nın yanına kıvrılmasına asla izin vermezdi ve Erica'nın gece fark edilmemeyi umarak onun yatağına girdiği birkaç durumda annesi onu hemen kaldırır ve kendi odasına götürürdü.

"Burada iyisin," diye fısıldardı. "Kendini yalnız hissedersen, tek yapman gereken rahatlatıcı şeyler düşünmek."

Erica bir anda Jack'i düşündü. En son birlikte oldukları zamanı. Jack kalmayı önermişti ve Erica ona yaptıkları şeyin bu olmadığını hatırlatan kişi olmuştu. İlişkileri bu şekilde yürümüyordu. Jack itiraz etmemiştir ve Erica onun giyinişini izlemişti.

ve geniş omuzlarını silkerek yün paltosunu giydi. İsteddiği *buydu -her ikisinin de istediği bu değil miydi-* ama dairesinin kapısı arkasından kapandığı anda kendini eksik hissetmişti. Sanki önemli bir şeyini kaybetmiş gibi. Bu çok saçmaydı, çünkü bebekliğinden beri geceleri kendi başına uyuyordu. İhtiyacı yoktu.

Mutlu olmak için yatağında başka birinin olması gerekiyordu. Yetişkinlik hayatında ilk kez rahatlatıcı düşünceler bulmaya çalışmak zorunda kalmıştı ama bu düşünceleri bulması zordu.

Kapı çalındı ve Hattie içini çekerek Delphi'yi Erica'nın yanındaki kanepeye yerleştirdi. "Ben kim olduğuna bakarken orada kal." Aceleyle kapıya yöneldi ve Erica alçak sesler duydu, sonra Hattie stresli görünerek geri döndü.

"Arayan Chloe'ydi. Konuklardan birinin ilgilenmem gereken bir sorusu var." Delphi'nin önünde çömeldi. "Gidip birine yardım etmem gerekiyor. Burada Erica Teyze'yle kalır mısın? Hemen geliyorum."

Erica odada başka kimin olduğunu görmek için neredeyse omzunun üzerinden bakacaktı ama sonra onun Erica Teyze olduğunu fark etti.

Bu rahatsız edici bir düşünceydi.

Anna'nın çocuklarının Erica Teyzesi olmayı her zaman reddetmişti ama bu kez itiraz edemezdi, değil mi? Teknik olarak Delphi'nin teyzesiydi.

Hattie ona özür diler gibi bir bakış fırlattı. "Ona biraz göz kulak olur musun? Uzun sürmez. O kadar uykusu var ki, muhtemelen uyuyakalacak. Ben de

Döndüğümde onu yatağına götür." Kanepenin kolunda yumuşak bir örtü vardı ve onu Delphi'nin üzerine örttü. "Gözlerini kapat."

Delphi gözlerini sıkıca yumarak kapattı.

"Birkaç dakikaya geliyorum." Hattie telefonunu aldı ve odadan çıktı.

Delphi gözlerini açtı. "Köpekbalıklarının sever misin?"

"Bu hiç düşündüğüm bir şey değil."

"Köpekbalıklarının severim. En sevdiğim köpekbalığı çekiç başlı. Noel Baba gelene kadar kaç gece var biliyor musun?"

"Hayır. Saymadım." "On altı."

"Oh." Erica gözlerini kırptırdı. "Peki, teşekkür ederim."

"Noel arifesinde hiç yatmazsan on beş olur. Ama uyanık olursan Noel Baba gelmeyebilir, bu yüzden uyuyormuş gibi yapmalısın."

Tüm bunları bilmesi mi gerekiyordu? Kendini büyük bir sahtekârlık sendromu atağı geçirirken buldu.

Çocuklarla neredeyse hiç deneyimi yoktu. Anna'nın aksine, çocukları sırf çocuk oldukları için seven insanlardan değildi. Ona göre çocuklar da diğer insanlar gibiydi. Onun saygısını ve dostluğunu kazanmaları gerekiyordu. Anna'nın çocukları farklıydı, sadece ilginç insanlara dönüştükleri için değil, aynı zamanda Erica onları zaten sevdiği Anna ve Pete'in bir uzantısı olarak gördüğü için.

Konuğmayı daha tanıdık bir zemine çekmek için mümkün olan en güvenli ve genel soruyu düğündü. "Noel için ne istediğini biliyor musun, Delphi?"

"Bir kızak istiyorum. Küçük bir tane de olur, Panter'in yavru kedilerinden biri de, ama evcil hayvan büyük bir sorumluluktur-" Kelimenin üzerinde tökezledi, belli ki kendisine söylenen bir şeyi tekrarlıyordu. "Ona her zaman bakmak ve sevmek zorundasın, sadece canın istediğinde değil. Onu beslemeli, sıcak tutmalı ve eğer hastalanırsa veterinere götürmelisin. Ayrıca kakasını da temizlemek zorundasınız. *Çok fazla iş var.*"

"Bu doğru." Erica'ya evcil hayvan sahibi olmamayı seçmesinin tüm nedenleri hatırlatıldı.

"Fikrinizi değiştirip geri veremezsiniz, bu yüzden emin olmalısınız. Ve bizim zaten Rufus'umuz var. Babam Rufus'u küçük bir yavruyken seçti ve şimdi o aileden biri ve sonsuza dek bizim."

Babasından söz etmesi o kadar doğaldı ki, Hattie'yle sık sık ondan söz ettikleri belliydi.

Erica bunu ve kendi annesinin yaklaşımıyla arasındaki farkı düşünürken Delphi'nin ona bir soru sorduğunu fark etti. "Özür dilerim, tekrar söyleyebilir misiniz?"

"Panter'in yavru kedilerinden birini ister misin?" "Ben mi?"

"Evet. Şu anda bir tane alamam. Bir tane alabilirsin ama emin olmalısın çünkü emin değilsen evcil hayvan sahibi olamazsın."

Erica'nın başı dönüyordu. "Doğru." Bu konuşma için kesinlikle yeterince bilgilendirilmemişti. CEO'lardan oluşan bir oditoryumun önünde oturmayı tercih ederdi. "Panter'in yavru kedilerinden birini kesinlikle alamam ama beni düşündüğünüz için teşekkür ederim."

"Noel için istediğim bir şey daha var ama satın alınamaz ve paketlenemez." Delphi sesini komplocu bir fısıltıya indirdi. "Noah'nın burada yaşamasını istiyorum. Bizimle birlikte. Ama Noel Baba'nın bunu düzeltebileceğinden emin değilim.

Biliyor musun?"

"Neyi biliyor muyum?"

"Noel Baba Noah'ın bizimle yaşamasını sağlayabilir mi?"

Erica Noel Baba hakkında hiçbir şey bilmiyordu, Nuh hakkında da hiçbir şey bilmiyordu ama boyundan büyük işlere kalkıştığının farkındaydı. "Noel Baba'nın iş tanımı benim uzmanlık alanlarımdan biri değil." Anna'nın bu yanıt karşısında kaşlarını çatacağını tahmin edebiliyordu ve daha iyisini yapmak için cesur bir girişimde bulundu. "Noah'dan çok hoşlanıyor gibisin."

"Evet. Komik ve nazik biri. Rufus onu seviyor. Ve annem o buradayken her zaman mutlu oluyor, her ne kadar bazen bir şeyleri düşürse de."

"Bir şeyler mi düşürüyor?"

"Evet. Dün odaya girdiğinde bardağı düşürdü. Geçen hafta da Rufus'un yemeğini düşürdü. Ama fark etmedi çünkü o yine de yedi." Delphi samimi bir ilgiyle onu inceledi. "Ona ne soruyorsun? ne için?"

"Kim?"

"Noel Baba. Mektubunu yazdığında. Ondan ne istedin? Eğer bir sırsa, bana söylemek zorunda değilsin."

Erica sandalyesinde kayd. "Noel Baba'ya yazmadım."

"Neden yazmadın?"

"Şey, çünkü-" Ne söylemesi gerekiyordu? Eğer gerçeğe sadık kalacaksa, Noel Baba'ya inandığı hiçbir zaman olmadığını söylemeliydi. Annesi hayatı şekerle kaplamaya inanmazdı. Noel Baba, dış perisi ve Paskalya tavşanı ile birlikte bir fantezi figürüydü. Ayrıca, annesinin durumunda, sorumluluğu bilen erkekler. Ama Delphi'nin hayallerini yıkmak ona düşmezdi. "Eminim meşguldür. İhtiyacım olan bir şey aklıma gelmiyor."

"Köpeğiniz var mı?"

"Hayır, köpeğim yok. Evcil hayvanım yok."

Delphi burnunu kırıştırdı. "Noel Baba'ya ona sonsuza dek çok iyi bakacağına dair söz verersen, bir köpek isteyebilirsin."

Erica bilmesi çocuğun Anna'yla işbirliği yaptığını düşünebilirdi.

"Evden çok uzaktayım, bu yüzden bir hayvan sahibi olmak adil olmaz. Eminim Noel Baba da aynı fikirdedir."

Delphi derin düşüncelere dalmış bir halde koltuğa daha da gömüldü. "Sen gerçekten teyzem misin?"

"Evet, ben gerçekten senin teyzenim." Noel Baba konusundan uzaklaşıyor olmak rahatlatıcıydı.

"Benim hiç teyzem olmadı." Delphi çenesini dinozorun yumuşak kafasına dayadı. "Bir teyze ne yapar?"

Erica, *hiçbir fikrin* kabul edilebilir bir cevap olmadığını varsayarak, işe yarayabilecek bir şeyler aradı. "Şey, ben-"

"Bilmiyorsun, değil mi?" Delphi dinozoru kucakladı. "Sorun değil. Annem her zaman bilmemenin sorun olmadığını söyler ama her zaman söylemen gerekir." Erica aynı tavsiyeyi üst düzey yöneticilerine de düzenli olarak verirdi.

"Bu akıllıca bir tavsiye."

"İstersen bunu birlikte çözebiliriz."

"Bu bana iyi bir fikir gibi geldi." Erica karmakarışık altın buklelere ve iri gözlere baktı ve içinde bir şeylerin değiştiğini hissetti. "Bir teyzenin ne yapmasını istersin?"

Delphi bacaklarını altına kıvırdı ve düşündü. "Bana kitap okuyabilir misin?" Erica biraz rahatladı. "Okumak kulağa harika bir fikir gibi geliyor. Eğlenceli." "Ve beni Disneyland'e götürebilirsin. Hız trenlerini sever misin? Benim

Arkadaşım Jamie hız treninde hastalandı ama bunun nedeni babasının ona binmeden hemen önce dondurma vermesiydi."

"Delphi!" Hattie o anda odaya geri döndü. "Yabancılardan seni Disneyland'e götürmelerini isteyemezsin."

"Ama onun bir yabancı olmadığını söylemiştin. O Erica Teyze."

"Çok fazla sohbet ediyorsun ve yeterince uyumuyorsun." Hattie, dinozorla birlikte Delphi'yi de kucağına aldı. "Erica Teyze'ye iyi geceler de."

"Ama-"

"İyi geceler Erica Teyze'de *ama yoktur*."

Delphi sırttı ve el salladı. "İyi geceler Erica Teyze." "İyi geceler, Delphi. İyi uykular."

Hattie gideli beş dakikadan az olmuştu ve döndüğünde elinde bir şişe şarap ve iki bardak vardı.

"Bunun için üzgünüm. Seninle ölümüne mi konuştu?"

Erica konuşmayı düşündü. "Kesinlikle söyleyecek çok şeyi vardı. Kendine çok güveniyor. Çocukların çeşitli yaşlarda ne söyledikleri hakkında çok şey bildiğinden değil ama yaşının ötesinde görünüyor."

"Yürümeden önce konuşurdu." Hattie şarabı ve kadehleri masaya bıraktı. "Ve her zaman söyleyecek çok şeyi vardır - beş yaşında, on beşine yaklaşıyor. Bu benim hatam. Sadece ikimiz olduğumuz için, onunla muhtemelen konuşmamam gereken her türlü şey hakkında konuşuyorum. Ara sıra yatağında uyumasına izin vermek ve bunu onun için yapıyormuşum gibi davranmak dışında onu duygusal destek için kullanmamaya çalışıyorum-" Alaycı bir gülümseme verdi. "İşte bu Rufus için, değil mi, Rufus?"

Rufus burnunu patilerinden kaldırdı ve kuyruğunu halının üzerinde salladı.

"Her ne yapıyorsan işe yarıyor gibi görünüyor. Delphi'nin şirket." Ve hiç kimse buna ondan daha fazla şaşırmadı.

Sözleri Hattie'yi neşelendirmiş gibiydi.

"Bunu duymanın ne kadar güzel olduğunu bilemezsiniz. Burada yaşadığı için biraz garip bir hayatı olduğundan endişeleniyorum, ama aynı zamanda çok fazla geleneksel bir aile biriminde sahip olamayacağı deneyimler. Ve misafirler her zaman onun tarafından eğlendiriliyor, bu yüzden olması gerekenden daha fazla yaygara ve ilgi görüyor. Ama oldukça mantıklı biri."

"Evet, buna şahit oldum. Bana Noel'de neden Panter'in yavru kedilerinden birini almaması gerektiğine dair uzun ve neredeyse rahatsız edici derecede mantıklı bir açıklama yaptı. Bu arada Panther kim?"

"Panter çiftlik kedilerinden biri," dedi Hattie. "Hâlâ Panter'in yavrularından mı bahsediyor? O anın geçtiğini sanıyordum."

"Merak etmeyin. Kakayı temizlemekle yüzleşemez. Sen paçayı kurtardın."

Hattie güldü. "Phew."

"Sanırım herkes kızınız kadar derinlemesine düşünseydi daha az terk edilmiş hayvan olurdu."

"Sorumluluğu vurgulama konusunda çok iyiyimdir. Belki de sadece oyunbozan biriyimdir. Bazen Brent yanında olmadan onu dengelemek için temkinli davranıyorum diye endişeleniyorum." Hattie şarabı açtı. "Brent daha çok dürtüsel bir insandı. Şimdi harekete geçer, sonuçlarına sonra katlanırdı. Aklına harika fikirler gelir ve ayrıntıları düşünmeden ilerlerdi. Bir *yolunu buluruz*, Hattie onun en sevdiği cümleydi. Ama ben bir şeyi yapmadan önce düşünmeyi tercih ederim. Önce sonuçlarını düşünürüm. Brent bunun frenleri açık bir şekilde hayata devam etmek gibi olduğunu söylemişti. Şarap?"

"Lütfen. Sonuçları düşünmek yetişkin olmanın bir parçasıdır, değil mi?" Erica, Hattie'nin şarabı dikkatle kadehlere doldurmasını izledi. O sırada Tanımadığı insanlara karşı içgüdüsel olarak temkinli davranan biri olarak, Hattie'nin ona karşı bu kadar açık olması onu şaşırtmıştı. Sanki onu zaten tanıyormuş gibi hissediyordu. Sanki onun olduğu her şeye kestirme bir yol verilmişti. Kim olduğunu. Nedenini. "Ama belki de bu konuda konuşulacak en iyi kişi ben değilim. Bir bakıma, yaşamak için yaptığım şey bu. Sonuçlara odaklanıyorum."

Hattie şişeyi yere bıraktı ve ona bir bardak uzattı. "Ne iş yapıyorsun?"

"Kriz yönetimi konusunda uzmanım. Halkla ilişkiler alanında çalışmaya başladım, ve bir kriz olduğunda her zaman keskin uçta yer alıyor gibiydi. Teşekkürler-" Bardağı Hattie'den aldı. Sanki şöyle demesi gerekiyormuş gibi hissetti

Ama kelimeler boğazında düğümlendi ve onu terk etmeyi reddetti.

Kendisiyle ilgili sırları açıklamak onun için doğal değildi.

"Bahse girerim kriz anlarında çok havalı oluyorsundur." Hattie botlarını çekiştirerek çıkardı. "Bu, Stephanie ve Şef Tucker dışarı çıktığında ve ben panik içindeyken neden bu kadar sakin olduğunu açıklıyor."

"Sizin sorununuz olmadığında sakin olmak kolaydır."

"Belki de. Karar verme konusunda kötüyüm. Hata yapmaktan o kadar korkuyorum ki sonunda hiç karar veremiyorum." Hattie kendi bardağını aldı. "Bu özelliğimden nefret ediyorum. Kendime güvenen ve kararlı biri olmak isterdim."

"Herkesin kendisinde sevmediği bir şey vardır." "Senin var mı?"

Bu çok rahatsız edici bir konuşma olmaya başlamıştı.

Erica tereddüt etti. "Duygularımı ifade etmekte zorlanıyorum, onları gerçekten ifade etmek istediğimde bile. Sanki içimde sıkışmış gibiler."
O yapamadı

bunu yüksek sesle söylediğine inanamıyordu. Yarı yarıya dünyanın yıkılmasını bekliyordu ve olan tek şey Hattie'nin başını sallaması olunca şaşırdı.

"Sana sarıldığımda neden o kadar korktuğunu şimdi anlıyorum," dedi Hattie. "*Ben olduğum için* değil, aslında bir yabancı olduğum için."

"Konfor alanımın dışındaydım, bu kesin."

"Ve bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum. Son birkaç yıldır her dakika konfor alanımın dışındaydım. Çoğu gün sanki bir daha asla konfor alanımı bulamayacağımı gibi hissediyorum." Yüzünü buruşturdu.

"Hayatımın geri kalanını rahatsızlık alanımda geçirmeye mahkum olduğumu mu düşünüyorsun?"

Bu kadar sevimli biriyle mesafeli olmak zordu.

"İçimde bir dönüm noktasına ulaştığına dair bir his var."

"Öyle umalım." Hattie kanepeye kıvrılıp bacaklarını altına topladı. "Peki işin nasıl yürüyor? Korkunç bir şey olduğunda şirketler seni mi arıyor?"

"Bazen. Eğer akıllılarsa, olay olmadan önce beni devreye sokarlar. Üst düzey ekiplerle birlikte çalışarak olası tüm kırılganlık alanlarını tespit etmeye çalışıyorum. Sonra da bir plan hazırlıyoruz. Ancak her şey önceden tahmin edilemez. Beklenmedik şeyler olur."

"Kesinlikle öyle." Hattie kanepeye yaslandı. "Hayat hiç tahmin edemeyeceğin bombalarla dolu."

"Ve sen de bunlardan birkaç tane içtin." Erica şarabından bir yudum aldı. Bu işe karışmak istemediğini düşünmüştü ama şimdi Hattie hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğini fark etmişti. "Zor birkaç yıl geçirdin. Nasıl başa çıkıyorsun?"

Hattie omuz silkti. "Bilmiyorum. Kendime bunu sormuyorum. Sadece bugünün sorununu hallediyorum ve sonra bir sonrakine geçiyorum."

"Kulağa mükemmel bir strateji gibi geliyor."

"Gerçekten de tek strateji bu," dedi Hattie. "Bir plana sahip olmanın pek bir anlamı olmadığını öğrendim çünkü bir şey her zaman onu raydan çıkarıyor."

"Bir han işletmek ve bekar bir anne olmak nedeniyle pek çok kesinti ve rahatsızlık olduğunu tahmin ediyorum."

"Hiçbir fikrin yok."

Erica bardağını yere bıraktı. "Aslında biliyorum. Yoğun çalışan bekâr bir anne tarafından yetiştirildim." Kelimeler ağzından çıktığı anda pişman oldu. "Düşüncesizce davrandıysam özür dilerim."

"Onu yalnız bir anne olarak bırakan babam olduğu için patavatsız mı demek istiyorsun?" Hattie arkasına sıkıştırılmış küçük bir oyuncakçı çıkardı. "Bu değil

patavatsız, bu dürüstçe."

Hattie'nin olayı tatlıya bağlamasını bekliyordu. Hiçbir şey taşımayan bir versiyonunu anlatmasını.

gerçek versiyonuna benziyor. "Belli ki sen beni benim seni tanıdığımından çok daha uzun süredir tanıyorsun."

"Öyle görünüyor." Hattie eğilip önce Erica'nın bardağını, sonra da kendi bardağını doldurdu.

"Teşekkürler. Peki ne zaman öğrendin?"

"Senin hakkında mı?" Hattie şişeyi bıraktı ve kanepeye geri yaslandı. "Her zaman biliyordum."

"Her zaman mı?"

"Evet." Şaraptan bir yudum aldı ve başını salladı. "Bu güzelmiş."

Erica şaraptan çok sohbetle ilgileniyordu. "*Her zaman derken* ne demek istiyorsun?"

"Babam seni hiç sır olarak saklamadı. Bana başka bir kızı olduğunu ilk ne zaman söyledi hatırlamıyorum. Sanki hep biliyormuşum gibi hissediyorum.

çok gençti. Bana çok daha gençken korkunç bir şey yaptığını söyledi. Bir kadınla ilişkisi olmuş ve kadın hamile kalınca paniğe kapılmış. Ayrılmış. Bu hayatında yaptığı en kötü şeydi ve onu derinden utandırmıştı. Bunun için hiçbir mazereti olmadığını söyledi. O sırada, sorumluluk onu dehşete düşürmüştü. Olması gereken kişi olamadığı için dehşete düşmüştü."

"Annemi de dehşet içinde bıraktı. Doğum odasından çıktı ve bir daha geri dönmedi."

"Biliyorum. Yapılması gereken *korkunç* bir şeydi." Hattie kucağında şarabını yudumluyordu.

Babasının davranışını savunmak bir yana, tamamen aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu. "Gerçekten korkunç. Hayal bile edemiyorum. Eğer Brent bunu bana yapmış olsaydı, onun izini sürer ve sonsuza dek peşini bırakmazdım. Tabii panik ataktan sonra doğumhaneden çıkabilecek kadar kendime gelebildiysem. Ve bu hiç teselli değil ama babam bunu biliyordu. Bunu asla unutmadı ve kendini asla affetmedi. Ama bundan ders çıkardı. Yaptığı her şeyi renklendirdi."

"Ne demek istiyorsun?"

Hattie atkıyı etrafına çekti. "Öncelikle, bir daha kimseyi hayal kırıklığına uğratmamaya kararlıydı. Annem ben doğduktan kısa bir süre sonra ölmüş ve o da aynı dehşeti hissettiğini, çünkü sorumluluğun ezici olduğunu söylemişti. I

Sanırım annenin yalnız bırakıldığında nasıl hissettiğini tattı.

bir bebekle. Ama bu kez doğru olanı yapmaya kararlıydı ve bunun tek nedeni dünyada sahip olduğum tek kişi olması değildi."

Erica giriş yaptıklarında Hattie'nin masasında gördüğü fotoğrafı düşündü. "Senin için iyi bir babaydı." İçinde tanımlayamadığı bir şey vardı. Kıskançlık mı? Kayıp mı? Hiç sahip olmadığı bir şey için nasıl kayıp hissedebilirdi?

"O gerçekten iyi bir babaydı. Bu seni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirir bilmiyorum ama gerçek bu." Hattie yarım bir gülümseme verdi. "Ve belki de, bir bakıma, öyle olduğu için sana teşekkür etmeliyim. Zor bir şey öğrendi dersi."

Erica geçmişin etrafında şekil değiştirdiğini hissetti. Sorumluluktan kaçan ve asla arkasına bakmayan bencil bir adam değil. Bir gençlik hatası, korkunç bir karar verme hatası. Bir ömür boyu taşınan pişmanlık. "I Eğer birisi bir hatadan ders çıkarır ve bu sayede hayatında büyük bir değişiklik yaparsa, bunun alkışlanması gerektiğini düşünüyorum. Herkes öğrenemez."

Geçmişte uğraştığı ve şirketin itibarına zarar vermesine rağmen davranışlarını dizginlemeyi başaramayan bir CEO'yu düşündü. Bahaneler üretmişti. Kendisi dışında herkesi ve her şeyi suçlamış, sonunda Erica işi bırakıp gitmiş ve bunu daha az yapabilen üst düzey yöneticileri için üzülmüştü.

Sorumluluk alan insanlara hayranlık duyardı. Görünüşe göre babası ikinci kez sorumluluk almıştı.

Hattie şarabından bir yudum aldı. "Babam iyi bir insandı. Ama kötü bir karar verdi." Kadehini indirdi. "Bunu düzeltmeye çalıştı. Sen doğduktan birkaç yıl sonra annenle temasa geçti, ama o bunu kabul etmedi.

onunla hiçbir şey yapmamasını söyledi. Ona ikinizle de bir daha asla temas kurmamasını söyledi."

Tuhaf bir his kapladı içini. Annesi de bu temastan hiç bahsetmemişti. Babasının onu bir daha hiç düşünmediğini varsaymıştı.

Ama bir an için annesinin nasıl hissetmiş olabileceğini hayal etti. O zor ilk günleri tek başına atlatmış, hem bir bebekle hem de aşkının kaybıyla başa çıkmaya çalışmıştı. Onun geri döneceği ya da en azından iletişime geçeceği umuduyla yaşamış, geri dönmediğinde ise kederiyle yaşamıştı. Pratik ve duygusal olanla başa çıkmayı öğrenmişti. Kalbi de dahil olmak üzere savunmasız olduğu yerleri güçlendirmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Hiçbir yardımı kabul etmemiş ve kimseye ulaşmamıştı.

Erica'nın bildiği tek hayat buydu ve o zamanlar normal görünüyordu, ama şimdi annesinin ne kadar yalnız olduğunu anlıyordu. Çalışmak ve Erica'ya bakmak arasında arkadaşlıklar kuracak zamanı olmamıştı ve babası nihayet onunla temasa geçtiğinde, kendini ve kızını koruma içgüdüğü iyice yerleşmiş olacaktı. Ona ikinci kez güvenmek büyük bir cesaret gerektirirdi.

Ama ya olsaydı? Annesi onun yaklaşımını hoş karşılasaydı, Erica'nın hayatının bir parçası mı olurdu yoksa daha fazla üzgün müydü? Bunu söylemek imkansızdı ve gerçekten de spekülasyon yapmanın ne anlamı vardı?

Hattie'nin onun yanıt vermesini beklediğini fark etti.

Ağzı kurudu ve şarabından bir yudum daha aldı. "Adam gittikten sonra onunla temasa geçmesini bekledi ama hiç geçmedi. Özellikle Noel'de çok zorlandı. Sanırım onun gerçekten temelli gittiğini kabullenmesi uzun zaman aldı ve bu bir kez kafasına dank ettiğinde affedemedi. Bu bir hayatta kalma mücadelesiydi."

"Babam bunu anlıyordu." Hattie durakladı. "Bunun için kendini cezalandırdı. Kendine, hayatından çıkmayı hak ettiğini ve onsuz muhtemelen daha iyi olacağını söyledi. Annenle olanlardan sonra uzun süre ilişkilerden uzak durdu. İşine odaklandı."

"Ne iş yapıyordu?"

"O bir tesisatçıydı. Kendi şirketini kurdu, mükemmel müşteri hizmeti sunma konusunda kendisiyle aynı şekilde düşünen bir avuç insanı işe aldı ve gerçekten iyi iş çıkardı. İş büyütebilirdi ama o kişisel dokunuşu asla kaybetmek istemedi."

"Ve sonra annenle mi tanıştı?"

"Evet. Ve bana o zamana kadar farklı bir insan olduğunu söyledi. Başlangıç olarak on yıl daha yaşlanmış, ama aynı zamanda bu erken deneyim onu şekillendirmiş."

Hepimizi şekillendirdi, diye düşündü Erica. "Ne şekilde?"

"Sorumluluğa çok önem verirdi. Bir müşteriye bir şey yapabileceğini söylediğinde, donmuş bir boruyu tamir etmek için gece yarısı dışarıda kalması gerekse bile o işi yapardı. Her neye başlarsam başlayayım, ne kadar zor olursa olsun sonuna kadar götürmem için beni cesaretlendirirdi. Son birkaç yıldır çok zorlandığımda sık sık onu düşünüyorum. Başlangıçta neredeyse kendimi yataktan kaldıramadığım günler oldu ve onun beni yataktan kaldırdığını hayal ettim.

örtüyor ve bana kalkıp yapılması gerekeni yapmamı söylüyordu. Bunu duymak zor mu? Eğer durmamı istiyorsan, söyle."

"Durmanı istemiyorum." Bu doğru değildi. Bir yanı Hattie'nin durmasını istiyordu ama başka bir yanı -daha büyük bir yanı- daha fazlasını duymak istiyordu.

Bu, babasının daha önce hiç erişemediği bir yanıydı. Ve gerçektir. Şimdiye kadar sahip olduğu tek şey annesinin ona verdikleriydi ve annesi için Erica'nın babası, ona en çok ihtiyaç duydukları anda ailesini terk eden ve o zaman donup kalan bir adamdı. Boş bir figür. Annesinin hayatını paramparça eden o tek eylemin toplamıydı ve Erica'nın babasıyla ilgili imajı, en azından onu görmek istediğinde annesinin ona gösterdiği tek bir fotoğraftan daha derin değildi. Ama Hattie bir insanı tarif ediyordu, bir hatayı değil. Hayatında her zaman tek boyutlu bir figür olan babası kafasında canlanıyordu.

Yıllar boyunca, hayatında belirleyici bir rol oynamış ama hiçbir zaman hayatının bir parçası olmamış bu adama karşı öfke, hayal kırıklığı ve azımsanmayacak derecede aşağılama hissetmişti. Ama şimdi ona karşı bir zamanlar çok net olan duyguları bulanık ve tanımsızdı.

Hattie ayağa kalktı ve ateşe bir kütük daha attı. "Sana tekrar ulaşması için onu ikna eden annemdi." Alevin tutuşup titremesini izledi. "O sırada bana hamileydi, bu yüzden muhtemelen bu kadar güçlü hissetmesine katkıda bulundu. En azından bunu sana borçlu olduğunu hissetti. Sanırım bunu yapmaktan korkuyordu. Reddedilmekten korkmuş ama yine de yapmış. Ben doğduğumda 12 yaşındaymışsın. Sana bir kart göndermiş. Annen ona ikinci kez ikinizle de bir daha iletişime geçmemesini söylediğinde üzölmüş ama şaşırmmamış. Anlıyordu ve kendini tamamen suçluyordu ama kapıyı açık tutmak istiyordu. Her zaman bir gün kendisine sizinle bir ilişki kurmak için bir şans daha verilebileceğini umdu. Senin de böyle bir seçeneğe sahip olmanı istedi."

Bardağını dikkatle masaya bırakırken Erica'nın eli titriyordu. "Öldükten sonra eşyalarını toplarken o kartı buldum."

"Anneni kaybettiğini bilmiyordum."

"İki yıl önce."

Hattie doğruldu ve gözleri sempatiyle karardı. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Bütün bunlar senin için çok zor olmalı. Durmak istiyor musun?"

"Hayır." Zordu ama beklediği kadar zor değildi. Belki de bunun nedeni Hattie'nin her konuda çok açık sözlü ve dürüst olmasıydı. "Ayrıntılarla ilgileniyorum. Hiç böyle bir şey yaşamadım."

"O kartı bulduğunuzda aklınızda çok fazla soru olmalı."

Hattie tekrar oturdu ve bardağını aldı. "Bu yüzden mi buradasın?"

Şimdi mi? Hayır, olamaz. Kartı bir süre önce bulduysan, neden şimdi? Bu bir tesadüf değildi, yani beni bulmayı sen seçtin. Ama sonra beni gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmedin."

Erica gözlerini ateşe dikti. Pencereilerin ötesinde kar yağıyor, ağaçları bir kat daha beyazla kaplıyordu. "Kartı bulduğumda şok oldum. Aklımda bir sürü soru vardı."

"Ama onlara cevap verecek kimse yok."

"Doğru. Ve çok karışık duygular içindeydim." Bunu ilk kez itiraf ediyordu. "Bir yanım annemin bunu benden sakladığı için üzgündü. Ama aynı zamanda ona karşı koruyucu hissettim. Hiçbir şeyi iyice düşünmeden yapmazdı. Eğer bilmemi isteseydi kartı bana verirdi."

Hattie durakladı. "Seni de etkilediğini düşünürsek, bu büyük bir karardı. Ona kızmadın mı?"

"İlk başta biraz. Ama sonra onun hayatının nasıl olduğunu düşündüm. Onu yalnız ve korkmuş bıraktı. Ve o ilk günlerde hala onu affetmiş olabilir, temas kurmadı." Erica bunun annesi için ne kadar zor olduğunu düşününce bir sızı hissetti. "Onu kaçmaya iten o panik hissi mi? O da bunu hissetti. Bu sorumluluğun ağırlığını hissetti, ama onu omuzladı ve şiddetle bağımsız oldu. Bir daha asla o kadar savunmasız hissetmek istemedi ve beni de bağımsız olmam için yetiştirdi. Başa çıkmak için şeyler."

"Zavallı annen." Hattie yumuşak bir sesle konuştu. "Sen on iki yaşındayken gelen o kart onu sarsmış olmalı. Onun kendi hayatına -ya da senin hayatına- geri dönmesine izin vermenin, her ne şekilde olursa olsun, inşa ettiği her şeyi tehdit edebileceğinden korkmuş olmalı."

"Aynen öyle. Ve onu atmadı, bu da onun çelişkili." Erica Hattie'ye baktı. "Ben de öyleydim, bu yüzden kartı bulduğumda, sakladığım diğer birkaç şeyle birlikte kaldırdım. Çok fazla değil." Hızlıca gülümsedi. "Anna'nın da onaylayacağı gibi duygusal biri değilim. Ama kartı bir kenara koymak onu düşünmeme engel olmadı. Babam hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğime karar verdim ve özel bir dedektif tuttum."

Hattie kaşlarını kaldırdı. "İnsanlar bunu gerçek hayatta mı yapıyor? Ben bunu sadece filmlerde gördüm."

"Claudia da aynı şeyi söyledi, ama evet, bu bir şey. Bana babamın öldüğünü söyledi ama aynı zamanda senden de bahsetti. Ve Delphi'den." Erica ne kadarını söyleyeceğini düşünerek durakladı. "Raporda birkaç tarih ve yer dışında pek bir şey yoktu. Gerçekler. Ama seni araştırdım, burası ve olan biten her şey hakkında bir yazı okudum."

"Ama gelip beni bulmaya karar vermene ne sebep oldu?" O da kendine aynı soruyu sormuştu.

Erica içinde panik olabilecek bir kıpırdanma hissetti. "Emin değilim. Seni düşünmeden edemiyorum. Belki de annemin yaptığı gibi tek başına bir çocuk yetiştirdiğin içindir."

"Belki de beni merak ettiğin içindi. Ben kesinlikle merak ediyorum. Neden olmasın? Biz akrabayız. Ailedeniz." Hattie pozisyonunu değiştirdi. "Seni sık sık düşündüm. Açıkçası, senin hakkında hiçbir şey bilmiyordum, bu yüzden seninle ilgili imajım tamamen kafamdaydı."

Erica'nın ağzı kurumuştur. "Ne hayal ettin?"

"Gençken kapımda belirdiğini hayal ederdim.

Elbette beni görür görmez sevecektin ve anında en iyi arkadaş olacaktık-" Acı bir gülümseme verdi. "O zamanlar beklentilerim çok yüksekti."

Erica, Hattie kapıda belirdiğinde pek de dostça olmayan karşılmasını hatırlayınca bir suçluluk duygusu hissetti.

"İnsanları görür görmez sevmeye eğiliminde değilim. Bundan daha temkinliyimdir."

"Eminim öyledir. Olanlardan sonra güvenmek senin için zor olmalı. Ama o kadar yakın bir arkadaş grubunuz var ki, belli ki bunu başarmışsınız."

Bu doğrudur. Anna ve Claudia'ya tamamen güveniyordu.

Hattie durakladı. "Beni görür görmez sevmeyi beklemiyorum, ama seni biraz tanıma şansına sahip olmak istiyorum ve umarım zamanla Daha yakın. Sanırım bu babamızın hoşuna giderdi. Daha da önemlisi, ben de isterdim ve Delphi'nin de isteyeceğini biliyorum." Bardağının sapıyla oynadı. "Daha önce odana geldiğimde bir ilişki istiyor gibi görünmüyordun ve eğer durum buysa elbette anlıyorum."

Erica artık ne istediğini bilmiyordu. Bu ilişkiyi sürdürmek sıradan bir şey olamazdı, özellikle de işin içinde bir çocuk varken. Olamazdı. Kendi çocukluğundaki yalnızlığı hatırladı. Belki de sadece ikisinin olmasının bir şekilde onun suçu olduğu hissi içini kemiriyordu. Farklı bir şey yapsaydı, farklı bir insan olsaydı, belki babası en başta gitmezdi ya da belki geri dönüp onlarla yaşamak isterdi. Bu durumda olmak istemiyordu.

Delphi'nin hayatı ve ardından onu bir şekilde yetersiz kaldığı hissiyle baş başa bırakarak çekip gitti.

Şimdiye kadar aralarındaki etkileşim oldukça yüzeysel olmuştu. Yine de sabah otelden ayrılıp tüm bunları geride bırakabilirdi ve Delphi onu bir hafta içinde unutturdu.

Ama gerçekten istediği bu muydu?

Hayatında ilk kez ne istediğini bilmiyordu. Kendini korkak hissediyordu. Tedirgindi. Ama Hattie'ye bir özür borçlu olduğunu biliyordu.

"Biraz önce kaba davrandım. Özür dilerim. Bu bir mazeret değil ama bu olayın ne kadar duygusal olacağını hafife almışım. Babamı tanı mıyordum, seni de tanı mıyordum, bu yüzden bu kadar çok duygunun saldırısına uğrayacağımı beklemiyordum. Bu-" bardağına baktı "-kafa karıştırıcı."

"Ben de bunu kafa karıştırıcı buluyorum. Sen hayatımdaki gölgeli bir figürdün. Neredeyse sorumlu davranmanın önemini sürekli hatırlatan bir şey." Hattie, karların karanlıkta dönüp durduğu pencereyi işaret etti. "Şiddetli kar yağıyor. Bu gidişle yarın ayrılmak gibi bir seçeneğin olmayabilir."

Sesinde hüznü bir nota vardı ve Erica artık gitmek istemediğini söylemesi gereken noktanın burası olduğunu hissetti, ama kelimeleri ağzından zorla çıkaramadı. Nasıl hissettiğini bilmiyordu. Kalmak, aralarındaki bağı derinleştirmek anlamına gelecekti ve buna hazır olduğundan emin değildi.

Hattie sessizliği bozdu. "Bana kendinden biraz daha bahset. Nerede yaşıyorsun?" "Manhattan'da bir dairem var. Ama pek sık orada değilim. Çok seyahat ediyorum. iş için."

"Nereye?"

"Her yerde." Erica biraz rahatladı. "Genellikle Avrupa ve Uzak Doğu."

"Kulağa büyüleyici geliyor."

"Olabilir." Erica otel odalarını, kaplıcaları, oda servisini düşündü. "Yalnızlık da olabilir."

"Hayatında özel biri var mı?"

"Romantik mi demek istiyorsun?" Jack sayılır mıydı? Hayır, ilişkileri pratik ve tatmin ediciydi ama hiçbir şekilde ciddi değildi. "Hayır."

"Tereddüt ettin." Hattie öne eğildi ve bardağını doldurması için Erica'ya şişeyi uzattı. "Bana daha fazlasını anlat. Hiçbir şeyi atlama."

"Şimdi Anna gibi konuşmaya başladın."

"Belli ki Anna'yı seviyorsun, bu yüzden bunu iyi bir şey olarak kabul ediyorum."

Erica kadehine az miktarda şarap doldurdu. "Zaman zaman görüştüğüm biri var ama bu sıradan bir şey. Daha çok uygunluk meselesi. Birimizin bir randevuya ihtiyacı olduğunda birbirimizin yanında oluyoruz."

"Ama ondan hoşlanıyorsun. Hem de çok."

Erica kaşlarını çattı. "Az önce anlattıklarımın nasıl böyle bir sonuç çıkardığınızı anlamıyorum."

"Çünkü bana, arkadaşlığından hoşlanmadığınız biriyle vakit geçirecek bir kadın gibi gelmiyorsunuz."

Erica omuz silkti. "Bağımsızlığıma değer veriyorum."

Hattie başını öne eğdi. "Bir ilişki içinde olmak bağımsızlığınızı nasıl tehdit ediyor?"

Bu makul bir soruydu ve Erica'nın yanıtlamakta zorlandığı bir soruydu. Jack'in arkadaşlığından hoşlanıyordu. Jack ondan hiçbir şeyden vazgeçmesini istememişti.

hiçbir şeyi değiştiremezdi. Peki neden o teklif ettiğinde geceyi burada geçirmesine izin vermemişti?

"Sanırım kendi yolumda ilerliyorum." Konuyu değiştirdi. "Peki ya sen? Noah dikkatli görünüyordu."

"O harika bir arkadaş oldu." Hattie'nin yanaklarına renk geldi ve Erica, Anna'nın hemen bir başka soruyla konuya gireceğini biliyordu ama o Anna değildi.

Delphi'nin onun yanına taşınmasını istediğinden bahsetmeli miydi? Hayır. Teyze olmak hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama bir aileye ihanet etmenin güven iyi bir başlangıç olmaz.

"Bu arada şarabın güzel olduğu konusunda haklısın." Konuşmaya o kadar odaklanmıştı ki ne kadar iyi olduğunu ancak şimdi fark etmişti.

"Bu iyi." Hattie şişeye bir göz attı. "Brent şarap mahzenimizi ilk açtığımızda doldurması için bir şarap garsonu tuttu. Belirli şişelerin ne zaman içilmesi gerektiği de dahil olmak üzere bizim için bir sürü not bıraktı. Geçen hafta mahzendeyken bunu buldum ve kendime hediye etmeye karar verdim."

"Mükemmel bir karar." Erica bir yudum daha aldı. "Ama senin kârını içtiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Bunu faturama ekle."

"Bu konuda endişelenmeyin. Şu anda kâr anlamında pek bir şey yok ama Şef Tucker ve Stephanie'nin artık maaş bordromda olmaması maliyetlerimin önemli ölçüde düştüğü anlamına gelebilir. Onlar beyaz trüf mantarına eşdeğer çalışanlardı."

Erica güldü. "Bu gece cesurdun. İyi idare ettin."

"Öyle mi yaptım? Sanırım bu daha çok köşeye sıkışıp kalma durumuydu ve eğer yararlı yetenekleri olan arkadaşların olmasaydı geceyi atlatabileceğimizi sanmıyorum, ama ne olursa olsun-" Hattie bardağıyla oynadı. "Bence buraya gelerek cesurca davrandın."

Cesur mu? Bu yolculuğu neden yaptığını kimseye söylemeden ayarlamıştı; hana adımını atmış, o fotoğrafa bir kez bakmış ve içinde açığa çıkan duygulardan o kadar rahatsız olmuştu ki neredeyse kaçacaktı.

Neredeyse.

Şimdiye kadar, teknik olarak, sadece kitapçıya kadar koşmuştu. Gitmek istediğinden o kadar emindi ki. Ama şimdi?

Hattie'yle konuşurken bir şeyler değişmişti. O artık bir yabancı değil, gerçek bir insandı. Daha önce Erica'nın sadece çıplak gerçeklere, kaba bir taslağa sahip olduğu yerde, o ayrıntılı bir resim yaratmıştı. Bir de Delphi vardı.

Uzaklaşmak kolay bir cevap gibi görünmüştü ama artık kolay gelmiyordu.

Planladığı gibi sabah otelden ayrılabilir, Noel'i şehirde geçirebilir ve konfor alanına geri dönebilirdi. Eski hayatına geri dönebilir ve hiçbir şey değişmemiş gibi davranabilirdi. Belki ara sıra Hattie'ye mesaj atabilirdi.

Ama istediği bu muydu?

SEKİZ

Claudia

"Size söylüyorum, adam tam bir kabadayıydı." Claudia kreplerinin üzerine fazladan akçaağaç şurubu gezdirdi. "Ve yemekleriyle insanların gözünü korkutan bir tipti. Yemekler asla korkutucu olmamalı. Eğer yemeklerinden birinin adını değiştirmek zorunda kalsaydım, ona *aşırı şişirilmiş özgüven yatağında servis edilen şişman bir ego dilimi* derdim."

Anna kahve fincanını eline aldı. "Bunun bir özsaygı suflesi olması gerekmez mi?"

"Belki." Claudia gülümsedi. İçi kıpır kıpırdı. Bir önceki geceki kadar eğlendiği bir zamanı hatırlamıyordu. Mutfakta tam bir özerkliğe sahipti ya da olabildiğince özerkti.

başka birinin ego güdümlü menüsüyle çalışırken mümkün değildir. "Onun gibi insanlarla çalıştım ve inanın bana, onsuz da yaşayabileceğim bir deneyimdi. Yemeği kendisinin hazırlamasından onur duyulması gerektiğini düşünen bir tipti."

Onu mutfaklarda çalışmaktan vazgeçiren türden bir şef.

Anna kahvesini yudumladı. Krem rengi, kablo örgülü bir kazak giymişti ve saçları koyu renk ve ipeksi bir şekilde omuzlarına dökülüyordu. "Sence gelecek mi? Geri mi?"

"Umarım öyle değildir. Bu arada harika görünüyorsun. Noel tatili reklamı gibi. Bu da yeni bir kazak mı?"

Anna başını öne eğdi. "Bu, *yeni*yi nasıl tanımladığınıza bağlı."

Hiç Anna kadar derli toplu göründü mü? Çalışmadığı zamanlarda daha çok yataktan kalkıp spor kıyafetlerini giyen biriydi. Eğer spor yapmıyorsa, çoğu zaman en rahat kot pantolonunu giyerdi. Eğer biri onu habersiz çağırırsa

Görünüşü için özür dileyecek ve kimseyle görüşeceğini bilmediğini söyleyecekti ama Anna en iyi şekilde görüldüğünü bilerek kapıyı istediği zaman açabilecekti.

Anna her zaman bir yetişkin gibi görünürdü. Claudia her zaman yetişkinliğin henüz erişemediği bir şey olduğunu hissetmişti. Daha fazla çaba göstermeye karar verdi.

Anna masadaki sepetten meyve alarak kendine yardım etti.

"Sakinleştiğinde şefin fikrini değiştirebileceğini düşünmüyor musun?"

"Onun gibiler asla sakinleşmez. Hattie onsuz daha iyi. Ve neyse ki mükemmel bir kahvaltı şefi var. Bu ayrınlı krepler mükemmel. Onları bu kadar kabarık yapmak her zaman kolay değildir." Dokusunu inceledi.

"Karamelize elma ve ceviz de mükemmel bir katkı."

"Belki Hattie uzun vadede onsuz daha iyi olacak," dedi Anna, "ama kısa vadede bir baş aşçıya ihtiyacı var. Tabii kahvaltı şefi akşamları da çalışabilirse?"

"Farklı beceri seti." Claudia çatalını yere bıraktı. "İşimi iyi yapmadığımı mı söylüyorsun? Mutfağı en az sekiz kez terk ettiğimi bilmeni isterim. dün gece bana şahsen teşekkür etmek isteyen yemek yiyenlerle konuşmak için.

Herkes mutluydu ve mutfak personeli travma yaşamadı. Ben bunu bir kazanç olarak görüyorum."

"Ne zamandan beri bu kadar hassas oldun? İşini iyi yapmadığını söylemiyorum. Elbette *harika bir iş* çıkardın. Ama bu gece yerime bakıyordun, hepsi bu. Bugün gidiyoruz." Anna gizlice Erica'ya baktı ve sonra krebini dilimledi. "Sen kalıcı bir çözüm değilsin ve Hattie'nin kalıcı bir çözüme ihtiyacı var." Yemeğinden bir lokma aldı. "Haklısın. Bu krepler mükemmel. Elmanın içindeki tarçın mı?"

"Evet." Bugün ayrılma fikri moralini bozmuştu. Dün gece uzun zamandır ilk kez John'u düşünmemiş ya da geleceğiyle ilgili ne yapacağını merak etmemişti. Kendini o ana kaptırmış, her saniyesini sevmişti. Zor bir durumda son dakikada devreye girmenin zorluğu ona heyecan vermişti ve Hattie'ye destek olduğu için kendini iyi hissediyordu.

Hanın tadını çıkarıyordu ve mutfaktaki akşamı, bir şef olarak uzun zamandır geçirdiği en mutlu birkaç saat olmuştu.

"Gülümsüyorsun," dedi Anna. "Biriyle mi tanıştın?"

"Ne? Hayır! Gülümsemem neden biriyle tanıştığım anlamına gelsin ki? Ben her zaman gülümserim."

"Bu şekilde değil-" Anna çatalını salladı. "Bu aptalca bir gülümseme. 'Yeni aşık oldum' gülümsemesi."

"Bunun bir erkekle ilgisi yok. Dün gece eğlendim, hepsi bu. Ve yemek yapmayı hâlâ sevdiğimi öğrendim." Erica'nın *ben sana söylemiştim demesini* bekledi ama arkadaşı pencereden dışarı bakıyordu. "Sadece yemek pişirmeyi değil. Koşullar uygun olduğunda şef olmayı sevdiğimi keşfettim. Ve bu beni rahatlattı, çünkü bu zevki kaybetmiştim ve sonsuza dek yok olduğunu düşünüyordum. Sanki

Her şeye rağmen kocanızı sevdiğinizi ve artık ondan boşanmak istemediğinizi keşfediyorsunuz."

"Bunun nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrim yok çünkü Pete'den boşanmayı hiç istemedim ama memnunum."

Claudia da çok memnun oldu. "Bu her şeyi değiştiriyor. Ne yapmak istediğimi bilmediğim bir gelecekle karşı karşıyaydım ama artık biliyorum. Hâlâ şef olmak istiyorum ama herhangi bir yerde değil. Atmosfer benim için önemli. Paniğe kapılıp teklif edilen ilk işi kabul etmeyeceğimden emin olmalıyım. Kültürün bana uygun olduğundan emin olmak için kendime zaman tanımalıyım."

Anna uzandı ve onun elini sıktı. "Seni mutlu görmek güzel." Kreplerine geri döndü. "Hattie bu gece mutfakta ne yapacak?"

"Bilmiyorum. Kahvaltıdan sonra buluşup menüyü nasıl sadeleştirebileceğini ve elindeki ekiple nasıl idare edebileceğini konuşacağız." Gönüllü olarak hizmet vermek istiyordu ama bunu yapabilecek durumda değildi.

Erica'ya tekrar baktı. Gitmekle ilgili fikrini değiştirecek miydi?

Hattie oldukça harika görünüyordu. Ve tamam, ilk durum ve buluşma garipti, ama bunu çoktan aşmışlardı, o zaman Erica neden bundan uzaklaşmaya bu kadar kararlıydı?

Erica kahvaltı masasına oturduklarından beri hiç konuşmamıştı. Yemeğine de dokunmamıştı. Tek yaptığı sade kahvesini yudumlamak ve pencereden dışarı bakmaktı. Pencereden dışarı bakmak kötü bir uğraş değildi. Kar gece boyunca yağmaya devam etmişti ve uyandıklarında masmavi bir gökyüzü ve derin bir taze kar tabakasıyla karşılaşmışlardı. Parlak güneş ışığı göz kamaştırıyor, mücevherlerle kaplı yüzeye ısıltı katıyordu. Ağaçlar kaplanmış, dalları karın altında eğilmişti. taze karın ağırlığı. Manzara, hanın şenlikli atmosferine katkıda bulundu.

"Ben sıcak ocağın başında ter dökerken siz ikiniz ne yaptınız?" Claudia kreplerini bitirdi ve şefi daha sonra tebrik edeceğini aklına not etti.

"Delphi ile eğlenceli bir saat geçirdim," dedi Anna. "Bana küçük çocukları ne kadar çok sevdiğimi hatırlattı. Ayrıca ne kadar yorucu olduklarını da."

Claudia kahvesine uzandı. "Kaç yaşında?"

"Bana söylediği gibi beş ve üç çeyrek. Okuduk ve otuz dakika içinde yaklaşık iki yüz elli soru sordu. Ayrıca beni ilginç gerçeklere boğdu. Biliyor muydunuz?"

beş yüzden fazla köpekbalığı türü olduğunu biliyor muydunuz? Ayrıca, dört yüz milyon yıldan fazla bir süredir varlar."

"Dört yüz milyon mu? Neredeyse kırk yaşında olduğum için şikâyet etmeyi bırakacağım." Claudia esnemesini bastırdı. "Seninkilerin o yaştaiken milyonlarca soru sorduğunu hatırlıyorum. Değil mi Erica?"

Erica cevap vermedi ve Anna hafifçe kaşlarını çattı. "Erica?"

Erica başını çevirdi ve gözlerini kırıştırdı. "Pardon, ne kaçırdım?"

"Köpüklü sohbeti ve krepleri-" Claudia eliyle Önünde el değmemiş bir tabak vardı. "Yemelisin."

"Aç değilim."

"Ya yiyeceksin ya da şefi gücendireceksin."

"Dün bana önemli olanın şefin duyguları değil misafirler olduğunu söylüyordun."

"O dündü. Ve bu şefe bağlı. Ben kahvaltı şefini severim. Ye bakalım. Ve ayrıca, bize aklından geçenleri anlat." Claudia masaya doğru eğildi ve Erica'nın krepinden bir ısırık aldı. "Anna eninde sonunda senden öğrenecek, o yüzden bize şimdi söyleyen iyi olur. Ow!" Anna'nın ayağının bileğine hızla çarptığını hissetti ve konuşmayı kesti.

"Dün gece kapını çaldım," dedi Anna, "ama cevap vermedin ve mesajıma da cevap vermedin. Endişelendim."

"Telefonum sessizdeydi." Erica bir lokma krep aldı. "Akşamı Hattie'yle geçirdim."

"Bu iyi." Yoksa öyle miydi? Claudia uzandı ve ayak bileğini ovdu. "Konuştun mu?"

"Evet. Ve ayrıca bir şişe olağanüstü iyi kırmızı şarabı paylaştık. Sana ve Pete'e Noel için bir kasa sipariş ettim, Anna."

"Teşekkür ederim. Çok düşüncelisin." Anna öne doğru eğildi. "Ve? Bize detayları ver."

"Bu bir Pinot Noir. Pete bayılacaktır." "Şarabı sormuyordum." Erica çatalını yere bıraktı. "Biliyorum."

Restorana birkaç misafir daha gelmeye başladı ve masalarına giden üç kadının yanından geçerken gülümseyerek onları selamladılar.

Anna onlar oturana ve duyamayacakları bir yere gidene kadar bekledi. "İstemiyorsanız bu konuda konuşmak zorunda değilsiniz."

"Evet, öyle," dedi Claudia. "Eğer bu sabah gidiyorsak, yapılması gereken planlar var demektir." Bu sabah gitmeyeceklerini ummak bencillik miydi? Gidiyor musun?

Anna Erica'ya odaklanmıştı. "Konuşma üzücü müydü?"

Erica tabağını itti. "Garipti. Rahatsız ediciydi. Onun hakkında konuştu. Uzun uzun. Sanırım babamı ilk kez tam anlamıyla bir insan olarak düşünmüştüm. Benim için o hep bizi terk eden adamdı. Ya da annemin deyimiyle kaçan adam."

Claudia, Erica için duygusal açıdan bu kadar yıpratıcı bir dönemden geçerken kendini düşündüğü için suçluluk duyuyordu. Erica gitmek istiyorsa giderlerdi.

Doğru şeyi söylemek istiyordu ama bunun ne olduğunu bilmiyordu. Anlıyormuş gibi davranmak aşağılayıcı olurdu. Anna gibi, anne ve babası da sıkıcı derecede normaldi, normal olan her neyse ve bunun için minnettardı. Kırk beş yıllık evlilikten sonra hâlâ birlikteydiler, hâlâ aynı küçük şeyler için kavga ediyorlardı, hâlâ bahçeleriyle ilgileniyor ve birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlardı. Erica'nın durumunda olmayı hayal bile edemiyordu.

"Tabii ki onu o şekilde gördün," dedi Anna. "Neden görmeyesin ki? Elinde başka bilgi yoktu." Erica'nın tabağını ona doğru itti.

"Ama artık biliyorum." Erica çatalını tekrar eline aldı ve yemeğini dürtükledi. "Bize göre o kaçan bir adamdı, ama Hattie'nin tek sorumlusu olduğunu anladığında kaçmadı. Onu terk etmedi. Zor koşullarda bekâr bir babaydı. Kızına odaklanabilmesini sağlayacak tavizler verdi."

"Bu yüreklendirici. İnsanların değişemeyeceğini söylerler ama o belli ki değişmiş." Anna kahvesini bitirdi. "Bu acıttı mı?"

"Olabilir, değil mi?" Erica durakladı, sanki sessizce yaralanma olup olmadığını kontrol ediyordu. "Ama öyle değil. Aslında, babamın kötü bir insan olmadığını bilmek yardımcı oluyor. Tüm işaretler, her şeye rağmen, sonuçta onun iyi bir adam olduğunu gösteriyor."

Erica onlara konuşmanın ayrıntılarını anlatırken Claudia dinledi. Erica'nın yerinde olsaydı, ona ulaşma ve kendini affettirme çabalarına karşılık vermediği için annesine kızıp kızmayacağını merak etti ama Erica annesine son derece sadıktı ve kızgın görünmüyordu. Sadece bir biraz üzücü.

Claudia, babası yeniden hayatına girseydi Erica'nın hayatının nasıl olacağını merak ediyordu. Erkeklerin kaçabileceğini ama aynı zamanda büyüüp adım atabileceklerini görerek büyüseydi. Bu bir şeyleri değiştirir miydi?

"Hattie'ye senden bahsetmiş olması hoşuma gitti," dedi Anna. "Ama onun senin hakkında her şeyi bilerek büyüdüğünü, seninse onu daha yeni öğrendiğini düşünmek komik. Belli ki burada olmandan memnun."

"Evet."

Anna önce Claudia'ya, sonra da Erica'ya baktı. "Gitmek istediğine emin misin?" Sorusu sıradan bir soruydu ama Claudia, Anna'nın Claudia'nın kalmayı ne kadar çok istediğini biliyordu.

"Bilmiyorum." Erica çatalını yere bıraktı. "Ne yapmak istediğimi bilmiyorum."

Bunca yıllık arkadaşlıkları boyunca Claudia, Erica'nın bir karar vermekte zorlandığını hiç görmemişti. "İçgüdülerin sana ne söylüyor?"

"Karar verirken içgüdülerimi dinlemem. Kafamı kullanıyorum. Ve kafam bana bunu yapamayacağımı söylüyor. Olmam gereken şeyi nasıl olacağımı bilmiyorum."

Claudia'nın kafası karışmıştı. "Kim olman gerekiyor?"

"Bir kız kardeş. İş tanımına aşina değilim." Erica'nın gözlerinde bir panik parıltısı vardı. "Ondan hoşlanmamın bir faydası yok."

"Bu iyi bir şey değil mi?"

"Evet, bir açıdan öyle. Ama aynı zamanda baskıyı da artırıyor."

Anna bunu düşündü. "Yani ondan hoşlandığın ve onun da senden hoşlanmayacağından korktuğun için mi?"

Erica oturduğu yerde kıpırdandı ve sonra Anna'ya kaşlarını çatı. "Bu işte nasıl bu kadar iyisin? Benim göremediğim şeyleri görmeyi nasıl başarıyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum." Anna tereddüt etti. "Her zaman terk edilmekten biraz korkmuşundur. İçten içe, ne kadar rasyonalize edersen et, bir parçan hep babanın gidişinin bir şekilde senin suçun olup olmadığını merak etti. Ama öyle olmadığını biliyorsun."

"Bir bakıma öyleydi." Erica hafifçe gülümsedi. "Baba olmaya hazır değildi. Eğer ben ortaya çıkmasaydım, o burada kalabilirdi. Ve bunu neden evli ve sekiz çocuklu olmadığımı dair derin bir felsefi tartışmaya dönüştürmeyin, çünkü gerçek şu ki, bunun herhangi bir artık babayla hiçbir şekilde bağlantısı yok sorunlarım olabilir. Bunu istemiyorum."

"Güzel." Claudia biraz daha meyve yedi. "Sekiz çocuğa hediye alacak param yoktu."

"Hayatımı gerçekten seviyorum."

Anna omuz silkti. "Kimse size hayatınızı değiştirmenizi önermiyor. Sadece birkaç kişinin girmesine izin ver, hepsi bu."

"Birkaç tane mi?"

"Hattie ve s-Delphi." Anna hafifçe tökezledi ve Claudia az önce *seksi Jack* diyerek kendini durdurduğunu hissetti. "Ayrıca Hattie'nin senden hoşlanmaması için hiçbir neden yok. *Biz* senden hoşlanıyoruz."

"Kendi adına konuş. Ondan zerre kadar hoşlanmıyorum," dedi Claudia, "ama yeni bir arkadaş bulamayacak kadar meşguldüm."

Erica güldü ve ortam aydınlandı. "Sanırım ben-"

Anna konuşmayı bitirmek için elini kaldırdı. "Misafirimiz var. Merhaba Delphi, bu sabah nasılsın?"

"Çok iyiyim, teşekkür ederim." Delphi büyük bir nezaketle Erica'nın yanındaki boş sandalyeye kaydı ve ona büyük bir kâğıt uzattı. "Sana bir resim yaptım Erica Teyze."

Erica Teyze mi?

Claudia irkilerek önce Erica'nın yüzüne, sonra da onu dikkatle izleyen Anna'ya baktı.

Erica bir süre hiçbir şey söylemedi ve sonra resmi alıp inceledi. "Bu benim için mi?"

"Evet. Bu bir Noel tablosu." Delphi sandalyenin üzerine diz çöktü ve işaret etti. "Bu bizim evimiz, bu annem, bu Rufus ve sen de Noel ağacının yanında duruyorsun. Bu Noah, ancak Noel günü burada olmayacak çünkü başka bir yerde yaşıyor ve çiftlikte babasına yardım etmesi gerekiyor. Köpekbalıklarının kemikleri olmadığını biliyor muydun?"

"Bunu hiç düşünmemiştim. Bu çok ilginç." Erica tüm dikkatini resme verdi. "Elimde ne tutuyorum? Bir hediye mi?"

"Evet. Bu benim için bir hediye. Ne kadar büyük yapacağımı bilemedim. Eğer bana aldığın gerçek hediye resimdekinden daha küçükse endişelenmene gerek yok. Önemli olan düşüncedir." Delphi onun elini güven verici bir şekilde okşayınca Claudia'nın kahkahası öksürüğe dönüştü.

Erica'nın etrafına ördüğü koruyucu duvarı delip geçecek biri varsa o da Delphi olacakmış gibi bir his vardı içinde.

"Bu çok özel. Bu gerçekten ben miyim? Bu olağanüstü bir benzerlik. Ve en iyi botlarımı giyiyorum." Erica daha yakından baktı. "Çatıda biri var."

"Bu Noel Baba. Bacadan iniyor. O geldiğinde bizim uyuyor olmamız gerekiyor ama insanları yataklarında çizmek zor. Bu sadece bir çizim, bu yüzden gerçek Noel Baba'nın gelmesini engelleyeceğini sanmıyorum. Ama mektubunu bir an önce yazmalısın çünkü istediğin şeyi almak için zamana ihtiyacı var. Ne istediğini biliyor musun? Çünkü eğer biliyorsan mektubu şimdi yazabilirsin. Sana yardım edebilirim."

Claudia, Erica'nın Noel Baba'ya bir mektup yazdığını görmek için çok şey verebileceğine karar verdi. "Bunu daha önce yapmadın mı Erica? Yazıklar olsun sana."

Erica ona bir bakış fırlattı. "Ben meşguldüm. Sen kendininkini yaptın mı?"

"Ben kendiminkini Kasım ayında yaptım. Ben insanları memnun etmeyi seven biriyim ve memnun edilmesi gereken tek bir kişi varsa o da Noel Baba'dır." Claudia son parçayı çaldı

Erica'nın tabağından krep aldı ve kendini beğenmiş bir gülümseme takındı. "Noel Baba'ya bolca zaman vermeyi severim. Gereksiz sıkı teslim tarihleri yaratmaya inanmıyorum." Erica'nın daha sonra onu öldürebileceğini hissediyordu ama bununla yaşayabilirdi.

"Noel Baba meşgul," diye onayladı Delphi, "ve istediğin şeyi elde etmenin zor olması ihtimaline karşı, bunu ona bir an önce söylemen adil olur."

Erica şaşkın görünüyordu. "Doğru. Bunu aklımda tutacağım." "Karı sever misin?"

"Bazen, evet."

Claudia bu gibi durumların genellikle pencereden dışarı baktığı ve hiçbir yere gitmediği zamanlar olduğundan şüpheleniyordu.

"Karı severim," dedi Delphi. "Rufus da karı sever. Benim bir kızağım var. Senin kızağın var mı?"

"Hayır. Ve ben hiç kızağa binmedim."

Delphi'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hiç mi? Küçükken bile mi?"

"Bir şehirde yaşıyordum."

Delphi acıyarak onun elini okşadı. "Sana öğretebilirim. Bunu birlikte yapmamızı isterim. Şimdi gidip Rufus'u gezdirmem gerekiyor, ama mektubu döndüğümde yazabiliriz." Hattie aceleyle odaya girerken o da sandalyeden kaydı.

"Delphi, senin restoranda olmaman gerekiyor." Delphi'nin elini tuttu.

"Ama Erica Teyze'ye bir tablo yaptım."

"Biliyorum ama Erica Teyze bir misafir ve biliyorsun ki misafirleri rahatsız etmeyiz."

Delphi kaşlarını çatı. "Erica Teyze aileden biri."

"Evet, bu doğru-" Hattie bocaladı ve onlara özür diler gibi bir bakış

gönderdi. "Kahvaltınızı bitirmeniz için sizi yalnız bırakalım."

Delphi'nin gitmek için acelesi yoktu. "Ama Erica Teyze oyuncaklarımı daha sonra görebilir mi?" "Erica Teyze oyuncaklarını göremeyecek kadar meşgul ve-"

"Oyuncaklarınızı görmek isterim," dedi Erica, "eğer sakıncası yoksa. Kapının yanında duran Rufus mu? Köpeklerden pek anlamam ama sanki bacak bacak üstüne atmış gibi görünüyor, belki de onu yürüyüşe çıkarsan iyi olur, sonra görüşürüz."

Delphi köpeğin yanına koştu ve ikisi birlikte gözden kayboldu.

"Sonra mı?" Hattie yerden Delphi'nin saç kurdelesini aldı. "Çıkış yapmayacak mısın?"

Claudia nefesini tuttu ve Erica'nın ona doğru baktığını gördü. Gözleri buluştuğunda bir duraksama oldu ve Claudia, Erica'nın onun kalmayı ne kadar çok istediğini görüp göremediğini merak etti. Yüzünden okunuyor muydu?

Belki de Erica kısa bir tebessüm ettiği içindi. "Bütün hafta için rezervasyonumuz var," dedi Hattie'ye dönerek. "Tartışacak bir kitabımız, içecek şarabımız ve yapacak sohbetlerimiz var. Ve Claudia mutfağınızda eğleniyor gibi görünüyor, yani hayır, ayrılmayacağız."

"Bu harika." Hattie duygularıyla savaşıyormuş gibi görünüyordu. "Memnun oldum."

Claudia da benzer şekilde duygulandı. O bakışı görmüştü. Erica'nın ayrılma fikrini değiştirme nedenlerinin, arkadaşının duygularını göz önünde bulundurmaktan daha karmaşık olduğundan şüpheleniyordu ama yine de minnettardı.

Ve bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirmek niyetindeydi. "Mutfakta çok eğleniyorum. Bu haftayı idare edecek bir şef aradığınızı sanmıyorum, değil mi? Çünkü yardımcı olabilecek birini tanıyor olabilirim."

"Emin misin?" Gerginlik Hattie'nin içinden sızıyor gibiydi. "Bu senin kitap kulübü haftan. Arkadaşlarınla geçireceğin tatil."

"Kitaplar hakkında konuşmak için bolca zamanımız olacak ve zaten arkadaşlarım sıkıcı."

"Teşekkür ederim," dedi Anna yumuşak bir sesle. "Biz de sizi seviyoruz."

"Öyle mi?" Erica bir kaşını kaldırdı. "Şahsen ben onun sadece yemeklerini seviyorum." "Bunu ona asla söylemeyeceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Artık dışarıda bir yerde. Onunla yaşamak zorunda kalacak. Dolap aşkı."

"Buzdolabı aşkı," dedi Anna. "Ocak aşkı."

Erica Claudia'ya doğru bir el salladı. "Ben zaten açım. Hemen mutfağa git ve çalışmaya başla."

Claudia arkadaşlarına karşı bir sevgi patlaması hissetti. "Bunu yapacağım."

Hattie ile planlamam gereken menüler ve motive etmem gereken bir ekip var.
Hızlı bir yemek için buluşalım.

Ögle yemeği sonra. Eğer şimdi çalışmaya başlarsam, bunun için zamanım olacak. Siz ikiniz ne yapacaksınız?"

"Noel hediyemi bitirmek için şehre ineceğim. alışveriş." Anna çantasına uzandı ve ayağa kalktı. "Siz sıcak sobanın başında terlerken, ben tarçınlı sıcak çikolatamı yudumluyor olacağım. Vitrinde gördüğüm o ışıltılı kazağı da kendime ısmarlayabilirim."

Erica başını salladı. "Çünkü Anna satın almak istemediği bir kazak görmemiştir."

Anna omuz silkti. "Noel'deyiz. Onu orada tek başına, kimsenin umurunda değilmiş gibi bırakmak zalimlik olurdu. Sevilmemiş. Ona iyi bir yuva öneriyorum. Kazağı diğer kazaklarımın arasında evindeymiş gibi hissettirdikten sonra Chloe'nin temizlikçi yardımına ihtiyacı olup olmadığını kontrol edeceğim ve sonra da Pete'imi arayacağım." Kaşlarını çattı. "Ya da onu aramaya çalışacağım. Bu hafta alışılmadık bir şekilde ortadan kayboldu."

Pete'im.

Claudia ilk kez kıskançlık hissetmiyordu. Önündeki hafta için çok heyecanlıydı. En çok da yemek yapma aşkının onu terk etmediğini keşfettiği için rahatlamıştı. Yeniden aşık olmak gibiydi. "Erica? Ne yapacaksın?"

"Ben mi? Anna'ya alışveriş gezisinde eşlik edeceğim. En fazla bir kazak aldığından emin olduktan sonra Noel Baba'ya bir mektup yazacağım," diyor Erica ve ekliyor: "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığı için Delphi cömertçe bana yardım etmeyi teklif etti."

Claudia ona o kadar minnettardı ki bir adım öne çıkıp ona sarıldı. "Kaldığınız için teşekkür ederim."

"Oh, halka açık bir sevgi gösterisi. En sevdiğim şey." Ama o verdi Claudia da ona sarıldı. "Sen benim için giderdin, ben de senin için kalabilirim. Hem zaten tek sebep sen değilsin. Git ve damak tadımızı patlatacak bir şeyler üret."

NINETEEN

Anna

Anna, Erica ile birlikte yürürken yün atkısına daha sıkı sarıldı. ana caddeye çıktılar. Kar ayaklarının altında çtırdıyor ve her nefes dondurucu havayla buluştuğunda bir bulut oluşturunuyordu.

"Burası çok güzel."

"Evet." Erica oyuncakçı dükkânının önünde durdu ve vitrine baktı. "Delphi için bir şey almalıyım. Ama ne? Açıkçası, hiçbir fikrim yok. Yardım eder misin?"

"Seve seve." Soğuktan kaçmak için bir bahane bulduğu için minnettar olan Anna, Erica fikrini değiştirmeden önce kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. Claudia gibi o da kaldığı için rahatlamıştı ama daha çok Erica, Hattie ve Delphi ile geçici bir bağ kurmuş gibi görünüyordu. Bunu teşvik etmek için elinden geleni yapmaya niyetliydi ve belki biraz müdahale ediyordu, ama arkadaşlar ne içindi?

Delphi'yle birlikte olmak ona kendi çocuklarının küçüklüğünü hatırlattı.

Şimdi oyuncak mağazasında durmuş, rengârenk oyuncakların oluşturduğu kaleydoskopa bakarken ciddi bir nostalji acısı hissediyordu. Mağazanın ortasında bir tren yolu büyük bir Noel ağacını çevreliyordu ve bir tren, özenle paketlenmiş bir yığın oyuncağın yanından durmadan geçiyordu. Mağazanın köşesi bir mağaraya dönüştürülmüştü ve çalışanlar elf gibi giyinmişti.

Genç bir annenin bir yandan hareketli bir çocukla uğraşırken bir yandan da büyük kardeşini eğlendirmeye çalışmasını izledi.

İkizler özellikle Noel'de oyuncakçıları ziyaret etmeyi çok severdi.

"Sorun nedir?" Erica ona baktı. "Üzgün görünüyorsun."

"Ben iyiyim." Anna kendini raftaki oyuncaklara odaklanmaya zorladı.

"Tamam.

Hadi bir şeyler bulalım."

"Evet, ama ne?" Erica çaresizlik belirten bir hareket yaptı. "Ne satın alacağım?"

"Meg ve Daniel için hediye seçme konusunda her zaman harikaydın. Delphi'nin nasıl bir insan olduğunu düşünmeliyiz. Belli ki Bu yüzden ona bazı sanat malzemeleri alabilirsin." Anna, Meg'in aynı yaştaiken seveceğini düşündüğü çeşitli eşyaları seçti ve

Erica'ya. "Parıltılı şeylerden uzak dur yoksa Hattie'yle ilişkiniz başlamadan biter."

Erica mağazanın köşesine baktı. "Şuradaki davul seti çok şirin." "Hayır. Gürültülü bir şey yok. Davul seti, elektro gitar ya da trompet yok."

"Bunlar eğlenceli değil mi?"

"Aileler için değil. Hattie'nin başını ağrıtmak istemezsiniz. Ailenizde bir müzik dehası ya da ses geçirmez bir oda yoksa, bunlar intikam oyuncakları olarak düşünülmelidir."

Erica bir yapboz aldı. "İntikam oyuncakları mı? Çocuklar böyle mi düşünür?" "Çocuklar değil, ebeveynler. Meg'in sınıfındaki babalardan biri

karısı onu dadısıyla ilişkisi olduğu için boşadıktan sonra oğluna bir davul seti almış. Sonraki ayı kulak tıkacı takarak geçirdi. Karısı, dadı değil. Bu defter Meg'in Noel çorabı için mükemmel olacak." Anna defteri kolunun altına sıkıştırdı ve mağazanın içinde ilerlemeye başladı. Bir giysi rafının önünde durdu. "Delphi için bir kıyafete ne dersiniz? Meg de giyinme aşamasından geçmişti. Öte yandan Delphi'nin halihazırda neye sahip olduğunu bilmiyoruz, o yüzden sanat malzemeleriyle idare etsek daha iyi olur."

"Bu yaratıcı değil mi?"

"Eğer sanattan hoşlanıyorsanız, ki o hoşlanıyor gibi görünüyor. Acaba başka nelerden hoşlanır?" "Köpekbalıkları," dedi Erica. "Köpekbalıklarını seviyor."

"İyi bir noktaya değindin." Anna yumuşak oyuncak reyonuna gitti ve peluş gri kadife bir çekiç başlı köpekbalığı aldı. "Bu çok şirin."

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama aslında çok şirin ve çekiç başlı köpekbalığının en sevdiği köpekbalığı olduğunu biliyorum. Ama zaten onunla her yere giden bir dinozoru var."

"Bu onun köpekbalığını da sevmeyeceği anlamına gelmez." Anna onu Erica'ya uzattı. "Ve ona kitap almalısın. Kitaplara bayılır."

"Zaten neye sahip olduğunu bilmiyoruz."

"Bir kopyasını alırsak kitapçının değiştireceğinden eminim. Bu inşaat setine ne dersiniz? Benimkilerin ikisi de buna bayılırdı." Anna kutuyu Erica'nın kollarında büyüyen yığına ekledi. "Ne kadar harcamak istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Doğru miktar, her ne ise." Erica kaybolmuş gibi görünüyordu ve Anna onun kolunu sıktı.

"Bu bir sınav değil. Yanlış yapamazsın."

"Yapabilirim. Daha önce hiç teyze olmamıştım."

"Çocuklarımın vaftiz annesisin ve sana tapıyorlar. O kadar da farklı değil." Anna onu kasaya doğru itti. "Sadece kendin ol."

"İkimiz de bunun işe yaramayacağını biliyoruz." Erica yürümeyi bıraktı. "Bunu berbat etmek istemiyorum. Bunu *mahvetmeyeceğim*. Eğer onun hayatındaysam, ben de varım. Çekip gitmek yok."

Anna bunun nereden çıktığını anlamaya çalıştı. "Sen hiçbir zaman hiçbir şeyden vazgeçmedin."

Erica, "Neredeyse bu işi bırakıp gidiyordum," dedi. "Ve riskler daha yüksek."

Bir çocuğa zarar vermeyeceğim."

"Bunu düşünüyor olman bile yapmayacağın anlamına geliyor. Sen çok düşündüm, ki bu önemli bir şey. Şimdi düşünmeyi bırakmalı ve sadece yapmalısınız."

"Ya Hattie hiç gelmemiş olmamı isterse?"

"Hattie gelmenize çok sevindi. Bence Hattie herkesin kusurlu olduğunu anlayan çok yönlü bir insan. Benim dışımda tabii ki. Benim hiç kusurum yok."

"Her hafta yeni bir kazak almaya karşı koyamaman dışında." "Her hafta değil ve bu bir kusur değil. Bu sevimli bir tuhaflık."

Erica aldıklarını tezgâhın arkasında duran neşeli "elf"e teslim etti ve ödeme yapmayı beklerken birkaç küçük parça daha ekledi. "Bunun için teşekkürler. Şimdi de Delphi'ye yazacağım mektup için birkaç ipucuna ihtiyacım var. Noel Baba'dan ne isteyeceğim?"

"Seksi avukat Jack ile uzun ve ateşli bir gece mi? İki buharlı gece, kahvaltı dahil?"

Erica kredi kartını elften geri alırken, "Burada çocuklar var," diye mırıldandı. "Sesinizi alçaltmak isteyebilirsiniz."

"Bu bir mektup. Bir mektup ne kadar zor olabilir ki?" Anna tezgâha yaslandı. "Seni daha önce hiçbir konuda bu kadar kararsız görmemiştim."

"Evet, boyumdan büyük işlere kalkıştım ve bunu kabul etmeye hazırım." Erica çantayı elf kılığına girmiş başka bir kızıdan aldı ve ona teşekkür ederek gülümsedi. "Bu çok önemli. Gerçekten irtibatta kalmak istiyorum. Bir tür ilişki kurmak istiyorum." Dükkânın içinden geçerek girişe doğru yürüdüler. "Belki bir gün Delphi gelip Manhattan'da benimle kalabilir ve birlikte alışverişe çıkabiliriz. Oyuncak değil. Giysiler. Meg'in bunu yaptığı zamanı hatırlıyor musun?"

Anna, Delphi'nin henüz altı yaşında olmadığını ve Manhattan alışveriş gezilerinin gelecekte uzun bir yol olduğunu belirtmemeye karar verdi. İyi ki

Erica o kadar ilerisini bile düşünüyordu. "Meg her dakikasına bayıldı. Hâlâ bundan bahsediyor."

"Doğru. Belki bu Delphi için eğlenceli olabilir. Tüm önemli turistik noktalara uğrayabiliriz. Süslü bir yerde öğle yemeği yeriz. Sence hoşuna gider mi?

Bu mu?"

"Eminim buna bayılacaktır."

Anna midesinin çukurunda garip bir his hissetti. Farkında olsun ya da olmasın, Erica'nın geleceği değişiyordu. Önemli bir adım atmıştı. Büyük bir adım. Claudia'nın geleceği de daha parlak görünüyordu. İkisinin de dört gözle bekledikleri şeyler vardı.

Anna geleceğe baktığında istemediği bir değişim gördü. Heyecanlı hissetmiyordu; üzgün hissediyordu. Ve ilk kez Pete'in onu gerçekten anlamadığını hissetti. Bir gece önceki konuşmalarında yine bundan bahsetmişti ama Pete alışılmadık bir şekilde sessiz kalmıştı. Bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyordu. Her şey çok rahatsız ediciydi.

Sokağa çıktılar ve Erica onun için kapıyı tuttu.

"Yardımanınız için teşekkürler. Minnettarım." Anna'nın yüz ifadesini görünce durdu. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey harika." Kendini toparlaması gerekiyordu. "Bu işin senin için yolunda gitmesine sevindim. Hattie harika biri. Claudia'yı mutlu görmek de güzel."

"Evet. İkimiz de yemek yapmayı hâlâ sevdiğini biliyorduk ama bunu kendisi için yeniden keşfetmesi gerekiyordu ve neyse ki keşfetti. Hattie'nin de geçici bir şefi var, böylece iki sorun birden çözülmüş oldu." Erica bir çiftin geçmesine izin vermek için kenara çekildi. "Sırada neresi var? Kitapçı mı?"

"Evet. Delphi için birkaç kitap seçeceğiz ve sonra hana geri döneceğiz." Pete'le konuşmak ve bir gece önce kaybolmuş gibi görünen bağlantıyı bulmaya çalışmak istiyordu.

Kitapçada bir saat geçirdiler, Erica'nın Delphi'nin resimde çizdiği paketi yeniden yapabilmesi için paket kâğıdı ve kurdeleyle birlikte daha fazla alışveriş yaparak ayrıldılar ve sonra hana geri döndüler.

"Pete'e sevgilerimi ilet." Erica elindeki paketlerin ağırlığı altında neredeyse sendeleyecekti. "Sen ona yetişirken ben de bunları paketleyeceğim."

Anna odasının kapısını açtı. "Bir saat sonra öğle yemeğinde görüşürüz."

Kapıyı kapattı ve botlarını çıkardı. Sonra banyoya yürüdü ve aynaya baktı. İkizlerin evden ayrılıp bağımsız bir hayat yaşayabildikleri için minnettar olmalıydı. Gerçek şu ki

Bu konuda heyecan duyması, ebeveyn olarak iyi bir iş çıkardığı anlamına geliyordu. Özgüvenli ve kendine güvenen çocuklardı.

Ama ne zaman onları üniversiteye bırakıp boş bir arabayla boş bir eve dönmeyi düşünse midesi bulanıyordu. Buzdolabını dolu tutmayı özleyecek ve onların komik hikayelerini dinlemeyi özleyecekti.

dünya hakkındaki gözlemleri. Dan arkadaşlarını davet ettiğinde koridorda birden fazla çift büyük boy koşu ayakkabısı görmeyi özleyecekti. Onlar gittikten sonra kimi besleyecekti? İçindeki tüm bu sevgiyi nereye koyacaktı?

Gözleri doldu ve yansımasına kaşlarını çatı. *Kendini topla.*

Kendini savunmasız hissederek pencerenin yanındaki sandalyeye yerleşti ve Pete'i aradı.

Birkaç kez çaldıktan sonra cevap verdi. "Selam. Nasıl gidiyor? Kitap tartışmasına dalmışsındır diye düşünmüştüm. Ya da kros kayağında."

"Bir saat sonra öğle yemeği için Claudia ve Erica ile buluşacağım. Sesini duymak istedim." Pencerenin dışındaki ağaçlara baktı, dalları yeni karın ağırlığı altında eğilmişti. "Çocuklar nasıl?"

"Onlar iyi. Meg yukarıda bir projeyi bitiriyor ve Dan de Alex'in evinde prova yapıyor."

"Bu iyi." "Her şey yolunda mı?"

"Sorun yok." Telefonu daha sıkı kavradı. "Burası harika bir yer. Çok Noelvari. Gelmem için beni cesaretlendirdiğine sevindim. Sadece bir gündür buradayız ve çok şey oldu. Hatırlıyor musun, sana Erica'nın burayı seçmesinin bir nedeni olduğunu düşündün mü?" Ona Erica'dan ve Hattie'yle olan ilişkisinden bahsetti ve o da sözünü kesmeden dinledi.

"Bu çok büyük bir şey," dedi sonunda konuşmayı bıraktığında. "Ve Erica sana söylemedi mi?"

"Biz gelmeden önce değil. Ve biz kontrol etmeye ve gitmeye hazırдық çünkü istediği buydu, ama sonra her şey patladı." Ona Stephanie ve şefin çekip gittiğini anlattı.

"Sanki etrafınız dramla çevriliymiş gibi geliyor."

"Evet, ama bir bakıma iyi oldu çünkü Erica'yı bu işe karışmaya zorladı. Kriz anlarında ne kadar iyi olduğunu bilirsiniz, gerçi dürüst olmak gerekirse Hattie de oldukça iyiydi, yani belki de bu bir aile özelliğidir."

"Hâlâ Erica'nın Noel Baba'ya mektup yazdığını hayal etmeye çalışıyorum."

Anna gülümsedi. "Biliyorum. Ama Delphi çok sevimli ve çocukların nasıl olduğunu bilirsin; sınırlara saygı duymazlar ya da nazik davranmazlar. Sadece olduğu gibi söylerler ve Erica'nın kendisi de hemen hemen böyledir."

"Yani o mutlu, Claudia da öyle."

"Evet. Sanırım tam da ihtiyacı olan şey buydu."

Bir duraklama oldu. "Peki ya sen? Hâlâ çocukların evden ayrılmasını mı düşünüyorsun?"

Anna odanın içinde yürüdü ve yatağın üzerine kıvrıldı. "Evet. Ve keşke böyle hissetmeseydim." Onun anlamasını sağlamayı çok istiyordu. "Dün gece mutfakta çalışırken Claudia'nın yüzünü görmeliydin. Enerjik ve heyecanlıydı. Bu sabah kahvaltıda da mutfığa dönmek için can attığını görebiliyordum. Erica'nın harika bir işi var ve Delphi ve Hattie ile nasıl bir ilişki kurabileceğini planlıyor. Dört gözle bekleyecekleri çok şey var."

"Yaptığımız konuşma hakkında daha fazla düşündün mü?"

"Başka bir bebek sahibi olmakla ilgili olan mı?" Arkasına yaslandı ve pencereden dışarı baktı. "Bu ciddi bir öneri miydi? Başka bir bebek istiyor musun?"

"Senin mutlu olmanı istiyorum, Anna." Sesi yorgun geliyordu. "Başka bir bebek sahibi olmak seni mutlu edecekse, en azından bunu konuşmamız gerektiğini düşünüyorum."

Bu onu mutlu eder miydi?

"Bilmiyorum. Çocukların evden ayrılacağını düşündüğümde, zamanı dondurmak ve bir şekilde bunun olmasını engellemek istiyorum. Hayatın bu olduğunu ve herkes için her zaman değiştiğini biliyorum. Claudia ve Erica için de değişiyor. Ve Hattie için de. Bu normal, ama başa çıkmayı kolaylaştırmıyor. Onlar gittiğinde nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum." Arkadaşları da değişimle başa çıkma konusunda ondan daha iyi görünüyordu. Yılın yarısında mücadele eden Claudia bile heyecanlı ve neşeli görünüyordu. Pete'in konuşmadığını fark etmesi bir anını aldı. "Hâlâ orada mısın?"

"Hâlâ buradayım."

Birden kendini suçlu hissetti.

"İnliyor muyum? Sızlanmak istemiyorum. Şanslı olduğumu biliyorum. Ve sorunun yarısı da bu. Hayatımı biraz fazla seviyorum. Değişmesini istemiyorum."

"Biliyorum."

Ses tonunda doğru olmayan bir şeyler vardı. "Ne? Bir şey düşündüğünü biliyorum, o yüzden söyle."

Uzun bir sessizlik oldu. "Anne olmayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum ve sen harika bir annesin-"

Nefesini tutuyordu. "Ama?"

"Ama çocukların gitmesinden korktuğunu bilmek pek de gurur verici değil.

I

Onları özleyeceğinizi biliyorum -onları özleyeceğim- ama hala birbirimize sahip olduğumuzu unutuyor gibisiniz. Boş yuva sendromunun bir şey olduğunu biliyorum ve anlıyorum, ancak onları özlemekle - ki bu sağlıklı ve doğaldır - hayatınızdan geriye kalanları yok saymak arasında bir fark var. Özlemediğinizi söylediğinizde

Onlar gittiğinde nasıl başa çıkacağını biliyorum, incinmiş hissediyorum çünkü temelde ilişkimizin artık senin için önemli olmadığını söylüyorsun. Benim sayılmadığımı."

Anna sanki ciğerlerindeki tüm hava çekilmiş gibi hissetti. "Pete, bu doğru değil. Doğru olmadığını biliyorsun."

"Sana nasıl hissettiğimi söylüyorum, Anna. Onlar gittiğinde nasıl başa çıkacağın konusunda endişelisin, ama bir kez bile bunu bir fırsat olarak görmedin. Hayatında neyin eksik olacağına odaklanıyorsun, neyin kalacağına değil. Bu arada o benim. Biziz. Geriye kalan biziz, ama sen bu konuda hiç heyecanlı görünmüyorsun."

Adamın ne kadar haksız olduğunu söylemek için ağzını açtı ama suçlamasını çürütecek bir kanıt bulmaya çalıştığında aklı karıştı. Adam haklıydı. Kaybettiklerini düşünmüştü, hâlâ orada olacakları değil. Bunu bir fırsat olarak görememişti. Ve bir suçluluk duygusuna kapıldı çünkü bunun ona nasıl hissettirmiş olabileceğini ancak şimdi anlayabiliyordu. Sanki ikisinin birlikte yalnız kalması kötü bir şeydi. Korktuğu bir şeydi. Ve ikizlerin gittiği andan korkuyordu ama

Çünkü Pete'le birlikte olmak istemiyordu. Onu seviyordu. Ona tapıyordu.

Ve şimdi de onu incitmişti. Pete, iyi günde kötü günde onun yanında olmuştu. Her zaman onu dinleyen ve duygularına dikkat eden Pete. Ne zamandan beri onun duygularını bu kadar umursamaz olmuştu? Ona sanki yeterli değilmiş gibi hissettirmişti ve ona acı çektirdiği düşüncesi bile göğsünü ağrıtıyordu.

Telefonu kavradı, işleri yoluna koymayı çok istiyordu, keşke bu konuşmayı yüz yüze yapıyor olsalardı. "Pete-"

"Bu yıl kaç kez birlikte bir yerlere gitmeyi önerdiğimin sayısını unuttum. Hatta yıldönümümüz için bir hafta sonu bile ayarlamıştım ama Meg'in bir işi çıktı ve sen de iptal etmemi istedin."

Suçluluk duygusu daha da artmıştı, belki de bu yüzden kendini savunma ihtiyacı hissetmişti. "Pazartesi günü sınavı vardı. Onun yanında olmak istedim. Gitmek için doğru zaman gibi gelmedi."

"Hayır, gerçek şu ki bir noktadan sonra önceliğimiz olmaktan çıktık. İlişkimiz çocukların etrafında dönen bir şey oldu. Çocuklar doğmadan önce, onlar hayatımızın bir parçası olmadan önce, birlikte olmaktan keyif alıyorduk.

birlikte." Sessizce konuştu. "Üniversiteden ayrıldıktan sonra yaptığımız Paris gezisini hatırlıyor musun?"

Yıllardır yolculuk hakkında düşünmemişti. "Hiç paramız yoktu. Yatağı o kadar kötü gıcırdayan bir yerde kaldık ki ancak yerde seks yapabildik."

"Restoranlarda yemek yemeye paramız yetmediği için odamıza Fransız ekmeği ve jambon götürdük."

Gözlerini kapattı ve zihninin oraya geri dönmesine izin verdi. Ucuz kırmızı şarap içmişler ve ne kadar süreceğini hesaplamak için rehber kitabı incelemişlerdi.

metro bileti alamadıkları için Eyfel Kulesi'ne yürümek zorunda kalıyorlar. "Peyniri unutuyorsun."

"Peyniri hiç unutmadım. Ve sadece bedava olan yerlere gidebiliyorduk. Her yere yürüyerek giderdik-"

Gülümsedi. "Bir çift ayakkabı giydim." "Ama çok eğlendik. Çok güldük."

Çok gülmüşlerdi. O geziyi nasıl unutabilirdi ki? "Şarap berbattı."

"Gerçekten berbattı, gerçi banyodaki bardağı kullandığımız için de olabilir. Bunun senin fikrin olduğunu hatırlıyor gibiyim."

"Sanırım öyleydi." Şimdi bunu yapmayı hayal bile edemiyordu ama o zamanlar sanki en büyük macerasını yaşıyormuş gibi hissetmişti. Mükemmel bir yolculuktu ve mükemmel olmasının nedeni de Pete'le birlikte olmasıydı.

İçinde bir şeyler kıpırdandı.

"İkizlerin küçük olduğu zamanları hatırlıyor musun, annen bebek bakıcılığı yapardı ve biz de akşam yemeğine çıkabilirdik?" Ona, birlikte geçirilen zamanın nadir ve değerli olduğu o ilk günleri hatırlatıyordu.

"Tabii ki hatırlıyorum."

"Giyinmek ve kendini anneden başka bir şey gibi hissetmek için bir bahanen olduğu için sevdiğini söylemiştin."

Bu doğrudu. Pete'le birlikte zaman geçirdikleri o anlara çok değer veriyordu.

"Çocuklar hakkında konuşamayacağımıza dair bir kural koyduk. Akşam bizim hakkımızda olmalıydı. Öncelik bizdik. Bunu ilk kez yaptığımızda ilk yarım saat boyunca sessizce oturduk çünkü ikimiz de çocuklarla ilgili olmayan söyleyecek tek bir şey bile bulamadık."

"Biliyorum. İlişkimizin başlarında konuşmadan duramazdık. Her konuda fikirlerin vardı ve ben onları duymaya bayılırdım." Yumuşak bir kahkaha attı. "İkizler doğduktan sonra uyumak, beslenmek ya da onları hayatta tutmak dışında bir konuda nasıl iletişim kuracağımızı hatırlamamız biraz zaman aldı."

"Çok yorulmuştuk."

"Hatırlatma bana."

Ama bir şekilde o uykusuz geceleri ve küçük çocukların amansız taleplerini atlatmışlardı. Hafta sonları sırayla erken kalkmışlar, her biri diğerinin yatmasına izin vermişti. Paylaştılar. Her şeyi birlikte çözdüler.

Ve bir sonraki adımı da birlikte düşünmeliler.

Öncelik bizdik.

"Pete-"

"Bir şeylerin değiştiğini biliyorum." Sesi sessizdi. "Hayat, ilişkiler - sürekli evrim geçiriyorlar. Ama seni kütüphanede ilk gördüğüm anı hâlâ hatırlıyorum. Birlikte geçirdiğimiz o ilk geceyi düşünüyorum, bana okuduğun kitapla ilgili neleri değiştirmek istediğini ayrıntılı olarak anlatmıştın.

Gelecek için yaptığın tüm planlar hakkında ve o geleceği seninle paylaşmak için çok çaresizdim. Küçük ailemizi birlikte kurduk ve hepimiz aynı çatı altında yaşamıyor olsak bile her zaman bir aile olacağız. Bu benim için yeterli ama görünüşe göre artık senin için yeterli değil. Yardım etmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Boğazında bir baskı vardı. "Pete-"

"Gitmem gerek Anna. Lola bahçeye girebilmek için daireler çiziyor ve sonra da öğle yemeği pişirmem gerekiyor."

"Bekle-" Paniğe yakın bir şey hissetti. "Daha sonra beni ara. Seni seviyorum."

Bir duraklama oldu. "Bu senin arkadaşlarınla geçireceğin zaman. Öğle yemeğinin ve kitap sohbetinin tadını çıkar, Anna. Eve döndüğünde konuşuruz."

Bekledi, bekledi ama sonra adamın aramayı sonlandırdığını fark etti. Pete ona bu sözleri söylemeden aramayı sonlandırmıştı. *Ne zaman geri söylemedin mi?*

Pencereye doğru yürüdü, dışarıdaki dünyayı kaplayan kara bakarak kendini sakinleştirmeye çalıştı ama tek düşünebildiği Pete'ti.

Pete'in canı yanıyordu, ki bu kötü bir şeydi. Daha da kötüsü, onu inciten kişinin kendisi olmasıydı.

Aklı son zamanlarda yaptıkları konuşmalara gitti. Söylediği şeyleri. Sadece kendini ve ikizlerin gidişiyle ilgili hislerini düşünmüştü. Yaklaşan kayıp duygusu, geleceğini karartan bir sis gibi onu sarmıştı.

Ona çok güvendiği için, uzun zamandır yakın oldukları için, onu hafife almak gibi nihai ve klişe bir günah mı işlemişti? İstemedi belki, ama evet, yapmıştı.

Öncelik bizdik.

Öncelik yine onlar olmalıydı. Pete ne kaybettiklerini düşünmek yerine ne kazandıklarını düşünmesi gerektiği konusunda haklıydı. Bir çift olarak yapabilecekleri onca şeyi düşünmeliydi. Suçluluk duygusuyla birlikte, şimdiye kadar eksik olan bir netlik de içinden geçti. Son zamanlarda, ikizlerin ihtiyaçları daha az önemli olsa bile, çocuklara ilişkilerinden daha fazla öncelik verdiği konusunda haklıydı. Yapılacak en kolay şey buydu. Ve şimdi onun hafta sonu tatili önerisine evet demiş olmayı diliyordu, çünkü bu ona sadece şunu gösterecekti onun için ne kadar önemli olduğunu.

Yavaş bir nefes aldı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Her şeyi birlikte atlattılar. Üstesinden gelemeyecekleri hiçbir şey yoktu. Bunu halledeceklerdi.

Her şey yoluna girecek.

Ama neden *ben de seni seviyorum*

dememişti? Unutmuş muydu? Hayır, Pete asla unutmazdı.

Telefonunu kaptı ve onu aradı, ama adam açmadı ve araması telesekretere düştü.

Bir mesaj bırakmış. "Seni incittiğim için çok üzgünüm. Seni seviyorum. Bunu aldığımda beni ara."

Orada öylece oturup telefonunu tutarken kapıya bir tıklama geldi ve gelenin Erica olduğunu ve öğle yemeği vaktinin geldiğini fark etti. Bir an için onlara katılamayacağını söylemeyi düşündü ama bunun saçma olduğunu biliyordu.

Pete de öğle yemeği hazırlıyordu, bu yüzden telefonuna cevap vermemişti. Ya da belki de telefonunu başka bir odada unutmuştu.

Bazen yaptığı gibi.

Onu daha sonra arayacağını, aradığında da özür dileyeceğini ve bunu telafi etmenin bir yolunu bulacağını düşündü.

YİRMİ

Hattie

Hattie aynada elbiseye baktı. Siyah, iyi kesimli ve güvenli miydi? Bunu üniversitedeyken almıştı ve her türlü durumda işe yaradığını görmüştü. Ama Noah'yla geçireceği akşam için uygun muydu?

Sadece akşam yemeği demişti. Sanki hiçbir şey değilmiş gibi. Ve belki de onun için hiçbir şeydi. Ama onun için? Tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama kesinlikle hiçbir şey değildi.

Stephanie'nin ve Şef Tucker'ın ayrılışlarının sonuçlarıyla uğraşırken bunu aklının bir köşesine itmişti ama şimdi bununla yüzleşmesi gerekiyordu.

Bu bir randevu muydu? Randevuysa sık giyinmesi gerekirdi. Ama eğer sık giyinmişse ve adam bunu bir arkadaşıyla geçireceği sıradan bir akşam olarak düşünüyorsa, o zaman yanlış şeyi giymiş olurdu. Ve doğru şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kalın bir taytın üzerine giydiği kısa etek ve en sevdiği botlardan oluşan "üniforması" içinde yaşıyordu. İş adamı gibi ama aynı zamanda arkadaş canlısı ve cana yakın görünmeyi umuyordu. Bir önceki yıl Noel günü, ışıltılı bir süveter giymişti ama bu, giyinmeye en fazla yaklaştığı andı.

Kıyafetlerini karıştırdı, dokunduğu her şeyi reddetti. Bu çok saçmaydı. Giyebileceği *bir şeyler* olmalıydı.

Bir kız arkadaşının fikrine ihtiyacı vardı ama hiç kız arkadaşı yoktu. Erica, Anna ve Claudia'yı düşündü ve bir kıskançlık hissine kapıldı. Birbirlerine karşı çok rahatlardı. Destekleyiciydiler. Eğer Erica'nın istediği buysa, hepsi de ayrılmaya hazırdı. Sadece birbirini gerçekten iyi tanıyan insanların yapabileceği şekilde birbirleriyle dalga geçiyorlardı. İçlerinden biri ne giyeceği konusunda ikinci bir fikre ihtiyaç duysa, birbirlerini aramakta tereddüt etmeyeceklerine şüphe yoktu.

Hattie'nin arayabileceği yakın bir kız arkadaşı yoktu. Yerel halktan çok destek görmüştü ve pek çok iyi insan tanıyordu ama Böyle bir konuda konuşabileceği kimse yoktu. Brent onun en yakın arkadaşındı ve geçirdiği kazadan beri arkadaşlık kuracak zamanı olmamıştı.

Lynda vardı ama Lynda'ya oğluyla çıkacağı bir gece için ne giymesi gerektiğini soramazdı - bunu hâlâ bir randevu olarak düşünemiyordu -. Ve tabii ki ona mükemmel bir arkadaş olan Noah'nın kendisi de vardı ama bu sadece riskleri artırıyordu. Eğer bir hata yaparsa, arkadaşlığına zarar verebilirdi ve hiçbir şey olmamasındansa bir şey olmasını tercih ederdi.

Delphi, peşinde Rufus ve kolunun altına sıkıştırdığı dinozoruyla odaya girdi. "Neden elbise giyiyorsun?"

"Çünkü Perşembe günü Noah ile yemeğe çıkacağım ve giyecek bir şeye ihtiyacım var."

Delphi yatağa tırmandı ve bukleleri ve masumiyetiyle orada oturdu. "Bir randevuya gidiyorsun."

"Bu bir randevu değil." Hattie'nin nabızı hızlandı. "Bunun bir randevu olduğunu sana kim söyledi?" Delphi ergenlik çağına girdiğinde konuşmalarının nasıl olacağını merak ediyordu.

"Lynda. Sen ve Noah çıkabilesiniz diye bana bakacağını söyledi. Onunla evlenecek misin?"

"Ne? Hayır, tabii ki onunla evlenmeyeceğim. Bu fikre nereden kapıldın?"

"Eddie'nin annesi yeni evlendi. Bu onun ikinci evliliği ve bunun son evliliği olmasını umuyor çünkü ilk kocası -Eddie'nin biyolojik babası- tam bir ezikmiş. Eddie annesinin böyle söylediğini duymuş." Delphi kaşlarını çatı. "Onun ne kaybettiğini bilmiyorum. Eddie de bilmiyor ama oyuncak arabası kaybolmuştu, o yüzden olabilir."

Eddie, Delphi ile aynı anaokulu sınıfındaydı ve belli ki çok fazla konuşuyordu.

"Eddie'nin ailesi hakkında konuşmamamız gerektiğini düşünüyorum. İnsanların yanında değilken onlar hakkında konuşmak hiç hoş değil. Lynda buradayken ne yapacaksın?"

"Kitap okuyacağız ve Noel süsleri yapacağız. Ve ben gerçekten iyi olacağım, böylece sen de randevunun tadını çıkarabileceksin."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Umarım bir ara yatağa gider ve uyursunuz. Ve buna randevu demeyi bırakırsan iyi olur." Hattie yana doğru döndü. "Bu elbise hakkında ne düşünüyorsun?"

"Çok siyah. Daha fazla parıltıya ihtiyacı var. Ya da belki tüyler. Sanat kutumda biraz var. Onları yapıştırabiliriz."

Parıltı mı? Tüyler mi?

Beş yaşındaki bir çocuktan moda tavsiyesi istediğinizde olan buydu.

"Sence ne giymeliyim?"

Delphi tereddüt etmedi. "Bence prenses elbiseni giymelisin."

"Prensес elbisemi mi?" Hattie böyle bir şeye sahip olduğunu bilmiyordu ama

Delphi yataktan kaydı ve Hattie'nin karıştırmakta olduğu giysilere doğru yürüdü.

"Bu." Koyu yeşil pullu bir elbiseyi çekti ve elbise askısından kaydı. "Sindirella elbisesi gibi."

"Sanırım mutfakları temizlediği kısmı kastetmiyorsunuz.

Ne zamandan beri masal okuyorsunuz?"

"Öğretmenimiz bize okudu."

"Umarım size çok çalışmanızı, düzgün bir iş bulmanızı ve bir prens beklememenizi de söylemiştir. Bu hikayenin benim en sevdiğim versiyonunda Kulkedisi kendi temizlik şirketini kurar ve dünyaya açılır." Hattie elbiseyi kurtardı.

Yıllar önce almış ve bir gece dışarı çıkarken giymişti.

üniversitedeki kız arkadaşları. Yıllardır bunu düşünmemiştir. "Bu elbise için çok yaşıyım."

"Beğendim," dedi Delphi ısrarla. "Bence Noah da beğenecek. Çok mutlu. Sen ne düşünüyorsun, Rufus?"

Rufus havladı ve kuyruğunu salladı.

Harika. Elbiseye beş yaşında bir çocuk ve bir köpek oy vermiş. Sırf buna dayanarak elbiseyi askıya geri koymalıydı. Hem zaten fazla şıktı. Noah onu giyerse muhtemelen kalp krizi geçirirdi.

"Sığmaz."

"Bir dene." Delphi ısrar edince Hattie siyah elbiseyi çıkardı ve payetlerin içine girdi. Bir anda üniversite balosunun yapıldığı o geceye geri döndü. Müzik gümbür gümbür çalıyor, saçlar açık, içkiler akıyordu. Babası ölmeden, hatta Brent'le tanışmadan önceydi. Gençti ve anı yaşıyordu. Başka bir hayat.

Delphi gülümsedi. "Uyuyor. Ve Noel gibi görünüyor."

Şaşırtıcı bir şekilde uymuştu. Belki de stres ve yemek yiyemeyecek kadar meşgul olmanın insana yaptığı buydu. Delphi'nin neden bayramlık olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordu; saçına kırmızı bir fiyonk taksa Noel ağacından düğmüğü gibi görünecekti.

Kumaşı kalçalarının üzerinde düzeltti.

"Noah ile akşam yemeğinde bunu giyemem."

"Neden olmasın?"

Beş yaşındaki bir çocuğa, kesinlikle bir randevu olmayan bir akşam için giyinmenin inceliklerini nasıl açıklayabilirsiniz?

"Çok ışıltılı."

"Parıltı iyidir." Delphi onun elini tuttu. "Erica Teyze'ye sormamız gerek."

"Affedersiniz?"

"Her zaman bir şeyi bilmiyorsan öğrenmen gerektiğini söylersin." Delphi onu kapıya doğru çekti. "Erica Teyze kütüphanede."

"Biliyorum, ama arkadaşlarıyla birlikte öğle yemeği yiyorlar ve bir kitap hakkında konuşuyorlar. Onları rahatsız etmek istemem-" Ama kendi kendine konuşuyordu çünkü Delphi çoktan koşmaya başlamış, Hattie'ye takip etmekten başka seçenek bırakmamıştı.

Delphi kütüphanenin kapısını çaldı ama içeri girmeden önce bir cevap beklemedi. Hattie onunla misafirlerin alanlarına izinsiz girme konusunda biraz fazla rahat davranması hakkında konuşmak için aklına bir not aldı.

Kahkahaları, Delphi'nin sesini ve ardından Erica'nın sesini duydu.

Kendini mahcup hissederek kızını takip etti ve Erica, Anna ve Claudia'nın alçak sehpanın etrafında oturduklarını gördü. Önlerinde bir tabak taze kesilmiş sandviç ve bir fincan kahve vardı. Üç kopya gazete vardı.

Okudukları roman, içlerinden biri karalanmış notlarla kaplı kâğıt parçalarıyla doluydu.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim-" Mahcup bir halde Delphi'yi çekmek için uzandı ama Erica ayağa kalktı.

"Bizi rahatsız etmiyorsun. Ve bu elbise inanılmaz. Delphi bize Perşembe günü bir randevunuz olduğunu söylüyordu."

Bunu söylemiş miydi? Şimdi ona kiminle olduğunu soracaklar ve sonra da olması gerekenden daha fazla. Ya Delphi yanlışlıkla Nuh'a bir şey söylediyse? Bu bir yemekti; hepsi bu. İnsanlar yemek yemek zorundaydı, değil mi?

Hattie yanaklarının yandığını hissetti. "Tam olarak bir randevu değil. Daha çok dışarıda bir akşam. Bir süredir dışarı çıkmamıştım ve giyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordum ve-"

"Ve sanırım onu buldun," dedi Claudia. "Bu elbise muhteşem. Ve Noel için mükemmel."

"Sadece akşam yemeği."

"Yemek yerken güzel görünmemen için bir neden yok." Erica onu her açıdan inceledi. "Bu elbise dansa götürülmek istiyor, ama eminim

akşam yemeğine razı olur."

Hattie kumaşı kalçalarının üzerinde düzeltti. "Bunun doğru olduğundan emin değilim." "Mmm." Erica gözlerini kıstı.

"Sadece bir sorum var. Hattie'nin giymek seni iyi hissettiriyor mu?"

Bu onu iyi hissettirdi. Daha da ötesi, insan gibi hissettiriyordu. Bir hayatı olan ve ara sıra dansa gidebilen biri gibi.

Hattie zayıfladığını hissetti.

Elbiseyi çok sevmiştii, bu yüzden belki de giymeliydi. Ne de olsa Noel'deydi. Belki Noah onun aşırı giyindiğini ya da gözlerini kamaştırmaya çalıştığını düşünmezdi. Belki de sadece mevsimden faydalandığını düşünürdü.

"Eğer sorun olmadığını düşünüyorsanız, o zaman giyerim."

"İyi karar." Erica oturdu ve bir dilim peynirle kendine yardım etti. "Akşam için hazırlanmana yardım etmemize izin vermelisin. Bundan daha çok sevdiğimiz bir şey yok. Anna saç konusunda iyidir."

Delphi parladı. "Makyajınızı yapabilir miyim?"

Hattie, Delphi'nin makyaj yapmasına izin verildiği takdirde nasıl görüneceğini dehşetle hayal etti. "Çok nazıksın ama belki bunu başka bir güne saklayabiliriz." Tercihen insan içine çıkmayacağı bir güne.

"Makyajdan ben sorumluyum," dedi Erica, "ama eğer müsaitsen bir yardımcıya ihtiyacım olabilir, Delphi."

"Ben müsaitim!"

Rufus kapı aralığından sızlanınca Delphi ona doğru atıldı. "İşemesi lazım. Onu dışarı çıkaracağım. Haydi, Rufy. Sıkı tutun." Hattie'yi diğerleriyle bırakarak ortadan kayboldu.

"Yemeğini ye." Masaya doğru bir el salladı. "Afiyet olsun. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin."

"Acele etme." Claudia yanındaki kanepede boş kalan yere vurdu.

"Lütfen bize çıkacağın randevunun muhteşem Noah ile olduğunu söyle."

"Evet, ama gerçekten önemli bir şey değil. Bunun bir randevu olarak tanımlanabileceğini sanmıyorum. Romantik falan değil." Ama Stephanie'yle yaşadığı olaydan bu yana, iyi olup olmadığını kontrol etmek için onu birkaç kez aramıştı.

"Ama ne giyeceğini düşünecek kadar büyük bir mesele bu." "Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum. Yani, tabii ki birçok yere gidiyorum.

"-ama çoğunlukla Delphi'yle çiftliğe ya da alışverişe gidiyoruz ya da pizza, milkshake ya da dondurma yemeye gidiyoruz. Süslü püslü giyinmenizi gerektiren yerlere gitmiyoruz."

"Ama Noah seni yemeğe davet etti."

"Teknik olarak, bunu yapan annesiydi." Çok arkadaş canlısı oldukları, çok ilgili ve sempatik göründükleri ve yerel topluluktan kimseyle bu konuda konuşamayacağı için onlara olanları anlattı.

"Lynda'yı şimdiden sevdim." Anna bir dilim peynir kesti ve birkaç üzümle birlikte tabağına ekledi. "Noah da bana pek öyle biri gibi gelmiyor.

istemediği bir şeyi yapacak biri değildir. Eğer kabul ettiyse, o zaman sizi dışarı çıkarmak istediğinden şüpheleniyorum."

"Belki, ama her şey çok garip geliyor." Ellerini kucağında sıktı.

"Muhtemelen pratik yapmadığım içindir." Ve Noah'yı öptüğü için, gerçi bu bilgiyi paylaşmasının imkânı yoktu. "Son çıktığım erkek Brent'ti ve o da uzun zaman önceydi.

önce."

Anna tabağını yere koydu. "Gerginsin."

"Dehşete düştüm."

"Anlaşılabilir."

"Evet," dedi Claudia. "Biriyle uzun süre birlikte olduğunuzda, yeniden başlama fikri ürkütücüdür. Biriyle rahat olmaya başlarsınız, Hayatın bir ritmi ve öngörülebilirliği vardır; siz onları tanırırsınız, onlar sizi tanır ve her şeyi kolaylaştıran bir tür duygusal steno paylaşırsınız ve sonra birdenbire bu ortadan kaybolur. Flört etmek, dilini bilmediğiniz yabancı bir ülkeye varmak gibi bir şey." Arkadaşlarına baktı. "Ne? Sadece anladığımı söylüyorum, hepsi bu. Zor bir durum. Bazen evde kalmak daha kolay geliyor."

Hattie, Erica'nın Claudia'ya sempatik bir bakış attığını gördü. "Birini mi kaybettin?"

"Senin gibi değil," dedi Claudia. "Ama benim ilişkim on yıl sonra bitti. Başka biriyle çıkmayı hayal bile edemiyorum, ancak muhtemelen hissettiğiniz daha karmaşık duygulara sahip olmadığımı da itiraf etmeliyim."

"On yıl uzun bir süre."

"Evet. On yılımı boşa harcadığım gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum." Claudia rahat bir omuz silkme hareketi yaptı ama hiç de rahat değildi. "Ve bir an için bile benim durumumun seninkiyle aynı olduğunu iddia etmiyorum. Sevdiğin ve seni seven birini kaybetmek. tamamen farklı bir seviye."

"Karmaşık bir durum. Başka biriyle birlikte olmak ihanet gibi geliyor." Bunu daha önce kimseye söylememişti ve bu kadınlarla konuşmanın çok kolay olması dışında neden şimdi söylediğinden de emin değildi. "Sanki başka birine ilgi göstererek Brent'i önemsemediğimi söylüyormuşum gibi geliyor. artık."

Claudia kaşlarını çatı. "Söylediğin hiç de öyle değil ve eminim Brent böyle hissetmeni istemezdi. Senin mutlu olmanı isterdi." "Eğer bana bir şey olsaydı, Pete'in başka birini bulmasını isterdim." Anna dedi ki. "Ama çocuklarımı da sevmek zorunda, yoksa geri döner ve ona musallat olurum."

Hattie gülümsedi. Onlarla bu konu hakkında konuşmak bir şekilde kendisini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Belki de durum aslında o kadar da karmaşık değildi. Suçluluk duygusuyla kendine eziyet ederek durumu karmaşıklaştıran kendisiydi. Ama bu gereksizdi çünkü bir konuda haklıydılar-Brent onun mutlu olmasını isterdi. "Duyguların her zaman basit ve anlaşılır olmasını bekleriz," dedi Anna, "ama asla öyle değildir."

"Bu doğru." Erica bir üzüme uzandı. "İşte bu yüzden genellikle ilişkilerden kaçınıyorum."

Hattie meraklıydı. Erica hakkında çok az şey biliyordu ve daha fazlasını öğrenmeyi çok istiyordu. "Ama o zaman çok şey kaçırıyorsun. Biz demiyorum mükemmel bir çifttik ama Brent'le birlikte olmak bir maceraydı. Yaşanan onca şeye rağmen geçmişi değıştirmezdin."

Anna minderlere yaslandı. "Nasıl biriydi?"

"Brent mi? Hayattan daha büyüktü. Eğer bir odadaysa, bunu bilirdiniz. Gülüşünü yan ilçeden bile duyabilirdiniz. Risk almaktan korkmazdı. -Benim hayattan her zaman istediğim garantilere ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu. İçgüdülerini takip ediyordu ve düşünmeden hareket ediyordu, bu da beni zaman zaman çıldırtıyor ve çoğu zaman ölümüne korkutuyordu ama böyle biriyle birlikte olmak da güzeldi. Kendi halime bıraksaydım çok güvenli davranırdım ve o zaman da çok şey kaçırdım."

Claudia kaseden bir elma aldı. "Ne gibi?"

Hattie, Brent'in onu rahatlık alanının dışına çıkmaya zorladığı onca zamanı düşündü. "Brent olmasaydı, bu hana sahip olamazdım. Rufus'um olmazdı. Delphi'ye bile sahip olmayabilirdim. Çocuk sahibi olmak için tam olarak doğru zamanı beklemeye kararlıydım çünkü bunu doğru yapmak istiyordum." Bu kararı vermek özellikle zor olmuştu, muhtemelen

babasının etkisi. "Hiçbir zaman doğru bir an olmadığını görmemi sağlayan kişi Brent'ti. Onun mantrası her zaman *devam* etmekti ve *ilerledikçe bunu anlayacaktık*. Onunla birlikte olmak beni daha cesur yaptı."

Erica tabağını masaya bıraktı. "Biri hakkında söylenecek en güzel şey bu."

"Evet. Ve o öldüğünde, nasıl cesur olunacağını unuttum. Son birkaç yıldır kendimi sağlama alıyordum çünkü kendime onun kadar güvenmiyordum. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesi için ona güvendim. I

Sanırım her şeyi yoluna koyacak olanın o olduğuna inanmama izin verdim. Kendi güvenimi inşa etmek yerine, onunkine yaslandım. Ve o öldükten sonra kendime, her şeyi onun istediği gibi tuttuğumu, çünkü bunun onu yakın tutmanın bir yolu olduğunu söyledim." Durakladı, birden her şeyi daha net görmeye başladı. "Gerçek şu ki, her şeyi onun istediği gibi yaptım çünkü korkuyordum. İşleri istediğim gibi yapmaktan korkuyordum, her şeyi berbat etme ihtimaline karşı. Sadece kendimi suçlayacaktım."

Anna kıpırdandı. "Peki ya şimdi?"

"Şef Tucker'ın çıkıp gitmesinden gurur duymuyorum. Stephanie bazı değişiklikler yapmak için her zamanki esnek olmayan kişiliğine büründü ama en azından ben yaptım." Daha dik oturdu. Cesur olmak için Brent'e ihtiyacı olmamalıydı. Bunu kendi başına yapabilmeliydi. "Bunun için kendimi daha iyi hissediyorum. Daha kontrollü. Başka birinin bana ne yapacağını söylemesine ihtiyaç duymak yerine karar vermeye ve sorumluluk almaya hazırım. Üçünüz de burada olduğunuz için minnettarım." Onlar orada olmasaydı bunu yapamayacağından emindi. "Değişimle aramın iyi olduğunu sanmıyorum. Tanıdık olana, bildiklerinize umutsuzca sarılırsınız, çünkü harika olmasa bile bilinmeyenden daha çekici görünür. Her zaman güvenli olduğuna inandığım seçeneği seçtim ama kendimi kandırıyormuşum. *Güvenli diye bir şey yoktur*, çünkü hayat sürekli olarak beklenmedik. Bunların herhangi biri mantıklı mı?"

"Evet." Erica sessizce konuştu. "Mantıklı."

Bu konuda konuşmak iyi hissettirdi. "Anne olmak üzerimdeki baskıyı artırıyor. Eğer yanlış yaparsam, bu Delphi'yi de etkiler. Sadece otelden ve kendimden sorumlu değilim, bir çocuktan da sorumluyum. Ve bazen bu çok büyük bir his."

Anna'nın gülümsemesi hüzünlüydü. "Kesinlikle öyle."

"Sadece pratik şeyler değil, kötü bir şey yapıp yapmayacağım konusunda endişelenmek gibi.

İşten çıkarılma kararları. İşin duygusal tarafı. Kendimi idare etme şeklim. Çocuklar her şeyi görür. Ve taklit ederler. Olaylara nasıl tepki verdiğinizi

görürler. Bundan bir şeyler öğrenirler." Ne kadar çok şey öğrendiğini düşündü.

babasından öğrendi. "Delphi'nin benim dirençli olduğumu görmesi benim için önemli ama aynı zamanda korkutucu ve zor hissettirdiğinde bile değişimle başa çıktığımı görmesine ihtiyacım var. Ve değişim genellikle korkutucu ve zordur, öyle değil mi?"

Üç kadın da sessizdi ve o bir akor yakaladığını hissetti. "Evet." Anna'nın sesi kalınlaşmıştı. "Değişim çok zor olabilir, Özellikle de bu sizin seçmediğiniz bir şeyse. Zamanı dondurmak istersiniz."

Hattie Erica'nın Anna'ya baktığını gördü ve bu yorumun insan davranışları üzerine zekice bir gözlemden daha fazlası olduğunu hissetti. Her iki durumda da Anna bazen zamanı dondurmak isteme konusunda haklıydı. Brent öldüğünden beri yaptığı şey aslında buydu.

Ve hana uyguladığı her şeyin hayatının geri kalanı için de geçerli olduğunu fark etti. Sanki hareket etmeyerek Brent'i bir şekilde yanında tutabilecekmiş gibi hareketsiz duruyordu.

"Açıkçası Brent'i tanı mıyordum," dedi Erica, "ama eminim tarif ettiğiniz adam bu şekilde hissetmenizi istemezdi. Cesur ve maceracı bir tipmiş gibi görünüyor. Senin dışarı çıkmanı ve hayatı dolu dolu yaşamayı isterdi."

"Evet, isterdi." Ve durumları tersine dönseydi, onun için de isteyeceği şey buydu. Hayatına ara vermesini istemezdi. Ona verilen hayattan en iyi şekilde yararlanmasını isterdi.

Ve sonunda, bunu açıkça gördü. Ona karşı küçük bir ihanet değildi. ileriye doğru adım atmak, devam etmek. Bunu yapmamak ihanet olurdu. Hayatı dolu dolu yaşamayı ve kararlarını suçluluk duygusu ya da korkunun yönlendirmesine izin vermemeyi ona borçluydu.

İçinde bir hafifleme hissetti. "Seninle konuşmak güzel. Teşekkür ederim."

"Sizinle konuşmak da güzel. Biz, Otel Kitap Kulübü olarak, tavsiye ve kaynaşma seansları için her zaman hazırız. Noah ile olan randevunuz-" Claudia boğazını temizledi. "Pardon, yani Noah'la randevu değil, nereye gidiyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Bir yerde rezervasyon yapacağını söyledi." "Bu çok romantik."

Hattie güldü. Noah romantik olmaktan çok gerçekçi ve pratik biriydi. "Muhtemelen o sırada bilmiyordu. Bu da bizi bu elbiseye geri getiriyor." Ama artık elbise konusunda şüpheleri yoktu. Arka planda eriyip gitmek istemiyordu. Güvenli oynamak istemiyordu. Kendisini mutlu hissettirecek bir elbise giymek istiyordu ve bu elbise kesinlikle bunu yapıyordu.

Anna bir el salladı. "Elbise nerede yemek yerseniz yiyin işe yarar. Anlaştık. Saçını ve makyajını yapacağız ve sen de suçluluk duymayacağın bir akşamın tadını çıkaracaksın."

"Ve eğer o seni öperse," dedi Claudia, "sen de onu öpeceksin. Bahse girerim bu adam cidden iyi öpüşüyordur."

Hattie bu kez hiçbir şey söylemedi. Onun çok iyi öpüştüğünü zaten biliyordu ama bu paylaşmak isteyeceği bir şey değildi. Bazı duygular sadece ve sadece ona aitti.

Ama belki de olanlardan saklanmak yerine, bunları ele almanın zamanı gelmişti.

YİRMİ BİR

Erica

Erica, bu konuda kendisinden çok daha deneyimli olduğu belli olan Delphi'yi takip ederek kızağı bankın tepesine çekti. Erica Yolculuk için aldığı dolgulu ceket ona hantal ve alışılmadık geliyordu. İç açıcı değildi ve her zamanki kıyafet seçiminden çok uzaktı ama en azından soğuğu dışarıda tutma konusunda iyi bir iş çıkarıyordu.

Nefes almak için durakladı, dondurucu havanın ciğerlerine dolduğunu hissetti. Etraflarında ağaçlar ve ağaçların ötesinde dağlar vardı. Altındaki toprak hafif bir eğimle hanın bahçelerine kadar alçalıyor, taze kar tabakası çitleri ve bitkileri donmuş heykellere dönüştürüyordu.

Erica daha önce hiç kızağa binmemişti ve Çu anda bunu yaptığına inanamıyordu. Delphi'ye bir aktivite seçmesini önerdiğinde, kendisini boyama yaparken, kitap okurken ya da sessizce düşüncelere daldığı başka bir uğraşın tadını çıkarırken bulmayı ummuştu. Ama Delphi açık havaya çıkmak istemişti.

"Orayı çok seviyor." Hattie Delphi'yi kat kat giydirmiş ve kar botlarını giymesine yardım etmişti. "O durdurulamaz bir enerji yumağı. Anaokulunda geçen bir günün ardından ihtiyacı olan şey bu."

Erica, insan derisini dondurabilecek sıcaklıkta yeni karda oynamanın tam da ihtiyacı olan şey olduğunu düşünmeyi başarmıştı.

Neyse ki Anna da onlara katılmaya hevesliydi ve üçü birlikte otelin arkasına, oradan da Hattie'nin birinci sınıf ve çok güvenli bir kızakla kayma olanağı sağladığını söylediği yokuşun tepesine kadar yürüdüler. Anna önden gitmişti, Delphi tezahürat yaparken tepeden aşağıya inmeye çalışmıştı. Ve şimdi sıra Delphi'deydi.

Sorumlu bir teyze olmaya çalışan Erica onu dikkatli olması konusunda uyarmak için döndü ama Delphi çoktan kızağa binmiş ve tepeden aşağı Anna'ya doğru hızla iniyordu. Erica'nın kafasında olası felaketlerden oluşan bir kaleydoskop oluştu ama Delphi bir aksilik olmadan aşağıya inmeyi başardı ve sonra sıra Erica'ya geldi.

Bir dahaki sefere Delphi'nin etkinlik olarak boyama yapmayı seçeceğini umarak Erica kızağa bindi. Bu açıdan bakıldığında yokuş ilk düşündüğünden daha dik görünüyordu. Bir an için korkuya yakın bir şey hissetti ve sonra kendine güldü. Beş yaşında bir çocuk aynı yokuştan aşağı inerken

Tereddüt ediyordu ve burada bunun iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyordu. Bu onu

hayatının çok fazla sterilize ve kontrollü olduğunu fark etti. Ruhsuz cam ofislerde ve lüks otellerde çok fazla zaman geçiriyordu.

Keskin ve soğuk havayı içine çekti ve bir an önce gitmesi gerektiğine karar verdi.

Açık havada daha fazla. Belki otel spor salonları yerine koşmaya başlardı. Belki kayak yapmayı öğrenirdi. Jack kayak yapıyordu ve her zaman kayak yapmanın gerektirdiği konsantrasyonun onun için en üst düzey rahatlama şekli olduğundan bahsederdi.

Kendine hiç benzemediğini hissederek itti. En altta el sallayan Anna ve Delphi'yi, onların arkasında da güzel pencereleri ve balkonlarıyla hanı görebiliyordu.

İlk birkaç saniye kızak süründü ve Erica *bunun iyi olduğunu* düşündü ve sonra aniden hızlandı. Nasıl bu kadar hızlı gidiyordu? Yokuş aşağı vınlayarak, nefes nefese ve sonra kıkırdayarak indi çünkü kendini tamamen kontrolden çıkmış hissediyordu ve asla kontrolden çıkmış hissetmezdi. Duracak mıydı? Delphi bu kadar hızlı mı gitmişti? Anna'nın ayaklarını fren olarak kullanmasıyla ilgili bir şeyler bağırıldığını duydu ama bir şey yapamadan bir şekilde bir tümseğe çarptı ve kızak üstündeyken koşuyu sırt üstü bitirdi.

Bir süre öylece yattı, vücudundaki hava çekilmişti.

Kar, ceketini ile teni arasındaki boşluğu buldu ve boynundan aşağı donmuş damlalar halinde kaydı.

Delphi ellerini çırpıyor ve keyifle dans ediyordu. "*Eğlenceli değil mi Erica Teyze?*"

Erica kızıağı itti ve neyi kırdığını anlamaya çalışarak gökyüzüne baktı. "Çok eğlenceliydi."

Sonra gülmeye başladı çünkü aslında çok eğlenceliydi ve burada karlar içinde yattığına, beş yaşında bir çocuğun ona sırtıttığına inanamıyordu. Ve gülmeye başladıktan sonra duramadı. Onun Yanları ağrıyordu ve düzgün nefes alamıyordu ama yine de daha önce güldüğünü hiç hatırlamadığı bir şekilde güldü.

Delphi de gülmeye başladı. "Saçında kar var. Çok aptal görünüyorsun Erica Teyze."

"Öyle mi? Güzel. Kendini fazla ciddiye almamak iyi bir şey."

Ve bunu çok yaptı. Hayatındaki her şey ciddiydi. O ana odaklanmak yerine sonuçlara odaklanırdı. Ve bunu yapmak onun işiydi, geleceğe bakmak ve bir krizi rayından çıkarabilecek krizleri tahmin etmek

Müşterinin uzun vadeli planıydı ama ne zamandan beri özel hayatında bu şekilde yaşıyordu? *Her zaman.*

Anna endişeyle yanına koştu. "İyi misin?" "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Ve rahatsız edici bir netlikle hayatında yeterince eğlenmediğini fark etti. Okumayı seviyordu, spa'da rahatlamayı seviyordu, tiyatrodan hoşlanıyordu ve büyük bir iş kazanmanın bir parçası olan adrenalin patlamasına bağımlıydı, ancak hayatındaki tek şey Delphi'nin heyecanlı bağırışları arasında o yokuştan aşağı koşarken hissettiği baş döndürücü hafiflik duygusunu ona vermeye yaklaşan tek şey Jack'le geçirdiği zamandı.

Delphi yardımsever bir tavırla, "Dümene geçmen gerek," dedi, "o zaman düşmezsin. Ben tekrar gidiyorum." İkisinin de cevap vermesini beklemeden, tüm enerjisi ve kararlılığıyla kızağını arkasından sürükleyerek tekrar yokuş yukarı fırladı.

Anna başını sallıyordu. "Sana ne oldu?" "Delphi'ye göre dümeni ben kullanmadım."

"Dağdaki becerinizden bahsetmiyorum, tüm bu kahkahalardan bahsediyorum. Bundan zevk aldığına inanamıyorum. Bu sen değilsin."

"Biliyorum. Bu da bizim için neyin iyi olduğunu her zaman bilmediğimizi gösteriyor, çünkü ne zaman daha çok eğlendiğimi hatırlamıyorum." Yardım için kolunu kaldırdı. "Hatırlatsana, en yakın hastane nerede?"

"Hiçliğin ortasındasın. Hastane yok." Gülümseyen ama şaşkın Anna onu ayağa kaldırdı. "Gerçekten eğleniyor musun? Manhattan'da ayakkabı alışverişi yapmayı hayal ediyorsundur diye düşünmüştüm."

"Ayakkabılar güzeldir, ama ayakkabılar beni hiç bu kadar güldürmemişti." Erica ceketindeki karın büyük kısmını temizlemeye çalıştı ama bu kaybedilmiş bir savaştı. "İyi vakit geçiriyorum."

Anna gözlerinde tuhaf bir bakışla onu izledi. "Farklı biri gibi görünüyorsun."

"Hayır, ben aynı kişiyim, sadece her zamankinden daha soğuk. Beş yaşındaki bir çocuktan bir konuda ders almaya alışık değilim."

"Çok komik ve sevimli." Anna yamaçtan yukarı, yeni bir koşu için pozisyon almakta olan Delphi'ye doğru baktı. "Sen de onunla harikasın."

"Yani benim aşağılanmamdan zevk mi alıyor?"

"Hayır. Yapmak istediğin en son şey olmasına rağmen katılmaya hazır olman çok şey anlatıyor."

"Ve iyi vakit geçirdiğim gerçeği de çok şey anlatıyor. Bana bundan daha fazlasını yapmam gerektiğini söylüyor." Erica botlarındaki karları temizlerken Anna merakla ona baktı.

"Daha fazla kış sporu mu?"

"Beni güldüren daha fazla şey." Erica eldivenlerini çıkardı ve içine sıkışmayı başaran karı silkeledi. "Beni neşelendirecek daha fazla şey yapmalıyım."

Anna Delphi'yi kontrol etti, ona el salladı ve sonra Erica'ya döndü. "Seksi Jack ile yatakta daha fazla zaman geçirmek gibi mi?"

Kar yağmasına rağmen Erica içine bir sıcaklık yayıldığını hissetti. "Belki. Ve belki de yataktan çıkma zamanı."

Anna'nın gözleri büyüdü ve abartılı bir şok hareketiyle elini göğsüne bastırdı. "Bir ilişkiden bahsetmiyorsun değil mi?"

Erica sataşmayı kabul etti. "Onun arkadaşlığından hoşlanıyorum, zaten bu yüzden onu daha fazla görmek konusunda isteksizdim."

"Bu bana mantıklı geliyor çünkü senden geliyor." Anna kolunu Erica'nın kolunun arasından geçirdi. "Sonunda Erica'ya ihtiyaç duyabileceğinden korkuyorsun. onu."

"İlişkiler korkutucudur." Erica ona döndü ve omuz silkti. "Anlamamı beklemiyorum. Romantizmi kolaymış gibi gösteriyorsun."

Anna'nın gülümsemesi duraksadı. "Anlıyorum. Yanlış gidebilecek o kadar çok şey var ki ve birini sevdiğinizde riskler çok daha yüksek oluyor. Ve romantizm-aşk- asla kolay değildir."

Beklediği yanıt bu değildi.

Erica arkadaşına baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Tamam." Tekrar yamaca saldırmak üzere pozisyon alan Delphi'ye el salladı. "Bu yerle turnayı gözünden vurmuşsun. Manzara çok güzel. inanılmaz."

Romantizm-aşk-asla kolay değildir.

Anna'yı tanıdığı onca yıl boyunca, onun daha önce hiç böyle bir şey söylediğini duymamıştı.

İlişkiler söz konusu olduğunda, Anna herkesin rol modeliydi.

Erica daha yakından baktı ve Anna'nın ne kadar yorgun görüldüğünü fark etti. Bunu neden daha önce fark etmemişti?

"İyi uyuyor musun?"

"Ben mi?" Anna döndü. "İyiyim. Sen?"

Erica bocaladı. Anna genellikle çok açıktı. "Harika. Rahat yatak." O bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu ama Anna'yı bu konuda konuşmaya nasıl teşvik edeceğini bilmiyordu. Arkadaşları onun hakkında böyle mi hissediyordu? Bir an için

Daha açık sözlü olmaya çalışacağına dair kendine söz verdi. Ama Anna'ya gelince, beklemek ve eninde sonunda onlara anlatacağını ummak zorundaydı. "Burası güzel bir yer, ancak bu açık hava kıyafetlerini giyersem kıyafetlerimi yeniden düşünmem gerekebilir.

faaliyetler norm haline gelecektir. Donmanın oluşması ne kadar sürer?"

"İhtiyacınız olan şey sıcak bir banyo ve neyse ki yemekten önce bunun için vaktiniz var."

Erica ceketinin boynundan bir parça kar daha çıkardı. "Sıcak bir banyo kulağa hoş geliyor. Claudia yemek pişirdiği için akşam yemeğinde bize katılamayacak ama yemekten önce bir şeyler içmek için kütüphanede buluşabilir miyiz? Önce Pete'i aramak isteyeceğini biliyorum."

Anna hiçbir şey söylemedi ve Erica ona baktığında gözlerinde yaşlar olduğunu gördü.

"Anna?" Endişeyle Anna'nın koluna girdi. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Benimle mi?" Anna mendil almak için cebini karıştırdı. "Bebek yokuşunda kızaktan düşmeyi başaran ben değilim." Elini çekti ve omuzları çöktü. "Mendilim yok."

Erica kendi cebini karıştırdı ve bir paket çıkardı. "İşte. Hepsini al."

Anna burnunu çekti ve bir tane çıkardı. "Hiç mendil taşıyorsun."

"Beş yaşında bir çocuğa baktığım için onlara ihtiyacım olabileceğini düşündüm. Her şeye hazırlıklı olma konusunda seni örnek alıyorum. Bana neler olduğunu anlat. Dün akşam yemeğinde ve bu sabah kahvaltıda yine sessizdin. Ve bu sabah tek başına uzun bir yürüyüşe çıktın."

"Şey, senin iş görüşmeleri yapman gerekiyordu ve Claudia da mutfaktaydı, ben de biraz temiz hava alabileceğimi düşündüm." Anna burnunu sertçe sümkürdü.

"Erica Teyze! Anna!" Delphi'nin sesi soğuk havada yankılandı. "İzle beni!"

Anna hemen gülümsedi ve kollarını salladı. "İzliyoruz!" Gözyaşlarını sildi ve Delphi yamaçtan aşağı onlara doğru fırlarken bir çığlık attı.

Erica onun her zaman kendi duygularını bir kenara bırakıp çocuğa gülümseyebilme yeteneğine hayret ediyordu.

"Evini mi özlüyorsun? Noel'i mi düşünüyorsun?" Bariz bir yerden, karanlıkta vahşi bir bıçak darbesiyle başladı ama Anna başını salladı.

"Hayır, hiç de değil." Gözlerini Delphi'den ayırmadı. "Burası çok şenlikli ve siz ikinizle, en iyi arkadaşlarımla birlikte olmak -" boğazını temizledi "- mükemmel."

Şimdi bir şeylerin ters gittiğinden emindi.

Erica daha sezgisel olmayı diledi. Anna'nın yeteneklerine ihtiyacı vardı. "Bu çocukların evden ayrılmasıyla mı ilgili? Hattie'yle değişim hakkındaki tüm o konuşmalar seni üzdü mü?"

"Hayır." Ama bu kez Anna'nın gülümsemesi gerçeğinin acınası bir taklidiydi. Acı çektiğini gören Erica elini onun koluna koydu.

"Anna-"

"Bana aldırmayın. Bu sadece Pete'in birkaç gün önce söylediği bir şey. Şunun gidişine bak! Hiç korkusu yok. Meg de aynen böyleydi. Kabus." Delphi onlara doğru hızla ilerlerken Anna ellerini çırpı.

Erica Pete'in ne söylediğini sormak istedi ama Anna gülümseyerek ve cesaretlendirerek Delphi'yle buluşmaya koşuyordu ve Erica da Anna'nın bu konuda konuşmak istemediği gerçeğini kabul ederek onu takip etti.

Arkadaşını Delphi'yle birlikte izledi, sıcaklığı ve ilgiyi gördü. Anna çocuklar konusunda çok doğaldı. Tamamen mutlu ve onlar tarafından özümsemişti. Kendi çocuklarının evden ayrılma ihtimaline neden üzüldüğünü anlamak zor değildi.

Kaşlarını çattı. Pete, Anna'nın Noel'e bu kadar yakın bir zamanda onlarla gelmesine kızmış mıydı? Hayır. Pete gelmiş geçmiş en rahat insandı ve Anna'yı asla kontrol etmeye çalışmamıştı. Peki ne olmuştu?

Sormak istedi ama o anda Delphi hızla ona doğru geldi. "Erica Teyze!

Beni gördün mü?" Kollarını Erica'nın boynuna doladı. ve ona sıkıca sarıldı.

Erica bir sıcaklık dalgası hissetti. Delphi'nin sevgisine karşılık vermemek imkânsızdı. "Seni gördüm. Harikaydın."

"Hızlı gitmeyi seviyorum. Tekrar gidelim mi?" Delphi'nin yalvaran bakışlarına karşı koymak zordu.

Erica aşırı parlak bir gülümsemeyle Anna'ya baktı.

"Neden olmasın? Yakında hava kararacak. Hadi yapalım şu işi."

Son bir koşu için kendilerini yamacın tepesine geri çektiler ve bu kez Hattie onları Rufus'la birlikte aşağıda karşıladı ve Delphi'yi ustalıkla içeri girme zamanının geldiğine ikna etti.

Delphi, Erica'nın elini tutmak için ısrar etti. Erica'nın ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırdım.

"Erica Teyze," diye kulağına fısıldadı Anna ve hızlı bir gülümsemeye merdivenlere ve odasının sığınağına doğru yöneldi. Erica ona baktı omuzlarının çöktüğünü ve Anna'nın telefonunu hızlıca kontrol edip tekrar yerine koyduğunu gördü.

"Anna, bekle-" Erica onunla konuşmak istedi ama Anna duraksamadı.

"İçkilerde görüşürüz." Sonra merdivenlerin kıvrımında gözden kayboldu ve Erica onu takip edemedi çünkü Delphi elini çekiştiriyordu.

"Sıcak çikolata sever misin?"

Erica bakışlarını Anna'dan ayırdı. Endişelenmiyormuş gibi davranmanın bir faydası yoktu. Anna istikrarlı olandı.

bir kriz içindeydi. Arkadaşlarıyla bile bazen anne rolünü oynardı. Bir sorun varsa, bunun hakkında konuşurdu. Açık sözlü ve anlaşılması kolay biriydi. Bu da Erica'nın endişesini artırıyordu, çünkü şu anda onu okuyamıyordu.

"Erica Teyze?" Elinden bir kez daha çekildi ve Hattie kızının önünde çömeldi.

"Erica Teyze arkadaşlarıyla tatile geldi, bu yüzden biraz yalnız kalmasına izin vermeliyiz."

"Ben de onun arkadaşayım ve onunla oynamayı seviyorum."

Erica göğsünde bir baskı hissetti. "Sıcak çikolata kulağa hoş geliyor." Anna canını sıkan şey hakkında konuşmaya hazır olmadığını açıkça belirtmişti, o yüzden Delphi'yle biraz daha vakit geçirmenin tadını çıkarabilirdi. "Hadi bunu yapalım. Sonra gidip sıcak bir banyo yapacağım ve akşam yemeği için hazırlanacağım."

Hayatında ilk kez Anna'nın küçük çocuklarla basit bir etkileşimden aldığı hazzı anlamaya başlamıştı. Delphi ile birlikte olmak, o anın sınırsız mutluluğuna tanık olmak demektir. İster kızağıyla yokuş aşağı kayıyor olsun, ister resim boyuyor ya da sıcak çikolata yapıyor olsun, her etkinliği bir neşe anına dönüştürmeyi başarıyordu.

Erica, *yetişkinlerin çocuklardan çok şey öğrenebileceğini* düşündü. Hattie ayağa kalktı. "Sıcak çikolata içer misin?"

Çocukluğundan beri sıcak çikolata içmemişti ama ne zararı olabilirdi ki? Donmak üzereydi, en azından içini ısıtırdı. "Karlı günlerde kesinlikle içerim."

Odasına geri döndüğünde dışarısı karanlıktı ve Kar yine yağıyordu. Erica dış giysilerini çıkarıp kurumaları için astı ve sonra sıcak bir banyo yapmaya gitti. Buhar biriktikçe kenarına oturdu ve köpükler ekledi.

Her zaman bağımsız ve bekâr bir hayat yaşamıştı. Anna bir aile istediğinden bahsettiğinde Erica sadece kariyerine odaklanabilmek istemişti. İşinden aldığı tatmini bir aileden alabileceğini hiç hayal edememişti. Ama şimdi merak ediyordu.

Erica Teyze.

Bu sözleri duymak onu tedirgin etmeliydi ama garip bir şekilde etmemişti.

Bunu düşünerek kıyafetlerinin geri kalanını çıkardı ve banyoya girdi. Sıcaklık donmuş uzuvlarını ısıttı. Eğer karda oynamak daha sık karşılaşacağı bir durum olacaksa, gardırobunu yeniden gözden geçirmesi gerekiyordu.

Şimdiye kadar, bu haftanın sonundan sonra ne olacağını hiç düşünmemişti.

Sadece birkaç gün önce Hattie'ye kendini bile tanıtmadan gitmeyi planladığını düşünmek garip geliyordu. Manhattan'daki karmaşık olmayan hayatına geri dönmek için can atıyordu ama artık öyle hissetmiyordu, yine de bundan sonra ne olması gerektiğini bulması gerekiyordu.

Erica Teyze.

Sırıttı ve küvete biraz daha sıcak su ekledi. Nasıl teyze olunacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Şimdiye kadar Delphi'nin verdiği tüm ipuçlarını takip etmişti ama muhtemelen daha iyisini yapmaya çalışmalıydı. Bu konuda kitaplar olmalı değil mi? Bir teyzenin eğlenceli olması ve bir annenin hoşuna gitmeyecek her şeyi yapması mı gerekiyordu, yoksa sert ve disiplinli mi olmalıydı?

Banyodan çıktı, büyük bir havluya sarındı ve telefonuna baktı.

Jack'i arama dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı. Onunla birlikte katılmasını istediği bir etkinlik icat etmeli miydi? Farklı bir bahane mi düşünmeliydi?

Hayır. Bu çok saçmaydı. Kırk yaşındaydı. Oyun oynamak için çok yaşlıydı. Jack açık sözlü biriydi, o da öyleydi. Eğer onu aramak istiyorsa, sadece aramalıydı.

Ve ne diyecekti? Son kez birlikte olduklarında kalmasına izin vermediği için pişman olduğunu mu?

Kendisine karşı sabırsızlanarak yatak odasına geri döndü ve akşam yemeği için giyindi.

Saçını ve makyajını gözden geçirdikten sonra derin bir nefes aldı ve telefonu açtı.

Neredeyse hemen cevap verdi. "Erica?"

Onun sesini duymak midelerini bulandırdı ve damarlarına yavaşça bir sıcaklık gönderdi.

"Merhaba."

"Arkadaşlarınızla haftan nasıl geçiyor? Birbirinizin ayak tırnaklarını boyuyor ve gece yarısı ziyafetleri veriyor musunuz?"

Bu görüntü onu gülümsetti. "Yaptığımızı hayal ettiğin şey bu mu?"

"Ne yaptığınız hakkında hiçbir fikrim yok, ama sizi iç çamaşırlarınızla uzanırken hayal ederek eğleniyorum, bu yüzden bana söyleyerek günümü mahvetme

boynuna kadar fermuarlı bir kayak ceketini giyiyorsun."

Onunla konuşmaktan ne kadar keyif aldığını unutmuştu. Yanında bu kadar rahat hissettiği çok az insan vardı.

"Sizi kırdığım için üzgünüm ama birkaç saat önce boynuma kadar fermuarlı bir kayak ceketini giyiyordum. Ayrıca bir kızağa bindim. Ve hayır, şaka yapmıyorum."

Bir duraklama oldu. "Neden şaka yaptığını düşünüyem ki?"

"Çünkü ikimiz de biliyoruz ki ben kızak tipi bir insan değilim. Birlikte olduğum kişi bu kadar ikna edici olmasaydı bunu kabul edeceğimden şüpheliyim, ama öyleydi, ben de kabul ettim. Ve çok eğlendim." Odanın içinde yürüdü ve akşam için bir çift bot seçti. "Şaşırdın mı?"

"Kendinizi bırakıp anın tadını çıkarabileceğinizi mi? Hiç de değil. Gizli katmanların olduğunu hep biliyordum." Durakladı. "İçindeki çocukla temasa geçmen için seni ikna eden kişiden biraz daha bahsetsene. 1.80 boyunda, omuzları aşırı gelişmiş ve şişkin bir kayak serserisi miydi? Silah mı? Rakibimin eşkalini istiyorum. Bir dövüşte kazanır mıydım?"

Teni karıncalandı. *Rakip* kelimesi Jack'le aralarında samimi bir ilişki olduğunu gösteriyordu. Bunun kulağına bu kadar hoş gelmesine şaşırmıştı.

"Duruma göre değişir." Botlarını çekti. "Silahın ne?" "Bir dizüstü bilgisayar ve bir dolmakalem. İkisiyle de öldürürüm. Ayrıca bir fotoğraf makinesi

hafıza ve kelimeler. Ben kelimelerle kazanırım."

Onu ofisinde, büyük bir masanın arkasında otururken, arkasında dönümlerce cam ve altında tüm şehir yayılırken hayal etti. Gömleği özenle ütülenmiş ve ceketini omuzlarına tam oturmuş olmalıydı. Jack

Her zaman tertemizdi. Bir odaya girdiğinde insanlar onu fark ederdi, ancak onları rahatlatmak için bir yeteneği vardı. Her zaman sakin ve kontrollüydü. Onun bir kızakta yok olduğunu ya da bir rakibi tarafından tehdit edildiğini hayal bile edemezdi.

"Arkadaşım beş yaşında. Köpekbalıkları ya da dinozorlar hakkında çok şey bilmiyorsanız, sohbetten kazançlı çıkamazsınız."

"Dinozorlar hakkında ansiklopedik bir bilgiye sahibim ve dinozorlar hakkında yapılacak bir sorgulamada kendimi koruyabileceğime eminim. Jurassic dönemi. Bayan Chapman, en sevdiğiniz dinozor hangisi?"

"Pardon?"

"En sevdiğin dinozor. Herkesin bir tane vardır."

Gülümseyerek pencereye doğru yürüdü. "Öyle mi? O halde seninkini söyle."

"Velociraptor." Hiç tereddüt etmedi. "Akıllıdırlar, hızlı hareket ederler ve öldürmekten korkmazlar."

"Yani onlar dinozor dünyasının avukatları." Jack güldü.

"Olabilir. Şimdi sıra sende."

"Bilmiyorum. Bu işte yeniyim. Bana yardım edin. Bildiğim tek şey bir T. rex, ama o da vahşi bir et yiyici, açıkçası iğrenç ve küçük kollar beni hep rahatsız etmiştir."

"Küçük kollar yok. Not aldım. Bu konuşmadan sonra doğruca spor salonuna gideceğim. Bir dakika bekle-" Bir duraklama oldu ve arka plandaki sesleri ve ardından bir kapının kapanma sesini duyabildi. "Bunun için üzgünüm. Burada avukatlık yaptığımı düşünen insanlar var, bu yüzden numara yapmaya devam etmek zorundayım. Nerede kalmıştık? Evet, dinozorlar. Bence diplodokusu seversin."

"Bu vahşi bir et yiyen mi?"

"Hayır, o bir otçul. Dışı korkutucu ama içi nazik. Biraz senin gibi."

"Beni korkutucu mu buluyorsun?"

"Seni çıplak gördüğümü unutuyorsun. Kimse çıplakken korkutucu değildir."

Unutmamıştı. Aslında, bunu istediğinden çok daha fazla düşünmüştü.

"Dinozor uzmanı olduğunu bilmiyordum."

"Bana yedi yaşındayken sorsaydınız size bilmek istediğiniz her şeyi anlatabilirdim. Kısa bir süre için paleontolog olmak istedim, ta ki

kazma ile drama arasındaki oranın ilkine doğru ağır bastığını fark etti."

Konuşmaları hâlâ hafıftı ama ikisi de çok daha ciddi bir şeyin etrafında dans ettiklerinin farkındaydı.

"Yani-" Sessizliği o bozdu. "Sanırım bir sebepten dolayı aradınız. Bana tarihi söyle."

"Randevu mu?"

"Katılmamı istediğiniz etkinliğin. Siyah kravat mı?"

Pek çok şeye davet edilmişti ve bunların çoğunu kabul etmemişti. Birini seçip onu bir araya gelmek için bahane olarak kullanmak kolay olurdu.

Ama bir bahane uydurmak istemedi.

"Aklımda belirli bir olay yok. Bu yüzden aramadım." "O zaman neden bana neden aradığını söylemiyorsun?" Sesi sanki bir Okşadı ve parmaklarını boynuna bastırarak adamın ağzının tenine değdiğini hayal etti.

"Birbirimizi son gördüğümüzde-" Durakladı, yutkundu. "Bunu düşünüyordum."

"Mmm?"

Bunu neden bu kadar zor bulduğunu merak ederek pencereden dışarı baktı. "Düşünüyordum da, bir dahaki sefere bir araya geldiğimizde, benim evime birkaç şey bırakabilirsin. Bir diş fırçası. Her neyse."

Sessizlik oldu ve bir an için onun kendisini duyup duymadığını merak etti. "Jack? Hâlâ orada mısın? Dedim ki-"

"Ne dediğini duydum Erica." Erica'nın adını söyleyiş şekli nefesini tutmasına neden oldu ve sonra bir anlık nefessiz bir panik hissetti.

"Muhtemelen istemezsin. Çok bağımsızsın ve kendi alanını en az benim kadar seviyorsun ve-"

"Erica." Sesinde bir gülümseme vardı. "Nefes al."

"Ah." Elini göğsüne bastırdı. Kalbinin güm güm attığını hissedebiliyordu. "Nefes alıyorum."

"Neden istemediğimi düşünüyorsun?"

İlk ilişkisine başlayan bir genç kız kadar kararsız hissediyordu. "Çünkü bizim işimiz bu değil."

"Şimdiye kadar yaptığımız şey bu değildi, ama hatırladığım kadarıyla En son birlikte olduğumuzda kalmamı öneren tek kişi oydu." Sesi alçak perdeden ve samimiydi. "O akşamı hatırlıyor musun?"

Gözlerini kapattı. "Evet."

Bunu düşününce yanaklarına bir sıcaklık hücum etti. Jack, duşta onun dudaklarına yapışmıştı. Jack'in elleri onun titreyen vücudunda sihirli bir şekilde dönüyordu. Çok etkileyiciydi ve Jack'in gitmesini istediği kadar kalmasını da istemişti.

"Kalmak istedim," dedi. "Uzun zamandır kalmak istiyordum."

Gözlerini açtı, sanki dünyayı ilk kez görüyormuş gibi hissediyordu. "Ne kadar sürecek?"

"Aylar."

"Ve sen hiçbir şey söylemedin mi?"

"Sakin davranıyordum. Kişisel alanınıza kimlerin girmesine izin verdiğiniz konusunda temkinli olduğunuzu biliyorum."

Bacakları titriyordu ve sandalyeye oturdu. "Jack?" "Evet."

Dudaklarını yaladı. "Ya seni kişisel alanıma davet edersem?"

"Bu daveti ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilemezsin. Şimdi neredesin? Vermont'ta. Vermont'a gitmem ne kadar sürer? Çok uzun, lanet olsun, bir saat sonra toplantım var ve yarın sabah mahkemem var. Her neyse, kız arkadaşlarınla birliktesin.

Yastık savaşı ama muhtemelen yine de bunu programlamanız gerekiyor. Kitap kulübü haftanı bölmek istemiyorum. Birlikte olduğumuzda, her şeyini istiyorum.

dikkat."

Farkındalığın midesinde sıkılaştığını hissetti. "Bir önerim var." "Yap o zaman."

Derin bir nefes aldı. Bu çılgınca bir fikirdi. "Evet demek zorunda değilsin." Ve birden aklına onun hayatı hakkında bilmediği çok şey olduğu geldi. "Bildiğim kadarıyla başka biriyle görüşüyorsun-"

"Başka kimse yok, Erica. Sadece sen varsın. Ve ben evet diyorum. Şimdi bana sadece neye evet dediğimi söylemen gerekiyor."

Sadece sen.

Gözlerini kapattı. Belki çılgınca bir fikirdi, ama o o.

YİRMİ İKİ

Claudia

"Bu sabah iki tedarikçimizle bağlantı kurdum. Burada harika bir ağınız var." Claudia mutfağın bir köşesinde Hattie ile oturmuş, haftanın planlarını gözden geçiriyordu.

"İşleri mümkün olduğunca yerel tutmamız benim için gerçekten önemliydi. Bu da toplumu desteklemenin ve onun bir parçası olmanın bir yolu. Hepimizin birbirimize ihtiyacı var." Hattie kahvesinden bir yudum aldı. "Bu arada bu cappuccino çok lezzetli. Üstündeki çikolatadan Noel ağacı da sanat eseri. Bunu sen mi yaptın?"

"Gizli yeteneklerim var." Claudia bir dosya açtı ve Hattie'ye uzattı. "Düşünüyordum da, senin zaten yapmakta olduğun şeyi daha da geliştirmeliyiz. İnsanlara bundan bahsedelim. Şu anda insanlara yiyeceklerinin nereden geldiğini söylüyoruz, bu harika bir şey ama daha fazlasını yapabiliriz."

Belki de *biz* dememeliydi. Ne de olsa han Hattie'ye aitti, ona değil.

Hattie dosyayı alıp sayfaları çevirirken nefesini tuttu.

"Her tedarikçinin ayrıntılı bir geçmişini hazırladınız. Fotoğraflar. Hikayeleri. Çok insani. Gerçek." Başka bir sayfayı çevirdi. "Çiftliklerine nasıl ulaşacaklarını gösteren bir harita."

Claudia hemen, "Sadece turlar düzenleyen ve halka satış yapanlar," dedi. "Takipçileri teşvik edelim demiyorum. Ve tabii ki önce onlarla görüşmemiz gerekecek. İşbirliğine dayalı bir çalışma olacak. Belki yaz aylarında biz-siz," diye düzeltti kendini, "bir şeyler yapabiliriz. Belirli bir tedarikçinin ürünlerini sergilediğiniz akşamlar. Ve belki de küçük seçkin gruplara aşçılık dersleri sunabilirsiniz. Sadece bir fikir."

"Bu harika bir fikir." Hattie sayfayı çevirdi ve gülümsedi. "Peterson'ları da dahil etmişsin."

"Noah'nın güzel bir fotoğrafı, sence de öyle değil mi?" Hattie'nin yanaklarının pembeleştiğini gördü.

"Evet."

Claudia araştırmadı. Bu gerçekten onu ilgilendirmiyordu ve ilişkiler konusunda tavsiye verecek son kişiydi.

"Tedarikçileri restoranda yemek yemeye davet ediyor muyuz? Çünkü davet etmeliyiz."

"Onları daha fazla dahil etmek mi?" Hattie çılgınca bir şeyler karalıyordu.
"Haklısın.

Her şey harika Claudia. Senden bir iyilik daha isteyebilir miyim?" "Elbette." Claudia kahvesini bitirdi. "Ne istersen."

"Baş aşçılık işi için bir iş tanımı yazdım. Bir göz atar mısınız?"

Claudia heves balonunun söndüğünü hissetti. Bu fikirden nefret ediyordu. Maple Sugar Inn'in mutfağını başka birinin devralması çok saçmaydı çünkü kendisi tatildaydı ve birkaç gün içinde ayrılacaktı. "Elbette. Bana e-posta ile gönder. Ben de düşündüm ki belki biz-" telefon çaldı. "Özür dilerim. Kapattığımı sanıyordum." Telefonu açtı ve arayanın ekranında "John "u gördü.

John mu?

Ağzı kurudu ve parmakları hafifçe titredi. Altı ay önce ortak hayatlarını terk ettiği günden beri hiç konuşmamışlardı.

"Al bunu. Bunu daha sonra bitirebiliriz." Hattie ayağa kalktı. "Sizi yalnız bırakayım."

Claudia, Hattie'nin bu telefon görüşmesinin gizlilik gerektirdiğini nereden bildiğini sormadı. Hattie'nin gitmesini bekledi ve sonra telefona cevap verdi.

Hiçbir şey söylemedi, çünkü gerçekten ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Claudia? Claudy?" Onun için kullandığı evcil hayvan ismi yüzünü buruşturmasına neden oldu. Evcil hayvan isimleri birbirlerini önemseyen insanlar içindi ve Claudia onu önemsemediğini açıkça belli etmişti.

"Ne istiyorsun, John?" Altı ay boyunca engellemeye çalıştığı tüm mutsuzluk ve güvensizlik geri gelmişti.

"Sesini duymak güzel."

Dizleri titredi ve bir özlem dalgası hissetti ve bunun için hemen kendinden nefret etti. Bu adam ona hiç saygı göstermemişti. "Sesimi duymak isteseydin, benimle istediğin zaman iletişime geçebilirdin."

"Özür dilerim. Kötü davrandım ve beni affetmen için yapmam gereken çok şey olduğunu biliyorum. Sen nasılsın?"

O nasıldı? Bu çağrıya cevap verene kadar gayet iyiydi. Ve onu affetmekle ne demek istedi? Onu affedeceğini düşündüren neydi? Ve neden affetmesini istiyordu?

"Ne istiyorsun, John? Altı aylık sessizlikten sonra neden şimdi arıyorsun?"

"Kızgınsın. Bunu anlayabilirim. Bunun kolay bir karar olmasını beklemiyordum. Bana attığın her şeyi hak ediyorum."

Eğer odada olsaydı, gerçekten de ona fırlatabileceği pek çok şey vardı. "Meşgulüm. Bunu çabuk halledebilir miyiz?"

"Neredesin? Geldiğimde dairede olmanı bekliyordum ve anahtarım çalışmıyor."

Telefonu daha sıkı kavradı. "Dairede misin?"

"Görünüşe göre artık erişemediğim dairemizin dışında. Kilitlerde bir sorun mu var?"

"Onları değiştirttim." Bunu ayarlayan Erica'ya sessiz bir teşekkür gönderdi. "Ve sen hiçbir uyarıda bulunmadan taşındığında ve kiraya katkıda bulunmayı bıraktığında daire *bizim olmaktan çıktı*." Son altı aydır başını sokabileceği bir çatıdan başka bir şey değildi. "Nerede olduğuma gelince, Erica ve Anna ile birlikteyim. Kitap kulübü."

Bunu ona neden söylediğine dair hiçbir fikri yoktu, belki de hala hayatını yaşadığını kanıtlamak dışında. Yaptıkları onu yıkmamıştı.

"Bu yazın olmuyor mu?"

"Yazın ayarlayamadık." *Beni terk ettin. Berbat durumdaydım.* "Neden aradığını hâlâ söylemedin."

Ve birden merak etti. Bu Trudy ile mi ilgiliydi? Evleneceğini söylemek için mi aramıştı? Midesi bulandı.

"Seni geri istiyorum Claudia."

Oda döndü. Yanlış duymuş olmalıydı, değil mi? "Pardon?"

"Birlikte olmamızı istiyorum. Ve bunun muhtemelen bir şok olduğunu biliyorum." Şok mu?

Kesici bir şey söylemek istedi ama zihni bomboştu.

"Claudia? Bana kızgın olduğunu biliyorum. Seni suçlamıyorum. Bana ne olduğunu bilmiyorum ama hayatımızın geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacağım."

Tüm konuşma inanılmazdı.

"Trudy bu küçük anlaşmanın neresinde?"

"Trudy bir hataydı. Ama belki de senin benim için doğru kişi olduğunu anlamam için Trudy ile birlikte olmam gerekiyordu."

Trudy'ye bir teşekkür notu göndermesi mi gerekiyordu?

"Claudia? Sessizleştin. Tekrar birlikte olmamızı istediğimi söylüyorum. Sonsuza kadar."

Sonsuza kadar.

Ona eski hayatı geri teklif ediliyordu. Dairelerine geri taşınabilir, başka bir iş bulabilir ve Kaliforniya'da yaşamaya başlayabilirdi. John'la birlikte.

Onun John'u.

Pencereden dışarı baktı. Onun John olmaması dışında, değil mi? Arkadaşlarıyla geçirdiği son birkaç gün, ilişkilerinin mükemmel olmaktan çok uzak olduğunu fark etmesini sağlamıştı. Bir ilişkinin uzunluğunu kalitesiyle karıştırmıştı ama şimdi yetersiz kaldığı tüm yolları görebiliyordu.

Gittiği gün, en azından kendisiyle konuşması için yaptığı yalvarışları görmezden gelerek ön kapıyı çarpıp çıkmasını düşündü. Birlikte geçirdikleri yıllara rağmen, ona bu temel nezaketi bile göstermemişti. Saygı, şefkat, hürmet... O gün bunlar neredeydi?

Neredeydiler şimdi? Gerçekten de tek yapması gerekenin bir telefon etmek olduğunu ve kızın koşarak geri geleceğini düşünmüyordu herhalde?

"Eminim bunalmışsınızdır," dedi John. "Bir dakika bekle. Seni seviyorum Claudia. Birlikte iyiyiz."

"Beni seviyor musun?" Alaycılığını sesinden uzak tutmaya çalıştı. "Buna ne zaman karar verdin?"

"Seni her zaman sevdim."

Öfke kuşkuyla karıştı. "Beni aldattın. İlişkimizle ilgili her şeye ihanet ettin." Ve artık onu geri istemediğini kesin olarak biliyordu. Eski hayatını yeniden inşa etmek istemiyordu. Yeni hayatı için heyecanlıydı. Geçici olarak yaşamaya başladığı bir hayat. Ve John bunun bir parçası değildi. Bu yıl başına gelenlerin hiçbirinde seçme şansı yoktu ama şimdi bir seçeneği vardı.

Gülse mi ağlasa mı bilemeden yumruğunu ağzına bastırdı. Hayatında ilk kez kendini gülünç derecede güçlü

hissediyordu. "Claudia?"

"Üst katımızdaki dairede Ellen ve Tilda'da yedek anahtar var. Onlara mesaj atıp sana vermelerini söyleyeceğim. Daireyle ne istersen yap, John. Sende kalsın. Sakla. Her neyse. Umurumda değil. Oraya geri dönmeyeceğim. Eşyalarımı toplaması için birini göndereceğim."

"Bunu kastetmiş olamazsın."

"Ciddiyim."

Sabırsız bir ses çıkardı. "Aynı şeyi ben de yaptığım için bu bir tür küçük intikam mı?"

"Hayır. Bu şüphesiz egonu zedeleyecek ama şu anda seni düşünmüyorum bile. Kendimi düşünüyorum." Gülümseyerek ayağa kalktı. "Kaliforniya'ya kadar uçup eşyalarımı topladıktan sonra tekrar gitmek istemiyorum. Bunu dışarıdan temin edebilirim, ama yine de

bana bu fikri verdin. Bana bir ayrılığın tüm duygularını nasıl yok edeceğimi öğrettin."

"Bir hata yaptım Claudia, kabul ediyorum." Sesi artık çaresiz geliyordu. "Ve keşke bunu neden yaptığımı açıklayabilseydim, ama bilmiyorum," diye nefes aldı.

"Belki de kırkına basmaktı. Beni biraz sarstı, biliyor musun?"

"Yaş, partnerinizi aldatmanız için bir neden değildir."

"Çok pişmanım. Ve beni bir gecede affetmeni beklemiyorum. Güveninizi tekrar kazanmak için çok çalışmam gerektiğini biliyorum."

"Zahmet etmeyin. Ne yaptığın ya da kiminle yaptığın gerçekten umurumda değil.

Kimden hoşlanıyorsan onunla yat. Biz birlikte değiliz."

"Başka biri mi var? Birine aşık mısın?"

Onunla birlikte olmak istememesinin tek nedeninin başka birini bulmuş olması olduğunu varsaymak tipik bir John davranışydı.

"Başka kimse yok. Aşık değilim." Ya da belki bir bakıma öyleydi. Son birkaç günü, arkadaşlarıyla yaşadığı eğlenceyi, mutfığa girip çalışmaya başlamanın heyecanını, Hattie'yle fikirlerini tartışırken hissettiği heyecanı düşündü. Hattie'yle fikirlerini tartışırken hissettiği geleceğe. Yeni bir hayat fikrine aşıktı. "Ama sen evlenmek istiyordun-"

"Yapmadığımıza memnunum. Sen benim için doğru adam değildin. Bunu görmemi sağladığın için sana teşekkür etmeliyim. Şimdi gitmem gerek, yapmam gereken bir iş var. Bir daha arama." Aramayı sonlandırdı ve adamın numarasını engelledi. Sonra da beklediği e-postayı okudu ve Hattie'yi aramaya çıktı.

Chloe ile konuşuyordu ama Claudia'yı görür görmez izin istedi. "Sen iyi misin?"

"Gerçekten öyleyim." Sanki ileriye doğru büyük bir adım atmış gibi hissetti. "Seninle şu iş tanımı hakkında konuşmam gerek."

Hattie onun yüzünü inceledi. "İşe yaramadığını mı düşünüyorsun?"

"İşe yarıyor." Claudia bir nefes aldı ve yeni keşfettiği tüm enerjisini ve özgüvenini kanalize etti. "Başvurmak istiyorum."

Hattie ona baktı. "Sen mi?"

"Başka kimlerin ilgilendiğini görmek isteyeceğinizi anlıyorum," dedi Claudia, "bir mülakat sürecinden geçin, ancak işi kime teklif etmeyi düşünüyorsanız, onlardan sizin için bir şeyler pişirmelerini istemenizi tavsiye ederim

Çünkü bu durumda pudingin kanıtı gerçekten de yemekte. Ama dikkate alınmak isterim."

"Bekle-" Hattie parmaklarını alnında gezdirdi. "Senin evin Kaliforniya."

"Burası benim evim değil. Kiralık bir dairem var ve bununla kolayca başa çıkabilirim. İstediğim yere gitmekte özgürüm -" diye duraksadı "- ve bunun burada olmasını çok isterim. Baskı hissetmeni de istemiyorum. Bu sefer tam olarak bu iş için doğru olduğunu düşündüğünüz kişiyi işe almanız önemli. Burası için vizyonunuzu hayata geçirebilecek biri."

"Claudia-" Hattie onun sözünü kesti. "Eğer bana bu işi istediğini söylüyorsan, yani anlaşmamızın kalıcı olmasını istiyorsan, cevabım evet." İnanmayan bir kahkaha attı. "Kocaman bir evet."

"Gerçekten mi? Muhtemelen bunu düşünmek istersiniz."

"Bunu düşünmeme gerek yok. Takıma katılmanı çok isterim. Bundan nasıl şüphe duyabilirsin? Aynı şekilde düşünüyoruz. Aynı şeyleri istiyoruz. İkimiz de yeni şeyler denemek için heyecanlıyız. Seninle daha fazla fikir üzerinde beyin fırtınası yapmak için sabırsızlanıyorum." Hattie'nin gözleri parladı. "Buraya gelmen uzun zamandır başıma gelen en iyi şey."

Claudia boğazında bir yumru oluştuğunu hissetti. Uzun zamandır kimsenin en iyi şeyi olmamıştı.

"Daha fazla dışarı çıkmalısın."

"Niyetim o." Hattie gülümsedi. "Büyük randevum yarın."

"Doğru. Saç ve makyaj zamanı." Claudia üniformasını düzeltti. Sanki biri pillerini değiştirmiş gibi enerjik ve gitmeye hazır hissediyordu. "Yani bunu kalıcı hale getirmekle mi ilgileniyorsun?"

"İlgilenmekten de öte. Hemen bir sözleşme ayarlayacağım. Ne dersin? Konaklama mı? Siz ve arkadaşlarınız ayrıldıktan sonra tamamen doluyuz ama hanın arkasındaki Sugar Shack'te kalabilirsiniz. Lüks değil ama sıcak ve rahat. Brent orayı elden geçirip bize yeni bir gelir kapısı açmak için kiraya vermeyi planlıyordu ama Şef Tucker paketinin bir parçası olarak ona kalacak yer sağlamamız konusunda ısrar etti, o yüzden orada yaşıyor. Hoş geldiniz."

"Sizi bir gelir kaynağından mahrum etmek istemiyorum."

"Şimdilik boş duruyor. Kullanmanızı çok isterim. Chloe'den temizlendiğinden ve stoklandığından emin olmasını isteyeceğim."

"Chloe'nin yapacak yeterince işi var. Bu hafta kendim yapacağım. Eğlenceli olacak. Teşekkür ederim." Kendini daha iyi hissetmek için neler yapabileceğini planlamaya başlamıştı bile.

Ev gibi.

"Sana teþekkür etmesi gereken kiþi benim." Hattie içini çekti. "Beni kurtardın."

Claudia pırıl pırıl tavaları ve tertemiz çalışma yüzeyleriyle mutfağı düşündü. Hanı ilk gördüğü anı düşündü, karla örtülmüş ve tatil için giyinmişti.

Bir bakıma John'a karşı dürüst davranmamıştı. Aşıktı ama bir erkeğe değil. Bir yere aşıktı, bu özel, harika yere ve Burada çalışan insanlar. Onu heyecanlandıran bir gelecek vaadine aşıktı.

Bir nefes aldı ve Hattie'ye gülümsedi. "Beni kurtaranın sen olduğuna tamamen eminim."

YİRMİ ÜÇ

Hattie

Noah onu aldı. *Peterson'ın Noel* hediyelerinin olduğu aile kamyonetiyle değil. Yanında *ağaçlar vardı*, ama her türlü hava koşuluyla ve her türlü zorlukla başa çıkabilecek kadar sağlam olan kendi arabasındaydı. Hattie yolcu koltuğuna kayarken, biraz Nuh'un kendisine benziyor, diye düşündü. Arkasında bir yerlerde Lynda ve Delphi'nin yüzlerini cama dayamış, onu izlediklerinden emindi. Ama o bakmadı. İzleyicilerini tanımadan da yeterince sinir bozucuydu bu.

"Yeterince ısındın mı?" Noah ona baktı, eldivenli ellerini direksiyona dayamış, emniyet kemerini bağlamasını bekliyordu. Sokak lambası arabanın iç kısmına bir ışık huzmesi gönderiyor, kalın camları vurguluyordu.

saçlarının katmanları ve geniş omuzları. Bakışları bir an onunkilerde oyalandı ve sonra gülümsedi. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Delphi'nin baş asistanlığını yaptığı Erica ve Anna'nın saç ve makyajı için bir saat harcadıklarını itiraf etmemeye karar verdi.

"Sen de gergin görünüyorsun. Bu sadece bir akşam yemeği, Hattie. Bir arkadaşla rahat bir akşam. Ve bu bizden başka kimseyi ilgilendirmez." Adam uzanıp Hattie'nin elini sıktı ve Hattie bir an oturup güven verici baskıyı hissetti ve ahırdaki o geceyi düşündü, sığağı hatırladı, İhtiyaç, katıksız çaresizlik ve hâlâ üzücü ya da karanlık olmayan bir şeyler hissedebileceğinin baş döndürücü bir şekilde farkına varması.

Ve insanların ne düşüneceğinden değil, ne hissedebileceğinden endişe duyduğunu fark etti.

"Rahat bir akşam kulağa hoş geliyor. Tam da ihtiyacım olan şey." Kelimeleri mırıldanırken lezzetli bir beklenti telaşı hissediyordu. Acaba bu akşam

Yemek mi? Midesinde o kadar çok gerginlik vardı ki, yemek için yer olduğundan şüpheliydi. "Annen nasıl?"

Elini bıraktı, motoru çalıştırdı ve yola doğru yöneldi. "Sinir bozucu bir şekilde müdahale ediyor, ama bunun için endişelenme. Umarım bizi restorana kadar takip etmez ve pencereden bizi gözetlemez."

Bu düşünceye güldü. "Anneni seviyorum."

"O da seni seviyor." Bir kavşakta durdu. "Ama bu onun haddini aşmayacağı anlamına gelmez."

Babasının ona, çocuğunun kaç yaşında olduğunu bir önemi olmadığını, onun hâlâ senin çocuğun olduğunu söylediğini hatırlıyordu. "Sanırım bunu sana her zaman yapıyor. Randevuları ayarlamaya çalışıyor."

"Bu ilk kez oluyor." Gözlerini yoldan ayırmadı ve bu ifşayı halletmeyi ona bıraktı.

Lynda daha önce hiç müdahale etmediyse, neden şimdi? Neden o?

Yolun kenarına baktı, farların seçtiği kar parıltısına odaklandı. Her zamanki gibi her şeyi fazla düşünüyordu. Bir arkadaşıyla akşam yemeği. Hepsi bu kadardı.

Ve hanın baskılarını bir akşamlığına geride bırakmak iyi gelmişti. Noah ile birlikte olmak güzeldi.

Arabanın içi rahattı ve paltosu kalın ve sıcaktı. Yün katmanlarının altında, yeşil elbisenin teninde şehvetli bir şekilde kaydığını hissedebiliyordu.

"Şehirden uzaklaşırsınız diye düşündüm," dedi, "böylece ikimiz de rahatlarız ve sen de kimin izliyor olabileceği konusunda endişelenmezsin."

"Kimin izlediği umurumda değil." Dönüp ona baktı ve ağzının kenarlarında bir gülümsemenin belirdiğini gördü.

"Bu rahatlatıcı bir durum, çünkü ne kadar dikkatli olursak olalım, bir dahaki sefere bir şey için şehre geldiğimizde, gecemizden keyif alıp almadığımızın sorulacağını garanti edebiliriz."

"Haklı olduğunuza eminim."

"Büyük şehirde yaşamaya uzun zaman önce sırtımı döndüm, ancak buradaki insanların senin hakkında her şeyi ve büyük olasılıkla son birkaç hafta içinde ziyaret ettiğin her yeri bildiği gerçeğine hala alışmaya çalışıyorum. Al

dün-" Direksiyonu tutuşunu düzeltti. "Teslimata giderken

Vadinin diğer tarafında yaşayan bir aileye birkaç ağaç götürdükten sonra babam için ağrı kesici almak üzere eczaneye uğradım. Hava soğuk olduğunda omzu rahatsız oluyor. İçeride sadece iki kişi daha vardı ama ben eve dönene kadar babam birkaç telefon görüşmesi yaptı.

güveç teslimatı, bir tepsi taze pişmiş kek ve çiftlikte birkaç yardım teklifi."

Ona inanmakta hiç zorlanmadı. "Bu harika, ama bir de utanç verici bir şey aldığını düşünsene."

"Açıkçası, Boston'a giderdim. Eğer *gerçekten* utanç verici bir durumsa Alaska'ya uçmak zorunda kalabilirim."

Kendini rahatlatırken buldu. "Hamile olduğumu öğrendiğimde, Brent ve ben bunu bir süre kendimize saklamaya karar verdik ama biri beni hamilelik testi alırken görmüştü."

"Sakın bana eve döndüğünüzde kapınızın önünde bir bebek kıyafeti bulduğunuzu söylemeyin."

"Neredeyse. Kasabaya bir sonraki gidişimde dört kişi bana nasıl olduğumu sordu. Hatta bir tanesi hanı yenilemeye ve bir iş kurmaya çalışırken bir yandan da bebek sahibi olmanın çok zor olacağını söyledi."

"Eminim bunu düşünmüş olmayı dilerdin."

"Gerçekten de öyle. Bazen sinir bozucu olsa da çoğu zaman iç açıcı." Olumlu şeylere odaklanmayı tercih etti. "İnsan bağlantısını seviyorum. Bana bir şeyin parçasıymışım gibi hissettiriyor. Saklayacak bir şeyiniz varsa belki daha zordur."

"Eminim öyledir. Örneğin yasadışı bir ilişki yürütmek zor olurdu. Görünmemek için birinin penceresinden tırmanmayı deneseydiniz yerel birinin merdivenle orada duracağından emin olabilirsiniz."

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?"

Gülümsedi. "Ön kapıdan girebildiğim ilişkileri tercih ederim. Şimdi bana haftanın geri kalanından bahset. Yarı yarıya iptal etmeni bekliyordum. Çok meşgulüm."

Milyonlarca kez neredeyse iptal ediyordu, çok meşgul olduğu için değil, korktuğu için. Kendinden korkuyordu. Bunun nereye gidebileceğinden ya da nereye gitmeyeceğinden korkuyordu.

İçgüdüsel olarak Noah'ın geleceğini değiştirebileceğini biliyordu.

"Çok yoğun değil. Aslında bu gece, uzun zamandır ben yokken birinin çıkıp gideceğinden endişe etmeden buradan ayrılabilirimden emin olduğum ilk gece. Beni kontrol eden mesajlarınız için teşekkür ederim. Çok nazıksınız." Ona telefonunu sürekli yanında tuttuğunu ve mesajları defalarca okuduğunu söylemedi.

"Senin için endişelendim. İyi olduğunu bilmek istedim. Ve iyi görünüyorsun." Bir sonraki kasabaya giden yola saptı. "Beni bilgilendir."

Ona Erica'dan bahsetti ve Delphi'nin nasıl bir şekilde Aralarındaki gariplik. Sonra Claudia'dan ve Chloe'nin tam sorumluluğa sahip olduğu birkaç gün içinde nasıl geliştiğinden bahsetti.

"Stephanie onu kovmam gerektiğini düşünüyordu, ama Stephanie gittiğine göre artık bir varlıktan daha fazlası olduğunu kanıtlıyor."

"İnsanlar, özellikle kendilerine sorumluluk verildiğinde ve inisiyatiflerini kullanmalarına izin verildiğinde, genellikle düşündüklerinden daha fazlasını yapabilirler."

"Evet." Hâlâ Chloe hakkında konuşup konuşmadıklarını merak etti. "Peki ya sen? Noel senin en yoğun olduğun zaman."

"Öyle. Herkes bir Noel ağacı istiyor, ancak bu yıl dükkanda çelenk ve saksıda yetiştirilen küçük ağaçların satışı iyi gitti."

Karlı yollardan, küçük kasabalardan ve karla kaplanmış ve ışıklarla çerçevelenmiş evlerin önünden geçiyorlardı.

Hattie sıcak bir memnuniyet parıltısı hissetti ve kısa bir an için gençken Noel'i düşünürken duyduğu çocuksu heyecanı hissetti ve hâlâ hissedebildiğini bilmek onu neşelendirdi. Hâlâ orada olduğunu, çünkü uzun zamandır sonsuza dek yok olmasından korktuğunu.

"Eskiden Noel'i severdim. Yılın en sevdiğim zamanıydı."

Cevap vermeden önce bir an geçti. "Peki ya şimdi?"

"Dört gözle bekliyorum. Delphi de kendinden geçmiş durumda. Çok yakında uykuları değil, saatleri saymaya başlayacak."

"Birbirinizi tanımaya başladığınıza göre Erica kalmaya devam edecek mi?"

Bu, kendisinin de merak ettiği bir şeydi. "Bundan şüpheliyim. O meşgul bir kadın. Muhtemelen planları vardır. Tatillerde başı dönecek biri olmadığı izlenimine kapıldım. Noel Baba'ya bir mektup yazdı. Bu onun ilk mektubu."

"Bunu o mu yaptı?"

"Evet. Bunu Delphi için yaptı, Delphi hiç yazmamış olmasına çok şaşırdı." "Gözümdeki değeri arttı." Merakla ona baktı. "Ne yaptı Bu mektupta ne istiyor?"

"Bilmiyorum. Bana söylemediler. Delphi'nin ne istediğine dair bir fikrim de yok." Ve bu onu rahatsız ediyordu. "Eğer ben bilmiyorsam, Noel Baba nasıl getirebilir?"

"Umarım bu benden cevaplamamı beklediğiniz bir soru değildir çünkü kesinlikle uzmanlık alanımın dışına çıktık."

"Bana neden söylemediğini bilmiyorum. Bana her zaman söyler." Kaşlarını çattı. "Sadece onun için seçtiğim şeyi sevmesini ummak zorundayım."

"Peki ya sen? Noel Baba'nın sana ne getirmesini istiyorsun?"

Bu soru onu gülümsetti. "Sanırım Noel Baba'nın öncelikler listesinde alt sıralarda yer alıyorum."

"Hep başkalarını düşünüyorsun. Bir değişiklik yapıp kendini düşünmeye ne dersin?"

Son birkaç yıldır kendini ilk sıraya koyma lüksüne sahip değildi. Brent ölmeden önce bile, hanı yenilemekle ve ardından işi kurmakla o kadar meşguldüler ki Noel Baba'nın ona getirmesini istediği tek şey iyi bir gece uykusuydu.

Ama bu gece, ilk kez, kendinden başka düşünecek kimsesi yoktu.

Sadece kendisine ait olan, hanla, hatta çok sevdiği ama varlığı kişisel alan açısından çok az şeye izin veren kızıyla paylaşmadığı bir akşam geçirmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Her ne kadar meşgul olmak iyi bir şey olsa ve her günü atlatmasına yardımcı olsa da, bunun kendisini aynı yerde sıkışıp bırakıp bırakmadığını merak ediyordu. Yapılması gerekeni yapmak, bir alternatif düşünmekten çok daha kolaydı.

"Ben kendimi düşünüyorum," dedi. "Bu yüzden buradayım."

Ama *o* neden buradaydı? Onun flört hayatı hakkında pek bir şey bilmiyordu ama böyle bir kasabada yaşayıp da bir şeyler duymamak imkânsızdı. Noah ve yerel doktorlardan biri hakkında söylentiler vardı ve Kulak misafiri olduğu yorumlara göre pek çok kadın onunla ilgileniyordu ama onu hiç kimseyle görmemişti. Onun sevip kaybettiğini ya da hiç sevmediğini bilmiyordu.

"Geldik." Noah arabayı şenlikli bir cazibeyle parlayan bir restoranın dışındaki boşluğa sürdü. Etrafı çam ağaçlarıyla çevriliydi, arkasında dağlar yükseliyordu, kar ay ışığında parlıyordu.

Hattie bir an oturup atmosferi içine çekti. "Ne mükemmel bir yer. Kulübeye benziyor. Kendimi İsviçre'deymişim gibi hissediyorum. Bundan nasıl haberim olmadı?"

"Pek fazla dışarı çıkmıyorsunuz. Ama umarım bunu değiştireceğiz."

Onun gözlerinin içine baktı ve bir sıcaklık çarpması hissetti. *Bir arkadaşıyla rahat bir akşam* geçireceğini söylemişti ama adamın hiçbir arkadaşına o anda ona baktığı gibi bakmadığından emindi. Ve sanki bu yemek tek seferlik değilmiş gibi konuşuyordu. Sanki bu sadece tek bir gece değil de bir şeylerin başlangıcı olabilirmiş gibi.

Durumun böyle olmasını ne kadar çok umduğuna şaşırdı.

"Dikkatli ol." Arabanın kapısını kapattı ve bir elini uzattı. "Yol buzlu olabilir."

Elini tuttu, şu anda içinden gelen sıcaklığın her türlü buzu bir anda eriteceğini düşünüyordu.

"Daha önce burada bulundunuz mu?"

"Birkaç kez. Yaz aylarında güvertede nehir ve dağ manzaralı masaları var. Güzel bir yer ve yemekler mükemmel."

Buraya kiminle gelmişti? Doktorun karşısına oturup ona şimdi baktığı gibi mi bakmıştı?

Bu düşünceyi bir kenara itti. İkisi de geçmişi bugüne getirmek için çok yaşıydı. Hayat buydu.

Restoranın kapısını açtı ve içeri adım attılar. Anında, rahat atmosfer tarafından sarıldı. Mutfaktan nefis kokular yayılıyordu. Açık bir ateş ve kalın ahşap kirişlerin üzerinde ustaca bükülmüş peri ışıkları ve yeşillikler vardı.

"Bu harika bir şey." Ateşin sıcaklığını hissetti ve kapıyı açtı.

ceketindeki düğmeler. "Geçen yıl kendi evim ya da sizin eviniz dışında yemek yediğim tek yer Delphi'nin en sevdiği pizzacı. Umarım malzemesi olmayan ve hazır dilimlenmiş olarak gelen bir şeyi nasıl sipariş edeceğimi hatırlayabilirim."

Masaların arkasındaki bir duvarı boydan boya kaplayan büyük aynada kendi yansımasını gördü ve bir an için bakakaldı çünkü kendisinin bu göz alıcı halini tanıyamamıştı. Sanki bir anda

Yıllar sonra eski bir dostla karşılaşmak ve tanıdık gelen yönleri bulmak.

Anna'nın makyaj konusundaki uzmanlığı sayesinde gözleri daha büyük görünüyordu ve genellikle asi olmaya yakın olan saçları bu gece ustaca yaratıcı görünüyordu.

Paltosunu yanında duran kıza uzattı ve Noah'nın ona daha önce hiç bakmadığı bir şekilde baktığını gördü. Ya da belki sadece bir kez, Cadılar Bayramı partisinin olduğu gece bakmıştı. Kız onun yüzünde aynı aç bakışı görmüştü.

Onu öpmeden önceki kısacık saniyelerde, iki kadeh "cadı demi" ve insani temas eksikliği tüm otokontrol izlerini yok ettiğinde gözleri.

Avuçlarını elbisesinin kumaşı üzerinde ovuşturdu, aniden kendini bilinçli hissetti. "Çok mu fazla? Delphi'yi suçlayabilirsin. Standart güvenli siyah elbisemle başladım ama o bunun sıkıcı olduğunu söyledi. Muhtemelen fark etmişsindir.

Beş yaşındakiler kurnaz değildir. Onun onayını kazanmak için bir şeyin ya karanlıkta parlaması ya da ışıldaması gerekir."

"İkisini de yapıyorsun." Sesi boğuktu. "Hatırlat da Delphi'yi bir daha gördüğümde ona teşekkür edeyim." Başka bir şey söyleyemeden mutfaktan çıkan bir kadın tarafından bölündüler.

"Noah?" Zıpkın gibi bir adımla yaklaştı ve ona sıcak, mahcup olmayan bir şekilde sarıldı. "Bu bir ikram. Geleceğinizi neden bize söylemediniz? Sana en iyi masamızı ayırırdık."

"Yaygara koparmak istemedim. Ve tüm masalarınız harika Sophie." Onu iki yanağından öptü ve Hattie'yi takdim etti.

Adamın burayı iyi bildiği belli olmasına rağmen herhangi bir iyilik istememiş olması hoşuna gitmişti. Noah böyleydi. Sessiz. Terbiyeli.

"Flörtünü mü getirdin? Hoş geldin." Sophie onu inceledi ve Hattie oradaki merakı gördü, ama bu dostça bir merakı.

"Teşekkür ederim. Burası harika bir yer."

"Ve şimdi teşekkür etme sırası bende." Gülümsedi. "Bekle, sen Maple Sugar Inn'in sahibi olan Hattie misin?"

"Evet."

"Tebrik ederim. Burası inanılmaz bir yer. Eşim ve ben dün Noel pazarına gitmeden önce kahvaltı için uğradık. Yeni şefiniz bir hazine. Eğer Noah'ın arkadaşı olmasaydınız, onu sizden çalmaya çalışabilirdim." Göz kırparak sessiz bir oyuktaki masayı işaret etti pencerenin yanında. "Bu masayı almalısınız." Onları oturtmak için bekleyen kız bir şeyler söylemeye başladı ama Sophie onu başından savdı. "Sorun değil. Ben hallederim."

Oturdular ve Hattie kimin masasına oturduklarını merak etti.

"Menüler." Sophie menüleri bir güzel sundu. "Ya da bana ne önerdiğimi sorabilirsiniz, ben de size deniz mahsullü bisque ve ardından da bifteği tercih etmenizi söylerim."

"O bir kontrol manyağı," dedi Noah hafifçe. "Aynı fikirde olmak zorunda değilsin." "Deniz mahsullü bisque ve biftek kulağa mükemmel geliyor."

Hattie menüyü geri uzattı

Sophie de onaylayarak gülümsedi.

"Alerjiniz mi var?"

"Yok."

"Güzel. Size içecek ne getireyim?"

Noah Hattie'ye baktı. "Şampanya?" Gözlerinde okuyamadığı bir şey vardı ve onu okuyamamak onu tedirgin ediyordu. O bir

Noah ile rahat hissetmeye alışkın.

"Şampanya harika olur." Kendini biraz nefessiz hissetti, sanki bir şeyin ucunda dengede duruyormuş gibiydi.

Sophie uzaklaştı ve Hattie bir süre onu izledi. "Arkadaş canlısıdır. Onu iyi tanıyor musun?"

"Oldukça iyi. Yıllardır restorana tedarik sağlıyoruz ve Noel ağaçlarını da bizden alıyorlar. O iyi bir müşteri. Burayı birkaç yıl önce ailesinden devraldı ve yavaş yavaş değişiklikler yapıyor. Başlangıçta zor oldu. Burayı sıfırdan inşa etmişlerdi ve onun neden bir şeyleri değiştirmesi gerektiğini anlamıyorlardı."

"Kişisel olarak mı algıladılar?"

"Aileyle çalışmak her zaman hassas bir iştir." Sophie gülümseyerek iki kadeh şampanya getirdiğinde durakladı ve sonra gizlice uzaklaştı.

Hattie baloncukların yükselişini izledi. "Bir şeyi mi kutluyoruz?"

"O an. Noel. Bir gece izin." Kadehini kaldırdı ve gülümsedi. "İsteddiğini seç."

"Şu an bana iyi geliyor." Bir yudum aldı. "Babana ilk katıldığında onunla hararetli tartışmalar yaşadığını söylediğini hatırlıyorum."

"Bu doğru, her ne kadar iyi idare edemediğimi ilk itiraf eden ben olsam da." Bardağını yere bıraktı. "Bunu düşündüğümde irkiliyorum. Muhtemelen babam da öyle. Kendime genç olduğumu söylemeyi seviyorum, ama bunun oldukça zayıf bir neden olduğunu biliyorum. Mazeret."

"Yirmi üç yaşında mıydın?"

"Yirmi dört. Mezun olduktan sonra Boston'da bir teknoloji startup'ında çalıştım. O ilk birkaç yıl dünyayı değiştireceğimi düşündüm."

"Seni bir şehirde yaşarken hayal edemiyorum."

"Ben büyürken, hayal edebildiğim tek şey buydu. Burası bana -" diye durakladı "-küçük geliyordu. Sıkıştırılmış. Geceleri kaçmayı hayal ederek uyanık kalırdım."

"İş hayatında ona katılmak istemediğin için baban hayal kırıklığına uğradı mı?"

"Belki biraz, ama bunu hiç göstermedi. O ve annem çok destekleyiciydiler. Kendi yolumu izlemem gerektiğini biliyorlardı. Onlar

akıllıca." Parmaklarını bardağın sapı boyunca gezdirdi. "Sanırım geri döneceğimi biliyorlardı. Sadece ne zaman döneceğim önemliydi. Şehir hayatının parlaklığının gitmesi birkaç yılımı aldı. Eve daha sık geldiğimi fark ettim, kayak yapmak için

ve yürüyüş yapmayı. Dağları ve patikaları özledim. Temiz havayı. Ailemin yakınımda olmasını özledim. Sonra babam kaza geçirdi ve olan oldu. Eve dönmeye karar verdim. Düşünmem gereken bir şey değildi. Hemen anladım." Yarım bir kahkaha attı. "Sanırım aradığım bahane buydu. Bu sayede şehrin bana göre olmadığını kabul etmek zorunda kalmadım. hepsi."

"Ama sen denedin. Bir hayaliniz vardı ve bu hayalin peşinden gittiniz. Bu çok önemli. Eğer yapmak istediğin bir şey varsa, yapmalısın ve eğer beklentilerini karşılayamazsa-" omuz silkti "-en azından biliyorsun. Hayatınızı bir şey yapmış olmayı dileyerek ve mutlu olup olmayacağınızı merak ederek geçirmekten iyidir. Ama kolay bir geçiş olmadığını tahmin ediyorum."

"Çok çabaladım. Kendimi kanıtlamak istedim. Geri döndüğümde bir bilgisayarları vardı ama neredeyse hiç kullanmıyorlardı. Tüm bunları değiştirdim, bu da babama ona ne kadar zaman kazandırdığımı gösterene kadar bazı sürtüşmelere yol açtı. Dönüm noktası, onları bir insansız hava aracı almaya ikna etmem oldu, böylece ekinleri ve küçük süt sürümüzü izleyebileceklerdi. Babam bunun harika olduğunu düşündü. Bu bir oyun değiştiriciydi. Sanırım o zaman benim işe bir şeyler katabileceğimi anladı ve ben de onun ne kadar çok şey bildiğini fark ettim. Birbirimizi dinlemeye başladık."

Yemekleri geldi, derin kaselerde kremalı deniz mahsulleri çorbası ve fırından taze çıkmış cevizli ekmek.

"Boston'a geri dönmeyi düşünüyor musun?"

"Yaşamak için mi? Hayır." Kaşığını eline aldı. "Burası artık evim. Burayı seviyorum. Bir kaçış olarak başladı ama şimdi olmak istediğim yer burası. Organik ürünlere olan talep arttı ve ben tüm sürece dahil olmaktan keyif alıyorum - bu bölgede gerçekten çiftlikten sofraya. Peki ya siz? Şu anda nasıl hissediyorsun?"

Ona baktı ve vücuduna bir sıcaklık hissi yayıldı.

"Stephanie ile olan her şeye rağmen - ya da belki de bu yüzden -Bu hafta uzun zamandır çalışmaktan en çok keyif aldığım hafta oldu. Claudia ile çalışmak harikaydı. Şimdiden bazı değişiklikler yaptık. Bu heyecan verici."

"Burası hakkında seninmiş gibi konuştuğunu duymak güzel." Adam masanın üzerinden ona baktı ve kadın bir şeylerin değiştiğini hissetti ve onun da bunu hissedip hissetmediğini merak etti. Noah'yı yıllardır tanıyordu ama bu gece nedense farklı hissetmişti.

Burada olmaktan memnun hissediyordu. Suçlu, rahatsız ya da hatta üzgün değil, belki bu duygular daha sonra geri gelecekti ama şu anda yoklardı ve bu ona tekrar keder çukuruna düştüğünde kendini çıkarabileceği umudunu veriyordu.

"Hanı satın almak Brent'in fikriydi ama ben de ona aşık oldum." Bu kendine karşı dürüst olma zamanı. "İlkbaharda inceledik ve muhteşemdi. Yazın taşındık ve birkaç mutlu ayımızı burada çalışarak ve patikalarda yürüyüş yaparak geçirdik. Cennet gibiydi. Sonra ilk kışımızda o çılgın poyraz çıktı ve elektriğimiz kesildi. Sonra bir bomba kasırgası oldu. Delphi'ye hamileydim."

Yüzünü buruşturdu. "O kış hatırlıyorum. Size bir jeneratör ödünç vermiştik."

"Yaptınız ve size sonsuza kadar minnettar kalacağım çünkü o olmasaydı muhtemelen donarak ölecektik. Ben İngilizim ve aşırı kış havasına alışık değiliz, bu yüzden her şey biraz şok ediciydi. Ama aynı zamanda bana topluluğun gücünü de öğretti. Daha o yaz taşınmıştık ama insanlar bize aitmişiz gibi davrandılar."

O kıştan ve Noah'nın çiftliği öğrenirken yaşadığı deneyimlerden bahsettiler ve Hattie, Brent'in bilgiden çok hevesle hareket ettiği o ilk günlerin ne kadar zor olduğunu paylaştı.

"O öldükten sonra nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Delphi'ye ihtiyacı olan ilgiyi nasıl gösterebileceğimi ve her şeyi nasıl devam ettirebileceğimi bilmiyordum. Çok fazla gibi geliyordu."

"Peki ya şimdi?"

"Bu hafta geleceğin nasıl olabileceğine dair bir fikir edindim. Bunun bir kısmı Claudia ile çalışmaktı. Çok fazla fikri var ve onunla konuşmak başlangıçta sahip olduğum tüm fikirleri yeniden uyandırdı."

"Belki de ona kalıcı bir iş teklif etmelisiniz."

"Evet dedim. O da evet dedi." Buna hâlâ tam olarak inanamıyordu. "Dün anlaştık. Büyük planlarımız var."

"Memnun oldum." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve gülümsedi. "Seni böyle görmek çok güzel."

"Ne gibi?"

"Enerjili." Tereddüt etti. "Son birkaç yılın senin için ne kadar zor geçtiğini tahmin bile edemiyorum."

"Çok zor oldu. Delphi'ye sahip olduğum için minnettarım. Ailen ve toplumun geri kalanı gibi insanlara sahip olduğum için de minnettarım."

Ve ona. Onun için minnettardı ama bunu ona söylemek için doğru zaman gibi gelmiyordu. Yalnız kalana, etrafları insanlarla çevrili olmayana kadar bekleyecekti.

Bunun yerine, lezzetli yemeklerden oluşan bir menüden yemeklerini yerken yemeğe odaklandı. Bisque'den sonra yavaşça kavrulmuş dana kaburga vardı. Peterson çiftliğinden elde edilen sebzeler ve tatlı olarak da tarçınlı krema ve taze meyveler içeren son derece hoşgörölü bir çikolatalı kek paylaştılar.

Çiftlikten, handan, aileden ve hayatın çok nadiren düşündüğünüz gibi gittiğinden bahsettiler ve kahvesini bitirdiğinde Hattie kendini nasıl hissettiğini unutmuştu.

Bu akşam hakkında bilinçli ya da emin değildi. Bitmesini istemiyordu.

Arabaya yöneldiler ve o da yolcu koltuğuna yerleşti. "Bu gece bunu yaptığımıza memnunum. Harika vakit geçirdim. Sen iyi bir Arkadaşım, Noah. En iyisi." Bir anlık dürtüyle eğilip onu yanağından öpmeye niyetlendi ama adam başını çevirdi ve dudakları onunkilere değdi.

Keskin bir farkındalık sarsıntısı hissetti ve geri çekildi. "Özür dilerim.

"Özür dilerim.

."

"Neden üzgünsün?" Ağzı onunkine yaklaştı. "Seni öpen bendim. Ve bunda ciddiye dim."

Onun gözlerinin içine baktı ve midesini sıkıştıran bir şey gördü. "Noah- "

"O Cadılar Bayramı gecesi-" başparmağıyla çenesini okşadı "- belki şimdi bunu konuşmak için iyi bir zaman olabilir."

"Az önce... dedin mi?" Sözlerini kafasında yeniden canlandırarak yarıda kesti. *Ciddiydim.* Kalbi küt küt atıyordu. "Pişman olduğumu sanmıştım. Seni utandırdım. Seni yakaladım -muhtemelen aç karnına cadıların demini içtiğim için."

Ağzının kenarlarına bir gülümseme değdi. "Ölümcül bir şey. Hatırlat da Noel'de sana bir kasa vereyim." Parmaklarını kızın saçlarının arasından geçirdi. "Pişman olduğumu düşündüren neydi?"

"Bundan bir daha hiç bahsetmedin. Bu konudan kaçıyoruz."

Ona doğru düzgün bakabilmek için uzaklaştı. "Çünkü istediğinin bu olduğunu düşünmüştüm. Çelişkili görünüyordun. Hazır olmadığın bir şey yapmak ya da söylemek istemedim. Benim yanımda kendini garip hissetmeni istemedim."

"Bu yüzden mi hiç bahsetmediniz?"

Hafifçe gülümsedi. "Tatlım, bana kalsa ahırdaki o andan beri seni günde yüz kere öperdim." Eli hâlâ kızın saçlarındaydı, başparmağı hâlâ kızın çenesinin kenarında baştan çıkarıcı bir çizgi çiziyordu.

Kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı. "Yapar mıydın?"

"Evet, Hattie, yapardım. Bunu gerçekten bilmiyor muydun?" Uzun bir süre onun yüzünü inceledi. "Belki de sözsüz iletişimimiz olabileceği kadar iyi değildir."

"Bu tamamen mümkün."

Durakladı. "Muhtemelen bunun üzerinde çalışmalıyız."

"Evet." Nefessiz kaldığını hissetti ve adam ağzını yavaşça onunkine indirdiğinde nefes almayı tamamen bıraktı.

Son öpüşmelerinin anıları kafasında canlanıyordu, ama bu kez kontrolsüz vahşiliğin yerini yavaş bir keşif almıştı. Elleriyle başını kavradı, ağzı onu tahrik edip alay ederken sabit tuttu. İçini bir sıcaklık kapladı. Vücudu ağrıyordu ve onun açıkça hissettiği aynı açlıkla onu öptü. Adamın parmaklarını

Paltosunun düğmeleri, ardından soğuk bir hava akımı ve ardından parmaklarının göğsüne ustaca dokunuşu.

Kalbi onun eline çarpıyordu, ağzı onunkine karşı aceleliydi. Daha yakına geçmeye çalıştı ama hareketleri araba tarafından kısıtlanmıştı. Adamın küfredtiğini ve sonra ondan uzaklaştığını duydu.

"Titriyorsun, özür dilerim." Paltosunu ona doğru çekti ve motoru çalıştırdı.

"Olma." O anda onunla karda çırılçıplak yuvarlanmaktan mutluluk duyacağını söylemeye çalıştı ama beyni tam bir cümle kurma yeteneğine sahiptir.

Arka koltuktan bir battaniye aldı ve onu kızın etrafına sardı ve sonra onu tekrar kendine doğru çekti, ama bu sefer onu ısıtmak için.

"Araba yakında ısınacak."

"Umurumda değil." Adamın göğsüne bastırılmıştı ve sonsuza kadar orada kalabilirdi. Ne yazık ki bu bir seçenek değildi. "Muhtemelen geri dönmeliyiz."

"Biliyorum." Onu isteksizce bıraktı ve koltuğuna geri oturdu. Omuzlarında bir gerginlik vardı ve uzun bir nefes verdi. "Sanırım bunun

Ahırına giden ve ana evin önünden geçmeyen bir yol olduğunu söylememin bir anlamı var mı?"

Görevi ve arzusu arasında hiç bu kadar kalmamıştı. "Yemekten sonra doğruca eve geleceğimi söyledim. Annenden faydalanmak istemiyorum."

"Ve şimdi keşke akşam yemeğini atlayıp benim evimde bir şişe şarap ve bir paket patates cipsiyle yetinseydik diyorum." Sesi alçak ve sertti ve hayal kırıklığının onunkiyle eşleştiği açıktı.

Onun arkadaşlığından, sohbetlerinden, sessiz mizahından ve Delphi'yi sevme şeklinden ne kadar hoşlandığını düşündü. Onu öptüğünde kendisini nasıl hissettirdiğini düşündü ve birlikte geçirdikleri akşamdan ne kadar keyif aldığını ve bitmesini istemediğini düşündü.

Gülümsedi ve eliyle onun yüzüne dokundu.

"Bir şişe şarap ve bir paket patates cipsi mükemmel bir ikinci randevuya benziyor."

YİRMİ DÖRT

Anna

Anna neden kendini sıcak hissetmediğini merak ederek ateşe baktı. Erica'yla çıktığı alışveriş gezisinde aldığı ısıltılı kazağı giymişti ama şu ana kadar kendini bayram havasında hissetmemişti.

"Bu şimdiye kadarki en garip, en gerçeküstü kitap kulübü haftası oldu." Claudia kütüphanedeki kanepeye uzandı ve ayaklarını Erica'nın kucağına koydu.

Erica onları itti. "Arkadaşlığımızın sınırları var."

"Beni sevdiğini sanıyordum?"

"Ayaklarını kucağıma koyacak kadar değil."

Claudia ayak bileklerini döndürdü. "Ayaklarım yoruldu. Bütün gün onların üzerinde durdum."

"Aynen öyle." Erica, Anna'nın yanındaki kanepeye geçerek Claudia'yı boylu boyunca uzanması için bıraktı. "Pekâlâ. Kitap hakkında söyleyecek başka bir şeyimiz var mı yoksa bitti mi?"

İki kanepenin arasında duran alçak masanın üzerinde bir şişe şarap ve kadehler, bir peynir tabağı ve romanın kopyaları duruyordu.

"Benden bu kadar." Anna kitap hakkında söylemek istediği her şeyi söylemişti. Şu anda aşka ve romantizme olan inancına tutunmaya çalışıyordu. Yanlış giden ilişkiler hakkında düşünmek istemiyordu.

"Benim de işim bitti," dedi Claudia. "Ve sana söylemem gereken bir şey var."

Erica öne uzandı ve kadehlere şarap doldurdu. "Umarım derin ve hayat değiştiren bir şeydir."

"Evet, öyle. Anna, iyi misin?" Claudia elini Anna'nın yüzünün önünde salladı. "Sessizsin. Kitap yüzünden mi? Bir dahaki sefere romantik bir kitap seçeriz. Seçim senin."

"Ben iyiyim." Erica'nın ona baktığını hissedebiliyordu, sorunun ne olduğunu söylemesini bekliyordu ama hâlâ konuşmaya hazır değildi. Bunun yerine Claudia'ya odaklandı. "Bize haberlerini anlat."

"Önemli bir şey." Claudia baldırlarını ovuşturdu. Yorgun ama mutlu görünüyordu. "İlk olarak, yeni bir işim var."

"Ne?" Anna afallamıştı. "Nerede? Ne?"

"İşte. Maple Sugar Inn'in yeni şefine bakıyorsunuz. İyi yemek garantili ve sağlıklı, öfke nöbetsiz bir ortamda üretiliyor." Claudia neredeyse parlıyordu. "Bu hafta çok eğlendim. Hattie ile çalışmak harikaydı. Zeki ve fikirlerle dolu biri. Bizce

Aynı şekilde ve biz iyi bir takımız, bu yüzden bunu kalıcı hale getiriyoruz." Erica gülümsüyordu. "Bu *harika bir* haber. Tebrikler."

"Evet." Anna arkadaşı adına çok sevinmişti. "Yani bu California'ya geri dönmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Bu benim ikinci haberim. Daha önce bir telefon görüşmesi yaptım. John." Erica eteğine şarap döktü. "Altı aylık sessizlikten sonra mı? Numarasını engellememiş miydin?"

"Onu hayatımdan çıkarmaya hazır değildim ve çıkarmadığıma da memnunum. İyi bir telefon görüşmesiydi."

Anna Erica'ya eteği için bir peçete uzattı. Erica gibi o da Claudia için endişeleniyordu ama onu yargılamamaya kararlıydı. Bütün ilişkiler karmaşıktır; bunu biliyordu. Claudia'nın da bir kapanışa ihtiyacı vardı. "Bunca zaman ve olanlardan sonra onunla konuşmak senin için üzücü olmuş olmalı."

Erica daha az nazikti. "Onun telefonuna cevap vermemeliydin." Bastı peçeteyi eteğine tuttu ve yavaşça kırmızıya dönüşmesini izledi. "En sevdiğim elbisemi mahvettim. Elimde bir bardak varken bunu bana neden söyledin?"

"En azından elbisen siyah. Ve onun çağrısına cevap verdiğim için memnunum."

Erica homurtu ile hırıltı arasında bir ses çıkardı. "Bunca zaman sonra ne istedi?"

"Tekrar bir araya gelmek istedi."

"Ah, Claudia-" Anna bu fikir karşısında duyduğu dehşeti ifade etmemek için dudağını ısırıldı.

"*Claudia*'ya gerek yok. Böyle bir şey olmayacak."

"Güzel." Erica yeni bir peçete almak için uzandı. "Ama neden bu kadar gerginlik yaratmak yerine bunu hemen söylemedin? Ve neden bir kadeh şarap içerken hiçbir şeymiş gibi gelirken, döktüğünüzde kocaman bir göl gibi geliyor?"

"Sus." Anna, Claudia'nın hikâyesini bitirebilmesi için elini Erica'nın koluna koydu. "Ne oldu?"

"Onunla konuşmamam gerektiğini düşündüğünüzü biliyorum ama yapılacak en doğru şey buydu. O gittiğinde tüm kararları o veriyordu. Sanki bana başka bir seçenek verilmemiş gibi hissettim."

"Yapmadın." Erica peçeteyi masanın üzerine bıraktı. "Tartışmadan çekip gitti."

"Biliyorum. Çok zor oldu, sonra işimi de kaybettim-" Claudia derin bir nefes aldı. "Kendimi çaresiz ve kontrolsüz hissetmeme neden oldu. Ama bu hafta burada olmak, sizinle vakit geçirmek ve yemek pişirmeye yeniden aşık olmak, bundan sonra ne yapacağım konusunda çok fazla kontrole sahip olduğumu fark ettim."

Erica elbisesindeki lekeyi inceledi. "Onun çağrısına cevap verdiğine inanamıyorum." "On yıl boyunca birlikteydik. Aramızdaki ilişkiyi bitiremedik.

ne söylemesi gerektiğini. Ve beklediğim gibi değildi."

"Bana söyleme, o seni seviyor," Erica nefes nefese bir ses taklidi yaptı "-büyük bir hata yaptı, ikinizin de sonsuza dek mutlu yaşayabilmeniz için onu affetmeni istiyor."

Anna onu dürttü. "Tabii ki öyle demedi. Şarabını üzerine dökmek yerine iç Erica."

"Aslında öyle dedi," dedi Claudia. "Ya da hemen hemen öyle."

Erica bakakaldı. "Ciddi misin?"

"Evet. Ben de şok oldum. Sürünerek geri gelmesini beklemiyordum. Ve bu çok garipti, çünkü son zamanlarda düşüncelerim çok karışık ve karmakarışık. Öfkeliydim, üzgündüm, kafam karışık- ama o konuşurken kafamdaki her şey netleşti."

"Ve? Bu hikayede Catherine'in kitabındakinden daha fazla uçurum var."

Claudia minderlere gömüldü. "Biriyle bir süre birlikte olduktan sonra, her şeyin rahat bir alışkanlık haline gelmesi kolaydır. Ama bu Romantizmin ilk seli, ama kendinize uzun süreli bir ilişkide bunun normal olduğunu söylüyorsunuz. Mutlu olduğumu sanıyordum-" kaşlarını çattı "-belki de *memnun* daha iyi bir kelime, ve o beni terk ettiğinde korkunç bir şok oldu çünkü bunun olacağını tahmin etmemiştim, ama şimdi ilişkimizde yanlış olan pek çok şey olduğunu fark ediyorum. Sadece kabul ettiğim ve üzerinde düşünmediğim şeyler. Bu hafta ikinizle birlikte olmak bana bunu gösterdi. Pete ve Jack hakkında söyledikleriniz, John'la yaşadıklarımın sandığım kadar harika olmadığını anlamamı sağladı. Ve gerçekten, bazı şeylerin doğru olmadığını bilmeliydim. Ne zaman evlilikten bahsetsem konuyu değiştirmesi bana bir ipucu verebilirdi. Ve bu konuyu hiç zorlamadım, bu da bana bir şeyler anlatmalı."

Anna bunu sık sık merak etmişti. "Sana sorsaydı, evet der miydin?"

"Bilmiyorum. Gerçek şu ki, rahat bir alışkanlık edinmiştik. Birlikte hayatımız iyiydi ama harika değildi. İşim faturaları ödüyordu ve yapmak için eğitildiğim şey buydu. Ve ben de buna hiç meydan okumadım. İlişkimde olduğu gibi, işimde de iyi olmayı normal kabul ettim. İnsanlar bir süre çalıştıktan sonra işlerinden heyecan duymazlar, değil mi?"

Erica bardağına uzandı. "Genelde işim beni heyecanlandırır."

"Sen normal değilsin," dedi Claudia. "Her neyse, kırkıma yaklaşıyordum ve sanırım heyecanın gençler için olduğunu düşünüyordum. Sonra John gitti ve ben de işimi kaybettim. Ama şimdi bunun olabilecek en iyi şey olduğunu görebiliyorum. Tüm bunlar olmasaydı, burada yeni ve heyecan verici bir şeyin başlangıcında olmak yerine hala o hayatı yaşıyor olurdum."

"Yavaşla!" Ama Erica gülümsüyordu. "Nefes almalısın."

"Sanırım bir bakıma bana iyilik yaptığını söylüyorum. Eğer o bu hamleyi yapmasaydı, ben hiç yapar mıydım? Yapacağımı düşünmek isterdim ama dürüst olmak gerekirse bu büyük değişiklikleri yapamayacak kadar korkak olduğumu düşünüyorum.

kendim," diye itiraf etti Claudia. "Ben bir iş yürümediğinde bırakıp gidenlerden değilim. Bir şeylere bağlı kalırım. Değişimin beni zorlamasına ihtiyacım vardı. Ve şimdi buradayım."

"John gerçekten de onu karşılamayı mı bekliyordu?" Erica başını salladı. "İnanılır gibi değil."

"Biliyorum. Görüşmeyi bitirdiğimizde sesi üzgün geliyordu. Ve belli ki ben korkunç bir insanım çünkü bundan birazcık memnun oldum. Onun kötü bir sonla karşılaşmasını istediğimden değil." Claudia, Catherine Swift'in kitabını işaret etti. "O *kadar da* kötü biri değildi."

Anna'nın başı zonkluyordu. "Sana zarar verdi."

"Ve ayrıca size çok paraya mal olur." Erica her zaman pratikti. "Size tek kişi için çok pahalı bir daire bıraktı."

Anna kaşlarını çatı. "Oraya kalıcı olarak geri mi taşınacak?"

"Bilmiyorum ve umurumda da değil. Bu onun çözeceği bir şey. Yeni evim Hattie'nin arka bahçesindeki dönüştürülmüş Şeker Kulübesi. Ve hayatımın yeni aşkı da burası." Kitap raflarını ve titreyen ateşi işaret etti.

"Hattie ve ben eğleneceğiz."

Erica daha dik oturdu. "Yeni işini uygun bir şekilde kutlamalıyız. Tebrikler." Bardağına uzandı ve Anna da aynısını yaptı.

"Tebrikler." Oyunbozanlık edip başının ağrıdığını itiraf etmek istemedi, bu yüzden küçük bir yudum aldı. "Yani artık ilişki yok mu?"

Claudia omuz silkti. "Asla demiyorum, ama eğer olursa o zaman daha seçici olacağım. Sanırım sen ve Pete'in sahip olduğu şeye sahip olmayı arzuluyorum. Elbette uzun zamandır birliktesiniz ama aranızda hâlâ bir kıvılcım var. Birbirinizi güldürüyorsunuz. Birbirinize takılıyorsunuz. Birbirinizi gördüğünüze memnun oluyorsunuz. Sen Birbirimize her zaman saygılı davranır ve düşünceli şeyler yaparız. Pete bile bazen senin için yemek yapar. John'un birlikte olduğumuz süre boyunca bana hiç yemek pişirmediğini biliyor musun? Siz mükemmel bir çiftsiniz." Ellerini iki yana açtı. "Bütün bunları yüksek sesle söylemek bile beni kışkandırıyor."

Mükemmel çift mi?

Anna duygularının o kadar hızlı yükseldiğini hissetti ki onu kontrol edemedi. Savunmasını aşarak onu ezip geçti.

"Anna?" Claudia dehşete kapılmış bir halde doğruldu ve bacaklarını kanepeden aşağı salladı. "Ne oldu? Ne dedim ben?"

"Biz mükemmel bir çift değiliz. Onu incittim." Anna eliyle ağzını kapattı ve iyiymiş gibi davranmaktan vazgeçti.

"Kime zarar verdin?"

"Pete. O sürekli beni düşünüyor ve ben onun duygularına karşı düşüncesiz ve umursamaz davrandım. O korkunç şeyi yaptım, onu hafife aldım." Pişmanlık ve paniğe yakın bir şey hissetti.

"Nasıl? Anna, Pete'e tapıyorsun." Claudia'nın sesi sakinleştiriciydi. "Bunu hepimiz biliyoruz. Pete de biliyor."

Seviyor muydu? Ona sık sık onu sevdiğini söylüyordu ama asıl önemli olan bunu göstermekti. Onu ne kadar sevdiğini *hissettirmekti*. Ve görünüşe göre bunu yapmamıştı.

Erica daha yakına kayarak kolunu ona doladığında kanepenin alçaldığını hissetti. "Bize ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"Bu benim hatam. Çocukların gitmesinden ne kadar korktuğumu biliyorsun." Öne doğru uzandı ve şarabı silmek için kullanılmamış tek mendili aldı. "Ve Pete'le bu konuyu konuştum çünkü her zaman her şey." Burnunu sümkürdü. "Ve her zaman yaptığı gibi dinledi, ama son zamanlarda konuşmalarımızda bir şeyler ters gidiyordu."

"Kapalı mı?"

"Küçük şeyler. Her zamanki gibi birbirimize bağlandığımızı hissetmiyordum. Oyuncakçı ziyaretimizden sonra kendimi biraz kötü hissediyordum, bu yüzden onu aradım ve -" bu konuda konuşmaya dayanamıyordu "- temelde onu ilgisiz hissettirdiğimi söyledi."

"Alakasız mı?"

"Sanki hiç önemi yokmuş gibi. Ona gitmelerinden ne kadar korktuğumu söylediğimde bunu kişisel algıladı. Sanki hayatımda hiçbir şey kalmadığını söylüyormuşum gibi. Sanki çocuklar gittikten sonra her şey bitecekmiş gibi. Belli ki bir süredir bunu hissediyordu ve hiçbir şey söylememişti. Çocuklara çok odaklanıyorum. Biliyorum. Muhtemelen çok fazla. Haksız değil."

"Çocuklar hayatınızın büyük bir parçası."

"Biliyorum." Durakladı. "İyi bir anne olmak benim için çok önemliydi."

"Ve öylesin de. Çocuklarınızla harika bir ilişkiniz var."

"Ama ne pahasına? Pete ve ben eskiden randevu geceleri ve birlikte vakit geçirme konusunda disiplinliydik ama son zamanlarda, Pete ne zaman bir hafta sonu tatili önerse, neredeyse her zaman gitmemek için bir neden buluyordum. Sanırım bilinçaltımda çocuklarla geçirdiğim bu zamanı en iyi şekilde değerlendirmek istiyordum. Dördümüz yapabileceğimiz bir şeyi neden sadece ikimiz yapalım ki? Bunu hiç düşünmedim bile. Herkes yaşam dengesinden bahsediyor. Bunu doğru yapmaktan. Ama ben ailemde dengeyi kuramadım. Bunu şimdi görebiliyorum ama geri alamıyorum."

"Titriyorsun." Erica elini onunkinin üzerine koydu ve sıktı. "Kitapçıya gittikten sonra bu konuşmayı yaptınız. O zamandan beri nasıl gidiyor?"

"O zamandan beri konuşmadık. Ve bu bizim için alışılmadık bir durum." Anna tekrar burnunu sümkürdü. "Birkaç mesajlaştık ama ne zaman arasam açmıyor. Sonra bana bir mesaj gönderdi ve boş bir zamanı olduğunda arayacağını söyledi. Boş bir an mı? Bu da ne demek oluyor?" Kendini sarmalın içinde hissediyordu ve sakinleşmeye çalıştı.

"Belki de gerçekten boş vakti yoktu," dedi Claudia ve ikisi de ona bakınca omuz silkti. "Ne? Burada Pete'den bahsediyoruz. Pete somurtkan biri değildir."

"Bu doğru." Erica Anna'nın elini sıkıca kavradı. "Sen ve Pete'de her zaman hayranlık duyduğum -ve imrendiğim- şeylerden biri, her zaman ikiniz için de işe yarayan bir çözüm bulma yeteneğinizdir. Yaptığımız bir konuşmayı hatırlıyorum

Bir keresinde bana savaş alanlarını seçmenin önemli olduğunu söylemiştin. Bana Pete'le ilgili seni çileden çıkaran şeyler olduğunu söylemiştin."

"Kasesini bulaşık makinesinin üstüne bırakma şekli." Anna burnunu çekti ve gülümsemeye çalıştı.

"Ve senin hakkında onu kızdıran şeyler."

"Her zaman her şeye en az on dakika geç kalıyorum."

"Aynen öyle. Ama ikiniz de işleri ne zaman oluruna bırakacağınızı biliyorsunuz. En önemli şey, ikinizin de sorunları çözme konusunda iyi olmanız."

Bu doğrudu, ama bu sefer sorun oydu.

"Erica haklı," dedi Claudia. "Sen ve Pete'in düzeltmeyeceğiniz hiçbir şey yok." "Bilmiyorum." Anna eskiden buna inanırdı ama kendine güveni sarsılmıştı. Kendinden utanıyordu ama kafası da karışmıştı. "Mesele şu ki, çocukların gitmesinden korkuyorum ve korkmuyormuş gibi davranmam." Ama yapabiliirdi

Bu konuda daha hassas davranması gerektiğini şimdi anlıyordu. Pete'in tepkisini nasıl yorumlayabileceğini hiç düşünmeden içeri dalmıştı.

Erica bir an sessiz kaldı. "Pete'i sevebilir, onunla birlikte olmaktan keyif alabilir ve yine de çocukların gidişine üzülebilirsin," dedi sonunda. "O akıllı bir adam. Bir duygunun diğerini yok ettiğini düşünmüyordur herhalde?"

"Bilmiyorum. Ama neden incindiğini anlayabiliyorum." Bunu itiraf etmek acı vericiydi. "Bir kez olsun olumlu şeylerden bahsetmedim, sadece olumsuz şeylerden bahsettim. Hiçbir zaman *Hey, Pete, bir gemi seyahatine çıkabiliriz ya da Paris'te bir ay geçirebiliriz* demedim. *Fransızca.*"

Claudia hızlıca, "Onun bir işi var," dedi, "bu yüzden Paris'te bir ay kalması zor olur."

"Bunu düzeltmem gerek." Anna zonklayan başını parmaklarıyla ovuşturdu. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Lüks bir otelde yer ayırtabilir ve yeni iç çamaşırları alabilir misin?"

"Bence durum bundan daha karmaşık. Olaylara farklı bakmam gerekiyor. Kara bulutlar yerine fırsatları görmeliyim. Örneğin bu Noel'i ele alalım. Çok fazla geleneğimiz var ve bunlar yavaş yavaş kayboluyor. Heyecanlanmak yerine, *ya bu son kezse diye* düşünüyorum. Bu bir son gibi geliyor." Elini Erica'nın elinden çekti ve kendine bir bardak su doldurdu. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapacağım ben?"

"Bize sorma," diye mırıldandı Claudia. "Sen ilişki uzmanısın. Sen ve Pete, siz-"

"Evet, ama biz değiliz." Ve ona ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etti. arkadaşlarının ona her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordu. Bunu birinden duymaya ihtiyacı vardı, tercihen Pete'den, ama o değilse de arkadaşlarından.

Ama yapmadılar. Sanki her zaman kaya gibi sağlam gördükleri ilişkilerinin temelindeki bu sarsıntı bir şekilde onları da sarsmış gibi sessiz kaldılar.

Claudia çaresizce omuz silkti. "Bilmiyorum, Anna. Erica mı? Kriz uzmanı sensin."

"Evlilik krizi uzmanı değilim." Erica elini ensesinde gezdirdi ve nefes aldı. "Hepimizin sakın kalmaya ihtiyacı var. Belki birkaç şeyi farklı yaparsanız, duygularına önem verdiğinizizi ona göstermiş olursunuz."

Onların endişesi Anna'nın kendi kaygı duygularını daha da arttırdı.

"Ne gibi? Çocukların üniversiteye gitmesi için sabırsızlanıyorum desem yalan olmaz."

"Bilmiyorum," dedi Erica. "Ama belki de küçük şeylere takılıp kalmamakla ilgilidir. Claudia?"

"Neden bana bakıyorsun? İlişkim ben farkına bile varmadan dağıldı. Yardım edecek son kişi benim."

Erica bocaladı. "Ağaç yüzünden üzgündün - çocukların planları vardı, sen her zamanki gibi kalmak istedin. Pete öğle yemeği önerdi."

"Ve bu çok düşünceliydi." Anna elleriyle yüzünü kapattı. "Ve onu tersledim. Esnek olmalıydım. Ve bu kadar çabaladığı için minnettar olmalıydım."

Erica onun sırtını hafifçe ovdu. "Belki de eskilere tutunmak yerine yeni gelenekler yaratmanın zamanı gelmiştir."

Anna ellerini kucağına bıraktı. Kendini bitkin hissediyordu. "Herhangi bir önerin var mı?"

Erica omuz silktilti. "İyi maceralar."

"Noel'de mi?" Anna suyundan bir yudum aldı. "Ne tür bir macera?"

"Bilmiyorum. Ama farklı bir şey yap," dedi Erica. "Bu şekilde oturup bunun son kez olup olmadığını merak etmeyeceksiniz çünkü bu ilk kez olacak. Kontrolü ele alın."

"Ayrıca, hayatınızı büyük bir boşluk olarak görüyorsunuz ama yapabileceğiniz çok şey var. Çocuklarla aran çok iyi," dedi Claudia.

"Bununla bir şeyler yapamaz mısınız? Bir okulda gönüllü çalış. Bir kütüphanede çalış. Oradaki bütün kitapları biliyorsun. Bir çocuk kitap kulübü falan kur."

Anna ona baktı. "Çocuk kitap kulübü mü?"

"Evet, kütüphanenizin buna ev sahipliği yapacağına eminim. Buna bayılırlar. Ya da belki okulları dolaşabilirsiniz. Gezici bir kitap kulübü olursunuz."

Anna içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Bir çocuk kitap kulübü. "Bu fikri sevdim. Nasıl işleyeceği hakkında bir fikrim yok ama düşünülmesi gereken bir şey."

Tam bu konuyu daha fazla tartışacaktı ki telefonu çaldı. Telefonu eline aldı ve kalbinin daha hızlı attığını hissetti. "Ben Pete." Parmakları o kadar terlemişti ki neredeyse telefonu düşürecekti. "Meşgul değilsem onu aramamı istiyor."

"Meşgul değilsin. Ara onu. Sonra geri gel ve bize neler olduğunu anlat çünkü bu stres bizi öldürüyor." Claudia kapıya doğru bir el salladı. "Burada kalacağız, yiyip içeceğiz ve kadınların kocalarını öldürme nedenlerini tartışacağız."

"Bu kitap hakkındaki konuşmamız bittiyse, onu daha önce öldürmediğine şaşırdığımı söyleyerek konuşmayı bitirmek istiyorum." Erica kitabı aldı ve Anna'yı hafifçe itti. "Git ve Pete'e sevgilerimizi ilet. Şimdi Claudia, sen ve ben bir adamın nasıl öldürüleceği ve bundan nasıl kurtulunacağı hakkında konuşacağız."

"Her zaman yiyecek kullanmayı tercih etmişimdir."

Anna gözlerini devirdi. "Siz ikiniz çok hoşsunuz." Ama ortamı yumuşatma çabalarını takdir ediyordu.

Oda anahtarını ve çantasını kaptığı gibi kapıya yöneldi.

"Umarım iyi geçer." Claudia rahat görünmek için çok çabaladı ve Anna arkadaşlarının da artık neredeyse kendisi kadar gergin olduğunu söyleyebilirdi.

"Teşekkürler."

Tam olarak ne söyleyeceğini düşünmek için daha fazla zamanı olmasını dileyerek odasına doğru yürüdü.

Kapıyı arkasından kapatıp botlarını çıkarırken elleri titriyordu. Hayatının yarısından fazlasını Pete'le birlikte geçirmişti. En iyi arkadaşıydı ve gergin hissetmesi çok saçmaydı ama yine de telefonunu eline alıp aramaya hazırlanırken gergin hissediyordu.

Birlikte geçirdikleri onca yıl boyunca hiç bu kadar büyük bir tümseğe çarpmamışlardı. Şu anda bu, yapacağı en önemli konuşma gibi geliyordu. Ya yanlış bir şey söylerse? Birini Pete'i tanıdığı kadar iyi tanıması, Pete'i sevdiği kadar iyi sevmesi ve yine de yanlış yapabilmesi onu şok etmişti. Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve onu aradı.

"Merhaba."

"Merhaba. Daha önce görüşemediğimiz için üzgünüm. Burada biraz baskı var.

Bir dakika bekleyin. Lola, Meg'in ayakkabılarından birini bulmuş ve onu çiğniyor. Lola! Bırak onu. Dedim ki-" Bir duraklama oldu ve Lola'nın mutlu bir şekilde havlama sesi duyuldu. "Lanet olsun. Beş yıl boyunca hiçbir şey ters gidemez sanıyordum.

Seni aramam dakikalarımı aldı. Bunu nereden buldu? Dikkatli davrandım. Özür dilerim."

Anna hangi ayakkabılar olduğunu sormak istedi ama sonra umursamadığına karar verdi.

Meg'in ayakkabıları Meg'in sorunuydu. Meg hakkında konuşmak istemedi.

"Eğer Meg ayakkabıları Lola'nın alabileceği bir yere bıraktıysa, bu onun suçu." "Bu senin gözetiminde olmazdı."

"Tabii ki olur."

"Olmayacağını ikimiz de biliyoruz, Anna. Sen bu işte harikasın. Sen mükemmel bir annesin."

Yatağın kenarına oturdu. Mükemmel bir şey değildi. "Seni birkaç kez aramayı denedim."

"Biliyorum ve sizi geri aramam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Sen

Ev idaresini basit göstermeye çalışıyorsun ama ben sen değilim. İşler biraz zamanımı alıyor. Ve bunu itiraf etmek utanç verici çünkü mutfağı su basmadan bir yük çamaşır yıkamak ne kadar zor olabilir ki?"

"Mutfağı su mu bastı?"

"Merak etme, kurutmayı başardık, ama bana mesaj attığında telefonuna cevap vermem ve suçumu itiraf etmem mümkün değildi. beceriksizlik."

Bu yüzden mi cevap vermemişti? "Ama dün ben de sana mesaj attım."

"Evet ve telefonumu evde unuttuğum için cevap veremedim."

"Telefonun evdeyse, neredeydin?"

"Evde olmaz." İç çekti. "Evin dışında kilitli." "Kilitli-"

"Evet, kilitli. Ön kapıyı kapattım ve anahtarları almayı unuttum. Bunu asla yapmadığını biliyorum çünkü düzenli birisin ve dokuz iş yapmakta harikasın.

Ama ben her seferinde tek iş yapan bir adamım ve Lola'yı yürüyüşe çıkarmaya çalışıyordum, tam çıkarken telefon çaldı ve dikkatim dağıldı, biliyor musunuz? Önemli değil. Ama bu, telefonuma kavuştuğumda seni aramak için çok geç olduğu anlamına geliyordu."

"Anahtarımız yan komşumuz Sharon ve Mike'ta."

"Bunu alt kattaki pencereden içeri girdikten yarım saat sonra hatırladım."

Yüzünü buruşturdu. "Ben yokken epey hareketli zaman geçirmişe benziyorsun."

"En iyi haftam değil. Zavallı Daniel'in da kız sorunları var, o yüzden destek olmaya çalışıyorum."

"Kız sorunu mu?" Pete'e odaklanmaya kararlı olsa da, en küçük çocuğu için endişelenmekten kendini alamıyordu. "Bunun hakkında konuştu mu?"

"Biraz. Fazla değil. Ama ben hallederim. Bunun için endişelenme."

"Ne yaptın sen?"

"Bilgisayar oyunları oynadık. Doğal olarak beni mahvetti, Meg'in aceleyle unutmama izin vermeyeceği bir şey."

Onları koltukta yan yana hayal etti ve içindeki sıkı düğüm yavaşça çözüldü. Pete Daniel'a ne olursa olsun onun yanında olduğunu göstermişti. Her zaman onun köşesinde.

Boğazına bir yumru yerleşti. Bazen çocuklar onun sorumluluğundaymış gibi hissediyordu ama bu doğru değildi, değil mi? Onlar doğduğu andan itibaren doğduklarında Pete de onlara göz kulak oluyordu. Hâlâ da onlara göz kulak oluyordu.

"Konuştuğumuzda bunları bana neden anlatmadın?"

"Daniel hakkında mı? Çünkü gerek yoktu. Endişeleneceğini biliyordum ve endişelenmeni istemedim. Ben hallettim. Geri kalanına gelince, gururlu ve inatçıyım ve modern bir adam olduğumu düşünmeyi seviyorum. Ama görünüşe göre, beni yenen bazı ev işleri var ki bunu itiraf etmek utanç verici.

Bir şekilde geleneksel rollere büründük. Çöpü ben çıkarıyorum, araba için kış lastikleri ayırıyorum, açılmayan camları tamir ediyorum ve karı temizliyorum. Geri kalan her şeyi sen yapıyorsun."

Anna sevginin içinden sızdığını, her köşesini doldurduğunu hissetti.

"Bunları yapmana sevindim, çünkü bunları yapmaktan nefret ediyorum. Ev işleri söz konusu olduğunda gülünç derecede geleneksel olmamız kimin umurunda? Bizim için uygun. Bu anlaşmadan memnunuz. Önemli olan tek şey bu." Gözleri doldu. "İşin berbat olduğu zamanlarda bile ofise gidip geldiğin onca yıldan bahsetmeyi unutuyorsun. Hayallerimi gerçekleştirebilmem ve çocuklarla evde kalabilmem için bize destek olmak adına ne gerekiyorsa yaptın." Onun her zaman yanında olduğunu düşündü. Onun sakinliğini,

soğukkanlı doğası kötü bir durumu daha iyi hale getirmişti. Güçlü, nazik ve iyiydi. Ve ona aitti. "Oh, Pete-" Rahatlama o kadar yoğunu ki titrediğini hissetti. "Çok memnun oldum."

"Beceriksiz olduğum için memnun musunuz?"

"Beceriksiz değilsiniz. Aramamanın sebebinin bu olmasına sevindim."

"Başka ne sebep olabilir ki?"

"Seni üzdüm. Çünkü son zamanlarda tek düşündüğüm çocukların gitmesi." "Üzıldüm ama bu benim sorunumdu. Seni üzgün görmek Yardım edemeyeceğim bir şey beni çaresiz hissettiriyor. Yetersiz."

Şaşırmıştı. "Yetersiz mi? Nasıl yetersiz?"

"Çünkü bu bizim ailemiz. Her şeyin istikrarlı ve herkesin mutlu olduğundan emin olmak benim işim. Çocuklardan birinin bir sorunu varsa, bunu düzeltmek için elimden geleni yapacağım veya kendi kendilerine düzeltmelerine yardımcı olacağım. Senin için de aynısı geçerli. Ama ben Bu konuda sana yardım etmenin bir yolunu bul."

Her şey birden daha anlamlı gelmeye başladı. "Bu yüzden mi başka bir bebek önerdin?"

"Çaresiz önlemler. Ne yapacağımı bilemedim, Anna. Basit bir çözüm olmasını istedim. Bizim yeterli olmamızı istedim."

Duygularını zapt etmekte zorlanıyordu. "Biz yeteriz. Yeterliden de fazlasıyız."

"Mutfakta Noel ağacı hakkında yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musun? Çocuk sahibi olduğun için pişman olmadığımı söylemiştin. Onların başına gelen en iyi şey olduğunu söylemiştin ve ben de katılmışım."

"Evet." Onun bununla nereye varmak istediğini merak ediyordu.

"Yanılmışım." Durakladı. "Çocuklar başıma gelen en iyi şey değil, Anna. Sen başıma gelen en iyi şeysin çünkü sen olmasaydın çocuklar da olmazdı. Rahatlık olmazdı, Hoş geldin evi. Kahkaha ve sıcaklık olmazdı. Sensin, Anna. Benim için her zaman sendin. Sen her şeyimsin."

Sen her şeysin.

Duygularıyla savaşmaya çalışmaktan vazgeçti. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

"Sen de benim her şeyimsin. Ve sana bir özür borçluyum. Hem de büyük bir özür. Seni incittim-" sesi çatallaştı "-ve bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum. Ben

Düşüncesiz ve dikkatsizdim ve bunu bir daha asla yapmayacağım. Ne zaman çocuklara bu kadar odaklandım bilmiyorum ama bu değişecek. Evet, her şeyin değişiyor olması beni üzüyor ama aynı zamanda heyecanlıyım. Evde yaşayan çocuklarımız varken yapmamızın mümkün olmadığı şeyleri yapacağımız için heyecanlıyım. Bunu daha önce söylemem gerekirdi. Özür dilerim Pete." Erica'nın şarap kazasında tüm mendillerini tüketmişti, bu yüzden gözyaşlarını koluyla sildi.

"Ağlama, tatlım." Sesi yumuşaktı. "Gerçekten mi? Aslında mükemmel olmadığını bilmek güzel."

Boğuk bir kahkaha attı. "Sen neden bahsediyorsun? Tabii ki ben Mükemmel." Bu konuda şakalaşmak, aralarındaki o sıcaklığı bir kez daha hissetmek rahatlatıcıydı.

"Aslında, sen oldukça mükemmelsin. Bu haftadan sonra sanırım neden böyle hissettiğini daha iyi anlıyorum. Bu ev meselesi her şeyi tüketiyor.

ve bazen bunu unutuyorum. Bu sizin tüm dünyanız. İşinizi kaybetmekten çok daha fazlası, çünkü normalde işinizi kaybettiğinizde hala bir eviniz olur. Ama sizin durumunuzda ev hayatınızı dolduruyor. Bunu gerçekten anlayamadığım için üzgünüm."

Sonunda bir mendil buldu ve burnunu sildi. "Sana bir an için bile yeterli olmadığını hissettirdiysem özür dilerim. Ya da önemli olmadığını. Ya da birlikte yeni bir hayatı keşfetmeyi dört gözle beklemediğimi." Sesi çatallaştı. "Seni çok seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum. Ve seni seviyorum." Sesi yumuşadı. "Başka bir bebek sahibi olmakla ilgili söylediklerimin çılgınca bir öneri olduğunu biliyorum ama ciddiye almadım. Eğer istediğin buysa, yapalım."

Bu sefer cevap kolaydı. "İstediğim bu değil ama mutluluğuma her zaman dikkat ettiğin için teşekkür ederim."

"Bu durumda, bu geçişi sizin için nasıl kolaylaştırabileceğimizi düşünmeye başlamamız gerekiyor."

Minderlere yaslandı ve çocuk kitap kulübü fikrinden bahsedip bahsetmemeyi düşündü. Hayır. Önce biraz daha düşünmek istedi. "Bu hafta uzakta olmak bunun için iyi oldu. Bana biraz perspektif kazandırdı. Bunun bir alışma süreci olacağını kabul etmeliyim ve bunu kabullenip başka şeylere odaklanmalıyım. Belki Paris'e geri döneriz ve bu sefer manzaralı bir yerde kalırız ve halı pikniği yapmak yerine romantik bistrolarda yemek yeriz."

"Bu fikre bayıldım. Onları üniversiteye götürdükten hemen sonra bir gezi ayarlarız. Böylece evde oturup üzülmeziz."

"Sen de üzüleceğini mi düşünüyorsun?"

"Yapabilirim ama tabii ki bunu erkekçe bir şekilde yapardım. Arabanın motorunu tamir ederdim ya da bir şeyler pişirirdim ve güçlü olan benmişim gibi davranırdım. Meg'e iyi olup olmadığını kontrol etmek için beş kez mesaj attığımı kesinlikle itiraf etmezdim."

Güldü. "Paris kulağa iyi bir fikir gibi geliyor."

"Ve ben daha çok, bizim için ne kadar üzülüğünü düşünüyordum. Noel ağacı gezisi. Bu konuda çok rahat davrandım. Geleneklerimizi, özellikle de Noel'i ne kadar çok sevdiğini biliyorum, bu yüzden bunları devam ettirmek için daha fazla çaba göstereceğim."

"Sen rahat değildin. Geleneklere çok sıkı bağlıydım. Ağacı ne zaman getirdiğimizin ne önemi var? Genel olarak Noel hakkında çok düşündüm ve bir önerim var." Bu fikir aklına o sırada gelmişti.

Erica ve Claudia ile konuştukça ve bu konu hakkında dşşndke, bunun mükemmel bir çözüm olduğuna daha fazla ikna oldu.

Ailesinin de böyle dşşndğn umuyordu. Ve geleceğe gelince, çocuklar nihayet niversiteye gittiklerinde yeniden Anna ve Pete olmayı ğreneceklerdi.

Catherine Swift romantizmden vazgeçmiş olabilir ama Anna kesinlikle vazgeçmemişti. Bazen değişimi ele alırken dramatik ya da büyük bir şey yapmanız gerekmez. Bazen sadece vurguyu değiştirmeniz gerekir.

YİRMİ BEŞ

Erica

Erica bavulunun fermuarını çekti ve kapının yanına koydu. Bir haftanın geçtiğine inanmak zordu. Yedi günden daha kısa bir süre önce bu çileden kaçmanın yollarını aradığına inanmak zordu.

Kapıya vuruldu ve Anna'nın çobanpüskülü renginde bir kazak giymiş, taze ve mutlu bir şekilde orada durduğunu görünce kapıyı açtı.

"Bu da yeni bir kazak mı?"

"Belki. Muhtemelen." Anna pembeye döndü. "Bana yakışıyor, sence de öyle değil mi?" "Sana yakışan kocaman bir gülümseme." Erica ceketini aldı ve

odasının kapısını arkasından kapattı. "Aslında bir an için bizi endişelendirdiniz. Pete'le normal, mide bulandırıcı derecede pastoral evlilik uyumunuza geri döndüğünüzü bilmek bizi rahatlattı."

"Seni ve Claudia'yı özleyecek olsam da onu görmek için sabırsızlanıyorum." "Yakında bizi tekrar göreceksin." Hattie salonda belirince başını kaldırıp baktı.

Koridor. "Şans var mı?"

"Evet." Erica'ya gülümsedi. "Az önce bir iptal oldu. San Francisco'dan gelen bir çiftin ailevi bir acil durumu varmış ve

Seyahatlerini ertelediler, bu yüzden üç gecelik bir odam var. Olur mu?" Erica sinirlerinin biraz gerildiğini hissetti. Artık geri dönüş yoktu. "İşe yarar." Anna merakla ona baktı. "Geri mi dönüyorsun?"

"Geliyorum. Jack ve ben Noel'de küçük bir mola vermek için buraya geliyoruz."

"Ne?" Anna'nın çılgılığı koridor boyunca yankılandı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şey."

Erica, "Bahsettiğimiz kişi benim, bu yüzden muhtemelen öyle olmayacak," dedi. "Romantik olmadığımı biliyorsun."

"Çok yazık." Hattie sırtıyordu. "Odayı kalp şeklinde dev pembe balonlarla doldurmayı planlıyordum ve Claudia'dan pasta yapmasını istedim bile - Erica *Jack'i çok sever.*"

"Yatağın üzerine gül yaprakları atmayı unutma." Anna da gülümsüyordu. "Bu harika bir haber. Şansınız yaver giderse, kar yağışı bile Noel."

"Acaba başka bir yere yerleşmek için çok mu geç?" Erica etrafını romantiklerin sarmasına neden olacak ne tür bir günah işlediğini merak ediyordu. "Ve karda mahsur kalmak istemiyorum. Bu uygunsuz olur."

"Çok pratik birisin."

"Ve özellikle kırk yaşında bir kadın için çok fazla hayalperestsin."

"Neredeyse kırk." Anna çenesini kaldırdı. "Ve bu kırk yıl sana romantizmin yaş sınırı yoktur."

Erica kendini ve Jack'i düşündü ve Anna'nın haklı olabileceğini düşündü. Bunu kabul edeceğinden değil.

Onun yerine Hattie'ye baktı. "Neyle uğraşmak zorunda olduğumu görüyor musun?"

"Size Dağ Süiti'ni verdim," dedi Hattie. "İnanılmaz bir Bak. Buzdolabını şampanyayla dolduracağım. Yataktan çıkmak zorunda kalmayacaksın." Erica gülse mi çığlık mı atsa bilemedi. "Sen de mi Anna?"

"Tam olarak aynı ligde sayılmayız ama Anna gibi ben de mutlu sonu nerede bulursam bulayım kabul edeceğim."

Erica, Hattie'nin Noah'yla randevusundan döndüğünü görmüştü ve kendi mutlu sonunun da çok uzakta olmadığını hissediyordu.

"Şampanya hoş bir dokunuş ama herhangi bir yerde gül yaprağı görürsem çıkıyorum." Anna'ya döndü. "Manhattan'dan arabayla geleceğiz. Görünüşe göre Jack sık sık Vermont'a kayak yapmaya gidiyormuş. Eğer buralardaysanız yolda sizi ve Pete'i ziyaret edebiliriz. onu sorgulayın."

"Bunun için söz veremem," dedi Anna. "Öyle görünüyor ki biz buralarda olmayacağız. Uzaklara gidiyoruz."

"Noel için mi? Noel'de hep evde kalırsın."

"Bazı geleneklerimizi değiştirmemi sen önermemiş miydin? Noel'i evde geçirmek yerine buraya gelmeye karar verdim. Çocuklar çok heyecanlı ve sonunda seksi Jack'le tanışacağımı bildiğim için ben daha da heyecanlıyım."

Erica'nın birkaç günlük sessiz ve ihtiyatlı kaçamak fikri yok olup gidiyordu. İlişkilerinin bu hassas noktasında Jack'i arkadaşlarıyla tanıştırmak iyi bir fikir miydi? Belki de değildi. Ama öte yandan, eğer bu gerçekten bir ilişkiyse, o zaman arkadaşlarını da içermesi gerekecekti.

"Beni utandıracak mısın?"

"Bunu yapmamak için elimden geleni yapacağım ama söz vermem yanlış olur." Anna'nın ağzının köşesinde bir gamze belirdi. "Şimdiden özür dilerim."

"Claudia özel bir Noel yemeği menüsü hazırlıyor," dedi Hattie. "Masayı paylaşmayı tercih etmezseniz, sizi ayrı ayrı oturtabilirim."

Erica arkadaşına bir bakış attı. "Anna uslu duracağına söz verirse aynı masayı paylaşabiliriz. Eğer Jack beni doğru dürüst tanıyacaksa benim hakkımdaki gerçeği erkenden öğrendi. Şüpheli arkadaş zevkim de buna dahil."

"Çocuklar buna bayılır," dedi Anna. "Meg yanınıza oturmak için kavga edecek, ancak bunu dışarıdan havalı görünmeye çalışırken gizlice yapacak."

"Meg'in yanına oturmak istiyorum." Erica Hattie'ye baktı. "Delphi nerede oturacak?"

Hattie, "Kendimi her zaman misafirlerim için hazır tutarım," dedi, "bu yüzden Delphi genellikle benimle birlikte gelir. Oldukça resmi olmayan bir şey. O ve ben genellikle akşamları, ortalık sakinleştiğinde yemek yeriz."

"Neden masada bize katılmıyor? Böylece onun için endişelenmeden işine odaklanabilirsin. O da benim yanımda oturabilir." Erica rahat görünmeye çalıştı ama Anna'nın ona şaşkınlıkla baktığını görebiliyordu. "Ne? Noel Günü'nde nasıl davranmam gerektiğini bilmek için onun talimatlarına güveniyorum."

"Erica Teyze rolüne rahatça kayıyorsun." Anna ona göz kırptı. "Seksi Jack'in yanına oturacağım, böylece onu daha iyi tanıyabilirim."

"Bu durumda, ilişkimizin akşama kadar bitmiş olacağından eminim." Jack'ten sanki bir çiftmişler gibi bahsetmek garip geliyordu, oysa kendine karşı dürüst olsa uzun zamandır bir çift olmuşlardı. Sadece bunu kabul etmeyi reddediyordu.

Başka kimse yok Erica.

"O halde karar verildi." Hattie Erica'nın bavuluna uzandı. "Teknik olarak hâlâ burada aile üyesi olarak değil, misafir olarak bulunuyorsun, o yüzden bavulunu senin için aşağıya götüreceğim."

"Saçmalama." Erica çantayı geri aldı. "Eğer birine yardım etmek istiyorsan, Anna'nın yeni kazaklarını taşımasına yardım edebilirsin."

Koridor boyunca ilerlediler ve Delphi'nin Rufus'la oynadığı merdivenlerden aşağı indiler.

"Erica Teyze!" Koşarak Erica'nın yanına gitti ve kollarını ona dolayarak sıkıca sarıldı. "İnsanların gitmesinden nefret ediyorum."

Erica saçlarını karıştırdı ve boğazında bir yumru hissetti. "Ayrılmaktan nefret ediyorum." Delphi ile göz hizasına gelecek şekilde çömeldi. "Ama geri döneceğim"

Noel için." Rufus patisini krem rengi paltosunun üzerine koydu ve kız kendine daha köpek dostu bir gardırop almayı aklına not etti.

Delphi ona tutundu. "Geri döneceğine söz veriyor musun?" Erica tereddüt etmedi. "Söz veriyorum."

"Sebze yiyen dinazorların kafalarının yanlarında gözleri olduğunu biliyor muydunuz?"

Erica gülümsedi. "Bunu bilmiyordum ama seni bir daha görmeden önce çok çalışacağım."

Zaten dört gözle bekliyordu.

YİRMİ ALTI

Hattie

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. *Bir hikâye daha* yaklaşık on hikâyeye dönüştü ve daha sert olmayı öğrenmem gerekiyor. Noel arifesi olduğunu biliyorum ve kolay olmasını beklemiyordum ama uyuyacağını hiç sanmıyordum." Hattie kanepeye, rahatça uzanmış olan Noah'nın yanına çöktü. Kalbi hafifçe çarptı. Onu her zaman görüyordu ama bu şekilde değil. Sanki hayatlarının bir parçasıymış gibi oturma odasına yayılmamıştı. "Ne okuyorsun?"

"Delphi'nin dinozor kitabı." Kitabı kapattı ve tekrar masanın üzerine koydu. "Stegosaurus'un vücuduna kıyasla çok küçük bir kafası olduğunu biliyor muydunuz?"

"Evet. O kitapların her kelimesini ezbere biliyorum." Hattie başını kanepeye yasladı. "Lütfen beni daha fazla dinozor gerçeğiyle bombardımana tutma. Bazen rüyamda dinozorları görüyorum."

Bir kaşını kaldırdı. "Rüyada dinozorları mı görüyorsun?"

"Hayatımda büyük bir rol oynuyorlar. Benim için bale ya da oyuncak bebek yok."

"Bu doğru mu?" Kolunu ona doladı ve daha da yaklaştırdı. "Belki de sana hayalini kurabileceğin başka bir şey vermenin zamanı gelmiştir." Ağzı kızinkine yaklaştı ve gözlerindeki bakış kıza konuştukları konuyu unutturmaya yetti.

Rüyalar. Rüyalar hakkında konuşuyorlardı.

"Başka bir şey hakkında rüya görmek istiyorum." Kendini bir genç kız kadar nefessiz hissetti. "Aklında özel bir şey mi vardı?"

Yavaşça gülümsedi. "Peki ya köpekbalıkları?"

Gülmeye başladı ama sonra adam onun ağzını kendi ağzıyla kapatıp onu öptü ve o da onu kalbi küt küt atana ve midesi eriyene kadar öptü.

Kollarını ona doladı, sertliğini hissetti

Ellerinin altındaki omuz kasları. Öpücüğü ham ve ustacaydı, daha derin, daha samimi bir şeyin başlangıcıydı ama ikisi de bunun bu gece olmayacağını biliyordu.

Hattie zevkten dört köşe olsa da yan odada uyuyan Delphi'nin farkındaydı.

İsteksizce geri çekildi. "Delphi-"

"Biliyorum." Sesi sertleşmişti ve geri çekilip bir an için gözlerini kapattı. "Bana biraz zaman ver. Seksi olmayan bir şey hakkında konuşalım."

Seksi değil mi?

"Bir T. rex'in yaklaşık yedi bin kilogram ağırlığında olduğunu biliyor muydunuz?"

Gözlerini açtı. "Zaman kısıtlı yemek yemeyi denedi mi?"

Gülümsedi ve ateşe bakarak daha da sokuldu. "Eskiden Noel'i severdim."

Elini onun elinin üzerine kapattı. "Peki ya şimdi?"

"Bu yıl yine bayıldım." Ona bakabilmek için yana kaydı. "Bu senin sayende. Noel arifesinde burada, oturma odamda olduğuna inanamıyorum. Sanki-"

"Nasıl hissettiriyor?"

"İyi hissettiriyor. Noel'in hissettirmesi gerektiği gibi hissettiriyor." Elini kaldırdı ve adamın yüzünü, çenesinin sertliğini, saçlarının ipeğini izledi.

Onun elini tuttu ve avucunu öptü. "Bana da Noel gibi geliyor."

"Delphi bu akşam burada olduğun için çok heyecanlıydı. Sen de ona karşı çok sevimliydin."

"Sevimli mi?" Hâlâ onun elini tutan Noah kaşlarını çatı. "Kendimi sevimli biri olarak görmüyorum. Kendimi bir ayıyla savaşıırken çubukları birbirine sürterek ateş yakabilen sert bir açık hava adamı olarak görüyorum."

Gözlerini büyüttü. "Son zamanlarda çok fazla ayıyla mı savaştın?"

"Günde yaklaşık on tane. Bazı günler yirmi."

"Yılın bu zamanında ayıların uyuması gerekmiyor mu?"

Omuz silkti. "Onlar da tıpkı bizim gibi Noel için heyecanlanıyorlar."

Başını onun omzuna yasladı, uzun zamandır ilk kez kendini mutlu ve rahatlamış hissediyordu. "Delphi'nin sana eskiden ne dediğini hatırlıyor musun?"

Noel ağacı adam?"

Parmakları onun parmaklarında sıkılaştı. "Evet. Bu unvan beni oldukça mutlu etti."

Kim Noel ağacı adamı olmak istemez ki?"

Hattie durakladı, sanki çok önemli bir şeyin kıyısında dengede duruyormuş gibi hissediyordu. "Seni seviyor, Noah."

"Ben de onu seviyorum." Bunu tereddüt etmeden, kolayca söyledi ve sonra onu nazikçe kendine çekti. "Ben de seni seviyorum. Merak ediyorsan diye söylüyorum."

Kelimeler nefesini kesmişti. "Noah-"

"Benim bir gündemim yok." Parmaklarını kızın çenesinin altından geçirdi ve doğrudan kendisine bakması için yüzünü kaldırdı. "Sana gerçeği söylüyorum, hepsi bu. Şimdi bana Delphi'nin incinmesinden endişelendiğini söyleyeceksin ama onu asla incitmeyeceğimi biliyorsun. Seni de asla incitmem, ama bunun karmaşık olduğunu ve muhtemelen hazır olmadığını anlıyorum. Ama nasıl hissettiğimi bilmeni istedim, böylece kendini hazır hissettiğinde bana haber verebilirsin."

"Ben de seni seviyorum." Bu sözleri söylerken hiç tereddüt etmedi çünkü doğrudular. Noah'yı seviyordu. Bu ilişkinin kolay olmayacağını bildiği gibi, Brent'e olan duygularını öylece silemeyeceğini, suçluluk duygusunun gelip gideceğini de biliyordu. Başka bir adama aşık olacağını düşünmemişti ama olmuştu ve bunu görmezden gelebilir ya da bir hediye olarak kucaklayabilir ve mutluluğun hayatında iki kez karşısına çıkmasına minnettar olabilirdi. "Ve senin Delphi'yi asla incitmeyeceğini biliyorum. İkimiz için de çok iyi bir arkadaş oldun." Ve onunla birlikteyken nasıl hissettiğini asla saklamak zorunda kalmayacağını biliyordu. Bir an üzülse, suçluluk duysa ya da acı çekse bile asla iyiymiş gibi davranmak zorunda kalmayacaktı. Noah hiçbir zaman

Pek çok insanın yaptığı gibi öneriler sundu ya da *düzeltti*. Onun acısını küçümsemedi.

Ona tek ihtiyacının zaman olduğunu söylemedi. Bunu kabullenmiş gibiydi. Hayatta bazı şeyler zordu ve bazen kestirme yollar yoktu ve kendi yolunuzu bulmanız gerekiyordu ve diğer herkesin yapabileceği tek şey dinlemek ve destek sunmaktı.

"Bunu senden duymak sahip olabileceğim en güzel Noel hediyesi. Umarım bir gün küçük ailenizde benim için de bir yer olur." Onu tekrar öptü, ama bu sefer yavaşça ve sonsuza kadar böyle kalabilirdi, dudakları onunkinde ve sözleri kalbinde.

"Sen zaten bizim ailemizdensin." Ama içindeki anne hâlâ görev başındaydı ve sonunda gevşedi. "Geç oldu ve Delphi şafaktan önce kalkacak. Gitmelisin ama gitmeni istemiyorum. Bu gecenin bitmesini istemiyorum." Kendi ihtiyaçları ve bir anne olarak sorumluluğu arasında kalmıştı.

"Ben de öyle." Saçlarını okşadı ve onu kendine yakın tuttu. "Yarın ne yapıyorsun?"

"Tıpkı diğer günler gibi, ama Noel Baba, hediyeler ve aşırı hareketli, aşırı heyecanlı bir çocukla."

Kaşlarını kaldırdı. "Sanırım kendinden bahsediyorsun?"

"Doğal olarak. Delphi ölçülü, yetişkin olan." Delphi'nin nasıl Onunla yaptığı sohbetler neredeyse her zaman gülümsemesine neden oluyordu. "Hediyelerimi hunharca açtıktan sonra, kız kardeşim ve seksi Jack de dahil olmak üzere bir oda dolusu konuğa Noel yemeği sunmaya hazırlanmak için muhtemelen birkaç büyük fincan çok sert kahve içeceğim."

"Seksi Jack mi? Onun seksi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Neden? Kışkandın mı?" Onu kızdırma sırası ondaydı.

"Bilmiyorum. Ayılarla güreşebilir ve ağaç kesebilir mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Onunla hiç karşılaşmadım. Giriş yaptıklarında Chloe buradaydı ve o zamandan beri odadan çıkmadılar."

"O zaman onun seksi olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama Anna ona böyle diyor. Kendi kararımı vermek için bekliyorum." Gizemli Jack her neye benziyorsa, Noah kadar seksi olmayacağından emindi.

"Bu her şeyi çözer. Yarın burada olacağım, yardım edeceğim." Ona doğru eğildi, onu tekrar öpmek niyetindeydi ki ikisi de arkalarından bir ses duydular. Suçluluk duygusuyla birbirlerinden ayrıldılar.

Telaşlanan Hattie saçlarını düzeltti ve ayağa fırladı. "Delphi! Ne yapıyorsun? Uyuyor olman gerekiyordu."

"Denedim ama olmadı." Delphi kollarını açarak ona doğru koştu ve Hattie onu kucağına aldı, ağırlığını ve sıcaklığını hissetti ve kalbi doldu.

"Uyumalısın."

"Yapamam çünkü uykum yok. Zaten Noah da burada, yani Noel başladı."

"Noel daha başlamadı ve Noah da tam çıkıyordu," dedi Hattie hızla ve Noah da mecburen ayağa kalkıp ceketine uzandı.

"Bu doğru. Sadece gidiyorum."

Delphi başını salladı. "Gitmiyor. Gidemez." "Ne demek istiyorsun?"

"Gitmeyecek çünkü sabah uyandığımda burada olacak ve bu da muhtemelen çok erken olacak." Delphi heyecandan nefessiz kalmıştı. "Ona yazarsam bunun gerçekleşeceğini biliyordum."

"Kime yazdıysan?" Hattie'nin kafası iyice karışmıştı. "Ve Noah yarın bizi görmeye gelecek, ama sen uyandığında burada olmayacak. Tabii geç yatmazsan." Ve ikisi de bunun pek mümkün olmadığını biliyordu.

"Evet, öyle olacak." Delphi kararlıydı. "Çünkü Noel Baba'dan istediğim buydu."

"Noel Baba'ya mı sordun?" Endişelendiği gizemli *hediye* bu muydu? "Ondan tam olarak ne istedin?"

"Noel Baba'ya Noah'nın bizimle yaşamasını istediğimi söyledim. Ve Noel sabahı hediyeleri beni beklediği için Noah'ın burada olacağını tahmin ettim. gece boyunca bir ara. Ve işte burada." Gözlerini sıkıca kapattı.

"Hediyelerimi sabahtan önce görmemem gerekiyor."

"Bu durumda, seni doğruca yatağına götürsem iyi olacak. Noah'a iyi geceler dile."

"İyi geceler, Noah."

"İyi geceler, Delphi. Sabah görüşürüz."

Başı dönen Hattie, Delphi'yi odasına geri götürdü ve dinozoruyla birlikte güvenli bir şekilde yatağına yatırdı. "Şimdi gözlerini kapalı tut, uykuya dalacaksın. Seni seviyorum." Eğilip kızını öptü ve sonra kapıyı hafifçe aralık bırakarak odadan çıktı.

Noah onu bıraktığı yerde, elinde paltosuyla oturma odasının ortasında duruyordu.

"Görünüşe göre, sen onun Noel hediyesisin." Merakla ona baktı.

"Bundan haberin var mıydı?"

"Hayır. Bilseydim en azından hediye paketi yaptırırdım.

Bir ya da iki kurdele taktım." Onu kendine doğru çekti. "Bu eve gitmek zorunda olmadığım anlamına mı geliyor? Eğer beş buçuk gibi uyanacaksa, benim de beş gibi burada olmam gerekiyor demektir. Saat neredeyse gece yarısı oldu."

Hattie hâlâ kızının Noah'nın onlarla yaşamasını istediği gerçeğine alışmaya çalışıyordu.

"Neden bana daha önce bir şey söylemedi?"

"Muhtemelen Noel Baba ile onun arasında olduğunu düşünmüştür."

Kollarını ona doladı. "Bir uzlaşmaya ne dersin? Bu gece burada, senin kanepende uyuyacağım. Böylece Delphi sabah ağacın altında hediyelerini bulmaya geldiğinde gördüğü ilk şey ben olurum. Ya sonra? Peki, sadece bu bir gün bir seferde."

"Senin duvarın diğer tarafında olduğunu bildiğim için pek uyuyabileceğimden emin değilim."

"Bu ikimizi de yapar. Ama Noel Baba'nın uyanık olduğumu anlamaması için gözlerimi kapalı tutacağıma söz veriyorum."

Güldü. "Sen gerçek bir kahramansın, Noah."

"Ben de öyle düşünmek istiyorum."

Kollarını adamın boynuna doladı ve onu öptü, anın tadını çıkarıyordu. Şu anı. Ve bunu yapmaya devam edecekti. Her günü en iyi şekilde değerlendirecekti, sadece Brent'in bunu isteyeceğini bildiği için değil, sadece kızına iyi bir örnek olmak istediği için değil, kendisi için de. Brent gitmişti ama o hâlâ buradaydı.

Hasarlı, çürük ama hâlâ burada. Delphi, han ve destek vermeye hazır koca bir topluluk vardı.

Ve Noah vardı.

Gülümsedi ve yüzünü onun boynuna gömdü. Bu en güzel hediye idi.

EPİLOG

Hattie

"Hayatımda ilk kez kendim için pişirmediğim bir Noel yemeği yedim. Hem de ne yemek." Lynda peçetesini düzgünce katladı. "Sen ne düşünüyorsun Roy? Yediğin en güzel yemek miydi?"

"Gerçekten buna cevap vermemi mi bekliyorsun? Bunca yıllık evlilikten sonra bir iki şey öğrenmediğimi mi sanıyorsun? Yediğim en iyi yemek olduğunu söylersem seni kırmış olurum, yediğim en iyi yemek olmadığını söylersem de Hattie ve Claudia'yı kırmış olurum. Bu yüzden sadece mükemmel bir yemek olduğunu söyleyeceğim. yemek." Roy Hattie'ye gülümsedi ve yemek odasına göz gezdirdi. "Ve böyle düşünen tek kişi ben değilim. Bütün konuklarınız mutlu görünüyor."

"Güzel." Hattie mutfakla yemek odası arasında koşuşturuyor, herkesin ihtiyacı olan şeyleri alıp almadığını kontrol ediyordu. Yüzünün Noel Baba'nın giysisiyle aynı tonda kırmızı olduğundan emindi. "Sizi ihmal ettiğim için özür dilerim."

"Kimseyi ihmal etmiyorsunuz. İşini yapıyorsun ve iyi yapıyorsun." Lynda şarabından bir yudum aldı. "Kız kardeşinle konuşuyordum. Etkileyici bir kadın."

Hattie masanın öbür ucunda, Jack'in söylediği bir şeye gülmekte olan Erica'ya baktı. Jack'in dinozorlar hakkında ansiklopedik bir bilgiye sahip olduğu ortaya çıkmıştı, bu da onu Delphi'nin hemen gözdesi yapmıştı. O, Noah ve Erica yemek boyunca Delphi'yi eğlendirmiş, Hattie'yi konuklarla ilgilenmesi için yalnız bırakmışlardı.

Erica ve Anna'nın kitap kulübü haftasından sonra otelden ayrılımlarının üzerinden sadece kısa bir süre geçmişti ama Erica her gün Hattie'yi arıyordu.

Noel bittiğinde ve Erica iş için seyahat etmeye başladığında bu günlük görüşmelerin muhtemelen seyrekleşeceğini biliyordu ama yine de her konuşmaya değer veriyor ve kız kardeşi hakkında daha fazla şey öğrenmekten zevk alıyordu. Geçmiş yaşamları ve deneyimleri hakkında bilgi alışverişinde bulunmanın garipliğini aşmışlardı - Hattie'ye göre bu bir televizyon programının başlangıcını andırıyordu önceki bölümlerde neler olduğunu özetledikleri bir şov- ve ilişkileri giderek daha rahat ve doğal hale geliyordu. Erica ona Jack'le olan ilişkisinin

kendisini korkutacak kadar hızlı bir şekilde ciddileştiğini itiraf etmiş, Hattie de

Noah'ya karşı gerçek hislerini. O da gergindi ama hayat ona bir şey öğrettiyse, o da riskten uzak durursan mutluluktan da uzak duracağıydı ve bunu yapmamaya kararlıydı. Kendini duygusal olarak korumak çok şey kaçırmak anlamına geliyordu. Hattie için aşk almaya değer bir riskti ve muhtemelen Erica da aynı şekilde hissetmeye başlamıştı.

Yemek odasının geniş pencerelerinden Noah'nın eğilip Delphi'yi düştüğü kardan kaldırdığını görebiliyordu. Noel için ona yeni bir kızak vermişti ama Hattie, Delphi'nin gerçekten istediği tek şeyin Noah'nın hayatında olması olduğunu biliyordu ve görünüşe bakılırsa buna da sahipti.

Birdenbire karda ailesiyle oynamayı özler oldu. Çünkü Noah onun ailesiydi, bunu biliyordu, Erica da öyleydi ve hayatın nasıl bu kadar kasvetli görünebildiğini ve nasıl devam edeceğinizi bilemediğinizi ve sonra bir şekilde hayatta olduğunuzu takdir etmenizi sağlayan büyülü bir şey sunmayı başardığını düşündü. Kendini üzgün hissedeceği ve Brent'i özleyeceği günler olacağını biliyordu ama aynı zamanda bugün olduğu kadar mutlu hissedeceği günler de olacaktı. Her ikisini de kabul edecekti. Bishop kardeşlerin dediği gibi hayat buydu.

İki kadın şimdi pencerenin önündeki her zamanki masalarında oturmuş, Delphi'nin Rufus ve Noah ile karda oynamasını hoşgörüyü izliyorlardı. Hediyelerle gelmişlerdi ve hem ilkbahar hem de yaz için bir hafta daha rezervasyon yaptırmışlardı.

"Burası bizim ikinci evimiz, tatlım," demişti Ellen, Hattie onlara en sevdikleri odayı gösterirken, her konuğun ihtiyacını tam olarak karşılama konusunda olağanüstü bir yetenek sergileyen Chloe tarafından özenle dekore edilmişti.

Kolunda bir el hissetti ve Lynda'nın ona gülümsediğini görmek için döndü. "Paltonu al ve dışarı çık. Biraz eğlen. Bunu hak ettin. Biz ihtiyaç olursa seni arayabilirim."

Hattie tam bunu yapamayacağını söyleyecekti ki Delphi yüzünü yemek odasının camına dayadı ve annesine el sallayarak onlara katılmasını işaret etti.

Hattie de el salladı. Erkenden uyanmışlar ve ağacın altında hediyeleri açmışlardı; Noah kahvaltı hazırlamış ve uykunun öncelikli olmadığı bir geceden sonra ikisinin de ihtiyacı olan bol miktarda sert kahve tedarik etmişti.

"Git." Lynda onu nazikçe dürttü. "Onlarla biraz zaman geçir. Bütün sabah çok çalıştınız, şimdi kendi Noel'inizin tadını çıkarma zamanı."

"Gerçekten yapmamalıyım-"

"Kesinlikle yapmalısın." Erica sesini Lynda'nınkine ekledi. "Bunu halledebiliriz. Git ve karda oyna."

"Gidin." Anna sesini diğerlerine ekledi. Üzerinde yeni bir kazak vardı, bu kazak görünüşe göre şu anda kardeşiyle şakalaşmakta olan kızı tarafından örülmüştü.

Hattie aralarındaki iletişimden ne kadar yakın bir aile olduklarını anlayabiliyordu ve Anna ile Pete arasındaki sevgi de açıkça görülmüyordu. Anna çocuklara evden çorap getirmiş, Chloe de gece yarısı hediyeleri doldurmalarına yardım etmişti. Bu, eski gelenekleri yenileriyle birleştirmenin bir yoluydu.

Değişim kaçınılmazdı, diye düşündü Hattie ve onunla savaşıyorsa onu kucaklamak daha iyiydi. Geleceği bir tehdit olarak görmektense bir fırsat olarak görmek daha iyiydi.

"Bu arada, yeni şefiniz sadece mutfakta bir dahi değil, aynı zamanda okumayı seviyor," dedi Lynda. "Onu şimdiden kitap kulübümüze kaydettirdim. Bir sonraki toplantımız Ocak ayında olacak. Çok işe yaradığı için burada, kütüphanede yapacağız. Umarım sizin için de sorun olmaz. Hepimiz bize katılacağını umuyoruz."

"Sorun yoktan da öte." Bu fikri genişletmeyi ve küçük okuyucu gruplarını handa ağırlamayı hayal etti. "Ben de size katılmayı çok isterim."

"Claudia bana ikinizin özel bir kitap kulübü menüsü tasarladığınızı söylüyordu. Buranın adını Kitap Kulübü Oteli olarak değiştirmelisiniz."

Hattie gülümsedi. "Fena fikir değil."

Yapabileceği çok şey vardı ve sonsuz olasılıklar ürkütücü olmaktan ziyade heyecan vericiydi. Belki de bunun nedeni artık kendini onunla yalnız. Claudia ve Chloe vardı, Erica ve Lynda vardı. En önemlisi de Noah vardı.

Bakışları camın arkasından onunkilerle buluştu ve gözlerinde nefesini kesen bir şey gördü.

Tekrar söylenmesini beklemeden yemek odasından çıktı, kahkahaların ve kutlamaların üzerine kapıyı kapattı. Paltosunu kapıldığı gibi dığarı çıktı ve Delphi onu fark etmeden önceki birkaç saniye içinde mavi gökyüzünü ve taze karın buz gibi ığıltısını takdir ederek kığ harikalar diyarına adımını attı. Çocuk koşabildiği kadar hızlı koştu, hareketleri açık hava kıyafetleri yüzünden kısıtlanmıştı. Hattie onu kucağına alıp sıkıca tuttu ve ardından Noah gelip kollarını ikisine de doladı.

Hattie bir an için gözlerini kapadı, onun kokusunu içine çekti ve kızının saçlarının yanağını gıdıkladığını hissetti.
Çocuk ve adam. Onun bugünü ve geleceği.

* * * * *

TEŞEKKÜRLER

Kitap yayınlamak bir ekip işidir ve pek çok kişiye teşekkür borçluyum. ABD'deki CSP ve Birleşik Krallık'taki HQ yayıncılık ekiplerime özverileri ve yaratıcılıkları için minnettarım. Sundukları destek sadece kitap için değil, aynı zamanda yazar olarak benim için de olduğu için şanslıyım. Daha iyi bir yayıncı isteyemezdim.

Her kitabı daha iyi hale getiren ve bunu cömert bir hevesle yapan muhteşem editörüm Flo Nicoll'a teşekkürler.

Harika menajerim Susan Ginsburg'a, Catherine Bradshaw'a ve Writers House'daki tüm ekibe minnettarım.

Tüm kitapçılara, kütüphanecilere, blog yazarlarına, eleştirmenlere kitaplarımı destekledikleri için teşekkür ederim. Ve birçoğu çalışmalarımı başından beri okuyan okuyucularıma, hikayelerimi okumaya devam ettiğiniz ve cesaretlendirici mesajlarınız için teşekkür ederim. Sizden haber almayı seviyorum.

Son olarak, sonsuz destekleri için arkadaşlarıma ve aileme. Siz en iyisisiniz.

USA TODAY'in *en çok satan yazarlarından Sarah Morgan'ın bu yaz Canary Street Press'ten çıkacak yeni romanına bir göz atmak için okumaya devam edin!*